PIRMOJI INTERNETO SENSACIJOS – TRILOGIJOS
„AR SAKIAU, KAD MYLIU TAVE?“ – KNYGA

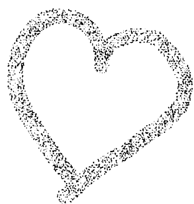

Ar sakiau, kad myliu tave?

ESTELLE MASKAME

Ar sakiau, kad myliu tave?

ESTELLE MASKAME

Iš anglų kalbos vertė
Simona Kaziukonytė

Alma littera
VILNIUS / 2016

UDK 821.111(410.5)-93
Ma564

Versta iš:
Estelle Maskame
Did I mention I Love You? The Dimily Trilogy
Black & White Publishing Ltd., Edinburgh, 2015

ISBN 978-609-01-2198-6

Knygos dizainas: stuartpolsondesign.com

Skiriu savo skaitytojams,
nes ši knyga ne mano, o mūsų.

1

Iš filmų ir knygų sužinojau, kad Los Andželas – nuostabiausias miestas su nuostabiausiais gyventojais ir nuostabiausiais paplūdimiais. Tad kaip kiekviena šios žemės mergina svajojau aplankyti Auksinę valstiją. Troškau kada nors pabėgioti po Venecijos paplūdimio smėlį, prispausti delnus prie žvaigždžių Šlovės alėjoje, menančių mano mylimiausias garsenybes, atsistoti už Holivudo ribženklio ir apžvelgti puikųjį miestą.

Patirti tai ir visa kita, kas privaloma net nevykėliui turistui.

Įsikišusi ausines klausausi muzikos ir sykiu nenuleidžiu akių nuo slenkančio konvejerio. Labai stengiuosi rasti laisvą vietelę, kad galėčiau ištempti savo lagaminą. Žmonės aplinkui stumdosi ir garsiai šnekasi su draugais. Vieni rėkia, kad ką tik pravažiavo jų bagažas, kiti įrodinėja, kad šis buvęs ne jų. Nusivaipau ir sutelkiu žvilgsnį į artėjantį prie manęs rusvą ir žalsvą lagaminą. Gerai žinau, kad jis mano, nes ant šono užrašyti dainos žodžiai. Čiumpu už rankenos ir kuo greičiau nukeliu nuo konvejerio.

– Aš čia! – girdžiu pažįstamą balsą.

Griausmingus tėvo žodžius gerokai užgožia muzika. Jei ir pagarsinčiau ją iki galo, vis tiek išgirsčiau tėvą net per mylią. Tokio erzinančio balso negali praleisti pro ausis.

Kai mama pranešė naujieną, kad tėtis kviečia mane paviešėti per vasaros atostogas, mudvi raitėmės iš juoko, tarsi jis būtų pasiūlęs visišką nesąmonę. „Nesiartink prie jo nė per patrankos šūvį“, – kasdien primindavo ji. Trejus metus nieko negirdėjome apie tėvą, ir staiga jis kviečia mane praleisti drauge visą vasarą? Toks ūmus sumanymas pribloškė mudvi. Gal pirmiau tėvui derėjo retkarčiais man skambtelėti, paklausti, kaip laikausi, ir palengva grįžti į mano gyvenimą? Bet ne, jis nusprendė griebti jautį už ragų ir pasiūlė praleisti kartu du mėnesius. Mama stojo piestu. Jos manymu, po trejų metų tylos tėvas nenusipelnė dviejų mėnesių atostogų su manimi. Mama tvirtino, kad jis niekad neatsigriebs už prarastą laiką. Tačiau tėvas neatlyžo, dar karščiau įtikinėjo, kad pietų Kalifornija man labai patiks. Nežinau, kodėl taip staiga pasigedo manęs. Gal tikėjosi atkurti santykius su manim, nutrūkusius tada, kai jis mus paliko? Abejojau, ar tai įmanoma, bet vieną dieną pasidaviau, paskambinau tėvui ir pasakiau norinti atvažiuoti. Ši mintis jau seniai nedavė man ramybės. Svajojau apie karštas vasaros dienas, nuostabius paplūdimius ir galimybę įsimylėti rusvaodį raumeningą „Abercrombie and Fitch“ modelį. Be to, turėjau ir savų priežasčių atsidurti per devynis šimtus mylių nuo Portlando.

Taigi prisipažinsiu: išvydusi besiartinantį tėvą, susigraudinu ne per labiausiai.

Suprantama, kad per trejus metus žmonės gali pasikeisti. Prieš trejus metus buvau trimis coliais žemesnė. Prieš trejus metus tėčio plaukuose nebuvo matyti žilų sruogų. Prieš trejus metus nebūčiau pasijutusi nesmagiai.

Išspaudžiu šypseną, vypteliu taip, kad nereikėtų nuolat aiškinti, kodėl raukausi. Visad kur kas lengviau tiesiog nusišypsoti.

– Tik pažiūrėkit į mano mergaitę! – taria tėtis, išpūsdamas akis ir purtydamas galvą, tarsi negalėdamas patikėti, kad aš atrodau nebe taip, kaip atrodžiau būdama trylikametė. Ak, kaip nuostabu šitai suvokti. Savaime aišku, šešiolikmečiai atrodo kitaip.

– Sveikas, – sakau ir išsitraukiu ausines. Rankose laikau laidelius; silpnai sklinda liūliuojanti muzika.

– Labai tavęs pasiilgau, Idena, – taria man tėtis, tarsi nudžiugčiau sužinojusi, kad mus palikęs jis manęs ilgėjosi, galbūt pulčiau jam į glėbį ir tuoj pat viską atleisčiau. Tačiau šitaip nebūna. Negali be niekur nieko tikėtis atleidimo, turi jį nusipelnyti.

Šiaip ar taip, ketinu pas jį gyventi du mėnesius, reikia *pamėginti* užgniaužti priešiškumą.

– Aš irgi pasiilgau tavęs.

Tėtis plačiai nusišypso, jo skruostuose kaip minkštame molyje atsiranda duobutės.

– Duok, paimsiu tavo bagažą, – sako jis, siekdamas lagamino ir tempdamas jį.

Seku paskui tėtį iš Los Andželo tarptautinio oro uosto. Veltui žvalgausi kokios nors kino žvaigždės ar modelio, skubančio pro šalį.

Eidama per didžiulę automobilių aikštelę, pajuntu šilumą, saulė glosto veidą, švelnus brizas kedena plaukus. Giedrame danguje plaukioja tik keletas priklydusių debesėlių.

– Maniau, čia bus karšta, – pareiškiu suirzusi. Stereotipai vertė mane patikėti, jog Kalifornijoje nėra nei vėjo, nei debesų, nei lietaus. Niekad nebūtų dingtelėję, kad nuobodžiame Portlande vasarą bus karščiau negu Los Andžele. Taip smarkiai nusiviliu, kad verčiau grįžčiau namo, nors Oregono valstijoje nyku.

– Šiandien maloniai šilta, – tėtis gūžteli pečiais, beveik atsiprašydamas dėl oro.

Dirstelėjusi akies krašteliu, matau didėjant jo nerimą; tėtis suka galvą, ką pasakyti. Taip nesmagu, kad nėra apie ką kalbėti.

Jis pastato mano lagaminą prie juodo leksuso. Dvejodama spoksau į tviskantį automobilį. Prieš skyrybas juodu su mama važinėjo išklerusiu volvu, gesdavusiu kas mėnesį. Kartais ir dažniau. Gal naujajame darbe tėtis labai daug užkala, o gal pirmiau nenorėjo švaistyti pinigų. Ko gero, mudvi su mama neatrodėme to vertos.

– Mašina atidaryta, – sako jis, linktelėdamas automobilio pusėn, tada pakelia bagažinės dangtį ir įmeta mano lagaminą.

Apeinu leksusą iš dešinės, nusiimu nuo peties kuprinę, atidarau dureles ir įlipu vidun. Įkaitusi odinė sėdynė degina nuogas šlaunis. Tylėdama laukiu, kol tėtis įsitaiso prie vairo.

– Na, kaip ėjosi kelionė? – klausia jis, skatindamas pradėti pokalbį. Tuo pačiu metu įjungia variklį ir pajuda iš vietos.

– Gerai, – prisisegu saugos diržą, abejingai spoksau pro priekinį stiklą, kuprinę pasidedu ant kelių. Saulė akina, todėl atsisegu kuprinės kišenėlę, išsiimu saulės akinius ir užsidedu ant nosies. Tada atsidūstu.

Tėtis sunkiai nuryja seilę, giliai įkvepia ir klausia:

– Kaip laikosi mama?

– Kuo puikiausiai, – atsakau pernelyg žvaliai, nes iš visų jėgų stengiuosi pabrėžti, kad mamai gerai klojasi ir be jo. Tai nevisiška tiesa. Klojasi kaip klojasi. Ne taip jau puikiai, bet ir ne per blogiausiai. Kelis pastaruosius metus mama mėgina įtikinti save turinti šio to pasimokyti iš skyrybų. Teigia, kad į viską ėmė žvelgti optimistiškai ir kad tapo išmintingesnė. Tiesą sakant, ji tik pradėjo niekinti vyrus. – Dar niekad nesijautė taip gerai.

Tėtis linkteli ir tvirtai suspaudžia vairą – automobilis išsuka iš oro uosto į greitkelį. Čia daug eismo juostų, vienas automobilis veja kitą, bet riedame greitai. Vietovė atvira. Nematyti didžiulių dangoraižių kaip Niujorke, nėra ir eilėmis susodintų medžių kaip gimtajame Portlande. Nudžiungu išvydusi tikras palmes. Vis spėliodavau, ar jos tikros.

Pravažiuojame daugybę kelio ženklų, kabančių virš skirtingų kelio juostų, žyminčių aplinkinius miestus ir rajonus. Lekiame taip greitai, kad susilieja žodžiai. Vėl stoja nejauki tyla. Tėtis skubiai atsikrenkščia ir mėgina antrą kartą užmegzti pokalbį.

– Tau labai patiks Santa Monika, – šyptelėjęs taria jis. – Nuostabus miestas.

– Aha, jau žiūrėjau internete, – atsakau remdamasi alkūne į langą ir stebeilydama į kelią. Kol kas Los Andželas neatrodo toks žavingas kaip kompiuterio ekrane. – Santa Monika – tai tas miestas su molu ir atrakcionais, tiesa?

– Taip, su Ramiojo Vandenyno parku. – Saulei nušvietus tėčio rankas, jam ant piršto kažkas blyksteli – išvystu auksinį vestuvinį žiedą. Sunkiai atsidūstu. Jis to nepraleidžia pro akis. – Ela trokšta susipažinti su tavimi, – pareiškia.

– Aš irgi, – pameluoju.

Ela, kaip neseniai pranešė man tėtis, yra naujoji jo žmona. Mano mamos pakaitalas – naujas ir geresnis. Negaliu to suprasti. Ką tokio turi Ela, ko stinga mamai? Švariau plauna lėkštes? Čirškina gardesnius kepsnius?

– Tikiuosi, judvi sutarsite, – sako tėtis po slegiančios tylos akimirkos. Jis persirikiuoja į kraštinę dešinę juostą. – Labai to norėčiau.

Jis gal ir norėtų, o aš nelinkusi taip greit priimti perkurto šeimos modelio. Mintis apie pamotę man nepatraukli. Norėčiau darnios šeimos, savaitgaliais valgančios dribsnius, ku-

riuos susitaiso mama, tėtis ir aš. Nemėgstu patobulinimų. Nemėgstu pokyčių.

– Kiek ji turi vaikų? – atsainiai klausiu. Esu ne tik apdovanota mylinčia pamote, bet ir turėsiu sutarti su įbroliais.

– Tris, – atšauna tėtis. Jį aiškiai ima erzinti neigiama mano nuostata. – Tailerį, Džeimį ir Čeisą.

– Gerai, kiek jiems metų? – smalsauju.

Tėtis sutelkia dėmesį į „Stop“ ženklą per kelis jardus priešais mus ir sulėtina greitį, paskui prabyla:

– Taileriui neseniai suėjo septyniolika, Džeimiui keturiolika, o Čeisas vienuolikmetis. Pasistenk rasti su jais bendrą kalbą, brangute, – jis dirsteli į mane maldaujančiomis rudomis akimis.

– Ak, – sakau. Iki šiol maniau, kad turėsiu susipažinti su pora mažvaikių, dar nelabai surezgančių sakinį, – pasistengsiu.

Po pusvalandžio pasukame į vingiuotą kelią, vedantį priemiestin. Abipus jo auga aukšti medžiai storais kamienais, susivijusios jų šakos teikia pavėsį nuo kaitros. Namai didesni už tą, kuriame gyvename su mama, kiekvieno dizainas vis kitoks. Nepamatysi dviejų vienodų – skiriasi ir spalva, ir didumas. Tėčio leksusas sustoja prie balto mūrinio namo.

– Gyveni čia? – palyginti su šia gatve, Dedro aveniu atrodo kuklus, nors yra Šiaurės Karolinos viduryje. Los Andžele ir neturėtų būti nieko kuklaus. Čia viskam derėtų tviskėti kaip pasakoje ar siurrealistiniame paveiksle, tik, žinoma, taip nėra.

Tėtis linkteli, išjungia variklį ir nuleidžia saulės skydelį.

– Matai aną langą? – jis parodo į antrą aukštą, į langą pačiame jo viduryje.

– Aha.

– Ten tavo kambarys.

– Ak, – vėl sakau. Nesitikėjau du mėnesius turėsianti savo kambarį. Pažiūrėti namas atrodo labai didelis, todėl neabe-

joju, kad jame daugybė laisvų kambarių. Esu patenkinta, kad neteks miegoti pripučiamoje lovoje vidury svetainės. – Ačiū, tėti, – mėgindama išlipti iš automobilio, suvokiu, kad šortai turi ir pliusų, ir minusų. Pliusai: tokiu oru mano kojos nesuprakaitavo ir liko vėsios. Minusai: šlaunys prilipo prie odinės leksuso sėdynės. Tad užtrunku gerą valandėlę, kol išsiropščiu iš mašinos.

Tėtis atidaro bagažinę, paima mano lagaminą ir pastato ant šaligatvio.

– Verčiau eime vidun, – sako ištraukdamas rankeną ir veždamas lagaminą paskui save.

Žingsniuoju šaligatviu ir seku įkandin tėčio akmenimis išgrįstu taku. Jis veda prie didžiųjų durų iš raudonmedžio plokščių – kaip turtuolių namuose. Eidama spoksau sau į sportbačius, nutaikiusi progą, perskaitau keverzonę ant baltų jų šonų. Ant sportbačių, kaip ir ant lagamino, juodu rašikliu užrašyti dainų tekstai. Žiūrint į juos, nerimas atslūgsta. Neilgam, tik kol pasiekiame duris.

Pats namas, nors ir išreiškiantis bjaurų vartotojišką požiūrį, yra labai gražus. Palyginti su būstu, kuriame pabudau šįryt, atstotų penkių žvaigždučių viešbutį. Prievažoje stovi baltas reindžroveris. Kaip prašmatnu, dingteli man.

– Nerviniesi? – klausia tėtis, mindžikuodamas prie durų ir drąsinamai šypsodamasis man.

– Šiek tiek, – prisipažįstu. Mėginu negalvoti apie dalykus, kurie gali prastai baigtis, bet vis tiek jaučiu baimę. O jei naujoji tėvo šeima ims neapkęsti manęs?

– Nusiramink, – jam atidarius duris, įeiname vidun, lagaminas darda užpakalyje, jo ratukai tarška per medines grindis.

Prieškambaryje mus tuoj pat pasitinka viską nustelbiantis levandų kvapas. Priešais mane matyti laiptai į antrą aukštą,

dešinėje – durys į svetainę. Prieškambarį nuo virtuvės skiria didelė arka. Iš virtuvės prie manęs artinasi moteris.

– Idena! – sušunka ji ir čiumpa mane į glėbį, nors tam šiek tiek kliudo didžiulė krūtinė. Paskui atšlyja, norėdama apžiūrėti. Aš irgi taip darau. Moters plaukai šviesūs, figūra liekna. Kažkodėl nesąmoningai tikėjausi, kad ji bus panaši į mamą. Bet, rodos, tėčio skonis pasikeitė kartu su pagerėjusiu gyvenimu. – Kaip šaunu pagaliau susipažinti su tavimi!

Šiek tiek atsitraukiu nuo pamotės, kovodama su noru užversti akis į dangų ar nusivaipyti. Jei taip nepagarbiai pasielgčiau, tėtis tikrai partemptų mane į oro uostą. Todėl mandagiai pasisveikinu.

Tada moteris išpyškina:

– Dievulėliau, tu turi Deivo akis! – tai blogiausia, ką esu kada nors girdėjusi, nes manau, kad paveldėjau mamos akis.

Ne ji mane paliko.

– Manosios tamsesnės, – tyliai sumurmu.

Ela daugiau nešneka apie akis, keičia pokalbio temą.

– Turi susipažinti su mūsų šeimos nariais. Džeimi, Čeisai, lipkit žemyn! – sušunka ji, paskui vėl atsigręžia į mane. – Ar tėvas tau sakė apie šio vakaro suėjimą?

– Suėjimą? – pakartoju. Visuomeninis bendravimas tikrai neįeina į sąrašą dalykų, kuriuos norėčiau nuveikti viešėdama Kalifornijoje. Ypač kai susirenka nepažįstami žmonės. – Tėti, – kuo švelniausiai dirsteliu į jį akies krašteliu ir pakeliu antakius.

– Pavaišinsime kaimynus kepsniais, – paaiškina jis. – Nerasi geresnio būdo praleisti vasaros vakarą.

Labai noriu, kad tėtis užsičiauptų. Atvirai kalbant, nekenčiu ir didelių žmonių sambūrių, ir kepsnių.

– Nuostabu, – sakau.

Kai du berniūkščiai ima lipti laiptais, pasigirsta dundesys. Šokant iškart per dvi pakopas, bilda ąžuolinės lentos.

– Ar čia Idena? – sukužda vyresnysis Elai, bet aš vis tiek išgirstu. Šis turbūt Džeimis. Jaunesnis didžiaakis – Čeisas.

– Sveiki, – tariu plačiai išsišiepdama. Iš pokalbio automobilyje prisimenu, kad Džeimiui keturiolika. Nors jis jaunesnis už mane dvejais metais, esame beveik tokio pat ūgio. – Kaip sekasi?

– Tiesiog stumiame laiką, – atsako Džeimis, tikras Elos vaikas. Skaisčiai mėlynos akys ir pasišiaušę šviesūs plaukai dar padidina jo panašumą į motiną. – Gal nori atsigerti?

– Ačiū, ne, – padėkoju. Pasitempęs ir gerų manierų berniokas atrodo subrendęs ne pagal amžių. Gal mudu ir sutarsime.

– Čeisai, pasisveikink su viešnia, – ragina Ela.

Čeisas prisiartina labai atsargiai. Jis irgi turi nepriekaištingų Elos genų.

– Sveika, – suniurna vengdamas mano akių. – Mama, ar galiu eiti pas Metą?

– Žinoma, sūneli, tik grįžk iki septintos, – įspėja Ela. Svarstau, ar ji priklauso mamoms, baudžiančioms vaikus už trupinius ant svetainės kilimo, ar yra iš tų, kurios neima į galvą, jei šie dingsta kelioms dienoms. – Valgysim kepsnius, prisimeni?

Čeisas linkteli, paskui prasibrauna pro mane, plačiai atveria didžiąsias duris ir greitai uždaro nė neatsisveikinęs.

– Mama, gal nori, kad aprodyčiau Idenai namus? – klausia Džeimis, vos išėjus broliui.

– Būtų puiku, – atsakau už Elą. Neabejoju, kad Džeimio draugija bus man mielesnė už tėčio, Elos ar jų abiejų kartu. Nematau prasmės leisti laiko su žmonėmis, nuo kurių noriu laikytis atokiau. Todėl dabar prisiklijuosiu prie naujųjų nuostabiųjų įbrolių. Neabejoju, kad jiems irgi netikėtas mano atvykimas.

– Gražiai sumanei, Džei, – sako Ela. Rodos, ją džiugina mintis, kad nereikės pačiai rodyti man, kur yra vonios kambarys. – Palydėk Ideną į jos kambarį.

Tėtis man linkteli ir nusišypso.

– Jei ko nors prireiks, būsim virtuvėje.

Vos nesuprunkščiu, kai Džeimis čiumpa mano lagaminą ir ima vilkti laiptais. Dabar man trūksta tik įdegusių kojų ir gaivaus oro. Tikrai neįkvėpsiu jo, jei ištisai tūnosiu namie su tėčiu.

Sekdama laiptais paskui Džeimį, išgirstu jį kuždant:

– Kur Taileris?

– Nežinau, – atsako Ela.

Kopiant laiptais balsai iš virtuvės tolsta, bet vis tiek girdžiu tėčio klausimą:

– Tai tu leidai jam išeiti?

– Taip, – atsako Ela, mums tebesikabarojant aukštyn.

– Tavo kambarys tiesiai priešais manąjį, – pareiškia Džeimis, kai pasiekiame laiptų aikštelę. – Gavai patį geriausią, su gražiausiu vaizdu.

– Puiku, – linksmai nusijuokiu ir šypsausi, Džeimiui traukiant prie vienų iš penkerių durų. Nejučiomis stabteliu, pasižiūriu žemyn, į prieškambarį, ir išvystu šviesius Elos plaukus. Moteris dingsta virtuvėje.

Topteli, kad ji iš tų mamų, kurios neima į galvą, jei dingsti.

2

Jeigu turėčiau apibūdinti savo naująjį kambarį vienu žodžiu, sakyčiau, kad jis kuklus. Kaip kitaip pavadinti patalpą baltomis sienomis, kurioje stovi tik lova ir tualetinis staliukas. Daugiau nieko. Be to, siaubingai karšta.

– Man patinka vaizdas, – sakau Džeimiui, nors stoviu toli nuo lango ir tikrai nematau, kas už jo.

Džeimis nusijuokia.

– Tavo tėtis sako, kad pritaikysi kambarį sau.

Apeinu patalpą, suku ratu aplink smėlio spalvos kilimą, apžiūriu sieninę spintą. Stumdomosios durys yra veidrodinės. Ši spinta daug erdvesnė už manišką Portlande. Praveriu duris į vonią ir patenkinta kilsteliu antakius. Ji atrodo naujutėlaitė.

– Patinka? – už nugaros išgirstu tėčio balsą. Atsigręžiu ir išvystu plačiai išsišiepusį jo veidą. Nepastebėjau, kada įėjo. – Atleisk, čia tvankoka. Tuoj įjungsiu kondicionierių. Po penkių minučių atvės.

– Čia šaunu, – sakau. – Kambarys man patinka. – Jis beveik dvigubai didesnis už manąjį Portlande. Nors beveik tuščias, bet labai šviesus.

– Gal nori valgyti? – Rodos, tėtis šiandien sugeba tik klausinėti. – Visą popietę skridai, tikriausiai esi išbadėjusi. Ko norėtum?

– Kol kas nieko, – atsakau. – Verčiau pabėgiosiu. Pramankštinsiu kojas, – nenoriu pažeisti savo kasdienio bėgiojimo tvarkaraščio, be to, tai puikus būdas apsižvalgyti, kas dedasi kaimynystėje.

Senstelėjusiame tėčio veide šmėsteli abejonė. Akimirką jis susiraukia, paskui atsidūsta, tarsi būčiau paprašiusi nupirkti kvaišalų.

– Tėti, man šešiolika. Visur galiu eiti viena, – tvirtai pareiškiu. Linkteliu galvą ir maloniai, bet dirbtinai nusijuokiu. – Tiesiog apsižvalgysiu aplink.

– Bent jau pasiimk drauge Džeimį, – siūlo tėtis. Įbrolis pakelia antakius – nežinau, ar iš smalsumo, ar iš nustebimo. – Džeimi, – sako tėtis, – juk tu mėgsti bėgioti, tiesa? Gal prisidėtum prie Idenos, kad nepasiklystų?

Džeimis dirsteli į mane, supratingai ir maloniai nusišypso, tada taria:

– Žinoma, eisiu persirengti.

Manau, jis supranta, kad turiu pernelyg rūpestingą tėvą, laikantį mane penkiamete.

Taigi, viską apsvarsčiusi, nusprendžiu, kad mano atostogos Santa Monikoje prasideda nykokai. Esu čia tik pirmą dieną, bet vos galiu pakelti įtampą tarp tėčio ir savęs. Negana to, būsiu priversta dalyvauti kepsnių vakarėlyje su būriu nepažįstamų žmonių. Pati viena negaliu išeiti net pabėgioti.

Nuo pat pirmos dienos gailiuosi čia atskridusi.

– Nenubėkite per toli, – įspėja tėtis ir išeina iš kambario, neuždarydamas durų, nors prašiau, kad uždarytų.

Džeimis patraukia prie jų, įsikimba į staktą ir klausia:

– Bėgsim dabar pat?

Gūžteliu pečiais.

– Jei tik tau tinka.

Jis skubotai linkteli ir išeina iš kambario. Beje, prisimena, kad reikia uždaryti duris.

Nenoriu tuščiai gaišti laiko namuose, nes kambaryje vis dar labai karšta, tikriausiai oro kondicionierius neveikia. Tad užkeliu lagaminą ant minkšto čiužinio ir atsegu užtrauktuką. Apsidžiaugiu, kad mano daiktai – nuo nešiojamojo kompiuterio iki mėgstamiausių apatinių – atkeliavę saugiai ir nesugadinti. Įprastai oro uoste atgaudavau savo nešulį su išlindusiais daiktais, nes darbininkai labai atsainiai elgdavosi su bagažu. Pasiknisu stebėtinai tvarkingame lagamine, kol pasiekiu dugną, – sportinę aprangą buvau įdėjusi pirmiausia.

Man nušokavus į prabangią vonią apsiprausti ir persirengti, ima vibruoti mobilusis, primena, kad netrukus reikės jį įkrauti. Dingteli, jog Amelija prašė paskambinti, kai nusileisiu Los Andžele. Prie kriauklės pasidedu šortus ir sportinę liemenėlę, atsisėdu ant švara tviskančio klozeto ir sukryžiuoju kojas. Skambinu geriausiai draugei, naudodamasi greitojo rinkimo mygtuku, todėl susisiekiu akimirksniu.

– Sveika, sveika, – atsiliepia Amelija. Jos balsas nei šioks, nei toks, lyg animacinio filmo veikėjo ir sporto komentatoriaus kartu sudėjus.

– Sveikutė, – sakau pamėgdžiodama jos toną. Nusijuokiu, bet iškart atsidūstu. – Ši vieta užknisa. Verčiau grįžčiau ir praleisčiau vasarą su tavim.

– Aš irgi to norėčiau! Jau dabar jaučiuosi nei šiaip, nei taip.

– Taip keistai kaip susipažinusi su pamote?

– Na, ne visai, – atsako Amelija. – Ar ji gera? Ne tokia baisi kaip Pelenės? O kaip įbroliai? Ar jau eini auklės pareigas?

Nors draugė nemato manęs, papurtau galvą. Jei tik ji žinotų, kad viskas yra ne taip.

– Tiesą sakant, jie jau nebe vaikai.

– Tikrai?

– Na, paaugliai.

– Paaugliai, – pakartoja Amelija.

Prieš išvykdama, dvi savaites skundžiausi bijanti susipažinti su įbroliais, nes vos galiu pakęsti vaikus iki šešerių metų. Bet paaiškėjo, kad jie kur kas vyresni.

– Aha, – sakau. – Visai nieko. Vienas lyg ir drovokas, bet jis jauniausias, todėl tai suprantama. Antras vyresnis, ir manau, kad mudu sutarsime. Bus matyti. Jis vardu Džeimis.

– Girdėjau, turi ir trečią įbrolį, – taria Amelija. – Minėjai lyg ir tris.

– Na, trečio dar nemačiau, – paaiškinu. Tik dabar prisimenu, kad reikės bendrauti su trimis, o ne su dviem įbroliais. – Veikiausiai susipažinsim vėliau. Dabar ketinu pabėgioti su Džeimiu.

– Idena, – griežtai, bet švelniai sako Amelija, – tu ką tik atvykai. Atvėsk. Puikiai atrodai.

– Ne, – petimi prispaudusi prie ausies telefoną, nusiaunu batelius. – Ar maniškiai dar ką nors kalbėjo apie mane? – atsargiai klausiu, nors tikrai nenoriu to žinoti. Vis tiek įdomu; nesugebu pažaboti savo smalsumo. Nuolat jam pasiduodu.

Amelija nutyla.

– Idena, nesuk dėl to galvos.

– Vadinasi, kalbėjo, – pareiškiu pati sau. Taip tyliai, kad Amelija tikriausiai neišgirsta. Mobiliukas suvibruoja dar sykį. – Klausyk, mano telefonas tuoj išsijungs. Šį vakarą turiu eiti į kvailą kepsnių vakarėlį. Jeigu viskas įkyrės, nuolat rašysiu tau žinutes, kad visi manytų, jog turiu draugų.

Amelija nusijuokia. Įsivaizduoju, kaip pakelia akis į dangų. Taip yra įpratusi.

– Žinoma. Palaikysim ryšį.

Telefonas nudūsta, dar nespėjus atsisveikinti, todėl padedu jį ant kriauklės krašto ir pasiimu drabužius. Bėgimas puikiai praskaidrina mintis, kaip tik to man dabar labiausiai reikia. Greitai įlendu į sportinius drabužius – darau šitai be galo dažnai, apsivilkčiau ir miegodama. Tada nulipu laiptais ir pirmąsyk įeinu į virtuvę. Išvystu juodus blizgančius stalviršius, baltas blizgančias spinteles ir tiesiog tviskančias juodas grindis. Blizgesys veria akį.

– Nieko sau, – tariu. Dirsteliu į savo atsineštą vandens butelį ir į švarutėlaitę kriauklę prie lango. Bijau ja naudotis.

– Patinka? – klausia tėtis. Tik tada suvokiu, kad virtuvėje yra ir jis. Išdygsta tarsi iš niekur, lyg sektų kiekvieną mano žingsnį.

– Gal įrengta tik vakar?

Tėtis sukikena, papurto galvą ir patraukia prie kriauklės.

– Ateik čia. Džeimis laukia tavęs prie durų. Mankštinasi.

Apeinu virtuvės salą, nevikriai prisipilu butelį, kol vanduo ima lietis per kraštus, užsuku kamštelį ir nešdinuosi velniop, kol tėtis dar ko nors nepridūrė. Neišmanau, kaip ištversiu su juo du mėnesius.

Džeimis laksto pirmyn atgal šaligatviu, kai pagaliau išeinu pro duris. Jis sustoja ir šypteli.

– Tiesiog apšilimas, – sako.

– Galiu prisidėti?

Jis linkteli, tad gurkšteliu vandens, atsistoju šalia, ir mudu porą kartų lėtai apibėgame pievelę. Paskui pasileidžiame risčia pro prabangius kaimynų namus.

Pirmąsyk po ilgo laiko bėgu be savo palydovės muzikos, nes manau, kad būtų negražu atsiriboti nuo Džeimio. Mudu persimetame keliais žodžiais, prašome vienas kito sulėtinti greitį, ir tiek. Neimu į galvą. Saulė spigina, tarsi per pastarąją valandą

karštis būtų sustiprėjęs. Gatvės čia tikrai gražios, jų gyventojai vedžioja šunis, važiuoja dviračiais ar stumia vaikiškus vežimėlius. Gal vis dėlto ilgainiui pamilsiu šį miestą.

– Ar nekenti savo tėvo? – kaip niekur nieko klausia Džeimis, kai pasukame namų link. Netikėtas įbrolio klausimas taip sutrikdo, kad vos neparklumpu.

– Ką? – tik šitoks atsakymas išsprūsta man iš lūpų. Sutelkiu mintis ir spoksau į šaligatvį priešais save. – Tai sunku paaiškinti.

– Man jis patinka, – pridusęs sako Džeimis. Stebiuosi, kad dar neatsiliko nuo manęs.

– Šit kaip.

– Aha, bet tarp tavęs ir jo tvyro įtampa.

– Taip, – kandžioju lūpą ir svarstau, kaip nusukti kalbą. – Tik pažvelk, koks šaunus namas stovi štai ten.

Džeimis nekreipia dėmesio į mano žodžius.

– Iš kur ta įtampa?

– Iš ten, kad tėvas užknisa, – galiausiai atsakau. Tai tiesa, jis tikrai užknisa. – Užkniso mus palikdamas. Užkniso tiek ilgai neskambindamas. Užkniso todėl, kad užkniso.

– Pagavau mintį.

Mudviejų pokalbis tuo ir baigiasi. Pribėgę namus, prieš eidami į dušinę, pievutėje atliekame keletą tempiamųjų pratimų. Tėtis nepamiršta mums priminti, kad po dviejų valandų prasidės kepsnių vakarėlis. Mudu su Džeimiu išsiskiriame ir traukiame kiekvienas į savo kambarį.

Jaučiuosi suprakaitavusi ir bjauri, todėl, padėjusi įsikrauti mobilųjį, pirmiausia lendu po dušu. Vanduo pakelia nuotaiką, mėgaujuosi juo kokį pusvalandį, didumą laiko tiesiog sėdžiu po srove. Namie maudymasis neteikdavo tokio malonumo.

Prisiminusi, kad pasiruošti vakarėliui turiu pusantros valandos, baigiu turkštis. Jei galėčiau, eičiau į vidinį kiemą su tre-

ningais, tik vargu ar tai patiktų Elai. Todėl pasirausiu lagamine ir išsitraukiu aptemptas kelnes bei nertinį. Kasdienė apranga. Šitai turėtų tikti.

Apsirengiu, išsidžiovinu plaukus, lengvai subanguoju, paskui iš naujo pasidažau. Purkšdamasi kūno gaivikliu užuodžiu kvapą... kepsnių kvapą. Turbūt greit septynios.

Nulipu laiptais ir patraukiu į virtuvę. Stiklinės durys į vidinį kiemą atviros, vakarėlis įsisiūbavęs. Taigi mano apsirikta – jau po septynių. Iš garsiakalbių sklinda muzika, suaugusieji būriuojasi kieme – kvailam kaimynų suėjimui nieko netrūksta. Pamatau Čeisą baseine su panašaus amžiaus vaikais. Išvystu tėtį, vartantį mėsainius ant grotelių ir mėginantį šokti pagal devintojo dešimtmečio muziką. Atrodo kaip tikras mulkis.

– Idena! – kažkas pakviečia mane. Atsigręžusi suirztu, nes tai Ela. – Ateik čia!

Jei suvaidinčiau, kad ištiko širdies smūgis, gal pavyktų grįžti į savo kambarį arba dar geriau – namo.

– Atsiprašau, kad šiek tiek vėluoju. Nepažvelgiau į laikrodį.

– Viskas gerai, – ramina moteris, pasikelia saulės akinius ant pakaušio ir trumpam įžengia vidun, kad ištemptų mane į kiemą. – Tikiuosi, išalkai.

– Na, iš tiesų aš...

– Čia mūsų kaimynai iš kitapus gatvės, – nutraukia mane Ela, linktelėdama vidutinio amžiaus porai. – Dona ir Filipas.

– Malonu susipažinti, Idena, – sveikinasi Dona.

Aišku, kad tėtis ar Ela, o gal ir abudu yra apskelbę visiems kaimynams, kad esu čia. Filipas man šypteli puse lūpų.

– Man irgi, – atsakau. Nesumetu, ką čia dar pridūrus. Gal papasakotumėt man savo gyvenimo istoriją? Kokie jūsų ateities planai, Dona ir Filipai? Užuot kalbinusi juos, nusišypsau.

– Mūsų dukra irgi turėtų ateiti, – toliau kalba Dona, ir aš išsyk pasijuntu nejaukiai. – Palaikys tau draugiją.

– Ak, kaip šaunu, – tariu. Akys nukrypsta nuo sutuoktinių. Nemoku sutarti su merginomis, jos gąsdina mane. Su nepažįstamomis einasi dar prasčiau. – Buvo malonu susipažinti, – pakartoju ir atsisveikindama nusišypsau.

Skubiai tolstu nuo jų ir Elos, vildamasi išvengti kitų kvailų pristatymų. Sekasi daugiau kaip pusvalandį. Lūkuriuoju prie tvoros ir susiraukusi klausausi siaubingo šlamšto, sklindančio iš garsiakalbių kitame kiemo gale. Man nesmagu būti čia. Galiausiai patiekiamas valgis, visi kimba į jį, ir triukšmingi balsai bent kiek prislopina siaubingą popmuziką. Kelias minutes knebinėju mėsainio bandelę, paskui išmetu visą lėkštę į šiukšlinę. Tikiuosi visą vakarą išvengsianti Elos dėmesio, bet ji nusprendžia supažindinti mane su kiekviena pora ar šeima skyrium – pristatyti kaip savo podukrą.

– Štai ir Reičelė, – sako moteris, vesdamasi mane prie kito kaimynų būrelio.

– Reičelė? – pakartoju. Neprisimenu, kad būčiau buvusi supažindinta su ja. Per valandą išgirdau tiek daug naujų vardų, kad imu juos pamiršti.

– Donos ir Filipo dukra, – primena pamotė. Ji linkteli tai merginai ir, man dar nespėjus atsigręžti, pakviečia: – Reičele, eikš čia!

Vaje. Giliai įkvepiu, įtikinėdama save, kad mergina bus draugiška ir miela, ir nutaisau kuo platesnę dirbtinę šypseną. Ji prisiartina.

– A, sveika, labas! – išpyškinu.

Ela išsišiepia mums abiem.

– Idena, čia Reičelė.

Toji irgi nusišypso. Turbūt esame panašios į tris serijines žudikes.

– Labas! – Reičelė reikšmingai dirsteli į Elą.

Ši supranta užuominą.

– Palieku jus, mergaitės, – nusijuokia ir patraukia palaikyti dar nuobodesnių pokalbių su nuobodžiais žmonėmis.

– Tėvai viską sumauna, – pareiškia Reičelė. Vien dėl šių žodžių mergina man iškart patinka. – Tai kankiniesi čia nuo pat pradžių?

Norėčiau atsakyti neigiamai.

– Deja, taip.

Reičelės plaukai ilgi, šviesūs, tikrai dažyti. Bet man šitai nekliūva, nes kol kas ji elgiasi draugiškai.

– Gyvenu kitapus gatvės. Tikriausiai nieko čia nepažįsti, tad jei tik norėsi, galėsim bendrauti. Užsuk bet kada.

Nusistebiu ir pajuntu dėkingumą už tokį pasiūlymą. Po velnių, nė už ką neišsėdėsiu dviejų mėnesių namuose su tėčiu ir naująja jo šeima.

– Aha, užsuksiu... – mano balsas nusilpsta, nes dėmesį patraukia kitkas.

Pro tvoros plyšius neblogai matyti gatvė, imu spoksoti į ją. Groja muzika. Tik vargu ar tai galima vadinti grojimu. Dunda tik mušamieji, nustelbdami bjaurią muziką vidiniame kieme. Kai blizgantis baltas automobilis prilekia prie šaligatvio ir čiūžtelėjęs sustoja kelkraštyje, bjaurėdamasi nusivaipau. Išjungus variklį, nutyla ir muzika.

– Į ką taip žiūri? – klausia Reičelė, bet aš taip įsigilinusi į reginį, kad neatsakau.

Automobilio durelės atsilapoja. Keista, kad nenutrūksta nuo vyrių. Pro tvorą sunku aiškiai įžiūrėti, bet vis tiek pamatau, kaip iš mašinos išlipa aukštas vaikinas ir iš visų jėgų užtrenkia jas. Akimirką dvejodamas stebeilija į namą, paskui persibraukia plaukus ranka. Kad ir kas toks būtų, atrodo labai

prislėgtas. Tarsi praradęs viso gyvenimo santaupas ar netekęs mylimo šuns. Vaikinas patraukia tiesiai prie vartelių.

– Kas, po galais, tas šiknius? – jam artinantis, tyliai klausiu Reičelės.

Mums nespėjus persimesti žodžiu, Šiknius nusprendžia atidaryti vartelius kumščiu, atkreipdamas visų žvilgsnius. Tarsi trokšdamas užsitraukti svečių neapykantą. Palaikau jį vienu iš kaimynų, visų niekinamą ir nepakviestą į patį prasčiausią kepsnių vakarėlį, kokį tik esu mačiusi. Ir dabar atėjusį išlieti įtūžio.

– Atsiprašau už pavėlavimą, – garsiai nusišaipo Šiknius, ir pasimaivo. Akys žalios kaip smaragdai. – Ar ką nors praleidau, išskyrus gyvulių skerdimą? – jis parodo didįjį pirštą kepsninei. – Turbūt džiaugiatės prisikimšę jautienos, draugužiai, – nusikvatoja Šiknius, tarsi pasibjaurėjimas svečių veiduose būtų linksmiausias jo matytas metų reginys.

– Kas dar nori alaus? – tėčio balsas išsklaido tylą.

Kai susirinkusieji ima kikenti ir grįžta prie savo pokalbių, Šiknius nužingsniuoja į virtuvę. Taip smarkiai užtrenkia duris, kad sudreba stiklas.

Nustėrstu. Nenutuokiu, kas čia nutiko, kas jis per vienas ir kodėl įėjo į namus. Kai galiausiai suvokiu, man atvimpa žiauna. Susičiaupiu ir atsigręžiu į Reičelę.

Kandžiodama lūpą, ji pasitaiso saulės akinius.

– Rodos, dar nesusipažinai su savo įbroliu.

3

Tiksliai nežinau, ko tikėjausi, vykdama į Los Andželą. Galiu pasakyti tik tiek, kad nė neįtariau turėsianti pamišusį įbrolį.

– Tai čia trečiasis Elos sūnus? – kandžiai klausiu, nes į įspūdingą jo pasirodymą svečiai ne itin kreipia dėmesį. Aš, priešingai, negaliu išmesti iš galvos šios keistos scenos. Kas tas vaikinas manosi esąs?

– Na, taip, – atsako Reičelė ir nusijuokia. – Užjaučiu tave. Ir, tepadeda visi šventieji, tikiuosi, tavo kambarys toli nuo jo.

– Kodėl?

Reičelė netikėtai sutrinka, tarsi būčiau ką tik atskleidusi didžiausią ir tamsiausią jos paslaptį – tai, kas ją jaudina labiau už viską pasaulyje.

– Jis gali būti tikrai bjaurus, bet man nedera to sakyti. Tai ne mano reikalas, – ji kreivai šypteli iškaitusiais skruostais ir mikliai nusuka kalbą. – Ar užsiėmusi rytoj?

Mintyse vis dar gromuliuoju, ką ji pasakė apie mano kambarį.

– Aha, palūkėk, ne. Atleisk, nežinau, kodėl išsprūdo „aha“. Hmm. – Idena, sakau sau, šitaip lemendama pasirodysi keistuolė.

Laimė, Reičelė kol kas nepriskiria manęs paskutinėms kvaišoms. Tik vėl nusijuokia.

– Gal norėtum kartu praleisti laiką? Pasivaikščiotume ar šiaip ką nors nuveiktume.

– Puiku, – sakau. Vis dar esu šiek tiek išsiblaškiusi, sutrikusi ir truputį suirzusi dėl šiurkštaus Šikniaus įsibrovimo. Negi negalėjo įeiti pro didžiąsias duris? Ar būtinai reikėjo rėžti kalbą?

– Labai mėgstu apsipirkti! – toliau kalba Reičelė, retkarčiais užmesdama šviesių plaukų sruogas ant peties. Plaukų galiukai kiekvienąsyk užkliudo man veidą. Pagaliau ji liaujasi tauškusi apie pasivaikščiojimus ir sako: – Šiandien dar turiu padaryti krūvą darbų, todėl eisiu namo. Atsiprašau, negaliu likti ilgiau. Mama nori, kad išeidama atsisveikinčiau su svečiais. Todėl iki.

– Iki, – atsakau.

Reičelė pažada, kad susitiksime rytoj, paskui dingsta taip greitai kaip ir pasirodė, palikdama mane vieną su įkaušusiais svečiais ir Čeisu.

– Idena, – sako jis prisiartinęs. Įbrolis taria mano vardą taip lėtai ir rūpestingai, tarsi norėdamas pajusti jo skonį ant lūpų. – Idena, – ištaria vėl, šįsyk greičiau ir drąsiau, – kur yra limonadas? – Jo draugai prislenka artyn ir neramiai žiūri nekaltomis didelėmis akimis. Na, žinoma, pamanau, juk esu tokia baisi.

– Tikriausiai ant stalo, – spėju. – Paklausk mamos.

– Ji viduje, – taria Čeisas. Tada vienas iš jo draugų stumteli mano įbrolį ir juokiasi, tarsi būtų iškrėtęs labai linksmą pokštą. Čeisas švelniai atsitrenkia į mane. Gerokai sutrikęs, tuoj pat atšoka. Tada pamatau, kad mano marškinėliai drėgni. – Atsiprašau, – išpyškina Čeisas ir pasižiūri į tuščią plastikinį puodelį rankoje. Prieš akimirką šio būta puspilnio.

– Nieko tokio, – sakau.

Tiesą sakant, tai šaunu. Turiu dingstį eiti vidun ir kuriam laikui ištrūkti iš šio siaubingo kepsnių vakarėlio, nes reikia persirengti. Kuo greičiausiai sprunku, beveik džiaugsmingai

įsmunku į namą. Tikiuosi, tėtis išgėrė truputį per daug alaus ir nepastebės, jei išvis nebegrįšiu į kiemą. Tūnosiu savo kukliame kambaryje, paskambinsiu mamai, per skaipą su kamera paplepėsiu su Amelija, o gal tiesiog atsikvėpsiu. Visa tai geriau negu trintis tarp svečių.

Išsekusi giliai atsidūstu – ši diena buvo velniškai sunki – ir patraukiu prie laiptų į antrą aukštą. Vos užkėlusi koją ant pirmos pakopos, išgirstu garsų riksmą svetainėje, rodos, ataidintį net nuo sienų. Esu per smalsi ir pernelyg susidomėjusi, kad nekreipčiau į tai dėmesio, todėl nutykinu prie plyšelio duryse.

Pro jį išvystu Elą. Ji užsimerkusi, susiėmusi už galvos, trinasi smilkinius.

– Aš juk nepavėlavau, – iš kitos kambario pusės pasigirsta šiurkštus vaikino balsas. Iškart atpažįstu Šiknių.

– Pavėlavai dvi valandas! – surinka Ela, ir aš žingteliu atatupsta, nes moteris atsimerkia. Baiminuosi, kad pastebės mane.

Šiknius nusikvatoja.

– Negi tikrai manei, kad grįšiu namo dėl prakeikto kepsnių vakarėlio?

– Kodėl neparsiradai laiku? Tiek to tą kepsnių vakarėlį, – taria Ela, žingsniuodama pirmyn atgal kreminės spalvos kilimu. – Dar prieš išlipdamas iš automobilio elgeisi kaip mažvaikis. Kas nutiko?

Jis sukanda dantis ir nusuka veidą į šalį.

– Nieko, – iškošia.

– Nemeluok. – Elos balsas griežtas ir piktas, visai nepanašus į mielą čiulbėjimą, mano girdėtą prieš penkiolika minučių. – Vėl pažeminai mane kaimynų akyse!

– Na ir kas.

– Nereikėjo išleisti tavęs, – šįkart ramiau prabyla Ela, nes siunta pati ant savęs. – Turėjau priversti likti namie, bet ne,

šito, žinoma, nepadariau. Dar sykį pasirodžiau silpna, ir tu puikiai man atsidėkojai.

– Vis tiek būčiau išėjęs, – atkerta Šiknius. Jis atsiduria mano akiplotyje, matau purtant galvą ir kikenant iš Elos. Vaikinas stovi pusiaugrįža į mane, todėl gaunu progą neblogai jį apžiūrėti. Parvažiavęs namo, nurūko pro mus taip greitai, kad beveik nieko nepamačiau. – Ko ketini imtis? Vėl nubausti mane? – Šikniaus balsas sodrus ir stiprus, plaukai juodi, stilingai sušiaušti, pečiai platūs, pats aukštas. Labai aukštas. Praaugęs Elą keletu colių.

– Esi nepakenčiamas, – išspaudžia ji pro sukąstus dantis. Tardama tuos žodžius, dirsteli sūnui per petį ir jos žvilgsnis įsminga į mane.

Metuosi tolyn nuo durų, net užgniaužia kvapą. Siaubingai trokštu, kad ta moteris nebūtų pamačiusi manęs, – gal ji tiesiog žiūrėjo į duris, o ne į žmogų, besislepiantį už jų? Mano viltys netrunka sudužti: nespėju pabėgti, ir durys po akimirkos atsidaro.

– Idena, – Ela išeina į prieškambarį ir įbeda akis į mane, stypsančią vidury laiptų. Apgailėtinos pastangos greitai užsikabaroti aukštyn buvo bergždžios.

– Hmm, – numykiu. Jei ne sustingusios rankos, tuoj pat užsidengčiau veidą delnais.

Tada nutinka blogiausia, kas tik gali nutikti. Pro svetainės duris iškiša galvą Šiknius ir išeina į prieškambarį. Pirmąkart pamatau jį iš arti. Akys kaip smaragdai – per ryškios, kad vadintum tiesiog žaliomis, ir pernelyg švytinčios normaliam žmogui. Prisimerkęs vaikinas žiūri į mane tokiu žvilgsniu, kad šiurpas nueina per nugarą. Jis vėl sukanda dantis ir liaujasi vaipęsis.

– Kas, po šimts, šita paukštytė? – griežtai klausia, akimis ieškodamas Elos ir laukdamas paaiškinimo, kodėl nerangi paauglė ant jo namų laiptų, regis, užsiima aerobika.

Elos veide matyti dvejonė, ji atsargiai svarsto, ką atsakyti. Paskui moteris švelniai paliečia sūnui ranką.

– Taileri, tai Idena, – sako ji, – Deivo duktė.

Šiknius, tai yra Taileris, prunkšteli.

– Deivo vaikas?

Truputį pasislenku ir atsistoju, bet Taileris nežiūri į mane.

– Sveikas, – mėginu susipažinti. Kyla noras paduoti ranką, bet suprantu, kaip kvailai tai atrodytų, todėl tik sulenkiu pirštus.

Galiausiai Tailerio žvilgsnis sugrįžta prie manęs. Jis nepakenčiamai ilgai spokso ir tyli, tarsi niekad anksčiau nebūtų matęs kito žmogaus. Pirmiausia suglumsta, paskui įpyksta, tada vėl suglumsta. Pasijuntu nesmagiai, tyrinėjama skvarbių vaikino akių, todėl trumpam įbedu savąsias į jo kasdienius rudus batus ir džinsus. Vėl vogčiomis žvilgtelėjusi Šikniui į veidą, matau jį lėtai nuryjant seilę ir žiūrint į Elą.

– Deivo vaikas? – šįsyk daug tyliau netvirtai pakartoja jis.

Ela atsidūsta.

– Taip, Taileri. Jau sakiau tau, kad atvyks. Baik kvailioti.

Jis žiūri į motiną, bet akies kampučiu nužvelgia mane nuo galvos iki kojų.

– Kokiam kambary?

– Ką?

– Kokiam kambary ji apsistojo?

Keista girdėti jį kalbant taip, tarsi manęs čia nė nebūtų. Iš visko matyti, kad Šiknius to ir norėtų.

– Šalia tavojo.

Taileris apsimestinai suvaitoja, reikšdamas nepasitenkinimą, kad būsiu taip arti jo, paskui atsigręžia ir gerai apžiūri mane. Verte veria akimis. Negi mano, kad noriu gyventi šiuose namuose ir apsimesti šios šeimos nare kaip kokia menkysta? Anaiptol to netrokštu.

Galiausiai jis atitraukia žvilgsnį ir, lyg būtų apsisprendęs, kumšteli motinai į šoną. Tada prasibrauna pro mane ir užlekia laiptais.

Po kelių, rodos, ilgų ilgiausių akimirkų mudvi su Ela išgirstame trinktelint kambario duris. Tylime. Regis, šiuose namuose, prieš vėl pradedant kalbą, įprasta laukti, kol Taileris užtrenks duris.

– Atleisk, – atsiprašo Ela. Rodos, moteris nuoširdžiai priblokšta ir išsigandusi; pajuntu jai simpatiją. Gal net užuojautą. Jei man pačiai tektų kasdien plūktis su tokiu kvailiu, tikriausiai tris kartus per parą ištiktų nervų priepuolis. – Jis tiesiog... Verčiau grįžkim į kiemą.

Ne jau, ačiū.

– Tiesą sakant, Čeisas apipylė mane limonadu, tad norėčiau persivilkti marškinėlius.

– Ak, – sako Ela. Apžiūrinėdama dėmę ant mano marškinėlių, pakelia antakius ir vos vypteli. – Tikiuosi, atsiprašė.

Kai ji grįžta į kiemą, galiausiai užlipu laiptais – šįsyk sparčiau, be jokių kliūčių – ir įvirstu į savo kambarį. Uždariusi duris, lengviau atsidūstu. Pagaliau esu viena, niekas nebeerzina manęs.

Dar po aštuonių sekundžių iš gretimo kambario trenkia tokia muzika, kad nusigąstu, ar neišgrius siena. Reičelė tikėjosi, kad mano kambarys bus toli nuo Tailerio. Šitai galiu pamiršti – jis greta, kaip Ela ir sakė. Stovėdama vidury savo kambario ir įbedusi žvilgsnį į sieną, pasijuntu bežadė, užknista ir pavargusi. Visą naktį už sienos miegos tas kvailys.

Laimė, po penkių minučių muzika nutyla. Ramybę sudrumsčia tik atidaromų durų garsas. Gal mano įbrolis išsikvėpė? Ši mintis paakina prieiti prie savo durų. Lėtai jas atveriu ir sutinku piktą, visiškai neramų žvilgsnį.

– Sveikas, – mėginu vėl. Jei šis asmuo yra nuolatinis mano naujosios šeimos narys, turiu bent kiek pasistengti. – Tau viskas gerai?

Žaliose Tailerio akyse išvystu pašaipą.

– Iki, – sako jis. Su tais pačiais raudonais flaneliniais marškiniais ir rudais batais tyliai nulipa laiptais ir išeina pro didžiąsias duris. Įbrolio dingimo, be manęs, niekas daugiau nepastebi. Ela tikrai paskelbusi Taileriui namų areštą, bet jam tai nė motais.

Atsidususi grįžtu į savo kambarį. Aš bent jau bandau, o jis nepakrutina nė piršto. Nusivelku nertinį, nusitraukiu marškinėlius, numetu drabužius ant grindų ir pirmąkart griūvu ant naujos lovos. Porolono čiužinys prisitaiko prie mano kūno. Kai įstengiu atsiriboti nuo trankios muzikos ritmo ir įgėrusių kaimynų juoko, įsmeigiu akis į lubas ir ramiai kvėpuoju. Nesiliauju taip kvėpavusi net tada, kai gatvėje suriaumoja variklis ir automobilis šauna iš vietos. Veikiausiai Tailerio.

Paskui valandą plepu su Amelija, sutirštindama spalvas pasakoju apie siaubingą kepsnių vakarėlį, apie tai, koks mulkis pasirodė esąs mano tėvas ir koks pašlemėkas Taileris. Panašiai nušviečiu padėtį ir mamai.

– Idena! – man jau snūduriuojant, pro duris atsklinda balsas. Tėtis nekviestas įeina vidun. – Visi kaimynai gražiai išsiskirstė, – sako jis, iš tolo dvelkdamas kepta mėsa ir alumi. – Ruošiamės eiti gulti. Šiandien nusikaliau.

Greitai palinkiu jam labos nakties ir nusigręžiu į sieną. Tėčiui išėjus, užsikloju galvą antklode. Sakoma, kad užmigti svetimoje vietoje būna labai lengva arba labai sunku. Dabar, nors iš nuovargio maudžia kiekvieną kūno lopinėlį, imu suprasti, kad manęs laukia antroji galimybė. Atsivertusi ant nugaros, dedu ranką ant kaktos. Dieną Portlande būna karščiau

negu Santa Monikoje, užtat čia drėgniau naktį. Nepadeda ir oro kondicionierius. Neaišku, ar tas daiktas sugedęs, ar tėtis tiesiog pamiršo jį įjungti. Kad ir kaip ten būtų, iš ryto priminsiu jam.

Gerą valandą blaškausi, vartausi ir svarstau, ar noriu gyventi, kol užmiegu. Tiesą sakant, snusteliu vos keturiasdešimt septynias minutes. Šiuose namuose ramybė trunka neilgai.

Topteli, kad mane prižadino baisus karštis kambaryje, o ne sklindančios pro atdarą langą girtos dejonės. Aimanos, vaitojimas, vienas kitas keiksmas priverčia mane pastatyti ausis ir atplėšti akis. Labai išsigandusi keliais nušliaužiu per grindis ir vogčiomis dirsteliu pro langą. Į veidą dvelkteli vėsus nakties oras.

– Ne, – nežinia kam pareiškia įgėręs Taileris. – Ne, – jo veido išraiška labai rimta, vaikinas tvirtai remiasi į žemę ranka. – Kas, po griausmais, čia dedasi? – jis kuždasi su savim. Manau, kad parėjo pėsčias, nes automobilio nematyti. Tai mane įtikina, kad įbrolis dar turi šiek tiek proto, vis dėlto nevairuoja įkaušęs. – Ar jau vidurnaktis? – nuaidi garsus juokas.

– Sveikas, – tyliai tariu, atsisėdusi ir plačiau pravėrusi langą. – Pažvelk į viršų.

Taileriui pavyksta sutelkti žvilgsnį tik po kelių akimirkų. Išvydęs antrame aukšte mane, jis piktai dėbteli.

– Ko, po paraliais, nori?

– Ar tau viskas gerai? – žodžiams išsprūdus iš lūpų, suvokiu, koks beprasmis šis klausimas. Vaikinui tikrai prastai.

– Atidaryk duris, – kliūvančiu liežuviu sako jis. Linkteli man ir siūbuodamas dingsta iš akių po stogo atbraila.

Vilkiu tik apatinius, kad būtų vėsiau, tad mikliai sugraibau pasitaikiusius po ranka drabužius ir apsivelku, liuoksėdama laiptais žemyn. Stengiuosi nekelti triukšmo. Nedegu šviesų ir

žengiu tyliai. Pro stiklines didžiųjų durų plokštes matau ryškias Tailerio apybrėžas.

– Ką aš darau? – sušnibždu bandydama atrakinti spyną. Šiknius, nepadaręs man nieko gero, tik įgrisęs iki gyvo kaulo, dabar prašosi įleidžiamas į namus, ir aš jo klausau? Spragtelėjus spynai, nedvejodama atveriu duris.

– Ko taip ilgai krapšteisi? – braudamasis pro mane, sumurma Taileris. Jį gaubia stiprų stipriausias svaigalų ir cigarečių kvapas.

Uždarau ir užrakinu duris.

– Tu girtas?

– Ne, – atsako Taileris. Platus jo vypsnys netrunka virsti grimasa. – Ar jau rytas?

– Trečia nakties.

Sukikenęs pats sau, jis klupinėdamas ir svirduliuodamas ima ropštis laiptais.

– Kada šitie čia atsirado? – klausia užkliuvęs. – Anksčiau jų nebuvo.

Nesiklausau įbrolio sapaliojimų.

– Gal nori vandens ar dar ko?

– Atnešk man alaus, – atsako Taileris.

Tamsoje matau, kaip jis pasiekia laiptų aikštelę ir dingsta savo kambaryje. Laimė, šįsyk netrinkteli durų. Išvydusi sūnų girtą, vos pastovintį ant kojų, Ela tikriausiai jį nudėtų.

Greitai užsikabaroju laiptais į savo kambarį, vėl nusivelku drabužius ir nerūpestingai numetu ant grindų. Kambaryje vis dar pragariškai karšta, todėl, užuot atsigulusi į lovą ir mirusi nuo karščio, atsisėdu prie lango. Priglaudžiu skruostą prie vėsaus stiklo ir kvėpuoju nakties oru. Greta pašto dėžutės pamatau sulankstytą alaus skardinę.

Šiknius.

4

Reičelė sakė, kad rytoj pasimatysim, bet nesitikėjau jos išdygsiant prie didžiųjų tėčio durų dešimtą ryto. Vasarą keltis, juolab bendrauti anksčiau negu vidurdienį yra visiška nesąmonė. Šitai nepriimtina jokiam sveiko proto paaugliui. Nusileidusi laiptais, piktai dėbteliu į Reičelę.

Tėtis laiko atdaras duris ranka, kitoje turi kavinuką ir šypsosi.

– Štai ir ji!

– Lik sveikas, tėti, – mandagiai sakau, sykiu pakeldama akis į dangų. Jis nepaliauja man šypsojęsis tarsi susiradusiai pirmąją draugę vaikų darželyje, bet galiausiai nupėdina į svetainę. – Tėtis toks nesupratingas.

Reičelė nusijuokia.

– Maniškis irgi. Šiaip jau visi tėčiai yra nevykėliai.

– Aha, – sutinku. Esu tokia apsimiegojusi, kad stebiuosi gebanti suregzti sakinį. – Nemaniau, kad išsiruošim kur nors taip anksti.

Reičelės akys išsiplečia. Mergina nusišypso man kaip visiškai kvaišai.

– Šiandien šeštadienis. Jeigu leidžiamės į promenadą, turime kaip reikiant pasiankstinti, antraip rasime galybę žmonių!

Nė nenutuokiu, kas toji promenada.

– Aaa, – kurį laiką patyliu ir nužvelgiu Reičelės aprangą. Ji mūvi dailius šortus, vilki kreminę susagstomą palaidinukę, apsikarsčiusi daugybe papuošalų, su vadinamaisiais aviatorių saulės akiniais ant pakaušio. Aš vilkiu laisvus marškinėlius su alpakų piešiniais. – Man reikia persirengti. Ar užeisi vidun ir palauksi, ar?..

– Gal persirenk ir užsuk pas mane, – taria Reičelė ir priduria: – Gyvenu šitame name, – ji parodo į kitą gatvės pusę. Prieš nueidama, mandagiai paprašo paskubėti.

Susiruošiu per pusvalandį. Nevalgau pusryčių, šešias minutes prausiuosi po dušu, apsirengiu panašiai kaip Reičelė, paleidžiu plaukus ir neryškiai pasidažau. Atrodau paprastai, jokių prašmatnybių.

– Išeinu, – sakau tėčiui, įkišusi galvą į virtuvę, nes iš ten sklinda jo balsas.

Jis nutraukia pokalbį su Ela.

– Būk atsargi ir neužtruk per ilgai. Kur išsiruošei?

Patraukiu pečiais.

– Į vadinamąją promenadą ar panašiai.

– Ak, Taileris šiandien irgi eis į promenadą, – įsikiša Ela.

Tik dabar prisimenu tą kvailį.

Tėtis nejučiomis įsmeigia akis į žmoną.

– Argi Taileriui ne namų areštas? – klausia šaižoku balsu. Rodos, irgi negali pakęsti vyriausiojo posūnio. Nekaltinu jo dėl to. Taileris ne itin malonus vyrukas. – Liaukis jam nuolaidžiavusi. Būk griežtesnė.

– Smagiai praleisk laiką, – sako man Ela šypsodamasi ir visiškai nekreipdama dėmesio į piktą tėčio veidą. Lyg negirdėdama jo žodžių.

Įtampa auga, tad kuo greičiausiai dingstu iš namų. Nenoriu versti Reičelės laukti. Neketinu užknisti naujosios draugės

jau antrą pažinties dieną. Laimė, kai ateinu į Reičelės prievažą pusę vienuoliktos, ji neatrodo suirzusi, nors tikrai laukia manęs. Niekas be priežasties taip anksti nekelia kojos iš namų.

– Šiandien bus karšta, – sako Reičelė, užverčia galvą į dangų ir giliai atsidūsta. Turiu pripažinti, kad oras daug labiau įkaitęs negu vakar. O dar nėra nė vienuolikos ryto. – Na, gerai, važiuokime. – Prievažoje stovi raudonas „vabalas"; mano draugė išsitraukia raktelius ir atrakina dureles.

Prieš lipdama vidun, šiek tiek sudvejoju.

– Kada gavai vairuotojo pažymėjimą?

Reičelė kilsteli antakį ir atsidūsta, lyg tyčia vilkinčiau mudviejų kelionę į promenadą.

– Lapkritį, – galiausiai ištaria. Spoksau į ją. – Žinau, ką galvoji: dar nesuėjo nė metai, kai vairuoju. Bet čia niekam nerūpi kvaili draudimai, todėl greičiau šok vidun.

Nekreipdama dėmesio, kad man draudžiama sėsti į automobilį su jaunesniu negu dvidešimties metų asmeniu, įsitaisau keleivio sėdynėje. Kuo rūpestingiausiai prisisegu saugos diržą.

– Vadinasi, tau septyniolika? – spėju, Reičelei išsukant į gatvę.

– Taip, nuo rudens lankysiu baigiamąją klasę, – atsako ji, susitelkusi į vairavimą, nes lekiame labai greitai. – Mes su Taileriu vienmečiai. Drauge lankome mokyklą. O kaip tu?

– Baigiau dešimtą. – Vidurinėje beliko mokytis dvejus metus. Viliuosi tada susidėti daiktus ir išvažiuoti į Čikagos universitetą. Laukti labai nuobodu, todėl jau pradėjau pildyti išankstinį prašymą – be galo trokštu ten patekti. Nuo šeštos klasės svajoju apie Čikagą. Mama norėtų, kad stočiau į valstybinį Portlando universitetą, bet aš labai domiuosi psichologija, ir Čikagos studijų programa man atrodo geresnė. Man smalsu perprasti žmones.

– Priešpaskutiniai metai patys blogiausi! – pareiškia Reičelė. – Tiesiog baisūs! – Ji įjungia radiją ir beveik kurtinamai pagarsina. Skriejame Dedro aveniu, vėliau pasukame į kairę. Reičelė pritaria radijui.

Po penkių minučių nebesuprantu, ar mane pykina siaubingas jos vairavimas, ar tai, kad važiuojame ten, kur bus daugybė žmonių. Prie jų priskaičiuoju ir Tailerį.

– Beje, kartu važiuos ir Megana, – priduria Reičelė, pritildydama muziką. Ji stabteli prie šviesių plytų namo gatvės kampe ir spusteli klaksoną. Nervingai barbenu pirštais.

Po kelių minučių į automobilį įšoka azijiečių kilmės amerikietė blizgančiais tamsiais plaukais. Ji atsisėda ant užpakalinės sėdynės už Reičelės ir švelniu balsu pasisveikina:

– Labas, merginos.

Reičelė paleidžia variklį.

– Sveika, Mege. Čia Idena, Tailerio sesuo.

– Įseserė, – pataisau ir dirsteliu į Megę per petį. – Malonu susipažinti.

– Man irgi, – atsako ji, plačiai nusišypsodama ir prisisegdama saugos diržą. – Atvažiavai pavasaroti, tiesa?

– Aha.

Muzika vėl trenkia visu garsumu ir neleidžia kalbėtis, esu už tai dėkinga Reičelei. Greitai išvažiuojame iš gyvenamųjų namų rajono ir patenkame į miesto centrą. Riedame pro motelius, kavines ir biurų pastatus. Netrukus eismas labai sulėtėja, vos judame.

– Nekenčiu, kai reikia ieškoti vietos pastatyti automobiliui, – skundžiasi Reičelė, bet įsuka į automobilių stovėjimo pastatą, užvažiuoja į trečią jo aukštą ir, radusi tuščią vietą, pastato mašiną įstrižai. – Dabar eime siaubti parduotuvių!

Vis dar nežinau, kas yra promenada.

Leidžiantis į pirmą aukštą, seku paskui merginas. Reičelė ir Megana žingsniuoja labai greitai, o aš patenkinta einu lėčiau, nes noriu apsižvalgyti. Įkandin jų pasuku už kampo ir atsiduriu naujoje gatvėje. Tada suprantu, kas yra promenada, – tai didžiulė gatvė, skirta tik pėstiesiems, pilna dizainerių parduotuvių, brangių restoranų, prašmatnių kino teatrų. Tam tikras perdėm vertinamas linksmybių kompleksas. Šiaip jau nekenčiu tokių.

– Idena, čia Trečiosios gatvės promenada! – sako Reičelė, o aš susigūžiu. – Mano mėgstamiausia vieta visame Los Andžele. Geresnės nerasi.

– Tai jau tikrai, – priduria Megana.

Jiedvi turbūt kvaišos arba tikros mados ir stereotipų vergės. Žinoma, žavisi šia nuostabia, fantastiška gatve, nes yra merginos. Gražios merginos. Nenuostabu, kad prisirišusios prie tokios vietos, laiko ją saugiu rojumi.

– Čia labai šaunu, – tariu. Iš abejingo mano balso aišku, kad begėdiškai meluoju. Todėl atsikrenkštusi mėginu švelninti padėtį: – Ar toli nutįsusi ši gatvė?

– Per tris kvartalus! – Reičelė dirsteli į laikrodį ir nekantriai sumosuoja rankomis. – Nagi, paskubėkim, švaistome apsipirkimo laiką!

Viešpatėliau. Apsipirkimas yra vienas iš blogiausių pasaulyje būdų leisti laiką, išimtis –knygynų lentynų naršymas. Nemanau, kad Reičelė ir Megana lankosi knygynuose. Kai jos mane nusitempia į „American Apparel", ši prielaida pasitvirtina.

– Kaip turistė turbūt esi apstulbusi, – sako Reičelė. – Man reikia poros naujų kelnių, tad einu pasižvalgyti.

– Man reikia naujos liemenėlės, – įsiterpia Megana.

Netarusios nė žodžio, abi merginos išdidžiai nužingsniuoja. Lieku viena milžiniškoje parduotuvėje, esu priversta daryti,

ko labiausiai nekenčiu – apsipirkti. Dingteli, kad praverstų keli nauji vasariniai drabužėliai, todėl įsidrąsinu ir imu raustis po lentynas, peržiūrinėti sukabintus ant stovų apdarus. Galiausiai aptinku gražų sijoną ir marškinėlius su actekų raštais – būtų visai tinkami. Nusprendžiu pasimatuoti, bet, išvydusi eiles prie kabinų, suaimanuoju.

– Idena, – nežinia iš kur išdygsta Reičelė, – nestovėk šitoje eilėje.

Spoksau į ją.

– Ką?

– Todėl... – sako ji, bet iškart nutyla, nes moteris priešais mus atsigręžia ir nužvelgia ją nuo galvos iki kojų. Reičelė čiumpa mane už rankos ir tempia tolyn. – Todėl, – pakartoja ji, – kad parduotuvės gale yra uždaros matavimosi kabinos, bet mes visada patenkam į jas. Eilėse stovi dykinėtojai. Eime, parodysiu tau, – užsimetusi ant rankos kelnių kupetą, ji veda mane į nuošalų parduotuvės kampą. – Einu dar apsižvalgyti. Susirask mus, kai pasimatuosi.

Reičelei dingus, pasijuntu žiūrinti į baltas duris su užrašu, kad pirkėjams įeiti draudžiama. Nežinau, ar draugė pasišaipė iš manęs, ar iškrėtė žiaurų pokštą, bet prieš lįsdama vidun įdėmiai apsidairau, ar nieko nematyti. Jaučiuosi gėdingai. Ketinu kuo greičiau pasimatuoti drabužius ir smukti lauk, kol niekas nepričiupo. Čia tylu, iš tolumos sklinda bjauri parduotuvės muzika. Įlendu į artimiausią kabiną. Širdis daužosi, tik nesuprantu, kodėl. Man besivelkant marškinėlius, iš gretimos kabinos pasigirsta kikenimas. Sustingstu, baimė užgniaužia gerklę.

– Palūkėk, – sukužda kažkieno balsas. Čia taip šviesu ir tylu, kad jis vos girdėti. Balsas, be abejonės, moters.

– Mažute, – sumurma žemas ir stiprus vyriškas balsas. Paskui mano ausis pasiekia garsus bučinys. Nesuprantu, ar į lūpas, ar į kurią nors kitą kūno vietą.

– Kuo tu pasikvepinęs? – klausia mergina. Dar daugiau skambių bučinių. – Tai „Montblanc"? Labai panašus kvapas.

– Ne, tai „Bentley", – atsako vaikinas. Užuodžiu nuostabų tualetinio vandens kvapą. – Eikš čia.

Porelė vėl karštai laižosi. Į mano kabinos sieną atsitrenkia kūnas. Stengiuosi nekvėpuoti, rankos pakimba ore.

Mergina juokiasi.

– Ką darai?

– Kodėl klausi?

– Kad ir ką šiuo metu darytum, tai nuostabu.

– Taip ir turi būti.

Mano veidas persikreipia iš pasibjaurėjimo, purtydama galvą prispaudžiu ranką prie burnos. Šlykštesnio nuotykio dar nesu patyrusi. Baiminuosi, kad porelė, žvilgtelėjusi pro atvirą kabinos apačią, pamatys mano kojas, todėl tyliai palypėju ant kėdės. Norėčiau, kad anie niekad nesužinotų mane čia buvus. Būgštauju, kad sukrebždėsiu, ir porelė aptiks mane, tad sustingstu. Palenkiu galvą į šoną ir nuduriu akis į grindis. Gal jie ir nemato mano kojų, bet aš matau jų apavą: žydrus plokščiapadžius batelius ir rudus vyriškus batus.

– Taileri, – atitraukusi lūpas aikteli mergina, – čia to nedarysim.

Nežinau, ko jie čia nedarys, bet staiga topteli, kad žinau, kieno tie rudi batai ir balsas. Neduok Dieve!

Vos nepravimstu, bet netikėtai išgirstu Reičelę.

– Idena, tu vis dar čia?

Nelaukdama nė akimirkos, čiumpu drabužius nuo sienos, nušoku nuo kėdės, atitraukiu užuolaidą ir įsmeigiu paklaikusį žvilgsnį į ją. Pasileidžiu artyn vos ne šuoliais, mojuodama ranka – taip stengiuosi parodyti, kad reikia nešdintis iš čia velniop.

– Tyliau, – piktokai sako mergina ir garsiau priduria: – Kas ten?

Mėginu nutempti Reičelę nuo durų, bet ji įsispiria į grindis.

– Tifane!

– Reičele! – gretimos kabinos užuolaida atitraukiama, išvystu aukštą merginą platinos spalvos plaukai. Šviesiaplaukės skruostai išraudę, ji kandžioja lūpą, jos palaidinukė prasagstyta iki pusės. – Hmm, nežinojau, kad čia dar ko nors esama.

Kur tau žinoti, pamanau.

– Ką čia veiki? – klausia Reičelė, įtariai kilstelėdama antakius. – Taileri, ar ir tu kabinoje? – Laukiame atsakymo.

– Aha, čia, – Taileris išlenda iš už užuolaidos, traukdamasis ant kūno išblukusius pilkus marškinėlius. Jis persibraukia plaukus pirštais. Dabar atrodo kur kas geriau nei ankstyvą rytą. – Ar esi girdėjusi apie privatumą?

– Ar esi girdėjęs, kad nedera glamžytis „American Apparel“ kabinose? – lyg niekur nieko atšauna Reičelė, raukdama nosį. – Tai šlykštu.

Tifanės negelbsti nei tobulai išlenkti antakiai, nei aukšti skruostikauliai, nei putnios lūpos – ji tarsi subliūkšta. Iš pradžių mergina susigėsta, kad buvo aptikta, bet paskui jos veido išraiška pasikeičia, ji greitai užsisagsto palaidinukę. Nusuku žvilgsnį.

– Merginos, ką, po velnių, jūs čia veikiate? – klausia Taileris, žiūrėdamas į mane. Nuo skvarbaus įbrolio žvilgsnio šiurpas nubėga per nugarą – baiminuosi, ką jis pridurs.

– Matavomės drabužius, – trumpai atkerta Reičelė. – Tam ir skirtos šios kabinos.

Tifanė meta Reičelei žudikės žvilgsnį, įsiutusi pašnairuoja į mane ir krypteli galvą.

– Kas tu per viena?

– Idena, – pralemenu. Vengiu Tifanės akių. Ne tik todėl, kad jaučiuosi apgailėtina, bet ir dėl to, kad aplinkybės labai nemalonios. Paskui dirsteliu į Tailerį. – Jo įseserė.

– Turi įseserę? – Tifanės tonas trumpam sušvelnėja, bet ji suraukia antakius, blykstelėdama akimis į Tailerį.

Šis tik gūžteli pečiais.

– Galima sakyti ir taip.

Mergina mirksėdama spokso į Tailerį, tarsi įseserė būtų mitinė būtybė iš fėjų pasakų. Galiausiai susivokusi prisimerkia ir nužvelgia mane. Jos balsas gaižus:

– Kodėl ten lindėjai? Turbūt sekei mudu?

– Atvėsk, mažute, – sako Taileris, išgelbėdamas mane nuo būtinybės atsakyti, ir paima ją už rankos. – Nedaryk iš musės dramblio. Nekelk bangų.

Tifanė išpučia akis ir praveria lūpas, apstulbinta jo abejingumo. Sunėrusi ant krūtinės rankas, piktai suniurna:

– Aš tik pasakiau.

– Aha, ir užteks, – Taileris sučiaupia lūpas ir vėl gūžteli pečiais. – Idenai visa tai nė motais. Eime. Man reikia „Levi's" džinsų, – vaikinas nekantriai apkabina Tifanę per pečius ir prisitraukia, bet ši sunkiai atsidūsta ir nejuda iš vietos, įsmeigusi akis į Reičelę.

– Pasimatysim antradienį, – sako jai. – Juk atvažiuosi į paplūdimį, tiesa?

– Aha, – atsako Reičelė ir žvilgteli į mane. Tą pačią akimirką perprantu draugės mintis ir meldžiu Dievo, kad ji neišsakytų jų balsu. Deja, Reičelė kaip tik taip ir padaro. – Ar galiu pasiimti Ideną?

Tik to man ir trūksta.

Tifanės veidas vėl apsiniaukia, ji giliai atsidūsta. Tikriausiai ginčijasi pati su savimi, ar leisti įsibrovėlei dalyvauti paplūdimio vakarėlyje. Galiausiai sumurma:

– Turbūt gali.

Paskui ji leidžiasi nuvedama Tailerio tolyn, vaikino ranka pakibusi jai ant sprando. Tifanė atrodo ir persigandusi, ir įsiutusi. Tikriausiai raudonos dėmės jai ant skruostų išnyks tik po kelių valandų.

Jiems nuėjus, įsivyrauja tyla. Smalsiai spoksau į Reičelę, net kilsteliu antakį.

– Tifanė yra Tailerio mergina, – sako ji. – Juodu susitikinėja nuo pradinės mokyklos laikų. Turbūt labai išsigandai?

Papurtau galvą ir pirmąkart per dešimtį minučių įkvepiu oro.

– Jis toks subingalvis.

– Taileris Briusas, – taria Reičelė, – visada buvo subingalvis.

5

Atvirai kalbant, promenados popietė su Reičele ir Megana buvo ne tokia jau bloga. Merginos neužtrukdavo kiekvienoje parduotuvėje per ilgai, neišleido visų santaupų batams, be to, stebėtina, abidvi mėgo kavą. Atradau mažytę kavinukę prie Santa Monikos bulvaro kampo. Ji vadinosi „Refinery“ ir vaišino tokia skania latės kava, kokios seniai nebuvau gėrusi.

– Ar tikrai nenori eiti? – įkišęs galvą pro mano duris, jau kelintą kartą klausia tėtis.

Lakuojuosi kojų nagus ryškiai mėlynai, bet dirsteliu per petį į stovintį man už nugaros ir erzinantį mane žmogų.

– Tikrai, – atsakau, – nekaip jaučiuosi, – vėl imuosi nagų ir nuleidžiu galvą. Esu prasta melagė. Vaikystėje tėčiui pakakdavo vien pažvelgti į mane, kad suprastų, jog pučiu miglą. Tikiuosi, dabar jis nebe toks pastabus.

– Jei išalksi, valgis šaldytuve.

– Gerai.

Tėtis išeina iš kambario.

Galbūt vengti vakarienės su šeima nesocialu, bet vien mintis, kad teks praleisti šeštadienio vakarą su tais žmonėmis, sukelia man galvos skausmą. Kai grįžau iš promenados, tėtis įgri-

so kalbomis apie siaubingą savo sumanymą; kaskart atkakliai atmesdavau jo kvietimą.

Baigusi lakuoti nagus ir susitvarkiusi reikmenis, vaikštinėju po kambarį ant kulnų, paskui išeinu į laiptų aikštelę, nes Ela pranešа, kad jie visi rengiasi išvažiuoti. Vos man ėmus lipti laiptais, iš savo kambario išlenda Taileris.

Išvydęs mane, akimirką prisimerkia, paskui ilgai dėbso į mano treningines kelnes.

– Nevažiuoji?

– O tu? – atrėžiu.

Vaikinas vilki tamsiai mėlyną bluzoną, jo gobtuvą užsitraukęs ant galvos. Iš ausies kyšo ausinė.

– Namų areštas, – jis prunkšteli ir pasikaso smilkinį. – Kaip pati išsisukai?

– Apsimečiau negaluojanti, – pameluoju. Apsigręžiu ir nusileidžiu į prieškambarį, bet Taileris seka man iš paskos. – Kaip keista, namų areštas nesukliudė tau nukakti į „American Apparel", – tyliai mesteliu jam per petį.

– Po velnių, užsičiaupk, – sušnypščia Taileris.

Mums nulipus į prieškambarį, tėtis su Ela lūkuriuoja prie didžiųjų durų. Džeimį su Čeisu, rodos, kamuoja baisus nuobodulys. Tokiems jaunikliams dar sunkiau išsisukti nuo klaikių socialinių sambūrių.

– Neužtruksim iki vėlumos, – pažada Ela ir griežtai pažvelgia į Tailerį. Regis, jaudinasi, kad palieka jį vieną. Ir turėtų jaudintis. – Nė nemanyk kur nors išsprukti.

– Mama, tikrai neišdrįsiu, – patikina Taileris, bet jo balse girdėti sarkazmas. Vaikinas atsilošia į sieną ir suneria rankas ant krūtinės.

– Ar galim važiuoti? – klausia Čeisas. Džiaugiuosi, kad man neteks iškęsti to, ką patirs jis. – Esu alkanas.

– Taip, taip, važiuojam, – sukrunta tėtis. Jis atidaro duris, liepia Čeisui su Džeimiu eiti į automobilį ir užjausdamas pažvelgia į mane. – Tikiuosi, tau pagerės, Idena.

Šypteliu.

– Iki.

– Gerai elkitės, – įspėja Ela. Ji vis dar atrodo susirūpinusi, bet šeima pagaliau išvažiuoja.

Jiems užvėrus duris, įsivyrauja nesmagi tyla. Tik dabar suvokiu, kad likome vieni su Taileriu. Visam vakarui. Atsigręžiu į jį. Vaikinas jau įsmeigęs akis į mane.

– Hmm, – numykiu.

– Hmm, – pamėgdžioja įbrolis, bet jo balsas visai nepanašus į manąjį.

– Hmm, – pakartoju.

– Eisiu išsimaudyti po dušu, – sako Taileris. – Jeigu pasitrauksi iš kelio.

Pasitraukiu į šalį, ir jis prasigrūda pro mane taip pat kaip vakar, tarsi būčiau kliūtis kelyje.

– Storžievis, – burbteliu sau po nosimi.

Per dvi viešnagės paras Taileris nepratarė man nė vieno gero žodžio. Negana to, jo manieros labai prastos. Gerai, kad neteko kalbėtis su juo ilgiau kaip penkias minutes.

Nuobodžiaudama patraukiu į svetainę ir patogiai įsitaisau ant sofos. Štai kaip būna: atsidūrusi svetimame mieste be draugų, leidi šeštadienio vakarą viena tvarkingoje svetimos šeimos svetainėje žiūrėdama realybės šou apie Kardašianų šeimą. Kai pačios gyvenimas užknisa, belieka žiūrėti, kaip gyvena kiti. Esu tikra, sužinojusi, kad žiūriu šį šou, Amelija nugalabytų mane. Aš irgi nesižaviu juo. Na, gal truputį, bet niekad jai to nesakau.

Žiūrėdama televizorių, užverčiu mamą žinutėmis. Visose jose skundžiuosi tėčiu. Mama palaiko mane.

Spoksodama į telefoną, prieškambaryje išgirstu moterišką balsą:

– Ar kas nors yra?

Trinkteli laukujės durys. Nuščiūvu ir išjungiu televizorių. Tai tikrai ne Ela. Praėjo vos pusvalandis, šeimyna turėtų būti nespėjusi net užkandžių suvalgyti.

– Labas, – atsakau.

– Kas čia, po galais? – grėsmingas balsas taip išgąsdina mane, kad susigūžiu ant sofos. Žmogysta atidaro svetainės duris ir įeina, tvirtai sučiaupusi lūpas. Tai Tifanė. Išvydusi mane, su palengvėjimu atsidūsta: – Atleisk, maniau...

– Ką manei? – atšaunu ir abejingai nužvelgiu ją.

– Nieko, – skubiai atsako Tifanė. – Kur Taileris?

Nuo tos akimirkos man pasidaro nebeįdomu. Atsigręžiu į televizorių, vėl jį paleidžiu ir žiūriu šou.

– Nemačiau jo nuo tada, kai nuėjo praustis po dušu.

– Ačiū. – Tifanė išeina iš svetainės.

Girdžiu, kokiais tvirtais žingsniais ji lipa laiptais, tarsi jaustųsi kaip namie. Pritildau televizoriaus garsą ir lūkuriuoju, mėgindama ką nors nugirsti.

Geras tris minutes tylu, paskui balsai garsėja, nes Tifanė su Taileriu leidžiasi žemyn. Užspaudžiu lūpas atpakalia ranka ir smalsiai dėbsau į duris.

– Atvėsk, – sako Taileris. – Būčiau pasirodęs po valandos, kaip ir tarėmės.

– Galėjai bent atsiliepti į skambučius, – priekaištauja Tifanė.

– Negirdėjau jų, nes grojo muzika.

Juodu sustoja prieškambaryje. Stebiu porelę pro atviras svetainės duris.

Taileris pamato mano žvilgsnį.

– Po šimts, kas tau rūpi?

– Viešpatėliau, man tai nusispjaut, – atkertu.

Tifanė papurto galvą, nepritardama Taileriui. Spėlioju, kaip sutaria su juo.

– Užsikimšk, Taileri.

– Kaip nori, – susiraukęs burbteli jis ir atgręžia man nugarą. – Nešdinkimės iš čia.

– Palūkėk... – Tifanės balsas prityla, kandžiodama apatinę lūpą, mergina žiūri į Tailerį, nuleidusi blakstienas. Jos veido išraiškos jis nesupranta.

– Kas dabar?

Tifanė įeina į svetainę ir užstoja televizorių. Paprašyčiau pasitraukti, bet dar nesu pasirengusi ginčytis su nepažįstamais žmonėmis.

– Naujas planas, – pareiškia ji, akimis bėgiodama nuo Tailerio prie manęs. Esu priversta klausytis ir gerai darau, nes Tifanės žodžiai nustebina mus abu. – Ostinas surengė paskutinės minutės vakarėlį, dalyvausime jame. Tu irgi, Idena, – Tifanė įbeda žvilgsnį į mane. – Tavo vardas Idena, tiesa? Neatrodo, kad būtum vakarėlių liūtė, bet Reičelė prašė pakviesti tave. Taigi eime.

– Valandėlę luktelėk, – paliepia Taileris ir grėsmingai suraukęs antakius žengia prie jos. Tyliai sumurma jai į ausį: – Maniau, važiuosime pas tave. Pati supranti... – jis kalba ne per tyliausiai, tad visi jo ketinimai man tampa aiškūs.

– Tvarkaraštis pasikeitė, – sukužda Tifanė. Sunėrusi rankas mergina apeina Tailerį ir vėl prabyla garsiau: – Idena, važiuoji drauge. Tu irgi, Taileri. Dalyvausi vakarėlyje ir nors kartą nepasigersi.

– Pasvajok!

– Reičelė su Mege jau ruošiasi mano namuose, tad paskubėkim! – Tifanė išsitraukia iš užpakalinės kišenės automobilio raktelius ir nužingsniuoja prie durų, bet aš sustabdau ją.

– Luktelėk, man reikia persirengti, – išpyškinu, atsistoju ir pažvelgiu į lubas. Jei pasiseks, gal jos užgrius ant manęs. – Duok penkias minutes ką nors užsimesti, – kaip tik dabar spėlioju, kodėl amžinai patenku į tokią baisią padėtį, bet kažkodėl neįstengiu atsisakyti.

Tifanė nusijuokia, stveria man už rankos ir tempiasi drauge. Sako užjaučiamai:

– Pasiskolinsi ką nors iš manęs! Dabar eime. Turime ten būti po dviejų valandų. – Ji paleidžia mane, apsigręžia ir eina laukan. Taileris pirma manęs prasigrūda prie laukujų durų.

– Maniau, tau namų areštas, – sakau.

Atsisukęs jis abejingai įsispokso į mane ir anaiptol nedraugiškai nusivaipo.

– O aš maniau, kad tu sergi.

Man telieka užsičiaupti.

* * *

Keliauju į Tifanės namus apimta nerimo. Mintys sukasi tik apie vieną dalyką: nenusiskutau kojų. Jos neduoda man ramybės visas dešimt minučių, kol suspausta sėdžiu ant užpakalinės sportinio automobilio sėdynės. Mano keliai remiasi į krūtinę, nes Taileris savanaudiškai atstūmęs savo sėdynę iki pat galo. Nė vienas iš jų nesikalba su manimi, bet tai nesvarbu. Porelė šnekasi tik apie paskutinį nuotykį, aptarinėja vidurinės mokyklos paskalas. Sužinau, kad Evanas Mejersas ir Nikolė Martines išsiskyrė, nors nenumanau, kas jie tokie.

Tifanės namas užima didelį plotą kvartalo pakraštyje. Regis, pastatytas iš marmuro, tad prie durų turėtų laukti liokajus. Bet kai išlipame iš automobilio ir įeiname vidun, nematau nei liokajų, nei tarnų. Namas kaip namas, tik jam panaudotos itin prabangios medžiagos.

– Tavo mama vis dar išvykusi, tiesa? – klausia Taileris. Ankstesni jo tikslai darosi dar aiškesni.

– Aha, – atsako Tifanė. – Virtuvėje yra alaus. Palauk ten, kol susiruošime, tik neprisiplempk, – mergina meta į Tailerį įspėjamą žvilgsnį. Iš viršaus sklinda garsi muzika. Tifanė čiumpa mane už rankos ir nusitempia aukštyn. Kopiame laiptais – aišku, marmuriniais. – Ilgai netruksime! – sušunka ji, persilenkusi per turėklą.

– Tife! – iš kambario ilgo koridoriaus gale mus pasiekia nerūpestingas Reičelės balsas. Muzika tuoj pat nutyla. – Tifane!

– Grįžau! – ji stumteli uždarytas duris ir įžengia vidun.

Pėdinu jai įkandin.

– Idena! – Ką tik šukavusi Meganai plaukus, Reičelė iškart pašoka ant kojų, mojuodama plaukų žnyplėmis ir šypsodamasi. – Tu atėjai!

Neturėjau kitos išeities, pamanau.

– Ar tikrai galiu eiti į tą vakarėlį? – klausiu visų merginų.

– Manau, kad taip, – atsako Tifanė. Atsakymas neįtikina manęs. Ji patraukia prie savo drabužių spintos – iš tikrųjų tai arka į didžiulę drabužinę – ir per petį dirsteli į mane. – Reičelė sakė, kad atvažiavai čia tik vasarai, tiesa?

– Aha.

– Gerai, tad turi kaip reikiant pasilinksminti.

– Ji teisi, – taria Megana, sėdėdama ant grindų. Ji vilki šilkinę suknelę, trys ketvirčiai plaukų jau sugarbanoti. – Pasirūpinsime, kad tavo vasara būtų nenuobodi.

Per vėlu, dingteli man. Ji jau nuobodi.

– Ateik išsirinkti suknelės! – kviečia Tifanė, bet jos entuziazmas netikras. – Siūlau juodą. Juodą arba raudoną. Tau tiks. Ir pabrėš figūrą. Aha. Pala, Megana, tu vilkėsi raudoną, tiesa? Taigi renkamės prigludusią juodą. Pabandykim šitą, – ką tik

kvietusi išsirinkti suknelės, Tifanė paduoda man tik vieną iš jų, į kurią vos spėju žvilgtelėti, ir tuoj pat atitraukia. – Veikiausiai tau bus siauroka, – burbteli ji, nužvelgdama mano figūrą. Susigūžiu nuo vertinančio Tifanės žvilgsnio. Ar ji ką tik pareiškė, kad esu putli?

Nesitiki, kad taip pasakė tyčia, gal turėjo galvoje ne šitai, bet vis tiek pasijuntu įskaudinta. Iš paskutiniųjų stengiuosi pamiršti Tifanės žodžius, bet jau per vėlu. Jie be paliovos įkyriai skamba ausyse net tada, kai ji įduoda man keletą kitų apdarų ir šneka su dar didesniu įkarščiu. Stengiuosi lygiai alsuoti ir įtikinti save, kad ji klysta.

Aprūpinusi kauge juodų suknelių, Tifanė palieka mane ruoštis. Pirmiausia paleidžiu plaukus ir pasiskolinu karštas žnyples jiems ištiesinti. Megana pasisiūlo padaryti makiažą. Tifanė randa porą aukštakulnių basučių su platformomis, tinkančių prie suknelės. Laimė, mudvi avime to paties dydžio batus. Kai pagaliau ateina laikas vilktis suknelę, pasakau Reičelei apie neskustas kojas. Ji tik nusijuokia ir nusiunčia mane į didžiulę prabangią Tifanės vonią susitvarkyti, parodo, kur rasti skustuvą ir kitas priemones.

Baigiu ruoštis ir apsivelku suknelę. Labai labai prigludusią, su ja jaučiuosi nesmagiai. Išgirstu Tailerį įeinant į Tifanės kambarį. Grįžusi iš drabužinės pamatau, kad visos merginos apsirengusios ir pasiruošusios vykti. Nors Tifanės, Reičelės ir Meganos suknelės prigludusios kaip maniškė, vis tiek jaučiuosi apsivilkusi nederamai. Rodos, drabužis išryškina kiekvieną mano kūno linkį.

– Gerai, ar jau galim važiuoti? – klausia Taileris, aiškiai nuobodžiaudamas. Jis kokias dvi valandas pralaukė gurkšnodamas alų ir dabar netvirtai laikosi ant kojų. – Dinas ir Džeikas jau ten.

– Ar gerai atrodau? – klausia Tifanė, lėtai sukdamasi ratu, kad Taileris galėtų įdėmiai apžiūrėti. Jos suknelė balta. Nors prigludusi ir trumpa, bet labai elegantiška.

– Mažute, puikiai atrodai, – jis sunkiai apverčia liežuvį. Išgeria paskutinį gurkšnį iš skardinės, padeda ją ant tualetinio staliuko ir žingteli į priekį. – Karšta pupytė. – Taileris apkabina Tifanę per liemenį ir prisitraukia artyn. Nors kambaryje esama dar trijų merginų, jis įsisiurbia jai į lūpas kone iki skausmo, viena ranka grabinėja užpakalį, kita spaudžia strėnas. Ji neatstumia jo.

Pasibjaurėjusi pažvelgiu į Reičelę, ši tik išpučia akis. Vėl girdžiu šlykštųjį laižymosi garsą. Taileris ir Tifanė yra blogiausiai besigraibanti pora pasaulyje.

– Ar tuodu visad šitaip elgiasi? – tyliai sumurmu, nenorėdama antrąsyk sudrumsti jų intymumo.

Reičelė tik papurto galvą. Manau, tai reiškia užuojautą.

– Nuolat.

Dirsteliu į porelę. Rodos, neketinama greitai liautis, net kai Megana kumšteli jiems į šoną, kad galėtų išeiti į koridorių. Gali pamanyti, kad Tifanė su Taileriu trejus metus nesimatę. Jie domisi tik vienas kitu.

Taigi Taileris gali nervinti, Tifanė gali būti labai šiurkšti, aš galiu būti putli. Bet mano suknelė ne taip prilipusi prie kūno kaip tuodu vienas prie kito.

6

Po aštuntos vakaro Megana veža mus į vakarėlį, kurio bijau taip, kad negaliu nė apsakyti. Iš tos baimės verčiau rinkčiausi vakarienę su tėčiu ir Ela. Be abejo, kimšti beprotiškai brangų maistą būtų geriau, negu gerti pigų, kartų alkoholį.

Kai ima temti, sėdame į sidabrinę tojotą korolą. Saulėlydis toks nuostabus, kad nepajėgiu atitraukti žvilgsnio nuo horizonto, kol Reičelė liepia atsitokėti ir kumšteli man į šoną. Nenoriai įsitaisau ant galinės sėdynės greta Tailerio. Jam iš kito šono sėdi Tifanė. Alų vaikinas laiko tarp kelių, degtinę pasistatęs man prie kojų. Automobilyje nemaloniai sumyšta kvapai: kūno gaiviklio, kvepalų ir Tailerio tualetinio vandens. Ką jau kalbėti apie muziką, trenkiančią visu garsumu. Laimė, automobilis rieda gatve saugiu greičiu. Megana vairuoja įsitempusi, įkibusi į vairą ir neprataria nė žodžio. Rodos, bijo atitraukti dėmesį nuo kelio, todėl yra labai susitelkusi. Reičelė su Tifane plepa ir už ją.

– Jei vakarėlyje išvysiu Molę Džeferson, prisiekiu Dievu, išeisiu, – sako Reičelė, neatitraukdama akių nuo mobiliojo. Ji nepaprastai greitai renka žinutes, pirštai juda taip mikliai, kad lieka tik stebėtis.

– Kodėl ten turėtų būti ta nevykėlė? – nusijuokia Tifanė ir pasitvarko plaukus, perbraukia juos pirštais, kol lieka patenkinta šukuosena. – Ostinas tikras bjaurybė, ištikimas savo principams. Jokių nevykėlių. – Tifanė persilenkia per Tailerį, dirsteli į mane, tada nusišypso ir vėl įsitaiso patogiai.

Mums važiuojant per miestą, vogčiomis žvilgteliu į kairę. Taileris sėdi sunėręs rankas ant krūtinės, regis, jam ne itin patogu. Vaikinas nenuleidžia neramių akių nuo rankinio stabdžio. Tikriausiai pajunta žvilgsnį, nes akies krašteliu dirsteli į mane ir tuoj pat nusigręžia. Grįžteliu į langą ir žiūriu į bėgančius pro šalį pastatus, bet vis tiek jaučiuosi nesmagiai. Taileris kas kelios minutės žvilgčioja į mane, bet kaskart, kai noriu jį nutverti, nusuka akis.

– Kaip einasi tai Sabinai? Sabina... – Reičelė pakelia akis nuo mobiliuko ir prispaudžia pirštą prie lūpų, trumpam užsigalvojusi. Paskui grįžteli sėdynėje ir tarpą pašnairuoja į Tifanę. – Juk žinai, apie ką kalbu, tiesa? Apie studentę iš Vokietijos, atvykusią pagal mainų programą.

– Apie merginą, užėmusią mano vietą per ispanų kalbos pamokas? Ji vardu Sabina Bauman.

– Taip! – surinka Reičelė ir drimba ant sėdynės.

– Tikiuosi, jos irgi nebus. Ji nuolat varvina seilę į Trevorą.

– Ir į tave, Taileri, – priduria Tifanė.

Tasai gūžteli pečiais, bet suprantu, kad toji Sabina nėra Tifanės draugė. Ši tvirčiau sučiaupia lūpas ir pasislenka arčiau savo vaikino.

Tifanė su Reičele toliau aptarinėja galimus vakarėlio svečius, šiek tiek apšviečia ir mus. Megana pernelyg susikaupusi vairuoja, stengiasi, kad visi išliktume gyvi, Taileris užsigalvojęs spokso į niekur, o man, tiesą sakant, tai nerūpi.

Taigi po penkiolikos minučių nuolatinio plaukų taisymosi ir tikro kalių liežuvavimo atvažiuojame į jau įsisiūbavusį vakarėlį. Didžiajame kieme slampinėja keletas žmonių, svečių vis daugėja. Meganai pavyksta nevikriai įsprausti automobilį tarp apdaužyto sunkvežimiuko ir kabrioleto. Kai išlipame, mus apkurtina garsi muzika. Pasiimame atsivežtus gėrimus, aš gaunu nešti pakuotę alaus ir butelį degtinės; staiga pasijuntu kaip tikra alkoholikė. Kertu lažybų, kad dirsčiojantys pro užuolaidas kaimynai rengiasi skambinti policijai. Ir aklas matytų, kad esame nepilnamečiai. Neturiu supratimo, iš kur Tifanė, Reičelė ir Megana gavo šių gėrimų ar kaip įsigudrino jų nusipirkti, bet jos, kaip ir visi Amerikos paaugliai, turi savų kelių. Jų visada esama. Pavyzdžiui, gauti suklastotą asmens tapatybės kortelę. Įkišti svaigalų pardavėjui dvidešimt žaliųjų. Paprašyti benamio, kad nupirktų alkoholio mainais į sumuštinį.

– Sveikas, Taileri! – kažkas surinka per pievą. Neaukštas vaikinas itin trumpai kirptais plaukais su skardine „Budweiser“ rankoje prisiartina prie Tailerio, ir juodu sumuša delnais. – Džiaugiuosi, kad atvažiavai.

– Aha, – pritaria Taileris. Jis parodo į dėžę alaus po pažastimi. – Virtuvėn?

– Taip, – atsako vaikinas, besdamas pirštu namo pusėn. – Pastatyk ją ir prisidėk prie mūsų. – Taileris netvirtai žirglioja ir pakeliui sveikinasi su daugybe žmonių, kol dingsta viduje.

– Sveikas, Ostinai! – sako Tifanė tam pačiam vaikinui, turbūt vakarėlio šeimininkui.

Velkuosi jai iš paskos su Reičele ir Megana. Jaučiuosi nei šiaip, nei taip. Nepažįstu nė vieno iš šių žmonių, bet atvykau į vakarėlį ir meldžiuosi, kad niekas nepastebėtų įsibrovėlės.

– Pasilinksminkit, merginos, – taria Ostinas gašliu balsu, todėl keliantis man didžiulį pasidygėjimą. – Gražios suknelės.

– Žinau, – atsako Tifanė. Ji pakelia akis į dangų ir per petį dirsteli į savo užpakalį, kramtydama lūpą. Aš šitai pastebiu. – Beje, susipažink, čia Idena.

– Idena? – Ostino akys nukrypsta nuo Tifanės, užkliūva už Reičelės ir Meganos, kol galiausiai sustoja prie manęs. – Atėjai į mano vakarėlį nekviesta, Idena?

Vos negaunu galo čia pat, vietoje, bet Tifanė žingteli į priekį ir priglaudžia delną Ostinui prie krūtinės. Palinkusi į jį, sumurma:

– Idena yra Tailerio įseserė, – ji atšlyja ir nuveria vaikiną griežtu žvilgsniu. – Juk nenori su juo pyktis, taigi...

Ostino veido išraiška akimirksniu pasikeičia, jis žingteli atgal, pašaipą keičia plati šypsena.

– Sveika atvykusi į vakarėlį! Prisidėk prie mūsų arba keliauk namo, – jis aukštai iškelia alaus skardinę, švilpteli ir nueina sau.

– Girdėjai, ką sakė, – taria Reičelė. Ji atkemša butelį degtinės ir maukteli didžiulį gurkšnį nė nesusiraukdama. Matyt, įgudusi. – Prisidėk, velniai rautų!

Temsta, ir Tifanė patraukia į vidų. Dabar jau suvokiu, kad ji yra šios trijulės vadė. Trijulės, į kurią įeinu ir aš, prielipa iš Portlando. Būdama tokia, nerimauju, nervinuosi ir jaučiu, kad esu čia nepageidaujama.

Visas namas prigrūstas žmonių ir dėžių su alumi. Be to, čia siaubingai karšta. Muzika eina per smegenis, alkoholis liejasi laisvai. Dauguma svečių įkaušę, kai kurie girti kaip dūmai, tik keletas tvirtai laikosi ant kojų. Kol prisikasame iki virtuvės, Tailerio jau nematyti. Jo dėžė su alumi guli tarp kitų gausios alkoholio kolekcijos eksponatų. Jais nukrautas stalas ir visi laisvi paviršiai. Ant grindų mėtosi panaudotos stiklinaitės. Atsargiai apeinu jas, ant stalo krašto pastatau pakuotę alaus ir degtinę.

– Atleisk man, Reiče, – už nugaros pasigirsta įkaušusio vyruko balsas. Žvilgtelėjusi dešinėn, išvystu, kaip jis apglėbia Reičelę per liemenį ir vedasi į šalį. – Spėliojau, ar pasirodysi šįvakar.

– Trevorai! – susijaudinusi Reičelė puola jam į glėbį ir pakšteli į lūpas.

Vyrukas apeina mano draugę ir pasiima alaus, o ji žiūri į jį kaip trejų metų mergytė į šuniuką.

– Čia jos vaikinas? – vien lūpomis klausiu Meganos, bet ši papurto galvą.

– Pasimatysim vėliau, mergaitės! – surinka Reičelė, nors stovi visai šalia. – Pasilinksmink, Idena!

Porelė išeina iš virtuvės, Trevoras su skardine alaus, Reičelė su buteliu degtinės.

– Reičelė visai negali gerti, ji jau nusilakusi, – atgręžusi mums nugarą sako Tifanė, pildama dvi naujas taureles. – Ėmė siurbti koktelius vos atvažiavusi pas mane.

Tikrai, mums ruošiantis, Reičelė dažnai smukdavo į virtuvę. Iki šiol maniau, kad jai suko pilvą.

Prieinu arčiau prie Tifanės ir matau ją pilstant į taureles tekilą.

– Kas per vienas tasai Trevoras? – smalsauju.

– Jos vakarėlių partneris, – abejingai atsako Tifanė, tarsi tai būtų visiškai įprasta. – Juodu dulkinasi per vakarėlius, ir tiek. Na štai. – Ji atsigręžia, plačiai išsišiepia ir paduoda man taurelę tekilos.

Žvilgsniu prašau Meganos, kad padėtų, bet ji tik patraukia pečiais ir parodo automobilio raktelius.

Anksčiau esu ragavusi tekilos namie, Portlande, su mažu draugų būreliu. Nepajutau nieko blogo, išskyrus gižų, kartų skonį burnoje.

– Ak, – sakau žiūrėdama į sklidiną stikliuką. Akies krašteliu pastebiu, kaip Tifanė lyžteli plaštaką. – Ak!

Švelniai nusijuokusi Megana pakelia akis į dangų, paskui paima nuo ruošos stalo druskinę ir paduoda Tifanei.

– Ar esi ragavusi anksčiau?

– Tekilos? – klausiu.

– Tekilos, kokia ji turi būti, – pataiso Tifanė, kilstelėdama antakius. – Su žaliąja citrina ir kitkuo.

– Ak, – pakartoju. Portlande visi geria alų ir romą. – Mūsų vakarėliai ne tokie...

– Pašėlę? – nusivaipo Tifanė. Ji užsiberia ant plaštakos šiek tiek druskos. – Grįžusi galėsi pamokyti draugus. Dabar lyžtelėk ranką tarp nykščio ir smiliaus.

Staiga pasijuntu kvailai tarsi jauniklė, apsupta vyresnių ir šaunesnių mokinių. Bet čia ne vidurinė mokykla ir tie jaunuoliai ne mokiniai. Čia vakarėlis. Jie puikiai žino, ką daryti, ką kalbėti ir kaip pritapti, o aš nieko nenutuokiu.

– Gerai, – atsakau ir lyžteliu ranką. Suima juokas, imu svarstyti, ar tėtis su Ela jau grįžę.

– Druska, – Tifanė paduoda druskinę; pamėgdžiodama ją, užsibarstau truputį druskos ant odos. Ji prilimpa. – Gerai, dabar reikia surasti žaliųjų citrinų.

– Tife, jos ana ten, – sako Megana ir nusijuokia, rodydama į krepšelį su vaisiais, padėtą tam tikslui.

Aš nemėgstu žaliųjų citrinų.

Tifanė prispaudžia ranką sau prie kaktos ir atsidūsta.

– Dar neišgėriau nė taurelės, o jau nieko nebematau. Čiupk griežinėlį, Idena, ir laikyk rankoje, apibarstytoje druska.

Darau kaip liepiama, įkišu žaliosios citrinos griežinėlį tarp nykščio ir smiliaus, paskui vėl pažvelgiu į Tifanę laukdama tolesnių nurodymų.

– Kas dabar?

– Druska, tekila, žalioji citrina, – įsiterpia Megana, žingteli atgal ir nužvelgia mudvi su Tifane. Šiai linktelėjus, paragina: – Pirmyn!

Apimta panikos, vis tiek lyžteliu druskos ir atlošiu galvą, mėgindama susipilti tekilą į gerklę. Vos nežiaukteliu. Ji šlykšti ir karti. Tada prisimenu griežinėlį žaliosios citrinos ir atsikandu. Mano veidas persikreipia, vaisiaus sultys teka skruostais, puolu prie kriauklės ir išvemiu tekilą.

Grįžusi namo, gausiu velnių.

– Juk žinai, kaip sakoma, – nusivaipo Tifanė. Turbūt baisiai atrodau, nes ji skubiai paduoda man skardinę alaus, tarsi šis padėtų nugalėti šleikštulį. – Viena taurelė tekilos, antra taurelė tekilos, trečia taurelė tekilos – ir atsiduri ant grindų. – Keli žmonės užeina į virtuvę pasiimti gėrimų. Tifanė nusprendžia pasinaudoti proga ir dingti. – Einu ieškoti Tailerio. Linksminkitės, mergaitės.

Staiga muzika rėžia dar garsiau, atsimuša nuo sienų, gręžte gręžia ausis. Mušamųjų garsai kelia galvos skausmą. Megana paima mane už laisvosios rankos ir nutempia į didelę, bet sausakimšą svetainę. Pakeliui šnekteli su keliais žmonėmis, laimė, niekas jos neklausinėja, kas aš per nevykėlė.

Iš kito kambario galo prisiartina stambus vaikinas. Perrėkdama muziką, Megana tuoj pat klykteli:

– Džeikai!

– Sveika, Mege, – atsako jis. Vilki juodus marškinėlius su didžiuliu užrašu ant krūtinės, kurio nesistengiu perskaityti. Šviesūs želė sutepti plaukai išsidraikę į visas puses. – Kur Tifė ir Reičė? – klausia vaikinas. Suprantu, kad jis mėgsta trumpinti vardus.

– Reičelė su Trevoru, – atsako Megana ir kartu su Džeiku pakelia akis į dangų. – Tifanė ieško Tailerio. Matei jį?

Pastebiu, kad vaikinas paniūra.

– Aha, – atsako gana rimtai. – Elgiasi kaip įprastai.

Megana akies kampučiu pažvelgia į mane, prikanda lūpą ir kalba toliau:

– Kur Dinas?

– Merginos, jis jūsų ieškojo, – Džeikas nusijuokia, gurkšteli alaus, ir jo veidas sušvelnėja. Nurijęs gėrimą, vaikinas įsistebeilija į mane. – Kas ši naujokė?

– Idena, – atsakau pati. Jau žinau, koks bus kitas klausimas, todėl užbėgu Džeikui už akių. – Esu Tailerio įseserė. Atvažiavau pavasaroti.

Džeiko veidas vėl surimtėja. Jis meta žvilgsnį Meganai, ši atsakydama gūžteli pečiais.

– Kas yra? – klausiu.

– Hmm, – numykia Megana. – Eisiu paieškoti Reičelės, pažiūrėsiu, ar kur nors nepargriuvo.

– Gal nori nunešti jiems sargių? – nusišaipo Džeikas, juokais pasitapšnoja per kišenes ir sukikena. Megana irgi sukrizena, pasitaiso plaukus ir nueina. – Taigi tu esi Tailerio Briuso įseserė?

Noriu papurtyti galvą ir paneigti savo giminystę, bet iškrėsčiau nesąmonę, todėl skubotai burbteliu:

– Aha, – ir kuo mikliausiai nusuku kalbą. Klausiu Džeiko, kas pirmiausia užeina ant seilės: – Ar jūs visi dvyliktokai?

Vaikinas krypteli galvą.

– O tu ne?

– Vienuoliktokė, – tyliai atsakau. Tai dar viena priežastis, dėl kurios nepritampu čia. Vienuoliktokė abiturientų vakarėlyje. Amelija nieku gyvu nepatikės. Portlande abiturientai ne-

bendrauja su mumis. Vaikinai mums per dideli kietuoliai, merginos elgiasi kaip suaugusios, lyg laikydamos save aukštesne rase. Tarkim, niujorkietėmis.

– Iš kur, sakai, atvažiavusi?

Mano mintys vėl grįžta prie Džeiko.

– Hmm, iš Portlando.

– Meino valstijoje?

– Oregone, – pataisau jį. Vaikinas vėl gurkšteli alaus. Tylėjimas ir nuobodus pokalbis nuteikia nesmagiai. – Atleisk, primink, kur yra Taileris.

Džeikas liaujasi gėręs ir pakelia antakį.

– Kodėl tau tai parūpo?

Todėl, kad noriu namo, o mudu gyvename ten pat.

– Noriu nunešti jam alaus, – pameluoju.

Prieš atsakydamas, Džeikas gerokai pasvarsto, galiausiai taria:

– Jis užpakaliniame kieme. Būk atsargi.

– Ačiū, – gurkšteliu alaus ir patraukiu koridoriumi, vedančiu į namo gilumą.

Grūduosi pro daugybę kūnų. Jie ne Tifanės, Reičelės ar Meganos, dabar man labai praverstų jų draugija. Esu palikta tarp minios nepažįstamųjų svetimame mieste ir, žinoma, jaučiuosi prastai.

Pro koridoriaus gale paliktas atviras užpakalines duris pirmyn atgal landžioja žmonės. Prasispraudžiu pro juos, alų pasidedu kieme ant stalo. Patvoryje vemia vaikinas, pievelėje guli nualpusi mergina. Svarstau, ar nereikėtų jai padėti, bet tuoj pat išgirstu juoko pliūpsnį iš garažo kiemo kampe. Rodos, žvengia būrys vaikinų, todėl sukaupiu drąsą ir patraukiu ten. Jei nieko nedarysiu, įstrigsiu vakarėlyje iki nežinia kelintos ryto.

Priėjusi artėliau, ore pamatau dūmus. Lango nėra, durys uždarytos, tad griebiu už rankenos ir atplėšiu jas. Į nosį trenkia toks stiprus „žolės“ kvapas, kad, net dūmams sklaidantis nakties ore, akis ima graužti ašaros. Užsidengiu burną ranka ir imu kosėti, paskui užsimerkiu ir žingteliu atbula.

– Ar tai „žolė“? – burbteliu.

– Ne, cukraus vata, – kažkas atkerta, ir garaže vėl nuaidi kurtinantis juokas.

Man visai nejuokinga.

Prasisklaidžius dūmams, atmerkiu akis ir pamatau spoksant keturis vaikinus. Vienas iš jų Taileris, bandantis paslėpti suktinę už nugaros, bet kam tos pastangos? Vis tiek mačiau ne tik paniką, bet ir susirūpinimą jo veide.

– Ką čia paistot? – klausiu netikėdama savo ausimis.

– Drauguži, vesk iš čia tą paukštytę, – sumurma kažkuris iš kitų trijų. Jie man nerūpi. Mano akys įsmeigtos į Taileri. – Nebent norėtų užeiti vidun ir palaikyti mums draugiją.

– Broluži, – sako Taileris drebančiu balsu, nuryja seilę ir prisiverčia trumpai nusijuokti. Vaikino akys it stiklinės, vyzdžiai išsiplėtę, – tikrai nori, kad tas vaikas užeitų vidun?

Nugriaudi dar garsesnis juokas, bet Taileris neprisideda prie kikenančių ir kosėjančių draugužių, tik kramto lūpas, jo akys laksto nuo manęs prie jų. Vaikinas svarsto, kaip išsisukti. Pirmiausia jam reikia atsikratyti suktinės, vis dar laikomos rankoje.

– Kas, po griausmais, ji tokia? – klausia tas pats vaikinas. Plūsteli dar stipresnis „žolės“ kvapas – kažkas išpučia dūmus. Greitai išsklaidau juos ranka. – Negi niekas nepaaiškino jai taisyklių? – Prisimerkiu ir pro dvokiančius dūmus pamatau į mane įsmeigtas krauju pasruvusias akis. Juodaodis jų savinin-

kas vaiposi. – Mažute, netrukdyk mums. Nešdinkis iš čia po velnių, antraip mes visi išdulkinsim tave, – jis žengteli pirmyn su degančia suktine rankoje. Ši beveik surūkyta, bet vis tiek pasiūloma man.

Tarsi būčiau sumaniusi parūkyti „žolės“, Taileris atsistoja tarp juodaodžio ir manęs. Palaižęs smilių, užgesina savo suktinę, įsikiša į kišenę, tada atlošia pečius ir dėbteli į drauguži.

– Kokį velnią čia išdarinėji? – klausia rodydamas į nuorūką. – Kur tavo protas, Kleitonai?

Juodaodis įsikiša nuorūką tarp lūpų, giliai užsitraukia ir išpučia dūmus Taileriui į veidą.

– Pasiūlyti jai užsitraukti yra protinga. Tai vadinama geromis manieromis. Nepasiūlyti būtų šiurkštu, – postringauja Kleitonas ir per Tailerio petį dirsteli į mane. – Aš teisus, naujoji mergaite?

Kiti du vaikinai suprunkščia, bet nelabai kreipia dėmesio, kas vyksta. Tikriausiai per daug prisirūkę, kad dar kas nors rūpėtų. Tiesiog stoviniuoja garažo gale, kvatojasi, plačiai šypsosi. Tailerio taip lengvai nepralinksminsi.

– Drauguži, pasiimk tą prakeiktą suktinę, – iškošia jis ir žingteli atatupstas, kūnu stumdamas mane, versdamas trauktis kartu. – Ji nenori, tik pažvelk, – dirsteli per petį į perdėm pasibjaurėjusį mano veidą. Taileris spokso taip ilgai, kad pasidaro nesmagu. Net Kleitonui prabilus, nenuleidžia akių nuo manęs.

– Tiek jau to, – sako Kleitonas. – Tiesiog veskis ją iš čia. Kam mums čia ta mergiščia?

– Ir aš taip pat manau, – pritaria Taileris. Paskui staiga atsigręžia į mane. Pasidygėjusi smarve, papurtau galvą. Svarstau, ar Ela žino apie „žolę“. Ar nutuokia, kad sūnus leidžia vakarus kvaišindamasis?

Jis eina prie manęs, bet sujudėjęs kažką užkliudo sugniaužtu kumščiu. Vaikino akys nukrypsta į dešinę. Paseku jo žvilgsnį. Taileris žiūri į metalinį staliuką ir prie jo kampo pritvirtintą nedidelę lempą. Jau noriu nusukti akis, bet pastebiu, kas yra po ja: mėtosi pluoštas dolerių banknotų, keletas kredito kortelių, o svarbiausia, pribarstyta baltų miltelių.

– Dieve mano, – sukuždu greitai mirksėdama, todėl, kad nesuprantu, ar nesu paveikta įkvėptų dūmų ir ar akys neapgauna manęs. – Dieve mano!

– Drauguži, rimtai, aš nejuokauju, – taria Kleitonas. – Vesk ją iš čia, kol neiškvietė policijos.

– Taip, taip, ji išeina, – atsako Taileris, suimdamas mano ranką ir švelniai stumdamas tolyn nuo garažo. Nustembu, kad jis seka iš paskos, vedasi mane per kiemą, kol atsiduriame toli nuo visų, kur niekas mūsų negirdi.

– Tu siaubingas, – sušnypščiu nublokšdama jo ranką. – Taileri, nejaugi tikrai uostai kokainą?

Vaikinas atrodo bejėgis, tarsi būtų pirmą kartą kaltinamas tuo. Jis susiima veidą delnais ir suvaitoja.

– Čia tau ne vieta, – sako staiga atitraukdamas rankas. Paskui susikiša jas į kišenes ir ima spardyti žolę. – Turėtum... turėtum grįžti į vidų.

Sugriežiu dantimis. Anksčiau nebuvau atsidūrusi panašioje padėtyje, tad nežinau, kaip elgtis. Pakalbėti apie tai su Taileriu? Paskambinti Elai? Policijai? Galiausiai nusprendžiu mauti iš čia. Pastumiu Tailerį iš kelio, mano pulsas muša tankiai, kraujas verda. Siuntu dėl to, ką pamačiau. Noriu kam nors įspirti, trenkti kumščiu į sieną, nutraukti kam nors rankas ir kojas. Esu tiesiog pakvaišusi.

Taileris grįžta į garažą. Nežinau, ką pasako savo draugužiams, bet visi prapliumpa garsiai juoktis. Girdžiu jų balsų aidą sau už nugaros ir manau, kad šaipomasi iš manęs.

– Liaukis, drauguži! – kažkas surinka. Juokas garaže nutyla. – Tai žema. Nurimkit.

– Užsičiaupk, Dinai, – girdžiu sakant Tailerį, bet nesiteikiu atsigręžti. Esu per daug užknista, kad norėčiau jį matyti.

Išgirstu bėgančio žmogaus žingsnius. Kai jis mane prisiveja, žiūriu, kas toks.

– Tu Dinas?

– O aš mėginsiu spėti ir pasakysiu, kad esi Tailerio įseserė, – taria jis. Žiūrėdamas į mane, vaikinas persibraukia rudus plaukus. – Vienintelė, kurios čia nepažįstu. Pasak Meganos, paslaptingoji Tailerio įseserė, netyčia atsidūrusi šiame nevykusiame vakarėlyje. Ar aš teisus?

Išspaudžiu šypseną.

– Taip. Klausyk, gal kartais žinai Tailerio namo numerį? Jis gyvena Dedro aveniu. Noriu grįžti, bet nežinau adreso.

– Kaip galėčiau nežinoti, kur gyvena geriausias mano draugas? – nusivaipo Dinas. – 329-ame numeryje.

– Geriausias draugas? – grįžteliu į garažą. Vos prieš kelias akimirkas juodu taip plūdosi, kad skambėjo visas kiemas.

– Mūsų santykiai sudėtingi, – sako Dinas, paskui parodo į namą. – Galiu parvežti tave. Mano automobilis pastatytas tik už kvartalo.

– Ar gėrei?

– Jei būčiau gėręs, nesisiūlyčiau parvežti.

– Ačiū, – tariu atsidususi.

Dinas patraukia į namą, aš einu šalia, mintys sūkuriuoja. Maniau, kad blogiau elgtis Taileris jau negali. Trumpam sulėtinu žingsnį ir per petį dirsteliu į garažą. Jo durys vis dar atviros. Matau, kaip Taileris kiša ranką į kišenę ir išsitraukia nebaigtą suktinę. Įspraudžia ją tarp lūpų, užsidega ir pajunta mano žvilgsnį.

Akimirką nusivaipo, paskui nudelbia akis. Kažkas kiša Taileriui skardinę alaus, bet jis neima. Tiesiog stovi, tarsi būtų sustingęs ir negalėtų pajudėti, nusvirusiais pečiais, panarinta galva. Paskui Taileri išsivaduoja iš sąstingio ir nusliūkina į garažo galą, kuo toliau nuo manęs; tamsoje žybsi tik jo suktinė.

* * *

Dinui vežant mane namo, staiga nusmelkia mintis, kad teks daug aiškintis. Ne tik todėl, kad apsimečiau serganti ir sugadinau tėčio planus, bet ir dėl to, kad be leidimo išėjau į vakarėlį. Dabar jis tikriausiai skambina policijai ir praneša apie mano dingimą. Negana to, grįžtu namo su suknia, vos dengiančia užpakalį.

– Tėtis mane užmuš, – suvaitoju atlošusi galvą į stiklą. – Apsimečiau serganti ir turėjau sėdėti namie.

Dinas pašnairuoja į mane.

– Taigi stebuklingai pagijai, ką?

– Ko gero, – atsisėdu tiesiai ir ieškau telefono – įgimtas įprotis. Tik tada topteli, kad neturiu nei kišenių, nei mobiliojo. Palikau pas Tifanę. – Šūdas!

– Kas nutiko?

– Nieko, – suirzusi atsidūstu ir žvilgteliu į prietaisų skydelio laikrodį. Beveik vienuolika. Tryniausi vakarėlyje kone dvi valandas. Jei būčiau likusi ilgiau, būčiau radusi daugiau priežasčių neapkęsti Tailerio ir daugiau dingsčių suabejoti savo sveiku protu. – Ar grįši į vakarėlį? – klausiu.

– Taip, – atsako Dinas, sukdamas į Dedro aveniu. – Turėsiu parvežti Džeiką, – sukikena jis. – Pasirūpinti, kad pasiektų namus.

– O kaip Taileris? – klausiu, o paskui mintyse keikiu save, kad nerimauju dėl jo.

Dinas šypteli.

– Taileris tikrai negrįš namo.

– Tai kur dėsis? Susmuks tiesiog gatvėje? – suneriu rankas, apimta paniekos ir smalsumo. – O gal praleis naktį kalėjimo vienutėje?

– Ne visai, – taria Dinas. – Įprastai jis keliauja pas Tifanę.

– Ak, – kaip bjauru. – Negaliu patikėti, kad jis kvaišinasi, – dar bjauriau. – Tu žinojai?

Dinas ilgokai tyli.

– Visi žino.

Staiga įgyja prasmę keista Džeiko veido išraiška ir dvejojantys Meganos žvilgsniai. Jie abu žino, kad Taileris vartoja kvaišalus.

– Kodėl nė vienas iš jūsų nesustabdote jo? – man atrodo nežmoniška, kad tie, kurie save vadina Tailerio draugais, mato jį uostant kokainą vos ne jų panosėje ir neskuba jam padėti. – Tailerio mama bent jau nutuokia?

– Patikėk, mėginau pasikalbėti su juo, – sako Dinas, sustabdo automobilį prie tėtės namo ir išjungia variklį. – Tačiau kalbėtis su Taileriu – tai tarsi daužyti galvą į plytų sieną. Beviltiškas reikalas. Vaikinas tiesiog negirdi. Visi apsimetame nematą. Tikriausiai jo mama žino apie „žolę“, bet apie kokainą – vargu.

– Tailerio elgesys kelia pasišlykštėjimą, – iš nusivylimo purtydama galvą, spusteliu rankenėlę ir atidarau automobilio dureles. Kita ranka atsegu piniginę, pasiskolintą iš Tifanės, ir pasiraususi čiumpu pirmą po ranka pasitaikiusį banknotą. Tai penki doleriai, labai suglamžyti, bet pakaks sumokėti už kelionę. Paduodu juos Dinui. – Ačiū, kad parvežei.

– Kas čia? – vaikinas suglumęs dėbteli į sulamdytą pinigą, dirsteli į mane.

– Už benziną, – bruku pinigus jam į delną, bet jis atsisako imti, todėl atsidūstu. – Paimk.

– Idena, sąžiningai sakau, nevark, – juokdamasis taria Dinas. – Perduok Elai linkėjimų, ir būsim atsiskaitę.

Nepatikliai prisimerkiu. Portlande įprasta duoti keletą dolerių už benziną tam, kas paveža tave. Jei išlipsi iš automobilio nedavęs nė cento, būsi draugų įtrauktas į juodąjį sąrašą ir vargu ar kada nors kuris iš jų pasisiūlys pavėžėti. Galbūt čia visi vežioja vieni kitus dovanai, o gal Dinas gražiai elgiasi, nes yra geras žmogus. Vis dėlto numetu banknotą ant prietaisų skydelio ir iššoku iš automobilio, vaikinui nespėjus jo grąžinti.

– Pasilaikyk juos! – apsigręžusi užtrenkiu dureles ir bėgu prie namo.

Tik tada pamatau, kad viduje dega visos šviesos. Tėtis arba supras mane, arba labai įsius. Įtikimesnė antroji prielaida. Gal įsliūkinti pro užpakalines, tėčiui ir Elai nepastebint? Užlėkti į savo kambarį, apsivilkti pižamą ir įtikinti juos, kad niekur nebuvau iškėlusi kojos. O gal verčiau apsipilti ašaromis ir melsti atleidimo.

Drąsindamasi užtraukiu Tifanės suknelę kuo žemiau ant šlaunų ir pridengiu kelis colius nuogo kūno. Vis šis tas. Tada nuplėšiu ir numetu ant pievelės erzinančias dirbtines blakstienas. Nuo manęs trenkia alkoholiu, bet neturiu jokio burnos gaiviklio. Turiu susitaikyti su tuo, kad melavau ir nusipelnau būti įmesta į pragarą.

Durys neužrakintos, tad įsmunku kuo tyliausiai ir stypinu per prieškambarį. Turbūt negana tyliai, kaip pati manau, nes tėtis iš svetainės pašaukia mane vardu.

Prikandusi lūpą, žengiu prie durų ir kyšteliu galvą pro staktą, pati nesirodau.

– Sveiki.

– Sveiki? – mirksėdamas pakartoja tėtis ir apstulbęs spokso į mane. – Tik šitai gali pasakyti? SVEIKI?

– Labas vakaras... – mėginu pasitaisyti. Kaip paauglė niekad nekėliau bėdų, todėl esu nepratusi išsisukinėti. Per šešiolika metų mama dusyk nubaudė mane namų areštu. Tada tėtis jau buvo mus palikęs. – Grįžau namo.

– Taip, matau, kad grįžai, – stodamasis šiurkščiai ir piktai sako tėtis. Ela žiūri į mudu nuo sofos. – Namie ir turėjai būti visą vakarą. Jauteisi prastai, bet dabar, rodos, esi visiškai sveika. Kaip tai suprasti?

– Buvau pas Tifanę, – išpyškinu. Iš dalies tai tiesa. – Mergaičių vakarėlis. Pasijutau geriau, todėl sutikau važiuoti. Maniau, judu neprieštarausit.

– Buvai pas Tailerio merginą? – sučirpia Ela ir atsistoja. Taip. Deja, Tifanė jo mergina.

– Aha.

– Jei jau prabilome apie Tailerį, – sumurma tėtis, – kur, po velnių, nusitrenkė jis?

– Nežinau, – meluoju. Kaip tik dabar Taileris rūko suktines, uosto kokainą, geria alų ir kvatojasi iš užgaulių, nors visiškai nejuokingų pokštų. – Man išeinant, dar buvo namie. – Būtų taip lengva iškloti Elai, kad jos sūnus narkomanas. Bent pamokyčiau tą pašlemėką daugiau nesišaipyti iš manęs. Tačiau dėl tam tikros priežasties jaučiu, kad ne man dera tai atskleisti, todėl toliau dangstau jį. Rodos, negaliu sustabdyti žodžių, besiveržiančių iš burnos. – Gal paskui patraukė nusipirkti maisto ar dar ko nors?

– Jo automobilis čia, – pareiškia Ela. Moteris atrodo nusivylusi, lyg būtų tikėjusis, kad pro duris įžengs jis, o ne aš.

– Galbūt Taileris išėjo pasivaikščioti?

– Abejoju, – sako Ela. – Neatsako į mano skambučius.

Jai turi būti sunku su nuolat savivaliaujančiu sūnumi.

– Idena, aš užuodžiu alkoholį, – taria tėtis. – Man nepatinka, kad meluoji.

Spoksau į jį svarstydama, ką jis turi galvoje: melą, kad sergu, melą, kad buvau pas Tifanę ar kad nežinau, kur yra Taileris. Kažkodėl mane ūmiai užlieja pykčio banga, net veidas persikreipia.

– O man nepatinka, kad tu palikai mamą, bet kartais reikalai klostosi ne taip, kaip norėtume.

Nebelaukiu tėčio atsakymo. Sugniaužiu kumščius ir greitai užlipu laiptais į savo kambarį. Gurguliuojanti pilve tekila primena man, kad ištvėriau vakarėlyje vos porą valandų. Nuo garsios muzikos skauda galvą, vis dar jaučiu stiprų „žolės" dvoką. Dabar man tikrai bloga, šįkart tai ne išsisukinėjimas.

* * *

Rytą mane pažadina garsus Elos ir dvigubai garsesnis Tailerio balsas. Valandėlę žiūriu į lubas, klausydamasi jų riksmų ir spėliodama, kiek laiko. Šiaip ar taip, turėtų būti per anksti šitaip bartis. Matyt, Taileris parsirado namo iš Ostino.

Saulės spinduliai ima skverbtis į mano kambarį, kaimynas pradeda šienauti pievelę. Supratusi, kad nebeužmigsiu, atsikeliu ir apsirengiu. Tada ant laiptų pasigirsta sunkūs žingsniai ir keiksmai. Jie gali būti tik vieno žmogaus. Ir taip jau nutinka, kad tas žmogus nusprendžia įeiti į mano kambarį.

– Ar žinai, kad esama tokio daikto kaip privatumas? – prieš užsitraukdama gobtuvą, nužvelgiu įsibrovėlį griežtu žvilgsniu.

Uždaręs duris, Taileris krypteli galvą.

– Čia tavo daiktai, – jis laiko mano drabužius, paliktus pas Tifanę, paskui padeda juos ant lovos. Nustembu, kad dabar

Taileris kalba ramiai, nors prieš akimirką taip garsiai rėkė, kad būtų apkurtinęs mažą vaiką. – Ak, ir tavo mobilusis, – vaikinas prieina artėliau, aš ramiai paimu iš jo telefoną ir pažvelgiu jam į veidą. Taileris mėgina pažiūrėti man į akis.

– Ačiū, – atžariai tariu. Vis dar siaubingai siuntu ant jo.

Kambaryje stoja ilga tyla. Taileris apsigręžia eiti, bet prie durų atsisuka ir prabyla:

– Dėl praėjusio vakaro...

– Jau žinau, kad esi pašlemėkas, menkysta ir vartoji kvaišalus, – pareiškiu. – Nieko man neaiškink.

Jis pašnairuoja, tvirtai sučiaupia lūpas, suraukia antakius ir neryžtingai žingteli prie manęs.

– Tiesiog... tiesiog patylėk.

Smalsiai žiūrėdama į Tailerį, suneriu rankas. Bent sykį neatrodo baisus.

– Prašai neįduoti tavęs?

– Nieko nesakyk mano mamai ir savo tėčiui, – jis kalba tokiu švelniu, kone maldaujančiu balsu, kad net sutrinku. Bent jau šitai geba daryti gražiai. – Tiesiog pamiršk tai.

– Man sunku patikėti, kad įsivėlei į tokį reikalą, – sumurmu dirstelėdama į telefoną. Keturi praleisti tėčio skambučiai. Numetu jį ant lovos. – Kodėl taip elgiesi? Jeigu nori pasirodyti esąs kietuolis, mesk tuos kvaišalus.

– Šaudai pro šalį.

Suirzusi pakeliu rankas.

– Tai kas tada?

– Nežinau, – burbteli Taileris. – Atėjau čia ne pamokslo klausytis, supranti? Tiesiog atnešiau tavo daiktus ir paprašiau laikyti liežuvį už dantų, – vaikinas sukiša pirštus į plaukus ir nusuka akis.

Gal man trūksta miego ar esu kvoštelėjusi, bet išdrįstu užduoti Taileriui klausimą, neduodantį man ramybės nuo penktadienio:

– Kodėl taip baisiai nekenti manęs?

Vaikinas nustemba ir staiga sutrinka.

– Iš kur ištraukei?

– Hmm, – numykiu. – Vos progai pasitaikius, įžeidinėji. Jau supratau, kad keista staiga įgyti įseserę, bet man irgi gerokai nesmagu. Rodos, nuo pat pradžių mūsų santykiai klostosi prastai.

– Ne, – Taileris juokdamasis papurto galvą, – tu nieko nesupranti, – jis greitai apžvelgia mano kambarį, prisimerkia ir vėl pasuka prie durų.

– Ko nesuprantu? – klausiu išeinančio.

– Nieko, – atšauna Taileris.

7

Antradienį nusistatau žadintuvą prieš aušrą, kad galėčiau pabėgioti anksti rytą, kol visi dar miega. Ausyse tebeskamba Tifanės žodžiai apie ankštą suknelę, todėl bėgu toliau negu įprastai, iki pakrantės greitkelio ir atgal, išnaudoju visas kūno galias. Nusiviliu pamačiusi, kad paplūdimį dengia rūkas, kita vertus, oras vis tiek šiltas. Man grįžus, tėtis atsikėlęs verdasi kavą.

– Gerai pabėgiojai? – klausia įėjusios į virtuvę.

Atsidūstu, atsiremiu rankomis į ruošos stalą ir mėginu atgauti kvapą.

– Aha, – sušvokščiu. – Įveikiau beveik keturias mylias. Aplink prieplauką buvo labai ūkanota.

– Aš išgriūčiau jau po pirmos mylios, – juokauja tėtis. – Ak, tas garsusis rūkas. Jis vadinamas birželio niūruma. Nori kavos? – tėtis pakelia kavinuką.

– Kol kas ne, – atsakau. Mėgstu kavą, bet gerti ją septintą ryto man per anksti. Dabar noriu tik palįsti po karštu dušu. – Ar dar kas nors pabudo?

– Ela rengiasi, – sako jis, gręždamasis paimti puodelio, – o berniukai dar miega.

Po šiurkščių mano žodžių šeštadienio vakarą, tėtis sušvelnėjo ir iš paskutiniųjų stengiasi elgtis gražiai. Dabar žino, kad

neatleidau jam, kad tebesu nusivylusi dėl jo išėjimo. Tėčiui teks labai pasistengti.

– Ar Elai reikia į darbą? – vakar buvau pamaniusi, kad ji namų šeimininkė. Tėčiui išėjus į darbą, tvarkė namus, šnektelėjo su manim, ginčijosi su Taileriu, paskui nuvežė Džeimį ir Čeisą, kur jiems reikėjo.

Tėtis šypteli man.

– Ela yra civilinių bylų advokatė.

Sumirksiu. Nė nedingtelėjo, kad ji teisininkė. Ginčydamasi su Taileriu, nuolat pristinga argumentų ir netrukus pasiduoda.

– Ar jai nebūtina sėdėti biure?

– Elai dabar karjeros pertrauka, – taria tėtis ir nusuka kalbą, nėmaž neketindamas tenkinti mano smalsumo. – Žadėjai šiandien eiti į paplūdimį, neapsigalvojai?

– Ne, ketinu eiti su Reičele, – atsakau. Su mumis bus Tifanė ir Megana, bet abejoju, ar tėčiui rūpi tokios smulkmenos.

– Jei reikės pavėžėti, paprašyk Elos, – sako tėtis.

Jo siūlymas juokingas – pažįstu šią moterį tik keturias dienas, ir mūsų santykiai ne tokie geri, kad prašyčiausi pavėžėjama.

– Ačiū, bet atvažiuos Reičelė, – tariu.

– Gerai, – tėtis baigia gerti kavą, susikiša marškinius į kostiumo kelnes ir pasitaiso kaklaraištį. – Dabar jau keliausiu ir pasistengsiu nepakliūti į Los Andželo spūstį. Kelis rytus laimėjau, kelis prakišau.

– Kodėl tu su kostiumu?

– Esu vadovas.

– Štai kaip, – pagaliau suprantu, kodėl jų namas toks prabangus. Prieš man gimstant, tėtis dirbo inžinieriumi. Įgijęs patirties, aišku, gavo aukštas pareigas ir gerą atlyginimą.

– Grįšiu šeštą, – taria tėtis ir praeidamas parodo pergalės ženklą.

Pakeliu akis į dangų, patraukiu prie kriauklės ir įsipilu stiklinę vandens, paskui traukiu į savo kambarį. Eidama per prieškambarį girdžiu, kaip Ela atidaro miegamojo duris, todėl vikriai užlipu laiptais, kol nepamatė manęs. Tailerio, Džeimio ir Čeiso kambariuose tylu.

Nusimaudau po dušu – ilgai stoviu po karšta srove, kol raumenys atsipalaiduoja ir kūnas atsigauna. Šįkart nepamirštu nusiskusti kojų.

– Idena, – Ela nepasibeldusi įeina į kambarį ir užtinka mane, apsivyniojusią rankšluosčiu, – atsiprašau, aš...

Stipriau užveržiu mazgą ir dirbtinai nusišypsau jai.

– Viskas gerai. – Kur čia bus gerai, pamanau. Stoviu pusnuogė prieš nepažįstamą moterį.

Ela atsikrenkščia, nervingai nudelbia akis į grindis ir tyrinėja kilimą.

– Norėjau paklausti, ar valgysi pusryčius. O gal jau užkandai su tėčiu?

– Kol kas nieko nenoriu, – atsakau. – Esu nealkana.

Ela nusišypso, linkteli ir išeina. Bent jau stengiasi. Tikėjausi šią moterį būsiant tipišką pamotę raganą. Bet iki šiol ji neverčia manęs kuopti namų.

Susipinu drėgnus plaukus į kasytes ir vėl įsliuogiu į lovą. Į paplūdimį eisiu tik vidurdienį, o taip anksti atsikėlus kankina žiovulys. Vienintelis būdas atgauti jėgas – nusnūsti.

* * *

– Tifanė ir Megė jau ten, – pasako Reičelė tą pačią akimirką, kai po penkių valandų įlipu į jos automobilį. Pakėlusi antakius ji nužvelgia mane nuo galvos iki kojų. – Atrodai lyg ką tik pabudusi.

– Taip ir yra, – prisipažįstu. – Atsikėliau prieš dvidešimt minučių.

– Gerai, suprantu, kad dabar vasara, bet kėlimasis... – ji pabaksnoja į prietaisų skydelio laikrodį... – apie vidurdienį gerokai panėši į tingėjimą, nemanai?

Nusivaipau ir perbraukiu pirštais plaukus, kad įsitikinčiau, ar išpyniau visas kasytes. Mano plaukai banguoti kaip undinėlės – puikiai tinka paplūdimiui ir Reičelės skoniui. Stipriau susisiaučiu gėlėtu kimono.

– Atsikėliau labai anksti.

– Kodėl?

– Bėgiojau.

Reičelė prunkšteli.

– Gerai, atsiimu ankstesnius pareiškimus. Ar jau buvai prieplaukoje?

Užsidedu saulės akinius ir grįžteliu į draugę, žiūriu, kaip susikaupusi vairuoja.

– Ar tai ta vieta su apžvalgos ratu? Mačiau šįryt. Buvau nubėgusi iki greitkelio.

– Aha, ten ir yra prieplauka, – patvirtina Reičelė. – Jei bus laiko, galėsime apžiūrėti vėliau.

Šiandien baisiai karšta, bet nuo Ramiojo vandenyno pučia tik silpnas brizas ir bent kiek gaivina, todėl nesiskundžiu. Rūkas jau išsisklaidęs. Portlande beveik nėra paplūdimių. Taip galėtum pavadinti tik kelias vietas prie ežerų ar Vilametės upės pakrantėje, bet jos nė iš tolo nepanėši į Kalifornijos paplūdimius. Šie tęsiasi kelias mylias miesto pakraščiu, kol susilieja su Venecijos paplūdimiu, kuriame visada pilna poilsiautojų.

Reičelė pastato automobilį aikštelėje šalia prieplaukos. Čiumpu krepšį ir išlipu lauk. Namie dešimtį minučių įtikinėjau save apsivilkti bikinį, dabar suprantu, kad tai buvo blogiausias

mano sprendimas. Kol Reičelė iš bagažinės traukia rankšluostį ir ausinuką, įsitikinu, kad mano šortai guli gerai, o kimono tvirtai sujuostas. Negali būti nė kalbos, kad nusivilksiu šiuos drabužius ir liksiu su bikiniu.

– Gerai, – taria Reičelė, apėjusi automobilį, tada pasikelia saulės akinius ir dirsteli į mobilųjį. – Megana patarė jų ieškoti prie tinklinio aikštelių greta „Perry“ užkandinės, taigi rasime abidvi kur nors ten, – ji mosteli dešinėn.

Sunku ieškoti žmonių tokiame didžiuliame paplūdimyje, bet, padedant šiuolaikinėms technologijoms, įmanoma.

Nuo aikštelės seku paskui Reičelę, mano sandalai labai nemaloniai pliaukši per smėlį. Einame geras penkias minutes, kol galiausiai išvystame Tifanę ir Meganą. Būtų sunku jų nepamatyti – šokinėja ir mojuoja rankomis kaip pašėlusios.

– Merginos! – sušunka Tifanė. – Ką tik mielas vaikinas paprašė Megės telefono!

Dirsteliu į Meganą. Ji suglumusi atsisėda išraudusiais skruostais.

– Jis iš Pasadinos, – sumurma kandžiodama lūpą.

Tifanė irgi įsitaiso ant smėlio greta jos, aš paseku Reičelės pavyzdžiu – pasitiesiu rankšluostį ir patogiai atsisėdu. Sukryžiuoju kojas ir nusišypsau. Paplūdimys iš tiesų milžiniškas, su daugybe parduotuvėlių mums už nugaros, su dviračių takais ir tinklinio aikštelėmis.

– Taigi, Reiče, – sako Tifanė, keldama antakį virš saulės akinių, – kas nutiko šeštadienį tarp tavęs ir Trevoro?

Reičelė nusivaipo, pakelia akis į dangų ir nusuka žvilgsnį.

– Nieko, – atsako šypsodamasi.

– Taip tavim ir patikėsiu, – atšauna Megana. – Spėju, kad šį sykį priėjote trečią bazę, juk dvi savaites iš eilės nekartosi to paties. Neklystu, tiesa?

Ilgokai patylėjusi Reičelė pagaliau nusijuokia ir sukužda:

– Neklysti.

Ji nusivelka nėrinių tuniką, numeta į šalį ir patogiai atsigula ant nugaros. Nužvelgiu puikią Reičelės figūrą, ilgas kojas ir plokščią pilvą. Tobulą jos kūną paryškina mėtų spalvos bikinis.

– Idena, kas tau nutiko vakarėlyje? – klausia Tifanė.

Esu taip užsižiūrėjusi į Reičelės kojas, kad Tifanės klausimas užklumpa netikėtai.

– Ką?

– Kur tada dingai? – Tifanė atsisėda – jos kūnas irgi tobulas – ir pažvelgia į mane pro saulės akinius. – Kas tave parvežė namo? Kuo vardu?

Vos nepaspringstu seilėmis.

– Ne, ne, ne, – purtau galvą. – Pasijutau blogai, ir Dinas parvežė mane namo. – Kiek dar reikės aiškinti, kad prastai jaučiuosi?

– Negali gerti tekilos? – Tifanė vypteli ir nusijuokia, paskui atsiklaupia, kad išlygintų rankšluostį. – Beje, šįvakar vaikinai siūlo važiuoti papramogauti. Gal į Venecijos paplūdimį, o gal į Los Andželą. Dinas svarsto, ar nepatraukus į Holivudą. Idena, tu galėtum savo akimis pamatyti Holivudo riboženklį iš arti, kaip ir dera kiekvienam, atvykusiam į Los Andželą. Mes visos važiuojame.

– Kelionė į Holivudą – puikus sumanymas, – sako Reičelė. – Esu nusiteikusi nusižengti įstatymams.

Man šis sumanymas kelia abejonių.

– Nusižengti?

Visos trys merginos nusivaipo, paskui Tifanė kalba toliau, nors iš esmės kreipiasi į Reičelę:

– Ketiname keliauti tik trimis automobiliais, taip bus patogiau. Kad ir kur nuspręsime važiuoti, Džeikas paims mane,

o Dinas tave ir Megę, – Tifanė krypteli galvą mano pusėn. – Beje, tu, Idena, gali važiuoti su Taileriu, juk abu gyvenate tame pačiame name.

Spoksau į Tifanę. Vos nenusikvatoju, bet šiaip taip pavyksta užgniaužti juoką. Žinoma, važiuoti su Taileriu būtų patogu, bet, išbuvusi su juo ilgiau negu minutę tokioje uždaroje erdvėje, galiu įniršti.

– Gal atsigaivinam kuo nors iš „Perry“? – klausia Megana, siekdama krepšelio.

– Nupirkit man karamelinį „Frio“, – prašo Reičelė.

Megana pažvelgia į mane.

– O tau, Idena?

– Hmm, – numykiu. Nenutuokiu, kuo prekiaujama „Perry“, ir gyvenime nesu girdėjusi apie „Frio“. – Ko ten yra?

– Tiesiog paimkit jai tą patį ką ir man, – įsiterpia Reičelė, atsilošia ir pasiremia alkūnėmis, atgręždama veidą saulei.

Nematau prasmės ginčytis.

Megana su Tifane nueina, palieka mudvi su Reičele mėgautis saule, kol atneš gėrimus. Bent jau manau, kad tai gėrimai. Neturiu supratimo. Gali būti ir ledai. Šiaip ar taip, ne per daug jų noriu.

Atsikrenkštusi nusprendžiu užmegzti pokalbį.

– Jei gerai suprantu, – sakau sukryžiuodama kojas ir atsigręždama į Reičelę, – jūs, merginos, esat geriausios draugės, tiesa?

– Tiesa... – atsargiai pritaria Reičelė, tarsi laukdama, kur pasuksiu kalbą.

– Tada Taileris, Dinas ir Džeikas irgi yra geriausi draugai?

Truputį padelsusi Reičelė tvirtai sučiaupia lūpas, lyg rūpestingai apgalvodama atsakymą.

– Ko gero, – sako ji, – tarp Tailerio ir Džeiko esama nedidelės trinties, bet iš esmės jie neblogai sutaria.

– Kokios trinties? – prisimenu, kaip kalbėjausi su Džeiku per vakarėlį. Nors pokalbis buvo nuobodus, vaikinas man pasirodė draugiškas.

– Taileris ėmė susitikinėti su Tifane šeštoje klasėje, tada Džeikas buvo iki ausų ją įsimylėjęs. Buvo daug ginčų ir muštynių, kol galiausiai Džeikas pasidavė. – Reičelė užverčia akis į dangų. – Nesubrendėliai. Nuo to laiko juodu nelabai mėgsta vienas kitą.

– Jei pamiršime jų nesutarimus, – klausinėju toliau, – tai jūs visi esate didelis draugų būrys? Man taip ir atrodo, tiesiog noriu įsitikinti, ar neklystu.

– Neklysti, – atsako Reičelė. – Mes visi draugaujame – po velnių, gerai ir neprisimenu – gal nuo septintos klasės. Drauge mokomės nuo šeštos. Dabar atsipalaiduokim! – Reičelė iškelia rankas. – Pasideginkim.

– Man patinka tiesiog sėdėti, – sakau ir kuo plačiausiai išsišiepiu, kad ji atstotų nuo manęs. Deja, tai nepadeda.

– Ką čia kalbi, – nusijuokia ji ir atsigula ant nugaros. – Juk sėdėdama su drabužiais gražiai neįdegsi.

Tvirčiau susiveržiu kimono, kad labiau priglustų prie kūno.

– Ne, man gerai ir taip.

– Imkit kokteilius! – pareiškia Tifanė, prisėlinusi mums už nugaros. Esu jai dėkinga, kad laiku pasirodė.

Palinkusi man per petį, ji paduoda plastikinį indelį su dangteliu, aplipusiu grietinėle; kitą kokteilį gauna Reičelė. Paskui Tifanė mesteli mums šiaudelius.

Dirsteliu į indelį. Jame itin riebus gėrimas, pagardintas grietinėle ir iškart sukeliantis man šleikštulį, neįstengiu atsidėkoti šypsena Tifanei. Turbūt atrodau labai nemandagi, bet nejučiomis susiraukiu. Lukteliu, kol visos merginos sužiūra į mane, tada įkišu šiaudelį į šaltą gėrimą ir patraukiu gurkšnį. Noriu

būti tikra, kad jos šitai mato. Šypsokis ir linkčiok, manau sau. Taip ir darau. Apsimetu, kad tas koktelis, kad jį kur velniai, yra skaniausias gėrimas, kokį teko ragauti gyvenime. Kai merginos akimirką nusuka akis, pastatau jį į šalį. Vėliau, kai sutirps karštoje saulėje, suvaidinsiu apmaudaujanti, kad pamiršau.

– Kvailas žąsinas, kuris visad mus aptarnauja, davė nuolaidą, – sako Megana, taisydamasi ant rankšluosčio ir sukryžiuodama kojas. Ji smiliumi pakabina grietinėlės ir lėtai skanauja. – Tik todėl, kad Tifė koketuoja su juo.

– Aš su juo nekoketuoju! – pasipiktinusi atrėžia Tifanė.

Imu raustis krepšyje, ieškodama ausinuko. Radusi išvynioju laidelius ir susirandu norimą muziką. Atsigulu ir įsmeigiu akis į dangų. Ausinės įkištos, muzika garsi, saulės akiniai ant nosies, gėrimas padėtas į šalį, gražių merginų plepalų negirdėti.

* * *

Paplūdimyje praleidžiame penkias valandas ir nutariame nebeiti į prieplauką. Mudviem su Reičele grįžtant į Dedro aveniu, pasijuntu išalkusi. Laimė, Ela patiekia pietus tik parėjus tėčiui.

– Tavo tėtis šiandien kiek užtruks, todėl pietausim vėliau, – man įėjus sako ji. – Ar smagu buvo paplūdimyje?

– Aha, – atsakau. Tuo mūsų pokalbis ir baigiasi. Lėkdama laiptais aukštyn į savo kambarį, pribarstau smėlio. Noriu vėl palįsti po dušu ir pasirengti kelionei į Venecijos paplūdimį, Los Andželą ar Holivudą. Šio vakaro planai dar neaiškūs.

Taigi nusiprausiu, apsivelku ir susiruošiu važiuoti. Dar kartą apžiūriu save veidrodyje, ar gražiai apvedžiau akis, tada apačioje išgirstu tėčio balsą. Jis grįžo, vadinasi, pietūs tuoj bus

paruošti. Nusileidžiu laiptais. Tėtis virtuvėje kalba pakeltu balsu.

– Nori žinoti, ką dabar mačiau? – klausia taip šiurkščiai, kad suprantu jį esant baisiai įsiutusį.

Prisišlieju prie virtuvės arkos, nugara atsiremiu į sieną ir dirsteliu vidun. Ela stovi prie viryklės, tėtis priešais ją, tarp jų Taileris.

– Taigi, – šaukia tėtis, – po darbo važiavau Apijaus keliu, nes reikėjo atiduoti svarbius dokumentus! Ir spėk, ką pamačiau paplūdimyje?

Ela pašnairuoja į Tailerį.

– Liepiau neiti iš namų.

– Prisiminiau, kad Taileriui namų areštas, ir nudrožiau paklausti, ką jis ten veikia, – tėtis dėsto toliau. – Jis sėdėjo prie apskrito stalo su mažiausiai dešimčia metų vyresniais vyrukais. Stovėjau ten ir mačiau, kaip meta ant to stalo dešimties, dvidešimties, penkiasdešimties dolerių banknotus!

Ela prisimerkia.

– Taileri!

Vaikinas tik papurto galvą ir nepatikliai vaiposi.

– Jis mala šūdą.

– Užsikimšk, po šimts velnių! – piktai liepia tėtis, atsiraitoja marškinių rankoves ir atlaisvina kaklaraištį. – Taigi stoviu ten, žiūriu, kaip Taileris lošia ir taško pinigus. Spėk, kas nutinka, kai pralaimi? – tėtis trumpai patyli. – Paleidžia kumščius į darbą!

– Tas šiknius sukčiavo, – burbteli Taileris, įsikimba į ruošos stalą ir atsiremia. Jo akys patamsėjusios iš pykčio. – Negalėjau leisti, kad išneštų sveiką kailį.

– Ar nori būti suimtas dėl grasinimo smurtu? – tėtis žingteli į priekį ir nuveria Tailerį žvilgsniu. – Patekti į nepilnamečių pataisos namus? Tai šito trokšti?

– Taileri, metas liautis kvailiojus, – tyliai sako Ela, prispaudžia prie kaktos delną ir sunkiai atsidūsta. Atrodo labiau nusiminusi negu įpykusi. – Nenoriu, kad patektum į bėdą.

– Čia ne Las Vegasas, – įsikiša tėtis. Jis prieina prie pat Tailerio liepsnojančiais skruostais. Tėčio įniršio pakaktų jiems abiem. – Iš ko, po galais, tu loši?

Taileris tvirtai sučiaupia lūpas.

– Kas tau darbo.

– Pokalbis baigtas, – pareiškia tėtis, purtydamas galvą. Paskui tarsi pasiduodamas pakelia rankas, apsisuka ir išeina į vidinį kiemą – tikriausiai įkvėpti tyro oro.

Ela nori kažką sakyti, bet, jai nespėjus tarti nė žodžio, Taileris sukikena ir nužingsniuoja į prieškambarį. Vaikinui traukiant pro šalį, įsispraudžiu į kampą ir tikiuosi, kad nepastebės manęs. Bet jis, aišku, pastebi. Sustoja, apsigręžia ir įsispokso į mane.

– Turiu tave pavėžėti, tiesa?

Abejoju, ar verta važiuoti su šitaip besielgiančiu žmogumi. Taileris greičiausiai yra neatsakingas vairuotojas, nepaisantis greičio apribojimų ir galintis parblokšti išbėgusį ant kelio vaiką.

– Rodos, taip.

– Išvažiuoju tuoj pat, – sako jis, dar neatvėsęs po ginčo. – Tad ateik arba lik čia, – prisimerkęs atsidūsta ir patraukia prie pagrindinių durų.

Ela kviečia sūnų, įspėja, kad neišeitų, bet Taileris nekreipia dėmesio ir žengia laukan.

Dirsteliu į virtuvę. Ela tramdo ašaras, tėtis vaikštinėja užpakaliniame kieme. Vargu ar su jais būtų smagu praleisti vakarą, todėl neketinu likti. Atsidususi greitai nubėgu prie durų ir pašaukiu Tailerį, nespėjusį prieiti prie automobilio.

– Luktelėk!

Pietų, šiaip ar taip, greitai nebus.

8

Tailerio automobilis stovi skersai šaligatvio ir stovėjimo juostos. Nenoromis imu spėlioti, koks įsiutęs jis turėjo būti, kad šitaip numetė automobilį. Turbūt panašiai nusiteikęs ir dabar. Atplėšia dureles, sužiūra į mane. Tiesiog spigina akimis.

– Kas yra? – klausiu artindamasi.

– Tai važiuosi? – jis kilsteli antakius ir pažvelgia į automobilį. Dirsteliu į baltą kėbulą, bet nieko ypatingo nepamatau. – Ar bent žinai, kokia šio automobilio markė? – Taileris žiūri į mane kaip į visišką kvaišą, tarsi nežinočiau, kas yra oro pagalvė.

Norėdama paneigti jo nuomonę, apeinu automobilį iš užpakalio ir pažiūriu į keturis sunertus metalinius žiedus.

– Čia audi? – spėju.

– Audi R8, – įžeidžiamai nusivaipo pasipūtęs Taileris.

– Gerai, – sakau. – Gal nori, kad papločiau?

Uždėjęs ranką ant durelių, vaikinas nusijuokia.

– Merginos yra neišmanėlės. Turbūt nualptum, jei sužinotum, kiek kainuoja toks daiktas.

– Tik nesprok besigirdamas, – sumurmu purtydama galvą ir atidarydama dureles.

Įsliuogusi vidun, suvokiu, kad automobilis dvivietis, jo salonas išmušta oda, apdailintas metalu. Turbūt Taileris teisus, mašina labai brangi, todėl užsičiaupiu.

– Skambink Tifanei, – sako jis, sėsdamasis greta ir užtrenkdamas dureles. Staigiai suktelėjęs riešą, numeta mobilųjį man ant kelių ir įjungia variklį.

– Turi galvoje savo merginą, kurią arba labai myli, arba visai nekreipi dėmesio į ją?

Tailerio lūpų kampučiai kilsteli, iš pasibjaurėjimo man susuka pilvą. Gyvenime nesu sutikusi tokio ydingo žmogaus, į nieką nežiūrinčio rimtai.

– Esi šiknius, – burbteliu, paimu mobilųjį ir atšlyju kuo toliau nuo įbrolio. Automobilis suriaumoja ir nuskrieja gatve; žiūriu pro langą.

– Paskambink jai, – pakartoja Taileris, – neturiu supratimo, kur važiuosime.

Sunkiai atsidūstu ir atsisėdu tiesiau, tada pavartau telefoną rankose ir kurį laiką spoksau į ekranėlį.

– Koks slaptažodis?

– 4355.

Greitai surenku skaičius ir atrakinu telefoną. Tada įeinu į adresų knygutę.

– Koks greitojo rinkimo numeris, o gal ieškoti pagal vardą ar...

– Po velnių, ieškok vardo, – tiesmukai atsako Taileris. Nepaisant mano įkyraus klausinėjimo, jis nenuleidžia akių nuo kelio ir tvirtai laiko vairą. – Skambink jai.

Pildydama jo prašymą, panašesnį į reikalavimą, peržiūriu adresų knygutę ir randu Tifanės numerį. Knygutėje begalė numerių, dauguma jų priklauso merginoms. Galiausiai paskambinu Tifanei.

– Branguti, kas nutiko? – vos atsiliepusi klausia Tifanė, o aš suraukiu nosį nuo tokio mažybinio kreipinio.

– Čia Idena, – sakau jai. – Taileris vairuoja. Ar jau nuspręsta, kur važiuojam šįvakar?

Tifanė atsako akimirksniu:

– Prie Holivudo riboženklio. Visi sutarėme, kad turime jį tau parodyti. Iš ten atsiveria nuostabus vaizdas. – Susijaudinusi prikandu apatinę lūpą. Visada norėjau tai pamatyti. Nors Venecijos paplūdimys irgi puikus, esu patenkinta, kad jie pasirinko riboženklį. – Ar jau išvažiavote?

– Aha, – trumpam nutylu, nes automobilis staigiai metasi į šoną. Taileris vairuoja išties prastai. Stebiuosi, kaip gavo vairuotojo pažymėjimą.

– Pasiųsiu draugams žinutes, paklausiu, ar pasiruošę, paskui visi susitiksime ten, – griežtai sako Tifanė. – Trumpam įjunk garsiakalbį, – atitraukiu telefoną nuo ausies, padarau, kaip prašoma, ir paduodu mobilųjį Taileriui.

– Klausau, – sako jis. Taileris vos dirsteli į ekranėlį ir staigiai spūsteli stabdžius, nes per jo žioplumą vos nepravažiuojame „Stop“ ženklo.

– Visą dieną nesikalbėjau su tavim! – iš garsiakalbio aidi Tifanės balsas. Taileris nepagarbiai vartalioja akis. – Ar mama išleido tave iš namų?

Vaikinas trūkteli rankinį stabdį, nuveria mane rūsčiu žvilgsniu ir lėtai papurtęs galvą sako:

– Ne, visą dieną sėdėjau namie.

– Tai užknisa, – sako Tifanė. Vargšė mergaitė, tokia patikli. – Nekantrauju pamatyti tave! Mes netrukus atvažiuosim. Laukit prie Saulėlydžio rančos.

– Gerai.

– Myliu tave.

– Aha, – sako Taileris ir išjungia mobilųjį. Žiovaudamas atsilošia sėdynėje ir persibraukia plaukus ranka.

Prunkšteliu ir išpučiu akis iš nusivylimo. Kasdien, kas valandą Taileris suteikia man vis daugiau priežasčių jo neapkęsti.

– Tu baisus melagis. Sėdėjai namie kiaurą dieną?

Kažką sumurmėjęs vaikinas atleidžia rankinį stabdį, automobilis pervažiuoja sankryžą.

– Aš taip įpratęs.

– Nuolat šitaip meluoji Tifanei? – Taileris dirsteli į mane, mėginu pažvelgti jam į akis, bet sykiu neatitraukiu žvilgsnio nuo kelio, nes vaikinui tai, rodos, nerūpi. – Buvai paplūdimyje, lošei ir mušeisi, o dabar elgsiesi taip, tarsi visą dieną būtum pratūnojęs namie? – Man nesmagu dėl Tifanės.

Jis nusikvatoja tokiu sodriu balsu, kad mane nukrečia šiurpas.

– Aha, tikra Deivo duktė. Nekišk nosies ne į savo reikalus, vaikeli.

– Liaukis vadinęs mane vaikeliu, – įspėju. – Esi tik metais vyresnis, tavo smegenys suskystėjusios.

– Gerai, vaikeli, – Taileris nusivaipo. – Tavo tėtis yra šiknius.

– Mudu sutariame nors vienu klausimu. – Stojus tylai, sunkiai atsidūstu. Kadaise galėjau pakęsti savo tėtį. Tada buvau jaunesnė ir maniau, kad jis šaunus. Bet paskui supratau, kad mudvi su mama jam pabodome, kad jam įgriso gyventi su mumis, todėl jis mus paliko ir nebegrįžo. Ir tapo tiesiog pikčiurna raukšlių išvagotu veidu ir pražilusiais plaukais. – Net nežinau, kas jį kankina. Suprantu, kad gyvenimas su mano tėčiu užknisa, bet jis turi priežasčių koneveikti tave.

Taileris nekantriai barbena pirštais į vairą.

– Papasakok apie save.

– Mano mamai be jo einasi geriau, – mąsliai tariu ir iškart pasitaisau. – Nenoriu pasakyti, kad tavo mamai nepasisekė ar panašiai. O kaip tu? Kur tavo tėvas?

Taileris nei iš šio, nei iš to nuspaudžia stabdžius.

– Kas per šūdas?

Priblokšta priešiškos jo reakcijos sumirksiu ir nesumoju, ką atsakyti. Stengiuosi išlementi atsiprašymą, bet mano žodžiai neaiškūs ir bereikšmiai.

– Atsiprašau... aš...

Sukandęs dantis vaikinas nuspaudžia greičio paminą, ir automobilis ima taip lėkti, kad esu prispaudžiama prie sėdynės.

– Patylėk, – išspjauna jis.

– Neketinau įžeisti tavęs... – bandau atsiprašyti, mano pulsas darosi tankesnis, nes jaučiuosi kalta. Galbūt jo tėvas miręs, pamanau. Ir aš jį priminiau.

– Po galais, liaukis pliurpti, – iškošia vaikinas pro sukąstus dantis, tad nusprendžiu daugiau nieko nebesakyti. Bijau, kad man nepaklusus, Taileris ir toliau didins greitį.

Kai Santa Monika lieka už nugaros, sunėrusi rankas ir vengdama jo akių, gėriuosi Los Andželo peizažu. Džiaugiuosi, kad nereikia kalbėti. Kaskart, kai pamėginu, Taileris įžūliai atsikerta, nusišaipo ar įžeidžia. Vaikinas pagarsina muziką, iš jo telefono sklinda rinktinės „R and B" dainos. Jos skamba visą kelionę, nešvankybės išūžia man ausis. Tyli įtampa tarp mudviejų tokia nejauki, kad turėtume kalbėtis, bet neprisiverčiame. Esame netikri brolis ir sesuo, o atrodome lyg užkietėję priešai. Taip neturėtų būti.

– Jau beveik atvažiavome, – sumurma Taileris po valandos beprotiško lėkimo.

Užsitęsusi tyla tampa tokia nepakenčiama, kad negaliu net pažvelgti į jį. Stengiuosi negalvoti, kad per visą valandą mudu

nepasakėme nė žodžio vienas kitam. Verčiau sutelkiu mintis į nuostabią aplinką.

Įsukame į Šiaurinį paplūdimio miško kelią, priešaky, kalno šlaite, išvystu Holivudo riboženklį. Jis švyti virš miesto, saulei leidžiantis. Prikandu lūpą ir nuleidžiu saulės skydelį, kad geriau matyčiau. Susijaudinu žiūrėdama į pasaulinį simbolį, matytą tik filmuose. Visai kas kita išvysti jį tikrovėje.

Lekiame toliau. Paprasta gatvė virsta siauru kanjono keliu kalno papėdėje. Pravažiuojame rodyklę į Saulėlydžio rančą, minėtą Tifanės, ir įsukame į nedidelę stovėjimo aikštelę kelio pakraštyje. Visi jau ten susirinkę – įdomu, kaip aplenkė mus?

– Važiavote greitkeliu, tiesa? – mums išlipus iš automobilio klausia Megana.

Tifanė nedelsdama prišoka apkabinti Tailerio.

Nors ji reikalauja dėmesio, Taileris kažkaip sugeba atsakyti:

– Taip, o jūs, dražužiai, važiavote pro Beverli Hilsą? – Tifanė prisiglaudžia prie jo visu kūnu ir ima bučiuoti, bet vaikino tai nejaudina. Jis nė nešyptelėdamas pasilenkia, pakšteli jai į lūpas ir iškart atsitraukia.

Dingteli, kad aš vienintelė šitai matau. Pajutęs mano žvilgsnį, Taileris nuleidžia galvą ir nudelbia akis.

Džeikas užrakina automobilį ir žingteli artyn.

– Geriausias būdas važiuoti greitai ir neįkliūti. Nenorėjome, kad jums tektų valandą laukti mūsų.

– Neįtikima, – sumurmu purtydama galvą ir stebeilydama į ryškias raides. Prisimerkiu nuo saulės. – Ačiū, kad man tai parodėte.

Visi šeši drauge nusijuokia, Taileris irgi. Kai kurie pakelia akis į dangų.

– Dar neparodėme paties riboženklio, – sako Reičelė, laikydama kelis butelius vandens. – Vesimės tave iki viršaus.

– Iki viršaus? – vėl žvilgteliu į kalną, spėlioju, ar status. Rodos, kopti bus sunku.

– Aha, iki viršaus, – taria Dinas. Jis turi dar kelis butelius vandens. – Verčiau judėkim, jei nori pamatyti iki saulės laidos. Prireiks maždaug valandos. Karšta, tad paimk, – jis paduoda po butelį man, Meganai ir Džeikui.

– Kas atsimena kelią? – klausia Reičelė, duodama vandens Taileriui ir Tifanei.

Taileris prunkšteli, apkabina Tifanę per liemenį ir parodo į kelią mums už nugaros.

– Po galais, Reiče, ne taip sunku atsiminti. Tiesiog kairėn, paskui dešinėn.

Pastebiu rodyklę į Holivudo kalno viršūnę. Manau, kad ten ir eisime. Taileris ir Tifanė žengia pirmieji, Džeikas, Dinas, Megana, Reičelė ir aš jiems iš paskos. Pradedame kopti. Platus kelias nusėtas arkliamėšliais lyg savotiškomis puošmenomis.

– Tai buvo blogiausia valanda mano gyvenime, – tyliai šnipšteliu Reičelei, žingsniuodama paskui kitus. – Primink, kad daugiau niekad nevažiuočiau su Taileriu.

Ji nusijuokia, vilkdama kojas per purvą. Kylame aukštyn.

– Kas atsitiko?

– Jis vos nepadarė avarijos, kai paklausiau, kur jo tėvas, – prisipažįstu. Žvilgteliu į Tailerį. Eina pirmas, Tifanė už jo. – Ar jis... miręs?

Reičelė vos nepaspringsta vandeniu, paskui stabteli ir pasibaisėjusi nužvelgia mane.

– Viešpatėliau, Idena, ne. Užsiminti Taileriui apie tėvą – tai tarsi atsistoti priešais užtaisytą šautuvą. Prašeisi mirties.

Žingsniuojame toliau.

– Kodėl?

– Jo tėvas sėdi kalėjime už mašinų vagystes ir kitus nusikaltimus, – tyliai iškloja man Reičelė, nesiliaudama dairytis, ar niekas negirdi. – Taileris labai jautriai reaguoja į tai.

Vėl žvilgteliu į vaikiną. Širdies gilumoje man jo truputį gaila. Gal juodu su tėvu buvo artimi, o dabar jo nebėra šalia. Tikriausiai Taileriui labai sunku. Jo padėtį dar labiau pablogino tėvų skyrybos.

Netrukus pasiekiame staigų posūkį į kairę, kurį Taileris storžieviškai priminė Reičelei. Kelias toliau eina tiesiai, bet mes sukame į kairę ir kopiame į viršų. Nuo šios vietos arkliamėšlių nebematyti.

Dinas sakė tiesą, kad bus karšta. Lipant aukštyn, darosi vis tvankiau; esu dėkinga jam už vandenį. Vis dėlto man patinka kelionė. Tai tarsi puiki mankšta, o Los Andželo vaizdai tikrai verti tokių pastangų. Dažnai stabtelime atsikvėpti ir pasižiūrėti į miestą iš viršaus, tada suvokiame jo didumą ir grožį. Čia taip ramu.

Galiausiai ateiname prie kelio išsišakojimo ir pasukame į dešinę.

– Ar ne į kairę? – klausiu, nes matau, kad tolstame nuo riboženklio, užuot artėję. Imu svarstyti, ar draugai neketina man iškrėsti pikto pokšto.

– Ne, – sako Džeikas. Jis stabteli, prisiderina prie mano žingsnių ir eina šalia, kai visi kiti manęs tarsi nepastebi. – Jei pasuksi kairėn, grįši atgal. Eidama į dešinę, pasieksi riboženklį iš kitos pusės.

Nugeriu didelį gurkšnį vandens ir buteliu parodau į kelią priešais.

– Ar tai nedraudžiama?

– Gerti vandenį? – klausia Džeikas. – Kiek žinau, ne.

Pavartalioju akis ir trumpai nusijuokiu – matau, kaip Megana tempia Reičelę statesniu kelio ruožu.

– Tai draudžiama ar ne?

– Pažeisi įstatymą, jei perlipsi tvorą, – aiškina Džeikas. – Iš užpakalinės pusės gali prieiti prie riboženklio gana arti, – vaikinas akimirką užverčia galvą į dangų, kai nuleidžia, mūsų žvilgsniai susitinka. – Nepyk, kad šeštadienį pasirodžiau toks nevykėlis. Išgėręs porą skardinių alaus, pasidarau prastas pašnekovas.

Šypteliu. Stebiuosi, kad Džeikas prisimena kalbėjęsis su manim, ir šiek tiek susidroviu dėl jo atsiprašymo.

– Buvai šaunus, tik tavo klausimai buvo netikę.

– Pradėkim iš pradžių, – siūlo Džeikas, duodamas man ranką. – Aš esu Džeikas. O tu ta miela mergina, atvažiavusi vasaroti. Idena, tiesa?

Mano skruostai iškaista. Susirūpinusi prikandu lūpą ir palenkiu galvą, kad vaikinas nepastebėtų. Vis dėlto įstengiu paspausti jam ranką. Jo delnas šiltas.

– Malonu susipažinti, Džeikai.

– Taigi kaip tave pasitiko Los Andželas?

– Nuostabiai, – matau, kad draugai paspartino žingsnį, o mudu su Džeiku pėdiname lėtai, ir atstumas tarp mūsų ir jų vis didėja. Atsigręžęs Taileris nepritariamai pažvelgia į mus. Suraukiu nosį ir pašnairuoju. Kas jam darbo? Stengiuosi nekreipti dėmesio. – Aš pamilau šį miestą.

Džeikas plačiai nusišypso, jo akys žiba.

– Ar Portlande tavęs laukia vaikinas?

– Ne, – atsakau ir nusuku akis. – Neklausinėk užuominomis, verčiau rėžk tiesiai.

– Po perkūnų! – keikteli Džeikas ir nuoširdžiai nusijuokia. – Subtilios užuominos ir pokalbiai tikrai ne mano stiprybė. Bet turiu kitų gerų bruožų. Gal kurį vakarą sutiktum nueiti su manim į pasimatymą, kad atskleisčiau juos?

Pasitikėdamas savimi jis kilsteli antakį ir laukia atsakymo, bet aš nesugebu būti tokia pat rami. Esu ne iš tų, kurias vaikinai dažnai kviečia į pasimatymus. Rodos, šeštoje ar septintoje klasėje vaikinas, su kuriuo lankėme algebros pamokas, prašė pagalbos, mat nesuprato kvadratinių lygčių sudarymo pagrindų. Tada atsisakiau, nes jis baisiai čiaudėdavo. Vardu buvo Skotas, už nugaros pravardžiuojamas Skočiu Snargliu.

– Galbūt, – išsisuku nuo tiesaus atsakymo. Gal sutiksiu, kai mudu pasakysim vienas kitam daugiau negu kelis sakinius, bet kol kas beveik nepažįstu Džeiko. Gal kitą kartą. Galbūt vėliau.

– Pasitenkinsiu ir „galbūt", – sako jis. – Pažvelk, jau visai arti.

Mano akys krypsta į kelią. Pamatau posūkį į kairę, kur prasideda aukšta vielos tvora. Tifanė pasileidžia ten link, čiumpa Tailerį už rankos ir tempiasi jį iš paskos.

– Idena, ateik pažiūrėti! – šaukia ji, ir Džeikas stumteli mane pirmyn.

Reičelė paima mane už rankos ir pasišokinėdama užvelka paskutinį kelio ruožą. Užkopiame iki savo tiklso per penkiasdešimt minučių. Jis aptvertas vielos tvora. Timptelėta Reičelės, staiga atsiduriu už Holivudo ribženklio virš Los Andželo.

Man užgniaužia kvapą, trumpa tyla leidžia susikaupti. Prispaudžiu rankas prie tvoros, išpučiu akis, širdis daužosi. Vaizdas iš viršaus pribloškiantis: milžiniškos raidės, iškilusios virš miesto. Kur kas didesnės, nei galėtum pamanyti.

– Buvo verta kopti? – klausia Dinas, stovėdamas šalia. Jis išblaško mano apstulbimą. Teįstengiu vos linktelėti; šito reginio mano akys niekada nepamirš.

– Tai nuostabu, – tyliai sakau.

– Nebuvome čia gal metus, – mąsliai taria Megana, braukdama rankomis per vielą. – Rodos, kad ilgiau.

Akies kraštеliu matau, kaip Taileris pasiekia tvoros viršų ir tvirtai įsikimba. Regiu ir daugybę kamerų aplink.

– Ko laukiat, drauguž iai? – klausia jis, prisitraukia rankomis ir persiverčia į kitą pusę. Tada tyliai nušoka ant žemės. – Pirmyn!

Kurį laiką spoksau į kameras, į įspėjamuosius užrašus, kad eiti prie ženklo draudžiama, ir į Tailerį. Jis prisimerkęs irgi žiūri į mane, kreivai šypsodamasis.

– Turime maždaug dešimt minučių, kol policija atsiųs sraigtasparnį, – taria Tifanė ir ima kabarotis aukštyn. – Idena, paliesi ženklą, ir nešdinsimės iš čia.

Dvejodama žiūriu į juos abu. Sraigtasparnis?

– Viskas ir taip gerai. Man nebūtina...

– Po galais, tau tereikia paliesti ženklą, – piktai sako Taileris, įsmeigęs akis į mane. Tifanė, jau stovinti kitapus tvoros šalia vaikino, uždeda ranką jam ant krūtinės ir stumteli tolyn.

– Niekas mūsų nesugaus, – tyliai patikina Reičelė ir perlipa tvorą su Megana ir Dinu. – Ne pirmas kartas.

– Nesijaudink, – priduria Džeikas. – Jei nutvers, tai susems visus, – jis paima mano ranką ir uždeda ant vielos. – Tik reikia mikliai suktis.

Nusileidusi daugumos spaudimui, – dėl to mane dar penktoje klasėje įspėdavo mokytojas, – pasiekiu tvoros viršų ir kažkaip persiritu į kitą pusę. Leisdamasi šiek tiek susvyruoju, tik dabar suvokiu, koks status šis kalnas. Kiti jau traukia prie riboženklio, o aš laukiu Džeiko. Jis rodo man kelią, kad nenusisukčiau sprando.

– Man patinka ši vieta, – pareiškia Dinas, stoviniuodamas prie pirmosios „O“. – Spėlioju, kiek žmonių pasaulyje bet ką paaukotų už tokią gaimybę. Mums pasisekė.

– Mulki, pakaks tų sentimentų, čia viso labo raidės ant kalno, – burbteli Taileris. – Tai kvailių miestas, šitas užrašas – irgi.

– Tu toks negeranoriškas, – sumurma Tifanė.

Nekreipdama į juos dėmesio, seku paskui Džeiką prie H raidės. Jis žengia atgal ir linkteli, nuoširdžiai šypsodamasis.

– Tau pirmenybė.

Nežinia kodėl nervinuosi. Gal dėlto, kad padarysiu tai, apie ką daugelis žmonių tik svajoja, o gal todėl, kad bet kurią akimirką galiu numirti iš baimės. Giliai įkvepiu, žingteliu į priekį ir paliečiu baltai dažytą metalinę „H", pirmą garsiojo Holivudo simbolio raidę.

Nieko tokio neįvyksta.

– Ak, – nusistebiu. Man topteli, kad mes visi susižavėję tik didžiuliais metalo gabalais.

Džeikas irgi priglaudžia ranką šalia manosios.

– Kaip dėl pasimatymo?

Dabar galėčiau atsakyti „taip", nes tikrąja žodžio prasme stovime prie Holivudo riboženklio. Puiki vieta duoti tokį sutikimą, bet, man nespėjus išsižioti, Taileris surinka:

– Kokį velnią čia rezgi, žmogau?

– Ką? – Džeikas suirzta, atsitraukia nuo raidės ir įbeda akis į Tailerį, besiartinantį sugniaužtais kumščiais.

– Ką, po galais, jai ką tik pasakei? – įbrolio veidas persikreipęs iš įsiūčio, dantys sukąsti, akys juodos. Jis atsistoja visai arti Džeiko, suraukia kaktą ir prisimerkia taip, kad iš akių telieka plyšeliai.

– Trintis, – vien lūpomis taria man Reičelė, kai žvilgsniu paprašau jos pagalbos.

Tada miglotai prisimenu ją kažką sakius apie tylią trintį tarp šių vaikinų. Nuo šiol ji nebeatrodo tyli.

– Brolau, dink man iš akių, – sumurma Džeikas, atsitraukia ir gūžteli pečiais. Paskui skėsteli rankomis ir nusigręžia.

– Nė nemanau, – purtydamas galvą, atkerta Taileris. Jis apeina Džeiką, vėl išdygsta šiam prieš nosį ir duria pirštu į krūtinę. – Judu nesusitikinėsit. Suspardysiu tau užpakalį vien už tokią mintį.

– Taileri, branguti, atvėsk! – Įsispraudusi tarp abiejų vaikinų, Tifanė delnais įsiremia Taileriui į krūtinę ir mėgina atstumti, bet šis nenuleidžia akių nuo Džeiko. – Nebūk šiknius, nepradėk muštynių.

Tifanei padeda ir Dinas, atsistoja priešais Džeiką, nepritariamai purtydamas galvą.

– Nagi, vaikinai, liaukitės.

Nuo peštukų mano dėmesį atitraukia tarsi silpnas grąžtuvo garsas, paskui variklio gausmas ir besisukančių menčių švilpesys. Triukšmui vis stiprėjant, pakeliu akis į dangų.

Išvystu Los Andželo policijos departamento sraigtasparnį.

9

Užvertusi galvą į dangų, žiūriu į aukštai pakibusią skraidyklę. Visi sustingstame ištįsusiais veidais, netenkame žado.

– Šūdas! – surinka Taileris ir žiebia delnu į metalinę „H“, nuaidi žvangesys. Vaikinas persibraukia plaukus ranka ir papurto galvą. – Kodėl, po galais, jie visad atskrenda šitaip greit?

– Nesuklupkit! – įspėja mus Tifanė, paima Tailerį už rankos ir nusitempia, bet, užuot grįžę prie tvoros, jie ima lipti nuo kalno.

– Eime iš čia, – ragina Džeikas ir prieš pajudėdamas vogčia dirsteli į sraigtasparnį. – Turim pasiekti kalno papėdę anksčiau už policijos automobilį.

– Šiuodu nesnaudžia, tiesa? – pašmaikštauja Dinas ir nusijuokęs linkteli Tailerio ir Tifanės pusėn. Jų siluetai greitai tolsta tarp purvo gurvolių, uolų ir krūmokšnių. – Vargšas vaikinas nesileis vėl suimamas.

– Vėl? – pakartoju, bet niekas nekreipia dėmesio, visi kiek įkabindami leidžiasi šlaitu.

Reičelė ir Megana prilaiko viena kitą, tarsi slystelėjimas galėtų jas pražudyti. Gal taip ir yra.

– Būk atsargi! – per petį šūkteli man Dinas, irgi skubiai leisdamasis žemyn, gal net šliuoždamas vos įžiūrimu keliuku.

Sraigtasparnis vis dar suka ratus, ir mano venomis plūsteli adrenalino banga, širdis skausmingai daužosi. Šitaip būna, baigus rytinį bėgiojimą. Nepaisydama stataus skardžio, skuodžiu paskui Diną. Žemė nelygi, tarpais sunku rasti kojai vietos, iš paskutiniųjų stengiuosi išlaikyti pusiausvyrą. Meldžiuosi, kad nebūčiau suimta ir nenusisukčiau sprando.

– Idena, kaip laikaisi? – juokdamasis ir šokčiodamas nuo uolos ant uolos Džeikas lekia greta manęs.

Nenutuokiu, kodėl jam taip linksma.

– Stengiuosi! – atsakau. Kaip tik tuo metu mano koja slysteli, net aikteliu.

Tvirta ranka nutveria mane už dilbio.

– Atsargiai, – nepaleisdamas jo ryžtingai taria Džeikas, paskui uždeda rankas man ant pečių. – Tau nieko blogo?

– Nenoriu patekti į cypę, – pralemenu ir žvilgteliu į sraigtasparnį, mano veide atsispindi panika. Dirstelėjusi žemyn išvystu, kad kiti draugai jau pasiekę papėdę.

Džeikas nusijuokia ir lėtai lipa toliau.

– Tu nepakliūsi į cypę, – sako jis, paima mane už rankos ir vedasi iš paskos. – Blogiausia, kas mūsų laukia, tai kvietimas į teismą.

Nors vaikinas ir ramina, man sugniaužia paširdžius. Kol nusileidžiame, kūnas beveik nutirpsta. Džeikas nesuklumpa, nemažina greičio ir neleidžia, kad būtume pagauti. Esu jam be galo dėkinga, kai pagaliau pasiekiame papėdę, praeiname kelis namus ir kertame keliuką. Pamatau rodyklę į Saulėlydžio rančą, staiga ji man tampa mieliausiu pasaulyje ženklu.

– Policijos automobilio nematyti, – sumurmu atsipalaiduodama visu kūnu.

Tėtis tikrai sudegintų mane miegančią ir išbarstytų pelenus, jei grįžčiau namo su šaukimu į teismą už įstatymo pažeidimą.

– Kol kas ne, – taria Džeikas. Jis paleidžia mano ranką ir nušoka ant pagrindinio kelio. Seku iš paskos, paskui pasukame už kampo. – Vis dar nesame saugūs.

Grįžtame į aikštelę, kur buvome palikę automobilius. Taileris jau dingęs. Džeikas vedasi mane prie raudonojo savo fordo.

– Megana ir Reičė išvažiavo su Dinu, – sako atrakindamas automobilį ir sėsdamasis vidun.

Tifanė, aišku, išrūko su Taileriu.

– Kaip manai, kur patraukė visi kiti? – klausiu įsitaisiusi ant keleivio sėdynės. Galiu tik viltis, kad Džeikas geresnis vairuotojas už mano įbrolį.

Įjungęs variklį ir sukdamas į kelią, vaikinas patraukia pečiais.

– Kam tai rūpi? – Man, pamanau. – Ką veiksim? Gal esi alkana?

Džeikui vairuojant, ilgokai tyrinėju jo profilį. Klausiu savęs, kaip čia išėjo, kad mūsų pabėgimas nuo Holivudo riboženklio virto pasimatymu. Kitiems draugams išsilaksčius, likau su Džeiku. Nors kamuoja abejonės, pajuntu šiokį tokį alkį.

– Ar netoliese yra nebloga užkandinė?

– Saulylėdžio bulvare yra „Chick-fil-A“, dešimt minučių kelio nuo čia, – pasiūlo vaikinas. – Pasiimsime ko nors užkąsti.

– Gerai, – sutinku. – Oregone nėra „Chick-fil-A“.

Džeikas apstulbsta.

– Ką?

– Mums net neleidžiama naudotis savo dujų ištekliais, – priduriu ir suvokiu, kad galvoju apie namus. Svarstau, ką dabar veikia Amelija, ar mama mūsų namelyje sėdi vieniša. – Oregonas užknisa.

– Taigi Los Andželas tau atrodo puikus, – nusprendžia jis. – Mes turime riboženklių kalnuose ir „Chick-fil-A“, galime naudotis savo dujų ištekliais ir nebijoti baudų. Pasakiška.

Nusijuokiu, jis irgi. Malonu bendrauti su vyriškosios lyties asmeniu – ne su tėčiu ir ne su Taileriu. Anuodu koktūs niurgzliai.

Susmunku ant keleivio sėdynės ir priglaudžiu kaktą prie langelio, žiūriu į dangų dairydamasi sraigtasparnio, bet, rodos, jo nuskrista. Vadinasi, vėl galiu laisvai atsikvėpti.

– Tai tau patinka mūsų miestas? – trumpai patylėjęs, klausia Džeikas, įjungia oro kondicionierių ir pritildo muziką.

– Aha, – atsakau. Tiesa, mačiau dar labai nedaug, bet kol kas viskas patiko. – Los Andželas kur kas įdomesnis už Portlandą, dėl to nepasiginčysi.

– Nesu buvęs Portlande.

– Ir neverta. – Po šių žodžių pasitaisau: – Iš tiesų jis ne toks jau blogas. Turime puikių alternatyvių filmų ir muzikos, bet mieste lyja nuo rudens iki vasaros pradžios, ir tai baisiai užknisa. Be to, pilna striptizo klubų. Tačiau žmonės šaunūs, – šypteliu nudelbusi akis į kelius. – Na, dauguma.

Bėda ta, kad su Portlandu man siejasi gyvas galas nekenčiamų dalykų. Šiame mieste užgeso mano tėvų meilė, jame nuolatos lyja. Portlande gyvena vadinamieji mano draugai. Šiaip, aišku, tai neblogas miestas, ir vis dėlto mano gyvenimas jame nei džiugus, nei laimingas. Palyginti su juo, Santa Monika yra tarsi gaivaus oro gurkšnis.

– Striptizo klubų? – Džeikas vaipydamasis išplečia akis. – Man būtinai reikia apsilankyti tame baisiame mieste.

Vypteliu. Visi vaikinai vienodi.

– Koks yra tikrasis Los Andželas, be turistų lankomų vietų?

Jis valandėlę galvoja, nykščiu barbendamas į vairą.

– Na, turčius ir vargšus skiria didžiulė praraja. Čia pamatysi ir garsenybių, gyvenančių prabangiuose namuose, vairuojančių lambordžinius, ir žmonių, nakvojančių gatvėse, kurių vie-

nintelis tikslas išgyventi iki ryto. Šitai užknisa. O šiaip žmonės čia šaunūs.

– Niekad nesusimąsčiau apie tai, – sakau.

Grįžtame į Šiaurinį paplūdimio miško kelią ir važiuojame tiesiai, kol įsukame į Saulėlydžio bulvarą. Tai judri gatvė su kino teatrais, restoranais, vidurine mokykla ir begale automobilių. Stebėdamasi žiūriu į visa tai.

Kai privažiuojame prie „Chick-fil-A“ užsakymų langelio, Džeikas spusteli garsiakalbio mygtuką ir dirsteli į mane.

– Ko norėsi?

Tokio restorano Oregone nėra, todėl nenumanau, kas čia patiekiama. Greitai permetu akimis valgiaraštį ir išsirenku pirmą sveikuolišką patiekalą, kurį pamatau.

– Daržovių salotų.

Džeikas linkteli ir laukia, ką dar pasakysiu.

– Tai viskas.

– Tik tiek, – vaikinas kilsteli antakius, paskui tyliai atsidūsta. – Kodėl merginos taip mėgsta salotas? – Man šyptelėjus puse lūpų, jis ima užsakinėti: – Norėčiau mėsainio su aštria vištiena, kolos, daržovių salotų ir...

– Vandens, – sakau. Sulaukiu dar vieno nepritariamo žvilgsnio.

– Ir vandens, – taria Džeikas užsakymų priėmėjui. – Ačiū. – Jis išsitraukia iš kišenės piniginę ir pareiškia sumokėsiąs.

Padėkoju.

Tada nuvažiuojame prie kito langelio ir laukiame savo eilės. Vaikinas suglumęs žiūri į mane.

– Nekenčiu šlamštmaisčio, jei tau įdomu, – pareiškiu, nors tai tik dalis tiesos. Nekenčiu ne paties maisto, o kalorijų.

Galiausiai gauname savo patiekalus. Džeikas paduoda man maišelį su maistu ir gėrimais ir išvairuoja automobilį į bulvarą.

– Sakai, nekenti mėsainio su aštria vištiena ir keptomis bulvytėmis? O gal tai nuostabiausias valgis, kurį kada nors esi ragavusi?

– Taip, nekenčiu, – trumpai atsakau. – Ir to klaikaus mėsainio su vištiena, ir riebių keptų bulvyčių.

– Pirma paragauk, – vaikinas liūdnai papurto galvą ir sukikena. Paskui įkiša ranką į maišelį ir ilgokai ieško keptų bulvyčių, tuo pačiu metu stengdamasis neatitraukti akių nuo kelio. Suradęs padeda ant dėtuvės tarp priekinių sėdynių ir vieną įsimeta į burną. – Nori? – klausia. – Jos skanios.

– Ne, turiu paragauti šitų salotų ir įsitikinti, ar jos gardesnės už Portlando, – nerūpestingai atsakau ir, nusišypsojusi Džeikui, išsitraukiu indelį. Tada atidarau plastikinį dangtelį. – Atrodo visai nieko.

Jis įsimeta į burną dar kelias bulvytes.

– Daug prarandi.

– Kad nesirgsiu širdies ligomis? – atšaunu. – Tai tik į gera.

Džeikas liaujasi kramtęs ir pažvelgia į mane su pralaimėtojo šypsena veide. Paskui pagarbiai linkteli.

Grįžtame į Santa Moniką vėlokai. Pakeliui sušlamščiu salotas, o Džeikas, nesukeldamas avarijos, sudoroja mėsainį. Važiuojame greitkeliu, saulei leidžiantis. Automobilių virtinės, kad ir kaip jų nemėgstu, nuostabiai atrodo sutemose. Ne per garsi muzika netrukdo kalbėtis, tad susitaikyti su itin prastu vaikino muzikiniu skoniu visai nesunku. Kelionė su juo kur kas malonesnė negu prieš tris valandas su Taileriu.

– Gyveni tame pačiame name, tiesa? – mums atsidūrus mieste, klausia Džeikas.

Vaikino žodžiai grąžina mane į tikrovę.

– Kokiame?

– Kur ir Taileris, – taria jis. – Juk turiu tave parvežti ten, tiesa?

– Ak, – atsakau. – Aha. Nenutuokiu, kodėl jis ant kalno kabinėjosi prie tavęs.

– Todėl, kad yra šiknius... – trumpai nukerta Džeikas ir atsikrenkščia. – Nenorėjau iškloti, ką žinau apie jį, seseriai girdint.

– Tiesą sakant, sutinku su viskuo, ko nepasakei, – pareiškiu.

Vaikinas ilgokai į mane žiūri, tarsi svarstydamas, ar nejuokauju, bet pagaliau nusprendžia, kad kalbu rimtai.

– Nesitikėjau.

Patraukiu pečiais.

– Aš irgi nesitikėjau, kad imsiu nekęsti įbrolio.

Džeikas tyli. Tikriausiai nelabai žino, ką kalbėti. Taigi penkias minutes iki Dedro aveniu tesiklausome bjaurios jo muzikos. Kai privažiuojame tėčio namą, jame dega visos šviesos.

– Ačiū, kad padėjai nulipti nuo kalno ir parvežei namo, – padėkoju, kai Džeikas išjungia variklį. Sykiu nutyla ir muzika. – Ir už salotas.

– Nėra už ką, bet norėčiau tavo telefono numerio, kad galėčiau pakviesti į pasimatymą, – vaikinas žaismingai, bet ryžtingai nusišypso, akyse blyksi kibirkštėlės. – Pažadu, kad kitą kartą nevalgysime keptų bulvyčių iš greitojo maitinimo restorano.

– Na, tu man nupirkai salotų, – sumurmu ginčydamasi pati su savimi, truputį erzindama jį ir delsdama atsakyti. – Gerai, duosiu savo numerį.

Džeiko veidas nušvinta, jis sugniaužia kumštį ir stukteli juo į vairą.

– Taaaip! Kokie tie skaičiai, mergaite?

Kita ranka jis sužvejoja kišenėje telefoną ir paduoda man. Įrašau savo numerį. Man liepsnoja skruostai.

– Nesijaudink, numeris teisingas.

– Hmm, – numykia vaikinas. Kai atidarau dureles, nužvelgia mane nuo galvos iki kojų. – Rytoj paskambinsiu, kad įsitikinčiau.

– Nusiramink, – sakau pakeldama akis į dangų ir lipdama ant šaligatvio. Jau tamsu. – Dar kartą ačiū.

Atsargiai uždarau dureles, Džeikas atsisveikindamas pamoja man pro langelį ir nuvažiuoja. Klausausi variklio burzgimo ir padangų ūžesio, kol stoja tyla. Pastoviniuoju ant šaligatvio tamsoje kelias minutes, iškaistu kaip kvailė, galiausiai apsigręžiu ir traukiu prie namo. Tik tada pamatau prievažoje stovint Tailerio automobilį. Tikėjausi, kad įbrolis parsiras gerokai vėliau.

Priėjus prie laukujų durų dingteli, kad tėtis nežino, kur buvau. Pasinaudojau proga ir dingau prieš pietus kartu su Taileriu. Žinoma, išvados peršasi pačios.

Vos kvėpuodama atsargiai praveriu duris ir smunku į prieškambarį, paskui tylut tylutėliai uždarau jas, kad nespragtelėtų spyna. Svetainėje veikia televizorius, todėl tykinu pro šalį, nė pati negirdėdama savo žingsnių. Pirštų galais kopiu laiptais. Nesijaudinu dėl to, kad buvau išėjusi iš namų. Nepadariau nieko blogo – nebent paliečiau Holivudo riboženklį; pasirodo, tai neteisėta. Tėtis vis tiek būtų turėjęs išleisti mane. Tiesiog dabar neturiu jėgų kalbėtis su juo.

– Idena... – nuo laiptų viršaus pasigirsta kuždesys, tad stabteliu apsižvalgyti. Prisimerkęs Taileris spigina akimis į mane. – Kur, velniai rautų, buvai?

– O kur, velniai rautų, buvai tu? – atšaunu. Atlošiu pečius, užlipu į laiptų aikštelę ir įsmeigiu akis į jį. – Tiesiog palikai mus. Puikus komandinis žaidimas.

Įbrolis atrodo pavargęs, tarsi būtų kelias naktis nemiegojęs, o gal yra apkvaitęs. Jis tik atsidūsta.

– Aš nekaip sutariu su policininkais, supranti? Negaliu vėl įkliūti.

– Vėl? – pakartoju šiandien jau antrą sykį. Spėlioju, kokių dar nusikaltimų, be lindimo į uždraustas teritorijas ir kokaino uostymo, yra pridaręs Taileris. – Kada grįžai namo?

– Prieš dvidešimt minučių, – atsako jis. – Mama pagaliau liovėsi tardžiusi apie tą ankstesnį nutikimą paplūdimyje.

– Jėga, – abejingai sakau ir drožiu į savo kambarį. Taileris seka įkandin. – Ko nori?

– Nieko, – atsako įbrolis ir greitai nusuka akis.

Dingteli, kad turiu puikią progą iškamantinėti jį apie praeities nutikimus, nes šįvakar jis elgėsi nepateisinamai.

– Kodėl kabinėjaisi prie Džeiko? – suneriu rankas ant krūtinės, suraukiu antakius, bet Taileris kaipmat apsigręžia ir nueina. Pirmiau sekė paskui mane, dabar tą patį darau aš. Pirmąsyk įkeliu koją į jo kambarį ir nustembu, kad nesu vejama lauk. – Atsakyk į klausimą.

– Neatsakysiu, – sumurma įbrolis. – Nors tiek to, atsakysiu, – jis apsigręžia, išpučia krūtinę ir sukanda dantis. – Tas vaikinas yra antras didžiausias šiknius, kokį kada esu sutikęs. Nešvaistyk jam laiko. Jis pasinaudos tavimi.

– O kas pirmas? – klausiu. – Tu pats?

Taileris ilgokai žiūri į mane.

– Beveik atspėjai.

– Na, Džeikas elgėsi tikrai gražiai, – sakau žingtelėdama atgal ir vogčiomis apžiūrinėdama kambarį. – Kitaip negu kai kurie. Ir ne tau spręsti, susitikinėti man su juo ar ne.

– Turbūt juokauji? – Taileris išpučia akis ir trumpai šaižiai nusijuokia. – Gerai, tik paskui nesiskųsk, kad neįspėjau.

– Kodėl tau šitai rūpi? – neatlyžtu supykusi dėl tokių jo žodžių. Jeigu Taileris būtų elgęsis su manimi gražiau, būčiau atsižvelgusi į tai, kad nekenčia Džeiko. Bet jis yra storžievis, todėl netikiu juo.

– Nerūpi, – atkerta įbrolis.

– Tikrai rūpi, – prieštarauju, bet ginčytis beviltiška. Taileris niekada nepripažins tiesos.

Nuėjęs į kitą kambario galą, vaikinas susikiša rankas į kišenes ir sustoja prie netvarkingos vaizdadiskių kaugės.

– Koks tavo mėgstamiausias filmas?

Suglumstu. Jam įdomu, koks mano mėgstamiausias filmas? Tikrai? Suprantu, kad Taileris stengiasi išvengti įkyrių mano klausimų, bet galėtų rasti geresnį būdą išsisukti.

– „Dama ir valkata", – galiausiai prisipažįstu, nes vis tiek nebesitikiu sužinoti, kodėl jam rūpi mano santykiai su Džeiku.

– Disnėjaus filmukas? – rodos, vaikinas tuoj prapliups kvatotis, bet, man linktelėjus, jis pamato, kad nejuokauju, atsikrenkščia ir susitvardo. – Kodėl?

– Todėl, kad tai gražiausia visų laikų meilės istorija, – atsakau mėgindama apsiginti. – Romeo ir Džuljeta niekis, palyginti su Dama ir Valkata. Šiuodu labai skirtingi, tai juos ir traukia vieną prie kito. Dama puikių manierų, Valkata – nutrūktgalvis, bet jie pamilsta vienas kitą, – stabteliu atsikvėpti ir prisiminti filmą. Nejučiomis nusišypsau. – Be to, spagečių scena yra tiesiog tobula.

– Tobula, – nusišaipo Taileris. Dabar jis juokiasi. Dar kartą įsitikinu, kad įbrolis tesugeba sukelti man galvos skausmą. Visiškai nesuprantu jo. Vieną akimirką piktas ir bjaurus, kitą – atsipalaidavęs ir žaismingas. – Mano manymu, Dama nuobodi ir nemoka linksmintis. Valkata man patinka.

– Todėl, kad bastosi gatvėmis panašiai kaip tu, kai, prisiplempęs savaitgaliais, kėblini namo? – meiliai nusišypsau Taileriui, slapčia tikėdamasi supykinti, kaip jis supykdė mane. Bet jam ši pastaba pasirodo juokinga, todėl pakeliu į dangų ir nusuku akis.

Apžiūrinėju vaikino kambarį. Čia vyrauja tamsiai mėlyna spalva, lova nepaklota, toliausiame kampe sumestas kalnas drabužių, naktinį staliuką puošia kelios skardinės alaus. Ko nors kito ir nesitikiu. Spinta atdara, nuo viršutinės lentynos karo striukės rankovė. Rodos, Taileris netvarkingai ten užmetė tą mokyklos sporto komandos drabužį.

– Žaidi futbolą? – klausiu.

– Ką? – jis paseka mano žvilgsnį. – Ne, striukė Dino. Aš nemėgstu futbolo.

– Dinas žaidžia futbolą? – nustembu, kad Taileris nežaidžia. Juk jis taip mėgsta vyrauti, kad puikiai tiktų į futbolininkus; tokius puolėjus įprastai pamatysi kiekviename filme apie vidurinę mokyklą. – O tu nebandei?

– Bandžiau, – atsako vaikinas, eidamas prie spintos. – Džeikas irgi. Žaidžiau pradžios mokykloje, bet šeštoje klasėje lioviausi.

– Kodėl? – smalsiai spoksau į Tailerį ir veltui mėginu sau priminti, kad šis žmogus mane siutina ir neturi rūpėti. Labai mažai žinau apie jį. Tiesą sakant, tai intriguoja. Nieko negaliu padaryti.

– Pasak kai kurių žmonių, futbolas yra laiko švaistymas, – sako vaikinas, bet jo balsas staiga darosi šiurkštesnis. Taileris mindžikuoja prie spintos. – Kam gaišti laiką sportui? Aišku, jei nespardysi kamuolio, nepateksi į Gebenės lygą. Verčiau lik namie ir mokykis, kad daug pasiektum, – cituoja Taileris, bet nesijuokia ir nesišypso, tiesiog žiūri į grindis.

– Kur šitai girdėjai? – mane apima dar didesnis smalsumas. Visų pirma, Taileris man atrodo netinkamas Gebenės lygos universitetams. Abejoju, ar jam iš viso patinka mokytis. Tokie kaip jis yra tinginiai.

– Iš vieno žmogaus, – burbteli jis, gūžtelėdamas pečiais. – Todėl man nebuvo leidžiama žaisti.

Kilsteliu antakį, bet Taileris atgręžia man nugarą.

– Nebuvo leidžiama?

Vaikinas tuoj pat pasimuisto ir užkelia Dino striukės rankovę ant lentynos.

– Turiu galvoje, lioviausi žaisti dėl mokslų, – greitai pasitaiso jis.

Galbūt mano, kad esu ne pernelyg akyla, bet klysta. Girdžiu ir įsimenu kiekvieną Tailerio žodį nuo tada, kai jis įsiveržė į kepsnių vakarėlį.

Jam išties nesmagu, tad nutariu daugiau neklausinėti apie žodžius „nebuvo leidžiama". Žmogus, kuris pasakė vaikinui, kad žaisti futbolą yra tuščias laiko švaistymas, buvo jam autoritetas. Nuojauta kužda, kad to žmogaus, galbūt mokytojo, Taileris labai nemėgsta.

Vėl įdėmiai pasižiūriu į jį. Atgręžęs man nugarą, vaikinas išsitraukia iš spintos švarius marškinėlius ir mikliai nusivelka senuosius. Taip pat greitai užsimeta švarius. Vis dėlto spėju pamatyti ant peties nedidelę tatuiruotę su kaligrafišku užrašu.

– Turiu grąžinti Dinui striukę. Jau seniausiai prašo manęs.

Taileris pasitaiso marškinėlius, aš nežinia kodėl spoksau į jį. Matau raumeningas rankas, įdegusią odą, valingą smakrą. Neturėčiau viso to pastebėti, bet pastebiu. Nuryju seilę.

– Ką reiškia tavo tatuiruotė? – klausiu prikimusiu balsu. Nustebęs vaikinas staigiai atsigręžia, bet aš nenuleidžiu akių. – Nekreipsiu dėmesio, kad pasidarei ją neteisėtai.

Taileris apsimeta kvailiu.

– Kokia tatuiruotė? – Man kilstelėjus antakius ir sučiaupus lūpas, jis pagaliau atsako: – A, ten parašyta *Guerrero*. Ispaniškai „kovotojas". – Vaikinas, rodos, susinervina ir tylėdamas pasikaso pakaušį.

Susidomiu.

– Kodėl ispaniškai?

– Aš laisvai kalbu ispaniškai, – sako Taileris. – Kaip ir abudu tėvai. Tėtis mane išmokė dar vaikystėje.

Prisimenu, ką Reičelė pasakojo apie Tailerio tėvą. Jis kalėjime, todėl nutariu nebekalbėti apie tai.

– Nemoku ispaniškai, – prisipažįstu kandžiodama lūpą. – Moku prancūziškai. Kaip kanadiečiai. *Bonjour.*

– *Me frustras,* – atsako Taileris, bet nesuprantu, ką tai reiškia. – *Buenas noches,* – išvydęs mano sutrikimą, jis nusivaipo ir priduria: – Tai reiškia „labanakt“.

– Šit kaip, – pasuku prie durų, bet prieš išeidama šypteliu. – *Bonsoir.*

10

Kai ateina savaitgalis, – drauge baigiasi ir pirmoji mano savaitė Los Andžele, – pagaliau randu progą paskambinti mamai, nes jos dienotvarkė perkrauta. Ji turi visą slaugės etatą Portlando medicinos centre, be to, budi naktines pamainas ir dirba viršvalandžius, kad galėtų išlaikyti mus abi. Bent kiek padeda tėčio alimentai, bet mamai vis tiek nelengva sudurti galą su galu.

– Labas, Idena, – atsiliepia ji, kai jau manau, kad įsijungs balso paštas. – Kaip laikaisi, mieloji?

– Tavo balsas pavargęs, – susiraukiu. Baisu, kokį krūvį tenka atlaikyti mamai, bet nieko nepadarysi. – Kiek valandų trunka tavo pamaina?

– Dvylika, – tyliai atsako ji ir, man nespėjus įsiterpti, nusuka kalbą. – Vienas pacientas šiandien atsivežė šunį – nuostabiausias reginys nuo tavo vaikystės. Mažyliai laukiamajame buvo sužavėti. Kai šuo su šeimininku išėjo, vos negavau širdies smūgio. Dingtelėjo, kad tau grįžus turime įsigyti šunį. Tu kitais metais išvyksi į koledžą, o šuo palaikys man draugiją. Ką manai?

Nusišypsau iš vaikiško mamos entuziazmo.

– Žinoma, galime įsigyti šunį. Vokiečių aviganiai nuostabūs.

– Ar žmonės bijo jų?

– Taip.

Mama ilgokai patyli.

– Pradėsiu ieškoti. – Nusijuokiu, ji irgi, paskui išgirstu ją žiovaujant. – Jau apsipratai naujuose namuose ar vis dar jautiesi nesmagiai?

– Vis dar jaučiuosi nesmagiai, – prisipažįstu. – Laukiu nuoširdaus pokalbio su tėčiu, bet kažin, ar kada nors sulauksiu.

– Tas pats, kas laukti Godo, – burbteli mama, nusigręžusi nuo ragelio, bet aš vis tiek išgirstu. – Trokštu, kad tau nereikėtų ten bendrauti su juo. Tiesą sakant, man labai gaila tavęs. Juk neprivalėjai važiuoti.

– Iš tiesų čia ne taip ir blogai, – atsakau. Nors pašnekovė negali matyti, gūžteliu pečiais. Ak, kad ji tai išvystų. Man labai sunku be mamos, esu atsidūrusi už daugelio mylių nuo žmogaus, kuris manimi rūpinosi visą gyvenimą. Paskambinti jai ir pasikalbėti galiu tik kas kelintą dieną, dažniau niekaip. – Turiu draugų, leidžiu laiką su jais. Visi mieli, išskyrus vieną.

– Kas jis?

– Vyriausias mano įbrolis, – atsakau ir nusijuokiu. Absurdiška, kad nekenčiu žmogaus, kurį turėčiau mėgti. – Ką veiksi šįvakar?

– Užsisakysiu didelę porciją keptos vištienos ir drybsosiu viena ant sofos. Pažiūrėsiu kokį nors kvailą šou per televizorių. Įpusėjau ketvirtą dešimtį, esu išsiskyrusi, ilgai dirbu ir prastai atrodau, – iš pradžių mama juokauja, paskui jos balsas prityla. – Pasiilgau tavęs, dukrele. Tikiuosi, kad gerai leidi laiką ir gražiai elgiesi.

Man sugniaužia paširdžius. Imu graužtis, kad palikau mamą vieną.

– Kai grįšiu, įsigysime šunį, tada visi kartu žiūrėsime serialą „Mielos mažosios melagės“. Užsisakysime tiek keptos vištienos, kiek panorėsi. Tau tereikia palaukti pusantro mėnesio.

– Idena Olivija, velniškai ilgai teks laukti.

Nusišypsau pati sau.

– Pernelyg nesiilgėk manęs, tada laikas prabėgs greičiau.

– Gerai, – sutinka mama. – Stengsiuosi nesiilgėti vienintelės dukters, linksmai leidžiančios savaitgalį, – dar sykį nusižiovavusi ji padeda ragelį.

Spengia begalinė nyki tyla.

Mama verta kur kas geresnio gyvenimo.

– Su kuo kalbėjaisi? – klausia vyriškas balsas, ir mano kambario durys plačiai atsiveria.

Taip išsigąstu, kad vos nesustoja širdis, galiausiai išvystu įsibrovėlį. Kaip įprastai prisimerkusį.

– Ar kviečiau užeiti?

– Su kuo kalbėjaisi? – dar kartą klausia Taileris, šįsyk griežčiau. – Gal Portlande tavęs laukia vaikinas?

Spoksau į jį, stengdamasi neprapliupti juoku, o įbrolis dėbso į mane, tvirtai sučiaupęs lūpas.

– Klauseisi slapčia?

– Mano kambarys greta tavojo, – pareiškia Taileris, nors tai savaime aišku. – Po galais, sienos be galo plonos.

Nusivaipau ir atsistoju.

– Jei nori žinoti, šnekėjausi su mama. – Jo veido bruožai sušvelnėja, o aš dirsteliu į sieninį laikrodį. Beveik aštunta vakaro. – Ar tau ne laikas sprukti iš namų ir ką nors nuveikti?

– Kaip apie tai noriu pasikalbėti su tavimi, – burbteli įbrolis. Sunkiai atsidusęs, jis uždaro duris ir atžingsniuoja į kambario vidurį. Kilsteliu antakius. – Šįvakar niekur nevažiuoji, tiesa?

– Tiesa, – atsakau. – Visi užsiėmę. – Reičelė Grendale vieši pas senelius, Megana peršalusi, Tifanė kas trečią savaitgalį leidžia su tėčiu ir tomis dienomis negali susitikti su draugais.

– Puiku, vadinasi, važiuosi su manimi, – pareiškia Taileris. – 11-ojoje gatvėje bus vakarėlis. Neužsimink apie jį tėčiui, – vaikinas jau nori išeiti, bet liepiu lukteleti.

– Iš kur ištraukei, kad noriu važiuoti į tą tavo vakarėlį? – Suneriu rankas ant krūtinės. Dar šįryt jis apšaukė mane, kad neleidžiu užlipti laiptais. – Atleisk, bet tikrai nenoriu linksmintis su tavimi.

Taileris sugriežia dantimis.

– Ruoškis.

– Nė nemanau.

– Ruoškis, – įsakmiai pakartoja jis. – Ką daugiau veiksi? Sėdėsi savo kambaryje kaip kokia nevykėlė, nes, po galais, neturi draugų?

Sučiaupiu lūpas. Iš dalies įbrolis teisus.

– Ką man apsivilkti?

Tailerio akys žybteli, veidą nušviečia nugalėtojo šypsena.

– Ką tik nori. Šis vakarėlis bus nepanašus į Ostino... ramesnis. Gali mūvėti kelnes ir niekam neužkliūsi, galėsi atsipalaiduoti.

– Ramesnis? – vėl kilsteliu antakį. Prieš akis praskrieja daugybė vaizdinių.

– Aha, – patvirtina jis. – Gal, kol rengsiesi, norėtum išgerti? Nelabai ko turiu pasislėpęs, nes mama nuolat tikrina mano kambarį. Tik alaus, viskio ir truputį degtinės. Pamatysi, nustebinsiu tave, – Taileris nuoširdžiai nusišypso nesimaivydamas, be jokio sarkazmo ar egoizmo atspalvio.

Jis išeina, o aš lieku sutrikusi. Rodos, vaikinas nekenčia manęs, bet atkakliai įkalbinėja drauge vykti į tą „ramesnį“ vakarėlį. Neprieštarauju, nes neįžeidinėja manęs ir nelaido grėsmingų žvilgsnių. Jei tas vakarėlis padės pagerinti mudviejų santykius, tebūnie. Man patinka švelnesnioji Tailerio asme-

nybės pusė, kurią esu mačiusi tik labai trumpai. Viliuosi, jis išliks geros nuotaikos visą vakarą. Galbūt ne taip erzins mane ir pasirodys patrauklesnis nei andai. Noriu pasinaudoti tokia galimybe.

Gerai, kad esu jau nusipraususi po dušu. Popietę leidau taip nuobodžiai, kad ėmiau žiūrinėti garsių plaukų stilistų patarimus per „YouTube“. Nutariau šį tą išbandyti ir pati. Tiesa, rezultatai nė iš tolo neprilygo tiems, kuriuos žadėjo Britanijos grožio meistrai. Vis dėlto kai ką man pavyko įgyvendinti. Vakare jau puikavausi dailiai sutaršyta šukuosena – nutariau, kad vakarėliui ji tikrai tiks.

– Būsiu pasirengusi po dvidešimties minučių, – sakau Taileriui, įėjusiam į mano kambarį su gėrimais rankose. Vienoje iš jų vaikinas laiko butelį alaus, kitoje – stiklinę su kola.

– Gerai, – atsako jis ir paduoda stiklinę, šaltais pirštais brūkštelėdamas per manuosius. Krūpteliu nuo prisilietimo, bet Taileris to nepastebi. – Štai, imk.

– Degtinės ir kolos kokteilis? – klausiu.

– Aha, – šiek tiek suglumęs atsako jis ir atkemša savo butelio kamštelį į mano naktinio staliuko kraštą. – Tinkamiausias gėrimas. Mėgsti jį, tiesa? Jei norėtum alaus, galėčiau atnešti...

– Ne, nereikia, – švelniai pertraukiu vaikiną. Jis šneka padrikai. – Man patinka gėrimas.

– Tai gerai, – sumurma Taileris, tada atlošia galvą, nugeria didelį gurkšnį alaus ir apžvelgia kambarį. – Kai susiruoši, užeik pas mane.

– Ar jūs geriate?

Mudu su įbroliu staigiai pakeliame galvas – iš tarpdurio spokso Džeimis paniurusiu veidu, įsmeigęs akis į gėrimus mūsų rankose. Taileris mėgina paslėpti butelį už nugaros, bet jau per vėlu.

– Ne, – beprasmiškai meluoja jis Džeimiui. Kalba maloniai: – Juk žinai, kad esame nepilnamečiai. Kodėl turėtume gerti alkoholį?

– Puikiai jį matau, – pareiškia Džeimis ir mosteli galva į stiklinę mano rankoje. – Ar mama žino?

Taileris užsideda ranką ant sprando ir palenkia galvą į šoną.

– Išgersime tik truputį. Ar galėtum palikti mus ramybėje?

– Dvidešimt žalių, – pareiškia Džeimis ir šelmiškai šypsodamasis atkiša ranką. Mirktelėjęs Taileriui, viltingai žiūri jam į akis.

– Anądien daviau trisdešimt dolerių, – pareiškia Taileris. Nepaisant to, pastato alų ant mano tualetinio staliuko ir traukia piniginę iš užpakalinės džinsų kišenės. – Norėjai įsigyti vaizdo žaidimą, prisimeni? Aš tai tikrai nepamiršau.

– Hmm, – Džeimis akimirką pagalvoja. – Na, tada užteks dešimties.

Vyresnėlis nusikvatoja. Svarstau, ar juodu dažnai šitaip elgiasi: Taileris moka Džeimiui, kad šis laikytų liežuvį už dantų.

– Gerai, imk dešimt, – vaikinas paduoda Džeimiui dešimties dolerių banknotą ir švelniai stumteli brolį durų pusėn. – O dabar eik iš čia.

Džeimis nubloškia Tailerio ranką. Kyšteli pinigą į kišenę, greitai perbėga koridorių ir, grįžęs į savo kambarį, sušunka:

– Būtų pakakę ir penkių!

Taileris sukikena ir nugeria didelį gurkšnį alaus. Nurijęs atsidūsta.

– Tas vaikis laiko mane bankomatu, – jis nusišypso ir išeina į koridorių. – Ruoškis, – paliepia.

Uždarau duris ir nuskubu į vonią. Nusiplaunu veidą ir neryškiai pasidažau, tada užsitraukiu aptemptus džinsus ir berankovę palaidinukę su raudonu gobtuvu, krintančiu ant pe-

čių. Taileris įspėjo, kad neverta persistengti dėl aprangos, todėl lengviau atsidususi apsiaunu sportbačius, o ne aukštakulnius.

– Na štai, pasiruošiau, išgėriau kokteilį, galime važiuoti, – sakau įeidama į Tailerio kambarį.

Vaikinas mūvi džinsus ir vilki išblukusius pilkus marškinėlius. Stovi prie lango, ant palangės išrikiuoti trys tušti alaus buteliai. Jis per petį dirsteli į mane.

– Prakeikimas, jau seniai turėjom išvažiuoti! – vienu mostu nušveičia butelius ir žengia prie manęs, traukdamas automobilio raktelius iš kišenės.

– Ką darai? – nepritariamai purtau galvą. Kyla noras atimti raktelius iš Tailerio, bet susitvardau. – Ką tik išgėrei šitiek alaus.

– Viešpatėliau, – sako jis. – Gerai, surasiu, kas mus paveš. Dabar laiminga?

– Taip, – atsakau, o Taileris numeta raktelius ant lovos.

Jis išsitraukia telefoną ir spusteli greitojo rinkimo mygtuką. Žmogus kitame linijos gale tuoj pat atsiliepia. Kol Taileris kalba, įdėmiai žiūriu jam į veidą.

– Aha, aha, tuoj būsiu, Deklenai. Kas šiandien vairuoja? – jis truputį patyli. – Duok man Kalebą. Paprašyk, kad užvažiuotų kuo greičiausiai. Lauksiu visai netoli, vos už poros namų, – Taileris vėl patyli. – Ačiū, drauguži. Pasimatysim po dvidešimties minučių.

– Kalebas? – klausiu jam baigus pokalbį.

– Jis šaunus, – atsako įbrolis, paskui trumpai nusijuokia ir patraukia prie kambario durų. – Studijuoja koledže, bet vis dar atrodo kaip vidurinės mokyklos mokinys. Beje, tas vaikinas moka linksmintis, – Taileris atidaro duris, tylutėliai išsmunka į aikštelę ir ima leistis laiptais, aš tykinu iš paskos. Nusėliname į virtuvę ir šmurkštelime pro užpakalines duris.

– Ar nevertėjo įspėti tėčio? – klausiu eidama įkandin įbrolio į gatvę. – Turiu galvoje, kad reikia būti atsargiems. Man namų areštas neuždėtas, bet sužinojęs, kad dingau be leidimo, tėtis įsius.

– Dėl to nesuk sau galvos, – pareiškia Taileris. – Tiesiog prisigerk ir po kelių valandų tau niekas neberūpės.

Tyčia laikomės atokiau nuo svetainės lango, paskui patraukiame gatve, praeiname kokius šešis namus ir lūkuriuojame prie stovėjimo vietos. Nors Taileris pašlemėkas, kokių reta, bet puikiai moka išsisukti iš keblios padėties. Jeigu būčiau ėjusi viena, kaip kvailė būčiau laukusi automobilio priešais namą, pačioje tėčio ir Elos panosėje. Tad tenka pripažinti įbrolio sumanumą.

– Ar didelis bus pobūvis? – klausiu. Taileris lūkuriuoja, atsilošęs į medžio kamieną.

– Ne per labiausiai, – atsako gūžtelėdamas pečiais. Paskui tarsi nervindamasis ima kramtyti apatinę lūpą.

Nutariu, kad nenori leistis su manim į kalbas. Tai erzina; tylėdami prastovime kokias penkias minutes, kol garsiai burgzdamas prie mūsų stabteli ševrolė pikapas.

Atsidaro langelis, pro jį išsikiša smulkutis vaikinas ir surinka:

– Lipkit vidun!

Aš tik spoksau į jį. Taileris teisus. Kalebas atrodo kaip vaikas, lyg jo veido bruožai dar būtų galutinai nesusiformavę. Sunku įsivaizduoti jį žingsniuojant koledžo miesteliu. Taileris atidaro keleivio dureles ir įlipa vidun, aš įsispraudžiu į galinę apdaužyto pikapo sėdynę. Salonas persismelkęs tabako smarve, ant grindų mėtosi daugybė tuščių „Makdonaldo" plastikinių puodelių.

– Kas ji? – klausia Kalebas, tyrinėdamas mane užpakalinio vaizdo veidrodėlyje.

Jo oda nepaprastai balta, trumpi plaukai šviesūs, pilkšvi.

– Mano, hmm... – prabyla Taileris, bet nežinia kodėl užsikerta ir palinksta į priekį pagarsinti repo, kurio klausosi Kalebas. – Mano įseserė, – galiausiai ištaria.

– Negirdėjau, kad turi tokią, – vaikinas dar įdėmiau įsispokso į mane. Pasijuntu nesmagiai, bet pagaliau jis nugręžia akis ir išvairuoja pikapą į gatvę. Nelaukdamas tolesnių paaiškinimų, Kalebas užduoda kitą klausimą. Laimė, nesusijusį su manimi. – Tai kaip laikaisi, bičiuli? Rodos, nesikalbėjom jau kelias savaites!

Nepažįstu Kalebo, tad nesikišu į pokalbį (tikriausiai vaikinai to ir nenori), netrukdau jiems šnekėtis visas dešimt minučių, kol atvažiuojam į vakarėlį. Tada Taileris padėkoja draugui, šis pareiškia, kad nėra už ką, ir abudu linguoja galvas pagal siaubingą muziką.

Visą tą laiką spoksau į dainų žodžius ant savo sportbačių.

Kai Kalebas sustabdo automobilį prie nedidelio namo, išvystu visai kitą vaizdą negu prieš savaitę, kai viešėjome pas Ostiną. Lauke nematyti nė gyvos dvasios, tarsi čia niekas nesilinksmintų.

– Ar tikrai atvažiavome, kur reikia? – išlipusi klausiu Taileriо, kol Kalebas rakina mašiną.

– Aha, – įbrolis linkteli ir patraukia durų pusėn. – Juk sakiau, vakarėlis bus kuklesnis. Daugiausia dvidešimt žmonių.

Mažesniame susibūrime sunkiau susilieti su minia, niekam nekristi į akis ir melstis, kad niekas nepastebėtų pašalaitės. Tik išsiskirsiu iš kitų. Susirinkusieji kaipmat supras, kad anksčiau nėra matę manęs. Tai bus nepakenčiama.

Tą pačią akimirką, kai Taileris atidaro laukujes duris, mane apkurtina siaubinga muzika. Decibelai gręžia ausis, dingteli, kad gali nukentėti smegenys. Čia dvokia „žole“. Šįkart žmo-

nių tikrai mažiau, niekas manęs nedusina, kai paskui Tailerį seku į patalpą, kur sudėti alkoholiniai gėrimai. Kalebas neina su mumis.

– Taileri, tau pavyko atvažiuoti, – mums įėjus, sako kažkuris vaikinas. Keista, atrodo visiškai blaivus. – Kas ji tokia?

– Mano įseserė. Idena, čia Deklenas. Jeigu neprieštarauji, ji dalyvaus vakarėlyje su manim.

– Tai bent, – duodamas Taileriui skardinę alaus, Deklenas išpučia mėlynas akis. – Drauguži, kada, po velnių, ištraukei tą įseserę?

– Praėjusią savaitę, – numykia Taileris, bet tuoj pat nusišypso man. – Ko nori išgerti?

– Nesvarbu, – sakau apžvelgdama stalą. – Tiesą sakant, norėčiau dar kolos su degtine.

Taileris pavartalioja akis, čiumpa plastikinį puodelį, sumaišo gėrimo ir paduoda man. Visą tą laiką Deklenas nenuleidžia nuo mūsų akių.

– Aprodysiu jai namus, – sako jam Taileris, uždeda ranką man ant peties ir vedasi prie durų. Tada išstumia į koridorių ir palieka. Pats greitai grįžta prie Dekleno ir nusitempia jį į kampą.

Matau, kaip kažką murma draugui, šis atsakydamas linkteli. Juodu kalba taip tyliai, kad neįmanoma išgirsti, bet galiausiai Taileris atsidūsta ir grįžta į koridorių, kur tebestoviu aš. Keletas einančių pro šalį svečių pasisveikina su juo, bet įbrolis žiūri tik į mane.

– Matai šiuos žmones? – mudu stovime prie svetainės durų. Vaikinas alaus skardine mosteli į pulkelį įsitaisiusių ant sofų svečių. Visi jie atrodo viskuo nusivylę, daugelis įžengę į trečią dešimtį.

– Aha. – Nesuprantu, kur jis suka. – Regis, jie nuobodžiauja.

Taileris užgniaužia juoką ir nusigręžia nuo durų.

– Toli gražu. Tik pažvelk į šį vaikiną, – jis parodo į pastalę, kur slepiasi rudas ir baltas kačiukas. – Eikš, mažyti, – Taileris pastato skardinę, pasilenkia, paima kačiuką ant rankų ir glosto jam nugarą. – Gal verčiau susitikinėk su šiuo mažium? Tikriausiai jo kiaušiai didesni už Džeiko.

– Padėk kačiuką ant žemės, – griežtai paliepiu, bet gyvulėlis, rodos, džiaugiasi dėmesiu, nes ima žaismingai ropštis Tailerio ranka.

– Ką galiu pasakyti? – taria įbrolis, kasydamas kačiukui apyausius, o šis patenkintas murkia. Žiūrėdama į juos, nejučiomis nusišypsau. – Katės mane myli.

Nusivaipau ir nusigręžiu, bet Taileris juokiasi, patupdo gyvulėlį ant žemės ir pasiima skardinę. Kačiukas išbėga į kitą kambarį.

– Pažvelk, net jam pabodo tavo pliurpalai.

Taileris pavartalioja akis, bet netrukus liaujasi šaipytis.

– Eik pabendrauti su svečiais. Aš kuriam laikui išeisiu į kiemą.

Į kiemą? Girdėtas pasakymas. Suprantu, kas ten vyks, ką jis ketina daryti. Netikėtai mano nuotaika sugenda.

– Tyčiojiesi iš manęs?

Įbrolis abejingai spokso, paskui gurkšteli alaus.

– Ką?

– Nekvailiok, – sušnypščiu artindamasi prie jo. Prisikišu, kad geriau girdėtų. Mano gėrimas vos neišsipila Taileriui ant krūtinės. – Atvažiavau į šį sušiktą vakarėlį ne tam, kad paliktum mane vieną, o pats užpakaliniame kieme rūkytum suktines ir uostytum kokainą.

– Kas tau darbo? – atšauna jis ir atšlyja. – Po velnių, eik ir susirak draugų, o man leisk daryti, ką noriu.

Vaikinas nužingsniuoja koridoriumi, bet aš lipu jam ant kulnų ir tiesiogine prasme įsispraudžiu tarp jo ir užpakalinių durų.

– Neisi į jokį kiemą. Visiškai kvailas sumanymas.

Staiga Tailerį užplūsta įniršis, jis sviedžia skardinę į sieną, ši sulinksta, alus ištykšta ant grindų.

– Po perkūnų, traukis iš kelio!

– Ne!

Vaikinas metasi į priekį, ilgais pirštais stipriai sugniaužia man riešą, net ranka nutirpsta. Jo kūnas atsiduria prie pat manojo, akys svaido žaibus, net susitraukiu.

– Idena, nė nemėgink, – sukužda įbrolis.

– Ne, – pakartoju dar sykį ir išsivaduoju iš jo gniaužtų. Nesitrauksiu dėl sulankstytos alaus skardinės ir aptirpusio riešo. – Kodėl taip elgiesi?

– Todėl, kad man to reikia, – beveik išrėkia Taileris ir tuoj pat apsidairo, norėdamas įsitikinti, ar niekas negirdi.

– Tau to *nereikia,* – sakau. – Tu to *nori.*

Vaikinas ilgokai spokso į mane tylėdamas, tarsi svarstydamas, ką daryti toliau, ką kalbėti, kaip prasibrauti pro šalį. Paskui papurto galvą, drėgna ranka persibraukia plaukus ir iškošia:

– Tu nieko nesupranti.

Ketinu paklausti, ko nesuprantu, bet Taileris švelniai nustumia mane į šoną ir trūktelėjęs atidaro duris. Išsmukęs lauk, garsiai užtrenkia jas. Apima įsiūtis. Jei anąkart nebūčiau patyrusi tokio pažeminimo garaže, kai sutrukdžiau jam kvaišintis, gal ir vėl taip padaryčiau. Vis dėlto suprantu, kad eiti jam iš paskos beprasmiška, todėl puolu prie laukujų durų ir imu svarstyti, ko griebtis.

– Idena, ką, po šimts, čia veiki?

Staigiai apsigręžiu, iš netikėtumo sustingstu ir, išvydusi Džeiką, pajuntu palengvėjimą. Jis net prasižiojęs spokso į mane.

– Džeikai! Atvažiavau su Taileriu, bet jis... Na, jis mane užknisa.

– Idena... – vaikinas prispaudžia delną prie kaktos ir žingteli arčiau, palinksta į mane ir tyliai sako į ausį: – Ar žinai, kad čia narkomanų vakarėlis?

– Kieno? – burbteliu.

Džeikas akimis parodo, kad užsičiaupčiau, taigi prikandu lūpą.

– Apsidairyk, Idena, – sušnibžda jis. Vaikino kvėpavimas kaitina man odą. – Visi gerokai apdują.

Mano akys lėtai nuklysta koridoriumi pro atviras svetainės duris. Taileris teisus. Šie žmonės nenuobodžiauja. Jų akys pasruvusios krauju, vyzdžiai išsiplėtę. Vieni įbedę žvilgsnį į lubas, kiti isteriškai kvatojasi. Kuo ilgiau žiūriu į juos, tuo labiau man viskas aiškėja. Narkomanų vakarėlis. Po galais, Taileris tikrai atsivežė mane į narkomanų vakarėlį.

– Ką čia veiki tu? – klausiu Džeiko ir bjaurėdamasi suneriu rankas.

– Reikėjo parvežti draugą namo, – paaiškina jis ir prisimerkęs dairosi. – Atvažiavau paimti, bet, regis, jis jau išnešė subinę iš čia. Tą patį reikėtų padaryti ir tau. Idena, čia ne tie žmonės, su kuriais vertėtų linksmintis.

– Būk geras, išvežk mane iš čia, – sukuždu išplėtusi akis. – Negaliu patikėti, kad Taileris pasikvietė mane į tokią vietą.

– Pakvietė, nes yra šiknius.

Juokinga. Taileris lygiai tą patį sakė apie Džeiką. Tuodu vaikinai koneveikia vienas kitą, o aš turiu rinktis, kurį iš jų palaikyti. Dabar, žinoma, aš Džeiko pusėje. Jei turėčiau nuspręsti, kuris iš jų šiknius, parodyčiau į savo įbrolį.

11

Prieš savo valią nirštu, kad Taileris nuoširdžiai tikėjo puikiu savo sumanymu pakviesti mane į narkomanų vakarėlį. Nejaugi vaikinas tikėjosi, kad šauniai praleisiu laiką su būriu apdujusių žmonių? Jo kvietimas man atrodo toks sumautas, kad nesiliauju spėliojusi, kas Taileriui šovė į galvą ir ar jis *išvis* mąsto.

Džeikas ne toks kvailas. Turi ganėtinai smegenų atskirti, kas gerai, o kas blogai, štai kodėl galiausiai atsiduriu jo automobilio keleivio sėdynėje. Kyla noras kumščiu išdaužti priekinį stiklą.

– Esu susitaręs po penkiolikos minučių susitikti su Dinu, – sako Džeikas, šelmiškai žiūrėdamas į mane. – Gali važiuoti linksmintis su mumis, galiu parvežti tave namo. Rinkis.

Visai nedžiugina mintis grįžti namo, ir taip prakiurksojau ten visą dieną. Dabar man tikrai reikėtų blaivių, neapsikvaišinusių žmonių draugijos. Laimė, Dinas atrodo mielas.

– Ar esi tikras, kad netrukdysiu judviem?

– Visiškai tikras, – atsako Džeikas. – Puikiai nusprendei.

Plūstelėjus vėsaus oro srautui, atsidūstu lengviau. Atsidrebiu ant sėdynės ir pareguliuoju oro kondicionierių. Džeiko automobilyje, kitaip nei Tailerio, atsipalaiduoti lengviau – jam kaskart sukant už kampo, nebaisu patirti avariją.

– Ko ieškojai vakarėlyje?

– Dosono Fernandeso, – atsako Džeikas, nors mano klausimas keistas man pačiai. Vis tiek nepažįstu to Dosono. – Savo globotinio dešimtoko.

– Kur susitiksim su Dinu? – pakeičiu temą, vildamasi pamiršti neapsakomai puikų narkomanų vakarėlį. Kuo daugiau apie jį mąstau, tuo šlykščiau jaučiuosi.

– Miesto centre nemokamai koncertuoja kažkokia jo mėgstama grupė, gal „La Breve Vita". Nuvažiuosim ir pažiūrėsim.

Reikia pasakyti, kad niekad nesu girdėjusi tokios grupės. Jei groja nemokamai, tai, matyt, nelabai garsi.

– Gerai, – tariu, – veikiausiai bus įdomu.

Netrukus pasiekiame Santa Monikos centrą. Šeštadienio vakarą čia itin judru. Ryškiai tvieskia klubų pavadinimai, plyšauja muzika, žmonės girtauja, gausu prostitučių. Įsukame į nedidelę stovėjimo aikštelę už kuklaus pastato. Sunku pasakyti, ar tai klubas, baras, restoranas, ar kvaišalų prekyvietė. Šiaip ar taip, žengiame vidun.

Patalpa panėši į rūsį, čia prirūkyta, pilna žmonių, tvanku ir karšta. Neaukštai pakeltoje scenoje matyti keturi pavidalai, brązginantys gitaras, mušantys būgnus ir dainuojantys. Užminu kažkieno numestą plastikinį puodelį ir sutraiškau.

– Pagaliau atvažiavote! – perrėkdamas muziką, sušunka Dinas, išniręs mums už nugaros. Vaikino veidas nušviestas blykčiojančių prožektorių. – Idena, tu? Nežinojau, kad atvažiuosi.

– Radau ją, ieškodamas Dosono, – paaiškina Džeikas.

Dino veidas paniūra, vaikinai reikšmingai susižvelgia.

– Dekleno vakarėlyje?

– Taip, – atsako Džeikas ir dirstelėjęs į sceną nusijuokia, tarsi manęs nė nebūtų. – Ji neturėjo jokio supratimo apie jį.

Dainai pasibaigus, negausūs klausytojai ploja ir švilpia, kol solistas mostu paprašo nutilti. Jis prieina prie mikrofono, paima jį abiem rankomis ir ima vaikščioti po sceną.

– Dauguižiai, ačiū, kad šįvakar susirinkot. Po velnių, jūs visi nuostabūs. Visi jūs. Netgi toji vidutinio amžiaus mergelė, atėjusi čia nemokamai atsigerti alaus. Jūs esate šaunūs. Sumautai šaunūs! – dainininkas griausmingai nusikvatoja į mikrofoną, žiūrėdamas į publiką, o ši kikena.

– Verčiau jau būk čia negu tame vakarėlyje, – sukužda man Dinas, įsmeigęs akis į sceną. – Mėgstu šią grupę.

– Gerai, prieš pradėdamas kitą kūrinį, noriu jums priminti – po galais, venkite svetimų minčių. Jūsų gyvenimas yra jūsų gyvenimas, jūsų muzika yra jūsų muzika, jūsų sprendimai yra jūsų sprendimai, jūsų degtinė yra jūsų degtinė. Nešvaistykite laiko beviltiškam šlamštui. Po paraliais, darykite, ką norite. Kas vakarą lankykitės klubuose, šokite iš lėktuvo, aplankykite Bulgariją. Man nesvarbu. Imkitės bet kokio šūdo, kad tik pasijustumėt laimingi kaip dulkindamiesi, nes – LA BREVE VITA! Džiaukitės koncertu. *Tanto amore.*

Klausytojai vėl pratrūksta ploti ir staugti, sudunda būgnai, sutartinai prisideda gitaristas, boso gitaristas ir solistas.

– Ar grupės pavadinimas lotyniškas? – klausiu Dino. Jis geriau už Džeiką turėtų žinoti atsakymą.

Vaikinas nusikvatoja ir papurto galvą.

– Itališkas. Aš irgi italas. Na, pusiau.

– Negali būti, – nustembu. Pakeliu balsą, kad perrėkčiau muziką. – Esi gyvenęs Italijoje?

– Ne, gimiau čia, – atsako Dinas šypsodamasis, o jo akys laksto nuo scenos prie manęs. – Mano mama italė. Tėtis su ja susipažino atostogaudamas Neapolyje, taigi ji persikėlė gyventi čia. Keista, bet į Italiją nebuvau įkėlęs nė kojos.

– Kaip šaunu, – aikteliu, nes šią istoriją galima palyginti su „nuostabia“ mano tėvų meilės istorija. Mama ir tėtis susipažino pobūvyje, girti pasimylėjo, o kitą dieną nuvažiavo valgyti dešrainių. Kaip romantiška. – Ar moki itališkai?

– Šiek tiek, – suglumęs atsako Dinas. Jis ir toliau linguoja galvą muzikos ritmu.

Pažiūriu į sceną, paskui vėl į jį.

– Tai ką reiškia grupės pavadinimas?

– Gyvenimas yra trumpas, – plačiai išsišiepia vaikinas, net susirūpinu, ar jam neplyš lūpų kampučiai. – Todėl ji man ir patinka. Jos atlikėjai ragina mėgautis gyvenimu. Be to, jie kuria verčiančias iš koto dainas.

Mudu nusijuokiame, tik Džeikas ne. Atvirai sakant, visai pamirštu jį esant, kol neatsikrenkščia ir neatsistoja priešais mane.

– Idena, ar nori atsigerti? – klausia Džeikas.

Mano akys nukrypsta į plastikinius alaus puodelius ant žemės, dar dirsteliu į apskretusį barą kampe ir su šypsena padėkoju:

– Ačiū, ne.

Koncertas trunka maždaug valandą. Visiems trims jis patinka, ypač Dinui. Traukdama prie durų, suprantu, kad gerai praleidau laiką. Atsipalaidavau ir klausydamasi keistokos muzikos, išmečiau iš galvos mintis apie narkomanų vakarėlį. Esu patenkinta, kad atėjau. Prieš grįždami į stovėjimo aikštelę, stabtelime prie *tacos** parduotuvėlės.

– Idena, galiu parvežti tave namo, – priėjęs prie savo automobilio, pasisiūlo Dinas. Aikštelėje likusios tik dvi mašinos: jo ir Džeiko. – Vis tiek važiuosiu pro Tailerio namus.

---

* Meksikietiški kukurūzų paplotėliai su įdaru (*isp.*).

Džeikas sukiša rankas į kišenes ir suraukia antakius.

– Aš parvešiu, – tvirtai pareiškia jis. – Pasikalbėsim rytoj, drauguži. Būk atsargus.

Dinas tik linkteli.

– Viskas bus gerai. Susitiksim vėliau.

Jam įlipus į automobilį ir įjungus variklį, mudu su Džeiku liekame aikštelėje vieni ir jaukiai tylime. Nors tai ne visiška tyla. Iš klubo netoliese sklinda ausį rėžianti muzika. Važiuodamas pro šalį, Dinas mums pamoja.

– Tai ką dabar darysim? – klausia Džeikas ir tyliai nusijuokia. – Dalykas tas, kad kol kas tikrai nenoriu vežti tavęs namo.

– Kiek valandų?

– Vos po vidurnakčio, – jis žiūri į mane žibančiomis akimis, kiek pravėręs lūpas. Per atostogų savaitę su šiuo vaikinu įpratau jaustis gerai. Dar pastebiu, kad jis visai patrauklus.

– Tai nori, kad parvežčiau namo? – iš mandagumo klausia Džeikas. – Jei neprieštarauji, galėtume ilgiau pabūti kartu.

Nesijaučiu per daug pavargusi, o tėtis vis tiek bus įsiutęs, tad grįžti namo kol kas nesinori.

– Ką dar galime nuveikti? Būtų gerai išvengti aiškinimosi su tėčiu.

Palengva Džeiko lūpose nušvinta šypsena.

– Jau vėlu, tad gal važiuojam pas mane filmo žiūrėti?

– Nebent turi ką nors iš Disnėjaus, – sakau.

– „Liūtas karalius“ tiks?

– Kaip gali abejoti?

Džeikas pakelia akis į dangų, paskui papurto galvą, nusigręžia ir traukia prie automobilio.

– Lipk vidun, važiuojam.

Džeiko namai yra Vilšyro rajone. Vaikinas pasakoja pirmiau gyvenęs šiaurės Montanoje, anot jo, brangiausioje miesto da-

lyje. Sustojame prie šviesaus mūrinio namo, juosiamo gyvatvorės. Jis nemažas, nors didumu nė iš tolo neprilygstantis mano tėčio, Reičelės ar Tifanės namams ir kitiems statiniams jų kaimynystėje. Džeiko rajonas atrodo tankiau apstatytas, tarsi statybininkai būtų pristigę erdvės ir nusprendę lipdyti vieną namą šalia kito.

Bet viduje gražu. Džeikui vedantis mane laiptais į jo kambarį, gėriuosi jaukiais namais. Čia kabo daugybė įrėmintų nuotraukų, suvenyrų ir kitų dekoratyvinių niekučių, keliančių šeimininkams sentimentalius prisiminimus. Tėčio namai stokoja tokios šilumos.

Pagaliau Džeikas pastebi mano susižavėjimą.

– Ak, mama truputį kvaištelėjusi dėl to.

– Visai ne, – sakau, – tai labai miela.

Džeikas suaimanuoja, įeina į kambarį ir uždega šviesą. Namuose tylu, tad nutariu, kad vaikino tėvai miega.

– Nekreipk dėmesio į netvarką. Einu ieškoti filmo.

Prasisprauděs pro mane, Džeikas dingsta kitame kambaryje koridoriaus gale, o aš įeinu į jo būstą.

Kampe guli drabužių kaugė, kitame stovi lova, ant sienos kabo didžiulis televizorius. Pamatau futbolo kamuolį ant komodos, o ant grindų mėtosi šalmas.

– Taileris užsiminė, kad žaidei futbolą, – sakau, kai grįžta Džeikas su vaizdadiskiu.

– Aha, buvau saugas, – gane abejingai atsako vaikinas. – Ką gi, atėjo laikas gailėtis Simbos.

Paleidžiame filmą, pritildome garsą, kad nieko nepažadintume, ir netrukus griūvame ant lovos. Jau beveik pirma nakties, imu žiovauti. Net Džeikas atrodo toks pavargęs, kad nesijaudina dėl Mufasos žūties.

– Žinai, – sumurma jis, taisydamasis pagalves, – dar nė su viena mergina nesu žiūrėjęs „Liūto karaliaus“.

Atsisėdu, man gelia širdį žiūrint į siaubingą sceną, mosteliu Džeikui užsičiaupti.

– Patylėk. Mufasa žuvo, Džeikai. Parodyk bent kiek pagarbos.

– Tegu Viešpats laimina Mufasą, tegu jis ilsisi ramybėje animacinių filmų rojuje, – sielvartingai taria Džeikas, tada nulenkia galvą, pasiremia alkūnėmis ir šelmiškai nusišypso.

Neprisimenu, kada išjungėme lempą, bet staiga apsižiūriu, kad esame tamsoje. Ekrano švytėjimas išryškina Džeiko veido bruožus; mano dėmesį patraukia vaikino žvilgsnis.

– Puiki panegirika, – tariu.

– Ačiū, – Džeikas kilsteli, atsisėda ir susidomėjęs žvelgia į mane. – Taigi išsiaiškinkim. Esi iš Portlando, rodos, šaunaus miesto, kur neleidžiama dujų gavyba, ir užsisakai salotų iš greitojo maisto restorano. Galiausiai atsiduri narkomanų vakarėlyje ir dar mėgsti Disnėjaus filmus. Gražu.

– Tiksliai išvardijai, – linktelėdama sutinku.

– Nevažiuok namo, – prašo jis. Mudu kalbamės, nors filmas dar nesibaigė. Aš jo nebežiūriu. Žvelgiu į judančias Džeiko lūpas, pastebiu, kaip jam šypsantis kilsteli jų kampučiai. – Pasilik nakčiai.

– Jei negrįšiu namo, tėtį tikrai ištiks širdies smūgis, – sumurmu, bet Džeiko sumanymas man patinka.

Mes abu pavargę, važiuoti su juo būtų nesaugu. Vaikinas gali užmigti prie vairo.

– Tiesiog pasilik, – pakartoja Džeikas. Nuo kibirkštėlių jo akyse man pašiurpsta oda. – Kažkur apačioje turiu „Džiunglių knygą“.

– Man patinka „Džiunglių knyga“, – sukuždu, nudelbiu akis sau į skreitą ir krapštinėju nagų odeles.

Kai vėl pažiūriu į Džeiką, jis lenkiasi pabučiuoti manęs, ir man užgniaužia kvapą.

Praeina šiek tiek laiko, kol jo lūpos pagaliau pasiekia manąsias. Man nudiegia paširdžius, kūnu bėgioja šiurpuliukai. Kai vaikinas akimirką liaujasi bučiavęs, karštas jo alsavimas kutena man skruostą. Džeikas tarsi laukia, kol atšlysiu ar pabučiuosiu jį pati. Ilgai nesvarstau.

Surandu jo lūpas ir užsimerkusi bučiuoju. Pajuntu vaikino ranką nuslystant mano strėnomis. Jaukioje tyloje skamba tik „Liūto karaliaus" garso takelis.

Esu bučiavusis su vaikinais, tik ne tokiomis aplinkybėmis. Tarkim, kai sukdavome butelį, žaisdavome tiesą ar drąsą, kai atsidurdavau su vaikinu spintoje per „septynias minutes danguje". Bet čia ne žaidimas, ne iššūkis ar linksmas bendravimas. Tai tikra ir vyksta dabar. Neturiu supratimo, ką darau, ir kodėl bučiuoju vaikiną iš Kalifornijos, su kuriuo susipažinau vos prieš savaitę, gulėdama jo lovoje ir žiūrėdama „Liūtą karalių". Gal aš nesuvokiu, ką darau, bet žinau, kad man tai patinka.

Vis dėlto Džeikas po ilgo bučinio atitraukia lūpas nuo manųjų ir tyliai sukužda:

– Verčiau neužsimink Taileriui apie tai, jis suspardys man subinę.

Atsimerkusi pamatau švelnų jo žvilgsnį ir šypteliu.

– Neketinau to daryti.

12

Taigi praėjus tik vienai atostogų savaitei, pabundu šalia didžiausio savo įbrolio priešo. *Sveikinu, Idena.*

Pramerkiu akis, kai pro užuolaidų tarpą ima skverbtis saulės spinduliai. Apsiverčiu ant kito šono ir pažvelgiu į vaikiną šalia savęs. Džeikas jau pabudęs, jam rąžantis, išryškėja tokie raumenys, kad man staiga išlaksto miegai.

– Labas rytas, – tyliai sumurma vaikinas, atsisėda, pasitrina akis ir dirsteli į langą. Džeikas miegojo su drabužiais kaip ir aš.

– Aš čia nakvojau? – išpyškinu. Kvailas klausimas, nes viskas aišku savaime. Taip neturėjo būti. Išsmukau be leidimo ir negrįžau namo. Tėtis mane priplos. – Man reikia namo, – sakau taisydamasi plaukus ir sėsdamasi. – Ir kuo greičiausiai.

– Bet, mažute... – Džeiko žodžius nutraukia beldimas į duris.

Neturiu supratimo, kiek valandų, bet žinau; kad jau rytas, todėl nenustembu, kai į kambarį įeina moteris.

Sunėrusi ant krūtinės rankas, ji žiūri į mus, nužvelgia mane nuo galvos iki kojų ir įsmeigia akis į Džeiką.

– Nujaučiau, kad vakare vėl parsivedei merginą, – niekinamai sako moteris. – Gal žinai, kuo vardu?

– Mama, – keldamasis sušnypščia Džeikas.

– Ne, sūnau, – nepritariamai purtydama galvą, ji rodo į duris. – Ji turi išsinešdinti per penkias minutes.

Moteriai išėjus, Džeikas suvaitoja. Iki šios akimirkos maniau jį esant šaunų vaikiną. Tokį šaunų, kad praėjusią naktį net pabučiavau. Vis dėlto jo mamos laikysena kelia nemažai klausimų. Man ima sukti pilvą.

– Tai dažnai parsivedi namo merginų? – klausiu. Nuleidžiu kojas per lovos kraštą, surandu sportbačius ir apsiaunu.

– Ne, mama juokauja, – nedelsdamas atsako Džeikas.

Suraukusi antakius, dirsteliu per petį. Noriu, kad vaikinas žinotų: esu priblokšta ir neketinu lengvai užmiršti jo mamos žodžių. Gal jis ir nežiūrėjo „Liūto karaliaus" su jokia kita mergina, gal suko „Aladiną".

– Turiu eiti, – sakau.

– Gerai, – supratęs, kad nejuokauju, Džeikas pagaliau atsižvelgia į mano norus. O aš numanau, kad jei dar bent kiek užtruksiu čia, tėtis paskelbs mano paiešką. – Tuoj surasiu automobilio raktelius.

Ilgokai spoksau į jį, niekaip nenuspręsdama, kas blogiau: parvažiuoti namo taksi ar su Džeiku. Vis tiek atrodys, kad praleidau audringą naktį.

Vaikinas užsitraukia kitus marškinėlius ir pasiima raktelius nuo palangės. Nenoromis svarstau, ar tai jam įprasta.

– Galim važiuoti, – taria Džeikas.

Mudu išsmunkame į koridorių, tyliai ir greitai nulipame laiptais, tikėdamiesi nebesusidurti su Džeiko mama. Nemanau, kad ji liko patenkinta. Vargu ar nudžiugs ir mano tėtis.

– Kuri šiandien diena? – kai saugiai įsitaisome Džeiko automobilyje, noriu užmegzti pokalbį.

– Sekmadienis, – atsako jis. Vaikino balsas švelnesnis, bet rūškanas veidas ir primerktos akys verčia spėlioti, ar jis neįsiu-

tęs. Galbūt prastai jaučiasi dėl savo mamos įsibrovimo ar mano nenoro praleisti ištisą dieną drauge? Kad ir kaip ten būtų, man reikia kuo greičiausiai parsirasti namo.

– Gerai, – tariu ir nusuku akis į kelią. Esu per daug pavargusi aiškintis.

Kol privažiuojame tėčio namus, Džeikas šiek tiek atlyžta. Nenoriai išjungęs variklį jis pažvelgia į mane ir šypteli puse lūpų.

– Turime tai pakartoti, – pareiškia jis. – Lik pas mane ateinantį savaitgalį. Tėvai švęs vestuvių metines, nieko nebus namie.

– Žinoma, galime susitikti, – sutinku, nors esu apimta dvejonių. Mano nuomonė apie Džeiką nebe tokia kaip pirmiau.

– Galėsi likti visą savaitgalį.

– Abejoju, ar tėtis...

Žiūrėdamas į akis, vaikinas ryžtingai pertraukia mane:

– Tiesiog pagalvok apie tai, – pagaliau jis vėl nusišypso. – Gerai, kad praėjusį vakarą užsukau į tą vakarėlį, tiesa? Kitaip tariant, atsiradau reikiamoje vietoje reikiamu laiku.

– Ačiū, kad ištraukei mane iš ten, – murmteliu. Buvau visai pamiršusi tą siaubingą vakarėlį. Svarstau, ar Taileris jau parsigavo namo.

Džeikas gūžteli pečiais ir nusišypso plačiau.

– Ačiū, kad leidaisi ištraukiama. Puikiai praleidau vakarą.

– Aš irgi, – pritariu jam. Metusi žvilgsnį į namą, suvokiu, kad laikas traukti vidun ir pasikalbėti su tėčiu. – Turiu eiti.

– Pasimatysim vėliau, – man atidarius dureles ir išlipus, sako Džeikas. Užverdama jas, spėlioju, ar nuoširdūs jo žodžiai.

Užsitraukusi gobtuvą, greitai sukalbu maldelę ir susikišu rankas į kišenes. Tikiuosi, kad gobtuvas paslėps susivėlusius mano plaukus ir išskydusį makiažą. Atrodau tarsi visą naktį

linksminusis Las Vegaso striptizo klube. Nors abejoju, ar į tokius vakarėlius Vegase einama su džinsais ir gobtuvais.

Negirdžiu nuvažiuojant Džeiko, bet žinau jį dingsiant, kol prieisiu didžiąsias duris. Kažkodėl labai baiminuosi įžengti pro jas.

Durys atsilapoja pačios – iš netikėtumo krūpteliu, nes mane per slenkstį įvelka tvirta ranka. Per vyriška, kad būtų Elos, ir pernelyg raumeninga, kad priklausytų tėčiui. Taip gaunu atsakymą į ankstesnį savo klausimą, ar Taileris parsigavo namo.

– Hmm, – nusikratau jo gniaužto ir žingteliu į šoną, o vaikinas tyliai uždaro duris. Dar man nepratarus nė žodžio, Taileris jau dėbso tokiomis akimis, tarsi būčiau padegusi jo kambarį. Jam niekaip neįtiksi.

– Juokauji, ką? – klausia manęs. – Kreti pokštus?

Šnairuoju. Dūsauju. Knebinėju gobtuvo raištelius. Vėl šnairuoju.

– Taip galėčiau pasakyti ir apie tave, – galiausiai burbteliu. Man neberūpi gražus elgesys. Stengiausi būti mandagi, bet ne kartą pasijutau, lyg gavusi skuduru per veidą. Pakaks. – Nusivežei mane į vakarėlį, kur buvo pilna tavo draugelių narkomanų ir prisiuosčiusių kokaino nevykėlių. Gal kvaištelėjai?

– Tyliau, – piktai sušnypščia Taileris, pakelia pirštą ir prisimerkęs nužvelgia prieškambarį, ar niekas mūsų negirdi. – Nuleisk balsą.

– Atsiprašau, – sarkastiškai atšaunu. – Pamiršau, kad tavo mama neturi supratimo, koks apgailėtinas esi.

Vaikino akyse šmėkšteli tokia jausmų sumaištis, kokios anksčiau nesu mačiusi. Jo akys blyksteli, tik nesuprantu, kodėl. Taileris atrodo įskaudintas, o gal ir ne, nes vėl prisimerkia.

– Deivai! – surinka jis kimiu balsu. Paskui nusišypso. – Idena grįžo.

– Tikrai?

Norisi trenkti įbroliui per snukį.

Laimėjusio šią pergalę Tailerio šypsena virsta pašaipiu vypsniu.

– Atsakyk už padarinius.

– Už tavo elgesio padarinius, – pataisau. – Tai tu privertei mane važiuoti į vakarėlį.

– Kiek prisimenu, pati sutikai.

– Keista, kad nors šį tą prisimeni. Gal blaiviai praleidai naktį? Abejoju, – nusismaukiu gobtuvą ir atsidūstu. Išgirdusi artėjant žingsnius iš virtuvės, sugriežiu dantimis. Jei manęs nepribaigs tėtis, tai padarys Taileris.

– Sėkmės, – tyliai nusijuokia įbrolis ir atsilošia į sieną. Tada sunėręs rankas ant krūtinės linksmai žiūri, kaip artinasi tėtis.

– Po velnių, kur buvai? – šis sviedžia pirmą klausimą. Galiu tik pasakyti, kad jo veido išraiška negąsdina manęs. – Ar bent nutuoki, kiek valandų? Beveik pusiaudienis. Kur valkiojaisi visą naktį? Galėjai bent jau atsiliepti telefonu. Idena, aš baisiai nerimavau.

– Atsiprašau, aš... – iškyla dilema: sakyti tiesą ar griebtis melo. Stinga drąsos atvirai prisipažinti, kita vertus, neturiu patirties įtikinamai meluoti, taigi netinka nė viena išeitis.

Tėtis gręžia mane akimis ir iškėlęs antakius laukia atsakymo, o aš karštligiškai dairausi, kol žvilgsniu užkliudau Tailerį. Jis vis dar vaiposi, tebedžiūgauja žiūrėdamas, kaip mėginu išvengti tėčio rūstybės. Bet aš, apimta didžiulės panikos, taip bejėgiškai spoksau į įbrolį, kad nugalėtojo išraiška jo veide ima blėsti.

– Idena buvo pas Meganą, – staiga įsikiša jis, įbedęs akis į mane ir įsitempęs. Paskui pažvelgia į mano tėtį. – Juk sakiau tau.

Akimirką tėtis sutrinka, mėgindamas prisiminti, bet tik suraukia antakius.

– Ne, nesakei.

– Esu tikras, kad sakiau, vakar grįžęs namo, nes Idena prašė pasakyti, – Taileris krypteli galvą ir nutaiso suglumusį veidą, lyg tėtį kankintų amnezija. – Prisimeni?

– Ne.

Taileris patraukia pečiais.

– Žmogau, matyt, būsiu pamiršęs, – sako jis ir vėl žvilgteli į mane. Šįkart švelniai ir maloniai. – Nepyk, Idena, kaltas aš.

Visi ilgai tylime. Tėtis atrodo visiškai priblokštas, Taileris apsimeta abejingas, o aš mėginu suvokti, kas čia nutiko. Jei gerai suprantu, įbrolis ką tik padėjo man išsisukti. Padėjo man! Sunku patikėti.

Sunku patikėti ir tuo, kad vieną dieną šis žmogus gali tapti man svarbus. Tokia mintis šauna staiga. Tailerio beveik neįmanoma perprasti. Vieną akimirką jis, rodos, džiaugiasi mintimi, kad įkliuvau, kitą įsikiša ir puola gelbėti manęs. Kodėl? Jo blaškymasis tarp neapykantos ir noro sutarti – man neįmenama mįslė. Jau verčiau apsispręstų. Tada man nereikėtų taip kankintis ir sukti galvos.

– Kitą kartą, prieš kur nors išeidama, pasakyk man. – Tėtis atrodo suirzęs. Kai jau manau, kad apsigręš ir nueis, jis priduria: – Beje, važiuosime pietauti. Visi. Taileri, kalbu ir tau. Pasipuoškit.

Manęs jau nebegąsdina mintis apie „šeimos pietus“, bet baugina įdėmus įbrolio žvilgsnis. Kai tėtis nužingsniuoja į virtuvę ieškoti Elos, pasinaudoju proga išsiaiškinti, kas nutiko per pastarąsias penkias minutes.

– Išlipai sausa iš vandens, – sumurma Taileris, bet aš nekreipiu dėmesio.

Užuot atsakiusi, klausiu:

– Kodėl taip padarei?

– Ką padariau?

– Melavai dėl manęs. – Iš pradžių Taileriui, rodos, patiko, kad įkliuvau, paskui vaikino požiūris stebuklingai pasikeitė, jis nusprendė įsikišti ir išgelbėjo mane. Tik galva neišneša, kodėl. – Nesuprantu, kam.

Taileris gūžteli pečiais, jo žvilgsnis vėl ramus. Mane glumina vaikino nuotaikų kaita.

– Buvau tau skolingas, – sako jis. – Už tai, kad nusivežiau į aną vakarėlį. Pasielgiau neapgalvotai. Atleisk.

Nustebina nuoširdus Tailerio atsiprašymas. Nors kartą jis nerėkia ant manęs, ir tai atrodo dar nuostabiau.

– Kodėl iš viso ten kvietei? – mano balse girdėti paniekos gaidelė. – Negi tikrai manei, kad noriu linksmintis su tokiais žmonėmis?

– Atleisk, – pakartoja Taileris, šįsyk tyliau. Jau ketinu priimti atsiprašymą, bet jis viską sugadina burbtelėdamas: – Tai buvai su Džeiku, tiesa?

Turbūt pamatė automobilį.

– O kas tau darbo, jei ir buvau? Tu Džeiką vertini vienaip, aš – kitaip. Nenoriu vėl to aptarinėti, čia ne tavo reikalas.

– Palįsiu po dušu, – sako Taileris, nusukdamas kalbą, nors pats ją pradėjo. Jis vėl prisimerkia, bet akyse pykčio nematyti. – Pakalbėsim apie tai vėliau. Kai, po griausmais, suvalgysim tuos pietus.

– Pakalbėsim apie tai vėliau? – pakartoju. Iki šiol nelaikiau įbrolio geru pašnekovu. Manau, jis visiškai netinkamas kalbėtis apie vaikiną, su kuriuo bučiavausi praėjusią naktį.

– Aha, – sako Taileris. Kopdamas laiptais stabteli ir šypsodamasis pažvelgia per petį. – Nepamiršk, ką sakė tėtis. Pasipuošk.

13

Pietauti vėluojame dvidešimt minučių. Dėl pirmųjų dešimties galima kaltinti Elą. Ji dukart persirengia, kol išsirenka tinkamą suknelę. Dėl kitų dešimties kaltas Taileris. Sugaištame dėl to, kad jam neleidžiama važiuoti savo automobiliu. Tėtis ir Ela ketina vykti leksusu ir reindžroveriu, ir tikina jį, kad trečio automobilio nebereikia. Negana to, Taileriui namų areštas. Galiausiai jis pasiduoda ir sudrimba ant mamos automobilio sėdynės. Visą tą laiką suku galvą, kaip važiavimą reindžroveriu galima laikyti bausme.

– Pagaliau sulaukėme jūsų, pone Manro, – klasiškame restorane sako klasiška padavėja klasišku akcentu, lydėdama mus prie klasiško staliuko su klasiškais stalo įrankiais.

Klasiška, klasiška, klasiška. Prieš penkerius metus tėtis būtų nusivedęs mudvi su mama į pradvisusią riebalais mėsainių užkandinę.

Jis padėkoja padavėjai, ir mes visi susėdame. Tėtis, Ela ir Čeisas vienoje stalo pusėje, Taileris ir Džeimis – kitoje, abipus manęs. Restoranas didelis, bet staliukų nedaug, jie išmoningai sustatyti tolokai vienas nuo kito. Nėra nieko blogiau, nei valgyti restorane, kur staliukus skiria vos pora colių.

– Puiku, kad nutarėme kartu papietauti, – pareiškia Ela, kai užsisakome gėrimų. Aš paprašau vandens, Taileris nesėk-

mingai mėgina gauti alaus. – Tai galėtų tapti sekmadienio tradicija.

Tėtis linkteli ir akies krašteliu dirsteli į Elą man pažįstamu žvilgsniu. Kadaise šitaip žvelgdavo į mano mamą.

– Sutarta.

– Nesutarta, – įsikiša Taileris. Jis šypsosi, nuleidęs galvą, paskui suneria rankas ant krūtinės.

Nei Ela, nei tėtis nekreipia dėmesio į jį. Tikriausiai jau įpratę, kad Taileris nuolat kam nors prieštarauja, ir žino, jog ginčytis beprasmiška. Aš irgi neketinu veltis į ginčus.

Kai atnešami gėrimai, užsisakome valgių. Išsirenku pirmą pasitaikiusį patiekalą. Valgių pavadinimai tokie įmantrūs, kad sunkiai suprantami. Tikriausiai užsisakau banginio sėklidžių.

– Ar ilgai čia sėdėsim? – po penkių minučių klausia Taileris, nutraukdamas tėvų pokalbį ir spoksodamas į juos tuščiu žvilgsniu iš kitapus stalo. Vaikinas atlaisvina juodą kaklaraištį, atsisega viršutinę baltų marškinių sagutę. – Turiu įdomesnių užsiėmimų.

– Liaukis niurzgėti, – sumurma Ela, paskui atsikrenkščia ir rimtai paklausia: – Ar šiandien išgėrei vaistų?

– Mama, man reikia įkvėpti oro, – šiurkščiai atkerta Taileris, greitosiomis dirsteli į mane ir prisimerkęs vėl dėbteli į motiną. Atsirėmęs delnais į stalą, sunkiai atsistoja, nustumia kėdę ir traukia prie durų.

– Palik jį ramybėje, – atsidususi paprašo Ela ir uždeda plaštaką tėčiui ant rankos. Šis, regis, ketina vytis Tailerį.

– Šitai sakai kiekvieną sykį, – priekaištauja jis.

Iš pat pradžių man krito į akis, kad tėtį erzina kiekvienas Tailerio poelgis, o dabar darosi aišku, kad jis tiesiog nemėgsta šio vaikino. Ir tiek.

Ela trumpam susiraukia, bet kaipmat išspaudžia šypseną ir patapšnoja tėčiui per nugarą.

– Duok jam šiek tiek laisvės.

Knieti paklausti apie Elos paminėtus vaistus, bet prikandu liežuvį, pažabodama smalsumą, ir lieku su savo mintimis. Žinoma, čia visai ne mano reikalas. Gal tais vaistais gydomi erekcijos sutrikimai ar dar kas itin privataus ir asmeniško. Turint galvoje, kiek daug laiko Taileris praleidžia su Tifane, pirmoji prielaida mažai tikėtina.

Ela nusprendžia nukreipti kalbą nuo vyriausio sūnaus – didžiausio nutrūktgalvio – ir klausia Džeimio:

– Džei, kaip tau einasi biologijos projektas?

– Gerai, – atsako jis, gūžteli pečiais ir suglumęs nudelbia akis. – Beliko baigti osmoso diagramą.

– Nekenčiu difuzijos, osmoso ir aktyviosios pernašos, – sakau prisiversdama įsitraukti į vadinamuosius šeimos pietus. – Tavęs laukia pažengusiųjų biologijos kursas. Dar baisesnis.

Tėtis pritariamai šypsosi, nes stengiuosi dalyvauti pokalbyje, bet paskui linkteli Džeimiui.

– Ar gali nueiti ir surasti brolį? Tuoj atneš valgyti.

– Aš nueisiu, – išpyškinu nė negalvodama ir pati nustembu, kad pasisiūliau. – Čia tikrai karšta. Norėčiau įkvėpti oro, – pameluoju ir kuriu iš salės kiek įkabindama. Gal man tiesiog smalsu.

Išėjusi iš restorano, apžvelgiu automobilių aikštelę, bet žmonių joje nematyti. Tik įvažiuojančios ir išvažiuojančios mašinos. Karšta popietės saulė kaitina sprandą, turiu prisimerkti nuo skaisčios šviesos. Akimis susirandu greta stovinčius leksusą ir reindžroverį. Ela nesiryžo įvairuoti automobilio į siaurą tarpą, ir Taileriui teko jai padėti. Paskui išvystu žmogų reindžroveryje, sėdintį vairuotojo vietoje.

Negalvodama, ką sakysiu, atsargiai patraukiu prie automobilio. Toks žmogus kaip Taileris gali staigiai pavažiuoti atbulas

ir partrenkti mane, todėl šiek tiek jaudinuosi. Galiausiai prieinu prie langelio ir krumpliais švelniai pabeldžiu į stiklą.

Taileris apsižvalgo ir pyktelėjęs suraukia antakius. Tik po kurio laiko nusprendžia atidaryti langelį.

– Ko?

– Ar grįši į restoraną? – kandžioju lūpą ir žingteliu atbula. Iškart suprantu, kad klausti buvo beprasmiška.

– Velniop tas nesąmones, neketinu ten grįžti, – sumurma jis ir nusigręžia nuo manęs.

Sučiaupiu lūpas ir krypteliu galvą. Veidrodėlyje matau Tailerio žvilgsnį.

– Nemanai, kad esi melodramatiškas? Nenutiko nieko baisaus. Motina tik uždavė tau klausimą.

Taileris išplečia akis, bet lieka susiraukęs.

– Ar tu kvaila? Tikrai kvaila? Po velnių, Idena Manro, visa tai šūdas, o tu nieko nesupranti.

– Ir vėl pradedi, – pakeliu akis į dangų, susinervinusi imu kone šaukti. – Sureikšmini kiekvieną smulkmeną. Mėginu suprasti, kas, po galais, tau blogai, bet kaskart elgiesi su manimi kaip su šiukšle, taigi apsieisim be kalbų. Dabar grįšiu atgal, nes nesu savanaudė šiknė, staiga įnirštanti, jei reikalai klostosi ne taip, kaip ji nori, – viską išklojusi, apsigręžiu ir patraukiu per aikštelę.

Tada išgirstu Tailerį švelniai šaukiant mane. Dirstelėjusi per petį, matau, kad jis šiek tiek atsipalaidavęs.

– Ateik čia, – kviečia vaikinas, bet aš nesijudinu iš vietos. Kodėl turėčiau jo klausyti? – Lipk į automobilį, aš tau išsipasakosiu, tada grįšim į restoraną.

Bent kartą Taileris siūlosi atskleisti man tiesą, taigi tokios progos praleisti negaliu. Turiu išklausyti įbrolį, jei tai padės sugrąžinti jį prie stalo. Sunkiai atsidūstu, apsisuku, prieinu prie

reindžroverio ir neprarasdama budrumo įsitaisau ant keleivio sėdynės.

– Gerai, tai ką pasakysi?

Taileris ilgokai spokso į mane – jo kaklaraištis kabo ant sprando, ranka padėta ant vairo. Laukiu, kol prabils, bet vaikinas tik nusivaipo.

– Nori išgirsti tiesą? Gerai. Sąžiningai sakau, kad dabar išsinešdinsim iš čia.

Tailerio žodžiai greitesni už mano mintis. Jis įjungia variklį, spūsteli greičio paminą ir siaubingai cypindamas padangas nurūksta skersai stovėjimo aikštelę. Vaikinui nė neapsižvalgius, mūsų automobilis kaip pasiutęs įsuka į gatvę, priversdamas kitus staigiai stabdyti.

– Gal tu PAMIŠĖLIS? – surinku, sugraibau saugos diržą ir kuo greičiausiai užsisegu. Baiminuosi dėl savo gyvybės.

– Ne pamišėlis, tik sąžiningai elgiuosi, – atsako jis.

– Vežk mane atgal, – pareikalauju. Sėdžiu persikreipusi, įsirėmusi į prietaisų skydelį ranka, kita įsitvėrusi saugos diržo. Mano akys kaip paklaikusios laksto tarp Tailerio ir kelio. Laidau mirtinus žvilgsnius į įbrolį, o į kelią žiūriu todėl, kad nepasitikiu jo vairavimo įgūdžiais.

– Tikrai nori grįžti? – Automobilį mėto į šalis. – Pažvelk man tiesiai į akis ir pasakyk, kad nori grįžti į restoraną, valgyti bjaurų maistą ir kelias valandas sėdėti su savo tėčiu. Sąžiningai pasakyk, kad to trokšti, – Taileris dėbso į mane ir tik retkarčiais dirsteli į kelią.

– Ne, – prisipažįstu, – nenoriu, bet reikia. Todėl suk atgal, kol jie mudviejų nenudėjo. Ar bent turi įgaliojimą vairuoti šį automobilį?

Tai staiga stabdydamas, tai vėl didindamas greitį, jis įsigudrina atsakyti:

– O kas tau leido šitaip žiūrėti į mane?

Beviltiškai skėsteliu rankomis. Pristingu jėgų ginčytis su įbroliu.

– Tiek jau to, nereikia įžeidinėti manęs.

– Viešpatie aukštielninkas, aš ir neįžeidinėju, – sumurma vaikinas, persibraukdamas plaukus ranka, ir spėja spūstelėti stabdžius, kad neįsirėžtume į priešais važiuojantį poršė. – Mes negrįšim atgal. Važiuosim namo, ten išgersiu alaus ir papasakosiu, kaip Džeikas žaidžia su tavimi.

– Ačiū, Taileri, – susiraukusi padėkoju. – Ačiū, kad pridarei man dar daugiau bėdų.

– Pati prisidirbai praėjusį vakarą. – Įbrolis niršta, kad reikia taip ilgai laukti žalio šviesoforo signalo. – Taip, išsivežiau tave, bet tu negrįžai namo, todėl nemėgink kaltinti manęs.

Pasiduodu.

– Puiku. Tik yra dar viena bėda. Tavo mama įsius, kai pamatys dingusį automobilį. Kaip nugvelbei raktelius?

Taileris nusijuokia, tada užsidega žalia šviesa, ir mašina riaumodama nulekia tolyn.

– Nurimk, jie visi tilps tavo tėčio automobilyje. Raktelius turiu nuo tada, kai padėjau mamai pastatyti mašiną. Dabar liaukis blaškiusi mane, netrukdyk vairuoti.

Sučiaupiu lūpas ir žiūriu, kaip jis sukandęs dantis galiausiai susitelkia į kelią.

– Sakau, netrukdyk.

Po dvidešimties minučių galiausiai pasiekiame namus. Stebiuosi, kad esame sveiki. Pakeliui įbrolis paskambina motinai pasakyti, kad mums nusispjaut į šeimos pietus, todėl važiuojame namo. Elai nespėjus pratarti nė žodžio, išjungia telefoną.

– Eik į mano kambarį, – paliepia jis, mums išlipus iš nerūpestingai pastatytos mašinos ir traukiant prie didžiųjų durų.

Laimė, Taileris turi raktus. – Eisiu atsinešti gėrimo, tada mudu pakalbėsime apie šiknių, kuris tau atrodo toks mielas.

Įbroliui rakinant duris, neryžtingai mindžikuoju jam už nugaros.

– Iš viso nenoriu kalbėti su tavimi, – sakau. Taileris negali šitaip nesiskaityti su manimi. Kas jam davė tokią teisę?

Jis tik abejingai atsidūsta.

– Lipk laiptais ir eik į mano kambarį. Būsiu po dviejų minučių.

Įbrolis per prieškambarį nupėdina į virtuvę, o aš imu kopti laiptais. Lipdama sušunku:

– Žinok, einu ne į tavo, o į savo kambarį.

– Tada po dviejų minučių pasirodysiu tavajame, – švelniai atsako jis.

Priėjusi savo duris, suprantu pralaimėjusi ir purtau galvą. Kaip žmogus, kuriam niekas nerūpi, Taileris yra labai atkaklus.

Nusispiriu batelius, greitai sumetu krūvą nešvarių drabužių į vonią ir uždarau duris. Dabar kambarys atrodo tvarkingesnis. Atėjęs su buteliu alaus, stipriai gniaužiamu rankoje, įbrolis nieko nepastebi.

– Gerai, nuo ko čia pradėjus, – garsiai svarsto jis, trūkteli alaus ir pakelia ranką. – Pasakysiu tau be užuolankų: Džeikas Maksvelas yra didžiausias metų žaidėjas.

– Juokinga, – tariu. – Maniau, kad tu.

Taileris kone įsižeidžia. Atsikrenkščia ir papurto galvą.

– Ne, tarp mudviejų su Džeiku esama didelio skirtumo. Merginos nori manęs, o Džeikas nori merginų. Aš specialiai neieškau jų. Kartais susipažįstu vakarėliuose, šiek tiek paflirtuoju. Retsykiais, jei esu išgėręs ir greta nėra Tifanės, pabučiuoju. Ir tiek, – Taileris žvilgteli į suglumusį mano veidą, nugeria dar vieną didelį gurkšnį ir atsiduses kalba toliau: – O Džeikas

yra žaidėjas. Jis jaukinasi paukštytes kelias savaites, kartais net mėnesius, bet pergulėjęs daugiau nebesikalba su jomis. Vaikinas vienu metu susitikinėja su trimis merginomis, – Taileris nusijuokia, bet nelinksmai. – Patikinu, kad tą pačią akimirką, kai atsiduosi Džeikui, jis išnyks. Visad taip daro. Išnyks arba ims išsisukinėti: atleisk, bet nieko tau nebejaučiu, daugiau nebegaliu kalbėtis su tavim, nes mano mama yra itin griežta ir neleidžia susitikinėti su merginomis, kol neįstojau į koledžą.

Spoksau į jį. Taileris ketina tokiomis kalbomis atgrasyti mane nuo Džeiko, bet šis kol kas elgėsi su manimi kur kas gražiau už įbrolį.

– Kodėl visa tai pasakoji?

– Toks jau esu, – atsako Taileris.

– Neatrodo rimta priežastis.

Įbrolis tik nusišypso.

– Nerimta buvo ir pabėgti iš restorano.

* * *

Kaip ir tikėjausi, tėtis ir Ela tą vakarą grįžta iš restorano įpykę. Jie ne tik turėjo sumokėti už du patiekalus, kurių niekas nevalgė, bet ir, pasak jų pačių, baisiai nusivylė, kad sužlugdėme pirmuosius bendrus šeimos pietus. Taileriui primenamas namų areštas, aš visam vakarui išprašoma į savo kambarį. Laukia ilgas vakaras.

Per skaipą šiek tiek pasikalbu su Amelija, ji man iškloja visas Portlando paskalas. Aną dieną keli abiturientai užtiko mūsų anglų literatūros mokytoją poną Montesą perkant sargius. Vyriškis įkopęs į šeštą dešimtį, tad tokia žinia man sukelia pasidygėjimą, nors Amelija kvatojasi mažiausiai penkias minutes. Kitų naujienų, išskyrus mūsų mokytojo asmeninį gyve-

nimą, nedaug, tad mudvi baigiame pokalbį koledžų aptarimu. Amelija trokšta studijuoti biochemiją Oregono valstybiniame universitete, šis įsikūręs Korvalise, valanda kelio į pietus nuo Portlando. Aš, priešingai, nekantrauju išsinešdinti iš Oregono. Imu dėstyti draugei, kokia puiki Čikagos universiteto psichologijos programa, bet vidury sakinio mūsų pašnekesys nutrūksta. Išsijungia internetas. Kelias minutes spoksau į skreitinuką, bandydama atnaujinti ryšį, bet kompiuteris beviltiškai ir nepaliaujamai pypsi. Tada išgirstu kažką beldžiant į sieną – tą, kuri skiria mano kambarį nuo Tailerio. Jis pabeldžia tris kartus.

Įtariai kilstelėjusi antakį, pastumiu skreitinuką į šalį ir nurėplioju grindimis iki sienos. Nenutuokiu, ar beldimas atsitiktinis, ar tikslingas, bet vis tiek atsakau. Bilsteliu kartą ir lūkuriuoju. Išgirstu keturis atsakomuosius bilstelėjimus.

Nesuprantu, kokį velnią Taileris čia daro, bet labai abejoju, ar mokosi Morzės abėcėlės, tad nutariu, kad tiesiog nori dar labiau suerzinti mane.

– Ar nesiliausi? – klausiu ganėtinai garsiai, kad būčiau išgirsta per sieną, bet užtektinai tyliai, kad neatkreipčiau tėčio dėmesio.

– Internetą išjungiau aš, – slopiai atsako Taileris, rodos, vos tramdydamas juoką. – Nuo tavo pokalbio įskaudo galvą. „Dieve mano, Amelija, juk Čikaga tokia nuostabi! Tas universitetas geriausias pasaulyje! Tai puiku! Aš mėgstu psichologiją, man patinka studijos ir namų darbai!“

Žiūrėdama į vonios duris, supinu kojas ir atsilošiu į sieną.

– Aš taip nesakiau! – įpykusi trinkteliu į ją alkūne.

Taileris vėl ima belsti, šįkart barškina krumpliais į tinką gal penkiolika sekundžių, paskui nustoja ir sako:

– Galiu baladoti visą naktį. Girdėjau, kad koledže neįmanoma užmigti, tai pratinkis. Greitai tave ims kankinti nemiga.

– Ar žinai, kad esi nepakenčiamas? – suneriu rankas ant krūtinės ir pakeliu akis į lubas, bet nejučiomis šypsausi. Iš pradžių nesuprantu, kodėl, bet kai Taileris vėl prabyla, topteli, kad šypseną sukelia jo žaismingumas. Nedažnai girdžiu tokį įbrolio balsą.

– Hmm, man taip neatrodo, – atsako vaikinas. Norėčiau pro sieną pamatyti jo veidą – ar jis šypsosi kaip ir aš? Guli ant grindų, stovi, o gal sėdi? Kokios dabar jo akys? – Kodėl manai, kad esu nepakenčiamas? Apšviesk mane, koledžo mergaite.

Nesu tikra, bet, rodos, Taileris šypsosi. Krypteliu galvą ir prispaudžiu ausį prie sienos, kad geriau girdėčiau švelnų jo balsą. Vaikinas retai būna draugiškai nusiteikęs.

– Pirmiausia, – sakau, – tu išjungei internetą, o dabar nesiliauji beldęs į sieną.

– Iš tiesų mus skiria tikrų tikriausia siena.

Jis vėl bilsteli. Tik sykį.

– Šiaip ar taip, tai baisiai erzina. Prašom liautis.

– Negaliu, – atsako Taileris ir vėl ima negailestingai ir garsiai belsti krumpliais.

Trankiai žiebiu kumščiu į sieną, jis galiausiai nusijuokia.

Paskui grįžtu prie lovos, išjungiu kompiuterį ir palendu po antklode. Nenoromis svarstau, ką už sienos veikia įbrolis. Ar kaip aš guli lovoje ir spokso į lubas? Gal rašo žinutes draugams? Ar ieško gero filmo?

Užmiegu tik po vidurnakčio, nes ilgai galvoju apie Džeiką ir Tailerio žodžius. Prisimenu, kaip rytą Džeiko mama liepė man nešdintis. Elgėsi taip, tarsi būčiau dar viena iš gausybės merguželių, atsidūrusių jo sūnaus kambaryje. Moteris visai nenustebo. Imu įtarti, kad Tailerio tiesa.

14

Iš ryto jaučiuosi tokia pavargusi, kad nė pusryčiai nelenda. Nudelbusi akis kaip tikra kankinė stengiuosi lėtai kramtyti Elos man iškeptą skrebutį.

– Ar gerai jautiesi? – klausia tėtis, kišdamasis marškinius į kelnes ir taisydamasis neskoningą kaklaraištį.

– Taip, – atsakau. Pabusdavau kas kelias valandas, nes, prisiekiu, Taileris beldė į sieną. – Tiesiog pavargusi.

Tėtis linkteli.

– Ką žadi veikti šią savaitę?

– Kol kas nieko.

Jis visada buvo netikęs pašnekovas ir dabar užduoda kvailus klausimus, laido lėkštas pastabas, kad užpildytų tylą. Dažnai meldžiuosi, kad iš viso nekalbėtų su manim.

– Gerai, grįšiu namo vėlai vakare, – sako jis.

Nesivarginu atsakyti. Tik linkteliu galvą, tada atsistoju, patraukiu prie indaplovės ir įkišu savo lėkštę. Tuo metu tėtis išeina į prieškambarį. Esu čia tik antrą savaitę iš aštuonių ir jau tramdau norą viską mesti ir išvykti. Tėtis užknisa. Jo naujoji šeima užknisa. Vasara užknisa.

– Labas rytas, – išgirstu uždarydama indaplovę. Staigiai apsigręžiu ir, išvydusi besiartinant Tailerį, nutaisau pasišlykštėjimo grimasą.

– Tfu, – nusispjaunu.

– Turėtum atsakyti „labas rytas“, – pamoko jis ir praeidamas užkliudo mane petimi. Mūvi juodus šortus, vilki laisvus spalvotus berankovius marškinėlius.

Nenoromis įsistebeiliju į Tailerio rankas, žiūriu, kaip, jam atidarant šaldytuvą, įsitempia jų raumenys. Prisimerkiu.

– Visą naktį nedavei man užmigti.

Susiraukęs vaikinas dirsteli per petį.

– Ką?

– Beldei.

Taileris ilgokai spokso į mane, akyse matyti nuotaikų kaita. Galiausiai jis nusijuokia.

– Aš nebeldžiau. Negi tėtis nesakė, kad name vaidenasi? Čia pilna demonų.

– Užsičiaupk, – pavartalioju akis. – Ar tave kankino nemiga?

Taileris atsigręžia su buteliu vandens rankoje ir koja užtrenkia šaldytuvo dureles.

– Ne visai, – nusivaipo sunerdamas rankas ant krūtinės. Vėl šmėsteli tatuiruotė. – Tikėjausi, kad pabusi ir atsakysi į mano beldimą.

– Atleisk, – sakau, – nebuvau nusiteikusi bendrauti su tavimi per sieną ketvirtą ryto.

Kairiu jo dilbiu vingiuoja išsišovusi vena – stengiuosi nekreipti į ją dėmesio. Mudvi su Amelija visad grožimės vaikinais, kurių dilbiai, žastai ir kaklai gysloti. Nežinia kodėl venos mums atrodo labai patraukliai.

– Ak, – Taileris vos vos prikanda lūpą ir švelniai pasižiūri į mane. Nors mudu tik pokštaujame, jis staiga surimtėja. – O kaip šiąnakt?

– Ką?

– Šiąnakt, – pakartoja vaikinas. – Ar atsakysi į mano beldimą?

Atplėšiu akis nuo jo krūtinės ir pasiduodama iškeliu rankas – nenoriu įsitraukti į šį keistą žaidimą.

– Ne, Taileri, neketinu belsti į sieną ir laukti atsakymo. Būtų nei šis, nei tas.

– Po galais, – burbteli vaikinas, patraukia plačiais pečiais ir pažvelgia į laikrodį.

Ketinu lipti į savo kambarį, bet išgirstu atsidarant laukujes duris ir stabteliu. Gal tėtis ką nors pamiršo, o gal Ela eina apsipirkti?

Neatspėju. Pasirodo, atvažiavo Dinas. Atpažįstu vaikiną iš malonaus balso, nes įkišęs galvą į svetainę jis pasisveikina:

– Labas rytas, ponia Manro, – ir traukia į virtuvę.

Dinas irgi apsirengęs kasdieniškai, rankoje laiko automobilio raktelius, kitoje – mobilųjį. Linktelėjęs man, jis kreipiasi į Tailerį:

– Pasirengęs?

– Drauguži, vėluoji dvidešimtį minučių, – prikiša Taileris. Mane tai stebina. Maniau, kad punktualumas įbroliui buvęs nebuvęs, bet, pasirodo, klydau.

– Kaltas, – prisipažįsta Dinas, – stabtelėjau įsipilti degalų.

Taileris nepritariamai pažvelgia į mane ir prunkšteli.

– Per tavo vėlavimą turėjau tąsytis su šita nevykėle. Gal jau maunam iš čia. – Visi ilgokai patylime. Mudu su Dinu šnairuojame į Tailerį. Pajutęs mūsų pasipiktinimą, šis kaipmat mėgina pasitaisyti: – Atvėskit, draugužiai. Tai tik nedidelis brolio ir sesers ginčas, tiesa, Idena?

Sumirksiu.

– Mes ne brolis ir sesuo.

– Ir ačiū Dievui!

Nusprendžiu praleisti negirdomis kvailą jo pastabą ir patraukiu prie užpakalinių durų. Atidariusi jas, įleidžiu į namus šilto brizo. Taileris ir Dinas šūkteli, kad važiuoja į sporto klubą. Nenustembu. Matyti, kad šiuodu vaikinai daug treniruojasi. Svarstau, ar vėliau nepaklausus Tailerio, kokį sporto klubą jis lanko. Būsiu čia dar pusantro mėnesio, taigi galėčiau prisirašyti prie jo lankytojų, bet pamanau, kad verčiau bėgiosiu rytais. Turbūt Taileris neapsidžiaugtų, jei jam tektų temptis į sporto klubą vadinamąją seserį.

* * *

Iki trečiadienio draugės grįžta į miestą. Reičelė praleido savaitgalį pas senelius. Ten buvo klaikiai nuobodu, iš neturėjimo ką veikti ji vos nepadegė namo. Tifanė viešėjo pas tėvą. Pasak jos, tai tarsi gyventi su Šreku. Vėmusi tris dienas iš eilės Megana pasveiko.

Užuot susitikusios paliežuvauti paplūdimyje, kavinėje ar ėjusios apsipirkti, nutariame salone pasidaryti manikiūrą.

– Senelis privertė žaisti su juo bingą, – nepaliauja skundusis Reičelė. Jau penkiolika minučių neužsičiaupdama pasakoja apie siaubingą savaitgalį. – Kiekvieną mielą vakarą kartodavo: „Reičele, metas žaisti!“ O aš mintyse siųsdavau jį po velnių.

– Mano tėtis ėmė traukti senus, gal devyniolikto amžiaus pradžios, nuotraukų albumus, – susigūžia Tifanė. Jai, sėdinčiai ant aukštos kėdės ir padėjusiai rankas ant stalo, manikiūrininkė dailina nagus.

Mudvi su Reičele baigiame procedūrą pirmos, dabar Tifanės ir Meganos eilė. Nejučiomis vis dirsčioju į savo rankas,

grožėdamasi žvilgančiais nagais, paskui patogiai įsitaisau ant kėdės salono kampe. Turėčiau dažniau darytis manikiūrą. Tai visai malonu.

Gražintis nuvažiuojame į Venecijos paplūdimį, nes Tifanė pareiškia, kad ten geriausias nagų baras. Nesigailiu atvykusi čia iš Santa Monikos – Venecijos paplūdimys atrodo nuostabiai, nors matau jį tik kelias minutes.

Reičelė žingsniuoja pirmyn atgal po saloną vis žvilgčiodama į nagus. Negaliu jos kaltinti.

– Verčiau ištisas dienas sklaidyčiau senus nuotraukų albumus negu žaisčiau bingą.

– Sutikčiau su viskuo, kad tik nereikėtų vemti, – pareiškia Megana, sėdėdama greta Tifanės. Laimė, ji šiek tiek drovesnė už Reičelę su Tifane, taigi ne vien aš beveik nedalyvauju pokalbyje. – Rūgštis traukia man skrandį.

– Svarbiausia, kad būtum sveika per savo gimtadienį, – sako Tifanė. Jos sėdi viena šalia kitos, o manikiūrininkės darbuojasi dildėmis. Tifanė dirsteli į Meganą. – Ar surengsi vakarėlį?

Megė sučiaupia lūpas ir gūžteli pečiais.

– Juk žinai, kokie griežti mano tėvai.

– Dievulėliau, Megana! – pratrūksta Reičelė, sustoja vidury salono ir dramatiškai iškelia rankas. – Šeštadienio vakarą turiu laisvą plotą; gali surengti vakarėlį pas mane!

– Dar vienas vakarėlis? – sumurmu, laimė, neišgirsta nė viena iš merginų. Vos per pusantros savaitės jau dalyvavau dviejuose prastuose vakarėliuose, kur buvo be saiko girtaujama, kvaišinamasi ir kalbama vien apie seksą. Nepritampu tokiuose.

– Tikrai? – Megana per petį žvilgteli į Reičelę. Ji, rodos, truputį abejoja ir jaučiasi nesmagiai. Suprantu kodėl. Reičelė rizikuoja, kad svečiai apvers jos namus aukštyn kojom.

Ši pakelia akis į lubas.

– Žinoma, Mege. Jokių kliūčių. Surenkim vakarėlį.

– Paprašysiu Tailerio, kad paskleistų žinią, – pasiūlo Tifanė.

Išgirdus šį vardą, man suspaudžia skrandį. Svarstau, ką dabar veikia vaikinas.

– Įspėk, kad nekviestų Dekleno sėbrų, – sako Reičelė, griežtai žiūrėdama į Tifanę. – Nenoriu, kad mano namuose būtų nusižengta įstatymui. Jei kils nemalonumų, tėtis mane užmuš.

– Rimtai pasikalbėsiu su Taileriu.

Lyg ir prisimenu, kad Deklenas buvo siaubingojo narkomanų vakarėlio, surengto praėjusį savaitgalį, šeimininkas. Ačiū Dievui, Reičelei pakanka proto nekviesti tų kvaišalų mėgėjų.

– Jūs, merginos, ateikit šeštadienio rytą. Padėsit man susiruošti, – taria Reičelė ir džiugiai sukrykščia. Manikiūrininkės krūpteli. – Tai bus nuostabu!

Abejoju. Man ten tikrai nepatiks. Nekenčiu alkoholio, girtų nepažįstamųjų, nepakeliu triukšmo ir Tailerio. Įkaušęs jis tampa dar priekabesnis, o juk, vakarėliui pasibaigus, man teks vilkti jį namo kitapus gatvės.

– Mege, turėtum pakviesti tą mielą vaikiną iš paplūdimio, – nusišaipo Tifanė, bet jos žodžiai atrodo nuoširdūs. – Reiče, jau žinau, kad tu kviesi Trevorą. – Reičelės skruostai iškaista, ji skubiai nusigręžia į langą. Tifanė sukikena ir pažvelgia į mane. – Aš turiu Tailerį, taigi lieki tu, Idena. Turime rasti tau vaikiną.

Akimirką užplūsta kaltė, kad esu ne per geriausia draugė ir neįspėju Tifanės, jog Taileris kartais linksminasi su kitomis. Mano liežuvis neklauso proto, tad išpyškinu:

– Būsiu su Džeiku.

Visos trys merginos vienbalsiai paklausia:

– Ką?

Tifanė net pakelia rankas nuo stalo ir atsigręžia pažiūrėti; visos trys spokso į mane.

– Su Džeiku? Mūsų Džeiku?

– Viešpatėliau, ką mes praleidome? – atkakliai smalsauja Reičelė, prikandusi apatinę lūpą, išplėstusi akis, nekantraudama. – Nesakei, kad su kažin kuo susidraugavai Ostino vakarėlyje. Turėjo šis tas nutikti. Ar įsimylėjai Džeiką?

– Mudu linksminomės šeštadienio vakarą, – prisipažįstu. Iškaistu ir nudelbiu akis. Verčiau būčiau tylėjusi. – Na ir, hmm, likau nakvoti pas jį.

– Dievuliau, – atsidūsta Megana ir pamerkia man, paskui susižvelgia su Tifane ir Reičele. – Vos per savaitę Džeikas įsigijo naują merginą?

– Mege, – sušnypščia Reičė, bet tuoj pat įbeda akis į mane, – ar toli judu nuėjot?

– Ką?

– Juk supranti... – suglumusi Reičelė dirsteli į Tifanę, o ši pagaliau nusprendžia užduoti bjaurų klausimą: – Ar čiulpei jam pimpalą?

Gokteliu, užspringstu ir prarandu savitvardą. Smarkiai papurtau galvą, paskui išspaudžiu:

– Ne. Mudu žiūrėjome „Liūtą karalių“.

Reičelė krypteli galvą.

– Tai kodinis žodis ar?..

– Ne, mudu tikrai žiūrėjome „Liūtą karalių“.

– Ak, – sako ji ir pratrūksta juoku.

– Reičele, tuoj pat užsičiaupk, – liepia Tifanė. Ji atsigręžia į barą, vėl padeda rankas ant stalo ir leidžia gerokai sutrikusiai manikiūrininkei tęsti darbą.

– Negi niekas Idenai nepasakojo apie Maksvelo bazę? – klausia Megana.

Apima noras išbėgti iš salono ir grįžti į Santa Moniką. Jaučiuosi pažeminta ir išstumta iš patogumo zonos.

– Maksvelo bazę? – prisiverčiu pakartoti.

– Mes ją vadiname ne trečia, o Maksvelo baze, – paaiškina Megana. – Taip jau nutiko, kad geras mūsų draugas Džeikas Maksvelas dažnai pasiekia trečią bazę. Tai tapo tradicija, todėl manome, kad tu pratęsei ją.

Ji nusijuokia kartu su Tifane.

– Jūs, merginos, esat bjaurios, – pasipiktina Reičelė. – Idena, neklausyk jų. Neprivalai teisintis.

– Mes bjaurios? – aikteli Tifanė, vaidindama įsižeidusią, ir prispaudžia ranką prie krūtinės. Kratydama galvą ji vėl pažvelgia man į akis. – Idena, sakau tau tikrą tiesą: Megana puikiai sugeba pamaloninti vaikinus ranka, o Reičelė puikiai čiulpia. – Abidvi manikiūrininkės pakelia akis į dangų ir susižvelgia. Kertu lažybų, laukia nesulaukia, kada išsinešdinsim. – Bet kokiame vakarėlyje aptiksi jas skirtinguose kambariuose su skirtingais vaikinais. Reičę paprastai su Trevoru. O aš esu aukščiausios klasės.

– Ei! – dėl akių suskanta prieštarauti Reičelė ir Megana. Vis dėlto Reičelė pašmaikštauja: – Nežinojau, kad dulkinimasis „American Apparel“ matavimosi kabinose dabar laikomas aukščiausia klase.

– Šitai nesiskaito, – ginčijasi Tifanė, prikąsdama lūpą, kai manikiūrininkė baigia jai tvarkyti dešinę ranką. – Aš bent palaikau santykius su vienu žmogumi.

Pokalbis darosi baisiai nesmagus, bet aš prisimerkusi laukiu, ar atsikirs Reičelė su Megana. Jos greitai susižvelgia ir nusivaipo, bet tyli.

Sutinku Reičelės žvilgsnį ir klausiamai kilsteliu antakius – kodėl jos taip staiga nutilo? Ji tik papurto galvą, lyg norėtų pasakyti, kad ne laikas kalbėti apie tai. Paskui atsikrenkščia ir nusprendžia grąžinti pokalbį į vėžes:

– Taigi šeštadienį bus linksma, tiesa?

15

Ateina šeštadienis, penkiolika valandų dvidešimt septynios minutės gaunu skubią žinutę iš Reičelės. Jos tėvai ką tik išvažiavo, – keturiomis valandomis vėliau, negu buvo numatę, – tad mums belieka penkios valandos pasiruošti siautulingam vidurinės mokyklos vakarėliui. Reičelė nori, kad ateitume kuo greičiau. Man arčiausia.

– Einu pas Reičelę, – sakau tėčiui, narpliodama sportbačių raištelius prie svetainės durų. – Bėdos dėl vaikino, – priduriu. – Tikriausiai užsisakysim maisto, todėl pietauti negrįšiu.

Tėtis nutildo televizoriaus garsą ir nužvelgia mane, svarstydamas, ar nereikėtų prieštarauti.

– Turbūt pamiršai, kad vežamės Džeimį ir Čeisą žiūrėti „Dodgers“ rungtynių? Išvykstame po valandos, nes stadionas yra Anahaime. Ar šįvakar apsieisi be mūsų?

– Ak, žinoma. – Nuostabu. Nereikės meluoti, kodėl užtrukau pas Reičelę. – Iki jums išvažiuojant negrįšiu, tad linkiu gerai praleisti laiką. Iki, Ela.

Pamotė nusišypso, jos galva padėta mano tėčiui ant peties, ranka ant šlaunies. Stengiuosi pamėgti šią moterį, bet negaliu.

– Pasilinksmink su draugais, – sako ji.

Atsisveikindama linkteliu ir uždarau duris, tada nudrožiu skersai gatvę. Per porą savaičių viešnagės jau pripratau prie saulėto oro ir šiek tiek pažįstu miestą, bet iki šiol neperkandau merginų, su kuriomis bendrauju. Ar Reičelė ir Megana yra mano draugės? Praleidau su jomis daugybę laiko, todėl norėčiau laikyti tokiomis. Tifanė dar neapsisprendė, draugauti su manimi ar ne. Kartais atrodo, kad ji tiktų į drauges, o kitąsyk pamanau, kad nekenčia manęs.

Penkioliktą valandą trisdešimt viena minutė įžengiu pro didžiąsias duris. Kaip ir tikėjausi, pasirodau pirmoji. Reičelė tampo vakuuminį siurblį po medines grindis, ieškodama kištukinio lizdo. Ji sutrikusi ir išvargusi, nors tvarkytis dar nė nepradėjome.

– Negalėjau nieko imtis, kol neišvažiavo tėvai, – aiškina ji, tempdama siurblį paskui save. – Jei būčiau nei iš šio, nei iš to puolusi švarintis, jiems būtų kilęs įtarimas.

– Viskas gerai, Reičele, – neskubėdama tariu švelniu balsu. – Nusiramink, dar turime penkias valandas.

– PENKIAS VALANDAS, Idena! – suklinka draugė, nuspiria siurblį į šoną ir suleidžia pirštus į plaukus. Šiandien jie sugarbanoti, tokia šukuosena jai tinka. – Penkias valandas apsikuopti ir išsišveisti, nukabinti paveikslus ir kitus brangius niekučius, nupirkti gėrimų, maisto ir parinkti muziką! Kodėl apsiėmiau surengti vakarėlį? – Reičelė spokso į mane taip išpūtusi akis, kad nejučiomis nusijuokiu.

– Reičele!

Ji sužiūra dar įdėmiau.

– Ką?

– Gal pamiršai, kad mes tau padėsim? – kilsteliu antakius ir drąsindama linkteliu, stengiuosi nuraminti draugę. Jai tetu-

rėtų rūpėti, kad nenutvertų tėvai. – Tifanė ir Megana jau pakeliui, tiesa?

– Pakeliui, – atsidūsta Reičelė, prispaudžia prie krūtinės, kita nuleidžia saulės akinius ant nosies, paskui vėl kimba į siurblį.

– Na, mat, – sakau. – Taigi mes padėsime tau susitvarkyti, paskui nuvažiuosime į parduotuvę, apsipirksime ir grįžusios išrinksime muziką. Laiko pakaks.

Tylėdama Reičelė įjungia siurblį ir pradeda plūktis. Nutariu neklausinėti jos apie saulės akinius ar psichikos stabilumą.

– Aš jau čia! – siurblio ūžesį nustelbia balsas man už nugaros. Atsigręžusi išvystu Tifanę, apsikrovusią trapučiais ir padažais. Pasigailiu, kad nieko neatsinešiau. – Ar ji nešioja saulės akinius kambaryje?

Liūdnai papurtau galvą.

– Reičelė šiek tiek nerimauja.

– Mudvi imsimės virtuvės, – pareiškia Tifanė, niekinamai žvilgtelėjusi į karštligiškai siurbiančią grindis šeimininkę. – Netrukdykim jai.

Nuseku paskui Tifanę į virtuvę, ji numeta pirkinius ant ruošos stalo. Čia beveik nėra ko daryti. Kriauklėje tik kelios lėkštės ir peiliai, Tifanė greitai sumeta juos į indaplovę. Atidarau užpakalines duris ir dirsteliu į sodą. Viskas tvarkinga.

– Tai kiek bus svečių? – klausiu uždariusi duris.

– Apie keturiasdešimt, – atsako Tifanė. Vis dar girdžiu, kaip Reičelė darbuojasi siurbliu kitame namo gale. – Stengėmės nepriviesti per daug. Dekleno Portvudo šutvė nedalyvaus, taigi galima atmesti maždaug penkiolika žmonių, įprastinių vakarėlių lankytojų.

– Tai žmonės, linkę kvaišintis užpakaliniame kieme, tiesa? – klausiu tiesiog dėl aiškumo.

– Panašiai, – tyliai atsako Tifanė ir imasi dėlioti trapučius išilgai ruošos stalo, neužmiršdama ir dubenėlių su padažais.

– Taileris nepriklauso tam būriui?

Tifanė tuoj pat liaujasi šeimininkauti, jos akys blyksteli. Suprantu, kad mano klausimas nederamas. Iš Tifanės veido matyti, jog tai uždrausta tema.

– Ne, – dvejodama atsako ji.

Puikiai žinau, kad Taileris draugauja su Deklenu ir kitais žolės rūkytojais bei kokaino uostytojais. Žinau, nes buvau jų vakarėlyje.

– Priklauso, – paprieštarauju.

– Kokį šūdą čia mali? – įsiunta Tifanė. Jos reakcija nustebina mane. Neketinau jos erzinti. Tikrai nenoriu tapti Tifanės prieše.

– Tiesiog išsprūdo, – murmteliu.

Mudvi pasikeičiame reikšmingais žvilgsniais, galiausiai ji nusuka akis. Tifanės nuotaika neabejotinai sugedusi, mergina prisimerkusi šnairuoja į mane. Paskui vėl imasi trapučių ir padažų, o aš tiesiog stebiu, nenumanydama, ką veikti.

– Nemėgstu kalbėti apie tai, – po neramios tylos prisipažįsta Tifanė. – Nesmagu, kad žmonės žino, su kuo man tenka taikstytis.

Tifanė nemėgsta apie tai kalbėti, nes jai nesmagu? Negi žmonių nuomonė svarbesnė už Tailerio sveikatą? Susiraukiu.

– Manau, jam reikėtų pagalbos.

Tada Tifanė vėl pažvelgia į mane, šįsyk globėjiškai šypsodamasi.

– Idena, pasakysiu atvirai: labai abejoju, ar Taileriui svarbi tavo nuomonė.

Nesumetu, ką atsakyti. Galvoju tik apie tai, kad esu gerokai įpykusi ir noriu jai atsikirsti. Laimė, nespėju, nes į virtuvę

susirūpinusi, suraukusi kaktą įlekia Megana ir tuoj pat paklausia:

– Ar galit pasakyti, kodėl mūsų draugė siurbia kavos staliuką su saulės akiniais?

Dvi valandas švariname Reičelės namus, nors tai, tiesą sakant, visiškai beprasmiška. Juk vakarėliui baigiantis viskas bus apšnerkšta. Išsiurbiame patalpas, suslapstome įvairias puošmenas, pasak Reičelės, jau dešimtmečius priklausančias jos šeimai, iššluostome grindis, užrakiname jos tėvų kambarį. Kiti trys miegamieji – du laisvi, trečias Reičelės – lieka atdari, jei kam prireiktų.

Baigusios tvarkyti namą, traukiame pirkti būtiniausių dalykų – alkoholinių gėrimų ir sargių. Laukiame prie pigių svaigalų parduotuvės Reičelės automobilyje. Tifanė, siūbuodama klubais ir patempusi lūpą, nudrožia vidun. Po penkiolikos minučių išlekia su vežimėliu, prikrautu įvairiausio alaus ir kitokių alkoholinių gėrimų, tarp jų labiausiai verčiančios iš kojų tekilos.

– Prekiavo indėnų kilmės vaikinas, – sako ji, mums padedant sukrauti krepšius į bagažinę. – Šįkart paklausė mano telefono numerio. Daviau jam tavąjį, Mege.

Paskui sustojame prie maisto produktų parduotuvės ir pusę valandos vaikštinėjame tarp lentynų, kol iššluojame vaisvandenius ir traškučius. Reičelė nori būti tikra, kad užkandžių nepritrūks. Kai apsirūpiname gėrimais ir traškučiais, – net automobilio bagažinė smukteli žemyn, – nusprendžiame, kad penkių valandų programa įgyvendinta sėkmingai. Tiesą sakant, viską spėjame per tris valandas. Lieka laiko trumpai promenadai. Padedama trijų draugių, nusiperku apdarą vakarėliui. Tifanė parenka spalvą, Reičelė stilių, Megana aksesuarus. Namo grįžtu su koralų spalvos suknele gilia iškirpte, labai

trumpa ir gerokai prigludusia, bet atitinkančia mados reikalavimus.

– Tikiuosi, tavo tėvai nepaskambins maniesiems, – sumurma Reičelė, mums grįžus į jos namus ir nešant pirkinius į vidų.

Ji nerimauja be reikalo. Tėtis su Ela sėdės futbolo rungtynėse ir čiaumos meksikietiškus traškučius.

– Tėtis su pamote išvažiavo žiūrėti, kaip žaidžia „Dodgers", – sakau. – Gerai, kad jie mėgsta futbolą.

Reičelė, Tifanė ir Megana sužiūra į mane. Galiausiai Reičelė klausia:

– Idena, juk žinai, kad „Dodgers" yra krepšinio komanda, tiesa?

– Koks skirtumas.

Reičelė papurto galvą ir juokdamasi linkteli mano namų pusėn.

– Eik ruoštis, – ragina ji. – Jau beveik septynios. Pakviečiau svečius ateiti po devintos. Sakau ir tau, Tife. Mudvi su Mege susitvarkysim dviese.

Prieš mums išsiskirstant, susitariu su Tifane, kad grįšim prieš devynias. Tokia taisyklė: jei tavo draugė rengia vakarėlį, turi ateiti anksčiau už kitus. Megana lieka padėti Reičelei. Šiaip ar taip, ji sukaktuvininkė.

Po pusės minutės grįžtu į namus ir lipu laiptais, atsargiai nešdamasi naują suknelę. Laiptų aikštelėje kelią pastoja grėsmingas pavidalas.

– Regis, namie likome tik mudu, – man priartėjus sako Taileris. Dvi dienas jo nemačiau. Įbrolis dažnai dingsta, Ela nė neklausia, kur. Gal retkarčiais ir pasiteirauja, bet, rodos, jai pabodę reikalauti pasiaiškinimų. O mano tėtis vis dar įnirtingai mėgina priversti Tailerį laikytis taisyklių, nors šiam į jas nusi-

spjauti. – Visi kiti išvažiavo į „Dodgers“ rungtynes. „Angels“ tikrai pralaimės.

– Žinau, – sakau. – Gal leisi praeiti?

– Be abejo, – mano nuostabai, Taileris pasitraukia į šoną. Eidama pro jį suraukiu antakius ir stabteliu prie savo kambario durų. Įbrolis atrodo pavargęs. – Kas yra?

– Ateisi šįvakar pas Reičelę? – klausiu, nors atsakymą jau žinau. Regis, Taileris nepraleidžia nė vieno vakarėlio.

– Aha, – taria jis. Krypteli galvą ir šiek tiek prisimerkia. Sunku pasakyti, kaip dabar nusiteikęs. Jo įsiūtis akimirksniu gali virsti džiaugsmu ir atvirkščiai. – Būsi ir tu?

– Taip.

– Šaunu, – pareiškia Taileris. – Kada mudu eisim?

– Ką turi galvoje sakydamas „mudu“? – vos neprunkšteliu, atidarydama savo kambario duris, suknelę vis dar laikau užmetusi ant rankos. – Gatvę sugebėsiu pereiti ir viena, be tavo pagalbos. Taileri, žygiuok ten, kada panorėjęs.

– Nurimk, – burbteli įbrolis.

Sučiaupęs lūpas jis papurto galvą ir nulipa žemyn, leisdamas man ramiai ruoštis. Pats turi marias laiko, nes yra vaikinas. Pasirengti jiems užtenka dešimties minučių: palįsti po dušu ir apsivilkti švarius marškinėlius.

Išgirstu, kaip svetainėje ima veikti televizorius. Tada traukiu į vonią ir atsistoju po dušu, atlieku visas varginančias moteriškas procedūras – nuo galvos trinkimo iki pažastų ir kojų skutimo. Plaukai išdžiūsta greitai, nutariu susukti juos stambiomis garbanomis. Per daug nesistengiu, nes niekam šiame mieste nesiekiu kristi į akį. Paskui saikingai pasidažau, apsivelku suknelę, apsiaunu aukštakulnius ir dirsteliu į laikrodį. Jis rodo dvidešimt valandų keturiasdešimt devynias minutes.

Išeinu iš kambario tuo pat metu kaip ir Taileris. Regis, jis pasirengęs traukti į svečius. Vilki baltus marškinėlius ir juodą odinį švarką. Net ir taip kukliai apsirengęs, vaikinas nepaprastai patrauklus. Galiausiai dingteli, kad jam viskas dera: sunkūs batai ir sportbačiai, marškiniai ilgomis rankovėmis ir sportiniai marškinėliai. Ore tvyro stiprus vyriško tualetinio vandens kvapas, dar paryškinantis Tailerio žavesį. Prisimenu, kaip Tifanė gyrė tą kvapą prekybos centro matavimosi kabinoje. Tai „Bentley“.

Pasidavusi įbrolio kerams, klausiu:

– Einu pas Reičelę. Palaikysi draugiją?

Taileris įdėmiai nužvelgia mane, o aš labai susidroviu gilios iškirptės. Galiausiai jis sumurma:

– Turiu kai kur užsukti.

– Kur?

– Šen bei ten, – šiurkščiai atkerta Taileris, vengdamas atsakyti. – Eik pas Reičelę. Pasirodysiu po dvidešimties minučių.

– Vis dėlto kur išsiruošei? – neatlyžtu.

Vaikino žvilgsnis kelia man nerimą ir įtarumą. Jis suka akis šalin, gniaužo kumščius, jam trūkčioja lūpos.

– Po velnių, Idena! – Taileris įsiutęs mosteli ranka, nusigręžia ir puola atgal į savo kambarį.

Seku iš paskos, kambaryje tvyro prieblanda – užuolaidos užtrauktos, šviesa nedega. Tamsoje pašnairuoju į įbrolį.

– Ko siunti? – klausiu, kai jis persibraukia plaukus ranka. Kažkodėl man atrodo, kad Taileris priblokštas. – Tik paklausiau, kur susiruošei.

– Einu su kai kuo susitikti, aišku? – beveik surinka jis. Įbroliui žvelgiant į mane, jo kūnas įsitempia. – Turiu šį tą pasiimti, bet tai ne tavo reikalas.

Stebeiliju į Tailerį, jo akys žaibiškai keičiasi – tai apsiblausia, tai tampa gilios kaip šuliniai. Pastebiu, kaip kilnojasi vaikino krūtinė, rodos, girdžiu plakant jo širdį.

– Tu susitiksi su Deklenu, – ne klausiu, o teigiu. Man tai akivaizdu. – Jis neateis į vakarėlį, todėl pasimatysi su juo dabar, tiesa?

Tailerio pečiai nusvyra, jis sunkiai atsidūsta ir užsimerkia. Ima purtyti galvą, trūksmingai kvėpuodamas. Paskui įniršęs atsimerkia.

– Po šimts, keliauk į vakarėlį.

– Ne, – tvirtai pareiškiu, nesijudindama iš vietos. Atėjo metas dorotis su bėda, o ne apsimesti, kad jos nėra. – Neleisiu tavęs pas Dekleną.

– Idena, – Taileris nuryja seilę, per jėgą ištartas vardas dar labiau įsiutina mane. Įbrolis žingteli artyn, šiek tiek palinksta į priekį, kad mūsų veidai atsidurtų viename lygyje. Jo žvilgsnis gąsdinantis. – Tu nieko negali padaryti.

– Esi teisus, – sakau. Prikimstu, balsas truputį dreba. Tailerio veidas taip arti manojo, kad dingojasi, jog jis vagia iš manęs deguonį. Vos iškošiu žodžius. Prisiverčiu kalbėti, nes trauktis nebėra kur. – Negaliu nieko padaryti, nes pats nenori išsikapstyti. Tau niekas nerūpi. Jaudinuosi, kad vieną vakarą perdozuosi ar numirsi, tąsomas traukulių. Tau nerūpi, kad esi tik septyniolikos ir jau priklausomas nuo kvaišalų. Nerūpi, tiesa? – Vaikinas tyli, tik dar labiau prisimerkęs spokso į mane. – Tau terūpi pasirodyti kietuoliu per vakarėlius, padaryti įspūdį žmonėms susikurtu šikniaus įvaizdžiu. Tai apgailėtina.

Jis papurto galvą.

– Taip darau ne dėl to.

– Tai dėl ko? Stengiesi pritapti prie nevykėlių savo draugelių ar?..

– Man tai atsipalaidavimas! – piktai atkerta Taileris, prispaudžia ranką prie kaktos, užsimerkia ir atsidūsta. Stoja ilga nejauki tyla. – Po griausmais, tai atsipalaidavimas, – švelniai sumurma jis ir vėl atsimerkia – žvilgsnis niūrus kaip visada. Rūškanai pažiūrėjęs į mane, įbrolis sako: – O dabar, po velnių, man kaip tik reikia atsipalaiduoti.

Pyktis, įniršis, susierzinimas dėl nuolatinių įžeidinėjimų mano širdyje susilieja į viena. Tai tarsi netikėtas adrenalino pliūpsnis. Nuo jo lyg pakvaištu, kraujas kunkuliuoja gyslomis, tad nebesivaldau. Vos tik Taileris nutyla, ištiesiu rankas, suimu jo veidą ir pajuntu odos šilumą. Įsisiurbiu vaikinui į lūpas ir apimta jaudulio tvirtai užsimerkiu, spengiant tylai. Mano širdis agoniškai daužosi krūtinėje, ją dar labiau kursto Tailerio lūpų prisilietimas. Galiausiai atsitokėju ir lėtai atšlyju, kol jis vėl nepatrako.

Žingteliu atgal. Taileriui pažvelgus į mane išplėstomis akimis, suima šleikštulys. Laukiu, kol jis pratrūks, piktai paklaus, ar nekvoštelėjau, ir man teks tai patvirtinti.

– Nesuprantu, kas man užėjo, – suveblenu. Žodžiai stringa gerklėje, bandant išspausti pasiaiškinimą. – Aš... aš nenutuokiu, kas nutiko. Aš... Labai atsiprašau. Stengiausi... kad tu atsipalaiduotum... Aš...

Taileris mane užčiaupia bučiniu. Vaikinas prisišlieja taip stipriai, kad net truputį susvyruoju ir atsilošiu į sieną. Jis delnais suima man veidą, nykščiais glosto skruostus, paskui suleidžia pirštus į plaukus. Tailerio bučinys greitas, nekantrus, karštas. Ir visai neįtikimas. Tuoj pat apkabinu jį, virpėdama visu kūnu. Juntu vaikino pyktį, nuo jo sklindančią įtampą. Nesuvokiu, kodėl neatstoju. Žinau, kad turėčiau atsitraukti, kad šitaip neturėjo nutikti, bet esu tarsi užhipnotizuota ir negaliu

liautis. Taileris uždeda ranką man ant strėnų ir visai trumpam prisitraukia artyn.

Paskui liaujasi.

Staiga atplėšia lūpas nuo manųjų, paleidžia mane iš glėbio ir atšlyja. Viskas baigiasi taip pat greit kaip ir prasidėjo.

– Šūdas, – sau panosėje sumurma jis, tiksliai įvertindamas padėtį, mat man irgi taip atrodo.

Visiškas šūdas!

16

Taileris gręžia mane žvilgsniu. Stoviu išplėtusi akis, visiškai priblokšta, stebėdamasi savimi, bet atvirai žiūriu į jį. Taileris priešingai. Jo akyse atsispindi daugybė jausmų, jų atspalviai kinta taip greit, kad nespėju suvokti, kol nugali tamsiausias jausmas – įniršis.

– Einu pas Reičelę, – burbteli jis. Užsisega švarko užtrauktuką, persibraukia plaukus ranka ir nusigręžia. Po akimirkos išeina iš kambario, nė nedirstelėjęs per petį, bet man tai nerūpi. Esu per daug sutrikusi, tad nieko nebejaučiu.

Negaliu logiškai paaiškinti, kas ką tik nutiko. Rodos, ir Taileris nenori to svarstyti. Stoviu mirksėdama visą amžinybę, kol iš sąstingio pabudina laukujų durų trenksmas.

Mano mintys šėlsta, širdis tuksi, kol pamažu ateina suvokimas. Aš ką tik pabučiavau Tailerį.

Įbrolį Tailerį. Ką tik pabučiavau savo įbrolį. Vaikiną, kuris mane siutina, kurį išvydus man užverda kraujas. Turintį draugę. Keista, ji ir mano draugė.

Kas per velniava, Idena?

Tulžis degina man gerklę, užsidengiu burną ranka. Rodos, pravimsiu. Kai lūpos ima drebėti, giliai įkvepiu. Pirmoji pa-

bučiavau aš, bet Taileris atsakė į mano bučinį. Ir su velnišku įkarščiu.

Mintimis grįžtu prie Reičelės ir Meganos, prie vakarėlio kitapus gatvės. Pažadėjau, kad būsiu ten jau prieš penkiolika minučių. Turiu eiti ir vaidinti, tarsi nieko nebūtų nutikę.

Atrodyti kaip mergina, kuri nebučiavo savo įbrolio.

Atsidususi liepiu sau tvardytis. Bent jau iki vakarėlio pabaigos. Betgi ten bus ir Taileris, tad abejoju, ar man pavyks. Ar galėsiu pasikalbėti su juo? Paklausti, kas, po šimts, įvyko tarp mudviejų? O gal nekreipti į jį dėmesio? Pati nežinau.

Parstypčioju į savo kambarį ir pasižiūriu į veidrodį, tada pasiimu piniginę ir susitvardau. Taileris bent jau nuėjo tiesiai pas Reičelę ir nesusitiko su Deklenu – jeigu įtikinsiu jį, gal liausis kvaišintis.

Nulipu laiptais, išeinu į lauką ir užrakinu duris atsarginiu raktu. Krūtinę vis dar spaudžia sunkumas. Jau girdžiu sklindant muziką iš Reičelės namo, žinau, kad ilgainiui ji vis garsės, nes atvyks daugiau svečių, ir jie pasigers.

Man einant per gatvę, privažiuoja automobilis, pilnas nepažįstamų vaikinų. Užtat jie pažįsta mane – vienas išlipa iš mašinos su dėže alaus ir sutinka mano žvilgsnį.

– Tu Idena, tiesa?

– Aha, – atsakau nesustodama, tik šiek tiek sulėtindama žingsnį. Esu visai nenusiteikusi bendrauti.

– Girdėjau apie tave, – sako vaikinas ir vos šypteli. Paskui koja užtrenkia mašinos dureles, rankoje laikydamas alų, kitą ranką paduoda man. – Tailerio sesuo, taip?

Vos nepravimstu. Šis žodis sukelia man pasišlykštėjimą savimi, gėdą dėl savanaudiško poelgio. Nė kiek neabejoju, kad tai neteisėta ir amoralu. Tesugebu pralementi:

– Įseserė.

Skubiai linkteliu ir nueinu. Atskubu prie didžiųjų durų, atidarau jas, ir mane apkurtina muzika, ji bent jau užgožia galvoje dūzgiančias mintis.

– Idena, kur, po perkūnų, buvai? – iš svetainės per visą koridorių surinka Reičelė, modama man taure. Svarstau, ką Reičelė geria. Draugei prisiartinus ir prabilus, pajuntu alkoholio smarvę: – Svečiai jau renkasi, o tu pasirodai tik dabar? Tavęs ieškojo Megė.

– Atsiprašau, – sakau. Tiek teįstengiu. – Kur ji?

– Maišo gėrimus, – Reičelė purto galvą pagal muzikos ritmą, jos šypsena virsta plačiu vypsniu. Įtariu, kad ėmė maukti, vos mudviem su Tifane išėjus. – Eik pasiimti gėrimo!

Svečių kol kas ne per daugiausia, gal penkiolika. Jie pasklidę po visus kampus ir, laimė, dauguma dar blaivūs. Kiti atvažiuos vėliau. Nesunkiai patenku į virtuvę, nes svečiai atsipalaidavę ir ramūs. Ten randu Meganą. Deja, ir Tifanę. Vėl pajuntu tulžies kartumą.

– Pagaliau! – sušunka Megana. Puola manęs apkabinti, tamsūs plaukai užkrinta jai ant veido. Irgi geria ilgiau negu dvidešimt minučių. Megei apglėbus mane, Tifanė pakelia akis į dangų. Nusuku žvilgsnį. – Štai, paimk! – uoliai linkčiodama Megana įbruka savo stiklinę ir paskui grįžta prie ruošos stalo susitaisyti gėrimo.

– Kas čia?

– Nežinau, – atsako ji.

Ateina vaikinai iš automobilio. Jie atitraukia Meganos dėmesį nuo manęs. Draugė parodo, kur pastatyti dėžę alaus. Akies krašteliu matau, kaip Tifanė man šypsosi.

Laikydama taurę ji prasibrauna pro naujuosius atvykėlius. Tifanė, kaip įprastai, atrodo rafinuotai su balta suknele, užpakalyje siekiančia grindis.

– Reičelė ir Megė vos neišvarė manęs iš proto, – linksmai sako ji ir nusijuokia. – Abidvi visiškai nusilakusios.

– Aha, – pritariu silpnu balseliu. Negaliu pažvelgti Tifanei į akis, bet sukaupiu drąsos paklausti: – Taileris čia?

– Stengiasi išmaukti tiek alaus, kiek pajėgs, – paaiškina ji smerkiančiu balsu ir pažvelgia pro virtuvės langą. Klausydamasi jos kalbų apie Tailerį, pasijuntu dar kaltesnė ir galiu bet kurią akimirką apsipilti ašaromis. – Laukiu, kol nusigers ir grįš į vidų.

Dirstelėjusi pro langą, išvystu du vaikinus, aplink juos mėtosi daugybė tuščių alaus skardinių. Vienas iš jų Taileris, antro nesu mačiusi. Žiūriu, kaip Taileris praduria alaus skardinę automobilio rakteliais, priglaudžia prie lūpų ir žaibiškai ištuština. Šį triuką jie kartoja be paliovos.

– Vaje, – sakau. Įbedu akis į Tifanę, nekreipdama dėmesio į sąžinės graužimą. Pabučiavau jos vaikiną – šie žodžiai nepaliauja suktis galvoje, tarsi negalėčiau patikėti, kad taip padariau. – Jiems prastai baigsis, tiesa?

– Kaipgi kitaip, – Tifanė gūžteli pečiais. Gurkštelėjusi vyno, dar labiau susiraukia, tiesiog perkreipia veidą. Šiaip jau vyno ji negeria. Toks jos elgesys rafinuotas kaip ir suknelė. Tifanę gaubia elegantiškumo aura, kurios stokoju aš. Palyginti su manimi, ji atrodo suaugusi. – Taileris nervina mane. Kodėl stovi kieme ir laka, užuot buvęs drauge?

Rodos, suprantu, kodėl vaikinas žaloja kepenis ir nuodijasi alkoholiu. Jeigu jo galvoje tokia pat sumaištis kaip manojoje, padėti atsipalaiduoti gali tik alkoholis. Aš irgi išgerčiau, bet bijau apsivemti, todėl dirbtinai šypteliu Tifanei ir išeinu iš virtuvės su Megės gėrimu rankoje. Neturiu nuotaikos gerti, bendrauti ar šokti, tad galiausiai imu žiūrėti į Reičelę. Ji atrodo labai laiminga, siūbuoja ir vos pastovi ant kojų. Regis, alkoholis

pateko jai tiesiai į kraują, todėl aš mažiausiai valandą atlieku auklės vaidmenį.

– Idena, aš visai blaivi, – apgailėtinai vapa Reičelė, jau kelintą sykį mano pakelta nuo grindų. Ji iš paskutiniųjų stengiasi išlaikyti pusiausvyrą, išdidžiai žingsniuoja medinėmis grindimis, avėdama aukštakulnius su platformomis ir kas kelios minutės griūva.

Vėl ją prilaikau, ir pakeliu akis į dangų, nes Reičelė mostu prašo pasitraukti.

– Žinoma, tu blaivi.

– Dabar aš jai padėsiu, – už nugaros išgirstu garsų balsą, kažkas paima Reičelę už rankų. Pastveria pačiu laiku, dar nepargriuvusią.

– Trevorai! – tiesiog suklinka Reičelė. Ji taip stipriai griebia vaikiną už kaklo, kad vos jo neišnarina, paskui apiberia skruostus bučiniais.

Trevoras iškelia nykščius, ir man belieka melstis už jį. Šįvakar tąsytis su Reičele – tikras košmaras.

Atlikusi angelo sargo pareigas, vis dar blaivi, braunuosi per svečių minią, – visi jau susirinkę, namai sausakimši, – kol kelią pastoja stambus vaikinas. Tai Džeikas – kvailomis akimis, kvaila šukuosena, kvaila šypsena.

– Kur buvai, nepažįstamoji? – kikendamas apglėbia mane per pečius ir gurkšteli alaus. Paskui ima tempti į šoną. – Visą savaitę skambinau tau.

Prisipažinsiu, kad visą tą laiką neatsakiau į jo nuolatines žinutes ir skambučius. Iš galvos neišėjo „Maksvelo bazė“.

– Atleisk, buvau labai užsiėmusi, – pameluoju. Iš tiesų skaičiau, bėgiojau ir bučiavau savo įbrolį. – Kada atvažiavai?

– Prieš dvidešimt minučių! – Džeikas perrėkia trankią muziką, jo balsas garsus, šaižus ir erzinantis. Kai vaikinas palinks-

ta artyn, mano lūpų kampučiai kilsteli, o jis, prisikišęs man prie ausies, pakutena veidą savo kvėpavimu. – Ar nepamiršai, kad mano tėvai ketvirtadienį išvyko iš miesto? – sušnabžda šiek tiek besipinančiu liežuviu. – Šįvakar gali atvažiuoti pas mane ir likti.

Užtektinai prisiklausiau apie Džeiką ir nusprendžiau neturėti su juo nieko bendra, nenoriu būti dar viena mergina, kurią jis įtrauks į savo sąrašą.

– Ačiū, bet ne, – nusišypsau. Gal jeigu būsiu maloni, Džeikas atsikabins. – Gyvenu kitoje gatvės pusėje, verčiau eisiu namo.

Išgirdęs mano žodžius, jis lyg ir nusimena, bet greitai susitvardo.

– Gerai, bent jau atsipalaiduok su manimi, – sako jis. – Atnešiu tau išgerti.

– Nenoriu gerti, – mano balsas šiurkštesnis, negu kalbant su Tifane. Jau dabar esu tokia atsipalaidavusi, tokia suglumusi ir taip įsiutusi ant savęs, kad reikia daug pastangų gražiai elgtis. – Atsiprašau, Džeikai, bet prastokai jaučiuosi. Šįvakar mano nuotaika nekokia, – iš dalies tai tiesa, be to, šia vienintele dingstimi tikiuosi jo atsikratyti.

– Kaip nori, – gurkštelėjęs alaus, vaikinas gūžteli pečiais ir nueina sau.

Vakarėlio svečiai vis labiau girtėja. Kuo sunkiau laikosi ant kojų, tuo labiau trokšta meilės. Reičelė dingsta su Trevoru. Galiu kirsti lažybų, kur.

Tad kol jie viršuje užsiima tuo, į ką yra įpratę, aš žiūriu tvarkos, nes, regis, esu vienintelė blaivi. Randu, kuo užimti mintis. Išvelku iš vonios nualpusią merginą. Išsiblaškau, šluostydama išlaistytus gėrimus. Atnešu vandens vemiančiam užpakalinia-

me kieme vaikinui. Visi šie darbai labai padeda užmiršti, kas nutiko tarp mūsų su Taileriu.

Po trijų valandų pagaliau jį pamatau.

Man renkant tuščius puodelius nuo pirmos laiptų pakopos, Taileris prasvirduliuoja visai pro šalį. Atrodo visiškai nusitašęs, nusilakęs iki sąmonės netekimo, jo gyslomis turbūt teka ne kraujas, o alkoholis. Įbrolis pasilenkia, parklumpa ant kelių ir delnais įsiremia į grindis. Ilgokai spokso sau į pirštus ir mataškuoja galva.

Lėtai ir atsargiai prisiartinu prie jo. Nenutuokiu, ką daryti, taigi pradedu nuo svarbiausio dalyko – ištariu jo vardą. Mano balsas virpa, bet kažkaip pasiekia alkoholio aptemdytas Tailerio smegenis. Vaikinas pakelia galvą ir pasižiūri į mane, jo akys mieguistos, išsiplėtusiais vyzdžiais, pavargusios ir labai tamsios. Paskui jis apsižvalgo.

– Mažuti, – šalia pasigirsta švelnus Tifanės balsas. Ji žengia tarp manęs ir Tailerio, suima jį už pažastų ir pastato ant kojų. Vaikinas tuoj pat pasvyra kairėn ir veidu plojasi į sieną, o Tifanė mėgina jį išlaikyti. – Taileri, – sako ji, bet jis nekreipia dėmesio, nes klaidžioja alkoholio migloje ir nieko nesupranta. Tifanė užsimeta Tailerio ranką sau ant sprando, nuveda jį prie laiptų ir pasodina. Paskui netikėtai skelia per veidą. – Išblaivėk! – pyksta ji. – Esi nepakenčiamas!

Tokio girto Tailerio dar nesu mačiusi. Rodos, Tifanė irgi. Ji atsidūsta, malšindama įsiūtį, ir suėmusi už smakro mėgina pakelti jo galvą. Taileriui merkiasi akys.

Suraukusi kaktą Tifanė dirsteli per petį į mane.

– Jeigu toks grįš namo, Ela jį užmuš, – sumurma ji, iš pasibjaurėjimo purtydama galvą. Taileris kažką nerišliai veblena. – Šįvakar parsivešiu pas save.

Trumpai linkteliu Tifanei, nes Taileris nuslysta nuo laiptų ir išsitiesia ant grindų, atmesdamas į šalis rankas ir kojas.

– Kodėl jis toks girtas?

– Visą vakarą maukė, – paaiškina Tifanė. Ji atrodo beveik blaivi, matyt, išgėrusi tik vyno. Mergina atsiklaupia prie Tailerio, suima jį už pečių ir mėgina pasodinti. – Vieną po kitos ištuštino mažiausiai šešias skardines, paskui dar nežinia kiek. – Tifanei trūksta jėgų. Smulkaus sudėjimo merginai sunku nuvilkti ir atremti Tailerį į sieną. Šis kabinasi jai į suknelę. – Įprastai jis žino savo normą. Man siaubingai nesmagu.

– Atnešiu jam vandens, – pasiūlau ir kuo greičiau maunu į virtuvę. Pildama iš čiaupo vandenį, nejučiomis suvokiu, kad Taileris taip darė tyčia. Dėl vienintelės priežastis – dėl to, kas nutiko tarp mūsų. Jį išprovokavau aš.

Užsuku čiaupą ir apsigręžusi atsitrenkiu į Diną.

– Malonu matyti nors vieną blaivų žmogų, – sako jis, žiūrėdamas į stiklinę mano rankoje.

Pats Dinas laiko skardinę alaus.

– Vanduo Taileriui, – paaiškinu. – Kaip pats laikaisi?

– Gerai, truputį kauštelėjęs, – droviai prisipažįsta jis ir pasikaso pakaušį. Tada patraukia pečiais. – Taileris per daug prisiliuobė.

– Žinau, – atsakau jam taip pat šiurkščiai kaip Džeikui. – Linksminkis toliau, Dinai, – prasispraudžiu pro jį, pro kitus svečius, besitrinančius virtuvėje, pro kaugę tuščių alaus dėžių, ir grįžtu į koridorių.

Tifanė sėdi atsišliejusi į sieną, sunėrusi rankas ant krūtinės, pasidėjusi Tailerio galvą ant kelių. Sunku pasakyti, ar jis miega, ar miręs. Paduodu jai vandens.

– Ačiū, – nuoširdžiai padėkoja mergina. – Taileris daro man gėdą, turiu išvežti jį iš čia, kad niekas nematytų.

– Užjaučiu, kad sugadino tau vakarėlį, – pati nežinodama, kodėl, atsiprašau už Tailerį. Veikiausiai dėl to, kad prisisiurbė per mane.

– Jis nuolat gadina man vakarėlius, – atsidūsta Tifanė. Taileris nori paglostyti jai veidą, bet mergina švelniai paima jo ranką ir patraukia į šalį. Jis suvaitoja. – Taileri, tu paskutinis šiknius, ar supranti šitai?

– Tifane...

Mergina susinervinusi dirsteli į mane. Taileris jai įgrisęs iki gyvo kaulo.

– Ką?

– Rytą, kai jis prabus... – vaikinas krypteli galvą, žvelgiu jam į veidą. Akys užmerktos, burna pražiota. – Ar galėsi priminti, kad turiu pasikalbėti su juo?

17

Pirmadienis, liepos 4-oji. Didžiausia valstybinė šventė, per kurią nepaprastai išauga fejerverkų paklausa, ir kiekviename mieste, rodos, padvigubėja gyventojų, nes visi plūsta švęsti į gatves. Nežinau, kaip Nepriklausomybės diena minima Los Andžele. Portlande mes kasmet traukdavome į Uosto bliuzo festivalį ir žiūrėdavome į fejerverkus virš Vilameto upės. Prieš išvykdamas į darbą, tėtis pasako, kad važiuosime grožėtis fejerverkais į Kalverį. Abejoju, ar jie bus įspūdingesni už Portlando.

– Idena, jeigu nori, gali važiuoti su mumis pažiūrėti parado Didžiojoje gatvėje, – siūlo Ela, man įslinkus į virtuvę su pižama. Čeisas su Džeimiu jau sėdi prie stalo. Čeisas, neatitraukdamas akių nuo televizoriaus, kemša kumpį; Džeimis pilasi dribsnių į dubenėlį.

Man kaip visada ne itin smagu likus su Ela be tėčio, juk prieš tris savaites nepažinojau nei jos, nei įbrolių. Dabar turiu juos laikyti savo antrąja šeima ir jaustis laisvai. Taip nėra, aš tik apsimetu.

– Gerai, – sutinku. – Ar Taileris jau namie?

Nemačiau įbrolio nuo šeštadienio vakarėlio. Vos Tifanei įgrūdus girtą Tailerį į kažkieno automobilį, kad būtų parvežtas

į jos namus, išėjau. Nebebuvo prasmės pasilikti. Parėjau namo, atsiguliau į lovą ir užmigau, tėčiui su Ela dar negrįžus. Nežinau, ar jie pastebėjo, kad kitoje gatvės pusėje vyksta siautulingas vakarėlis, bet rytą nė neužsiminė apie tai. Tik pasiteiravo, kur Taileris; man atsakius, kad liko nakvoti pas Tifanę, Ela susiraukė.

– Taip, – taria ji, dėdama lėkštes į kriauklę. – Vakare grįžo vėlai. Tikriausiai dar miega.

Negirdėjau, kaip grįžo Taileris, ir stebiuosi, kad išvis parsirado. Turėjo visą dieną praleisti pas Tifanę, stengdamasis išsipagirioti, nes, be abejo, prastai jautėsi. Gal šiandien galiausiai ištaikysiu progą pasikalbėti su juo apie tai, kas nutiko šeštadienį? Negaliu apsimesti, kad nieko nebuvo. Tokių dalykų neužmirši.

– Ar Taileris važiuos su mumis į paradą? – klausiu kuo atsainiausiai, kad nepasirodyčiau pernelyg besidominti įbroliu. Nė neįsivaizduoju, kaip reaguotų tėtis ir Ela, jei viską sužinotų. Tad nerūpestingai atsisėdu šalia Čeiso.

– Vargu, – atsako Ela. Ištraukusi kriauklės kištuką ir nusišluosčiusi rankas į rankšluostėlį, ji atsigręžia į mane. – Geriausia bus leisti jam pamiegoti.

Paradas prasideda pusę dešimtos ryto. Nesitikėjau, kad iškilmės bus taip anksti, todėl teturiu dvidešimtį minučių susiruošti, paskui išvažiuoju su Ela ir dviem įbroliais, o trečiasis lieka namie, miega gretimame kambaryje. Stengiuosi per daug negalvoti apie jį.

Mėginu padėti Elai rasti vietą automobiliui, bet tai, rodos, neįmanoma. Gatvės pilnos mašinų, žmonių ir prekystalių su Amerikos vėliavomis. Randame vietą tik už devynių kvartalų ir žingsniuojame iki Didžiosios gatvės. Ji užtverta automobiliams, ant šaligatvių būriuojasi veidus išsidažę žmonės su vėlia-

vomis. Mūsų ketvertas randa vietą atsistoti beveik gatvės gale, bet, parado dalyviams traukiant pro šalį, puikiai viską matome. Risnoja žirgai, žygiuoja orkestrai, rieda vintažinės policijos mašinos, nešami didžiuliai plakatai, važiuoja ugniagesiai, darda vežimai su gatvės artistais. Galų gale nuo raudonos, mėlynos ir baltos spalvų mane ima pykinti. Vis dėlto diena prasideda gražiai. Dvi valandas gėriuosi, kaip švenčia Santa Monika. Ir vis dėlto manau, kad liepos 4-osios atmosfera Portlande kur kas geresnė. Trokštu būti ten, namie, traukti su mama ir Amelija prie upės, klausytis įvairių grupių muzikos.

Pasibaigus paradui, susidaro spūstys, todėl Ela nusprendžia palaukti centre, kol gatvės pralaisvės. Kavinukėje valgome priešpiečius. Čeisas nešasi vėliavėlę, aš atrodau kaip įvaikinta – Ela ir berniukai šviesiaplaukiai, aš beveik juodaplaukė.

– Ar tėtis tau sakė, kad vakare važiuosim žiūrėti fejerverkų? – klausia Ela, kai užsisakome sumuštinių. Moteris padeda rankas ant stalo ir šypsosi man.

– Aha, – atsakau. – Kur yra Kalveris?

– Maždaug už dvidešimties minučių kelio. Tas miestas nerengė fejerverkų šventės nuo 1991 metų, – taria ji, su gailesčiu purtydama galvą. – Įprastai važiuodavome į Mariną del Rei, bet šiais metais ten nieko nevyks. Girdėjome, kad Kalverio fejerverkai esti puikūs. Šį vakarą ten suplauks daugybė žmonių.

– Taileris irgi? – paklausiu ir nudelbiu akis. Galbūt išsidaviau, todėl greitai pasitaisau: – Turiu galvoje, ar visi važiuosim?

– Žinoma. Džiaugiesi, Čeisai? – Ela apdovanoja sūnų nuoširdžia šypsena, matyti, kad didžiuojasi juo.

Kai Čeisas džiugiai palinkčioja, dingteli, kad nesu mačiusi jos taip šypsantis Taileriui. Staiga užplūsta nejaukumas ir net liūdesys. Jis yra tiesiog nevykęs vaikas, tokiu nepasididžiuosi. Norėčiau, kad būtų kitoks.

Užkandę ir apėję kelias parduotuves, po pietų galiausiai grįžtame namo. Taileris jau pabudęs. Žinau, nes girdėti, kaip ritmingai vaikšto po kambarį – tikriausiai pirmyn atgal.

Metas pradėti ruoštis vakaro išvykai. Nusimaudau po dušu, slampinėju po kambarį, išsirenku drabužius ir laukiu, kol išdžius plaukai. Netgi įsijungiu muziką, tikiuosi, kad Taileris vėl pabels į sieną ir paprašys ją nutildyti, bet jis nereaguoja.

Išsidžiovinu plaukus džiovintuvu, pajuntu troškulį ir nusprendžiu eiti į virtuvę. Pirma šiek tiek apsitvarkau, prieš išeidama išjungiu muziką, tada patraukiu prie laiptų.

Nežinia kodėl name tylu. Spėlioju, gal visi išėję. Prieškambaryje stabteliu, nes kai ką pamatau virtuvėje: Elą ir Taılerį. Jie negamina valgio ir nesikalba. Toli gražu. Nutykinu prie arkos, tyliai stebėdama juos iš toli, paskui dirsteliu už kampo.

Taileris padėjęs galvą Elai ant peties. Ji apkabinusi sūnų, užsimerkusi, įrėmusi smakrą jam į petį. Taileris sunkiai kvėpuoja, jo pečiai nusvirę, rankos karo prie šonų. Girdėti atodūsiai ir šniurkščiojimas, negaliu pasakyti, kuris iš jų verkia, gal abu. Ela tvirtai laiko sūnų. Taip tvirtai, tarsi nuo to priklausytų jos gyvybė.

– Aš tave suprantu, Taileri, – murma ji virpančiu balsu. – Tau leistina šitaip jaustis. Turi tam teisę. Kartais visko būna per daug.

Aišku, kad kažkas blogai. Tik nežinau, kas. Laukiu, kol Taileris ką nors atsakys, bet jis tyli. Girdžiu tik atsiveriant laukujes duris ir tėčio balsą iš koridoriaus galo:

– Spėkit, kas anksčiau ištrūko iš darbo?

Taileris akimirksniu atsitraukia nuo Elos, greitai pakelia galvą ir nueina į kitą virtuvės pusę. Atsidusęs persibraukia plaukus abiem rankomis. Matau, kad jo akys patinusios. Vaikinas atplėšia užpakalines duris ir išeina laukan.

Prispaudusi ranką prie krūtinės, Ela žiūri į tolstantį sūnų drebančiomis lūpomis. Vis dėlto prisiverčia susitvardyti, iki pasirodant tėčiui. Ji imasi darbo – įjungia kavos aparatą.

– Ar patiko paradas? – klausia manęs tėtis.

Atlošiu pečius, atsikrenkščiu ir linkteliu, jam einant pro mane ir atlaisvinant kaklaraištį. Vyptelėjęs tėtis patraukia į virtuvę, ten jį pasitinka plačiai besišypsanti žmona.

Spėlioju, ar jis žino, kad ta šypsena dirbtinė.

* * *

– Važiuosime vienu automobiliu, – po dviejų valandų pareiškia tėtis, visiems pasirengus vykti į Kalverį. – Užpakalyje tik trys sėdynės, todėl turėsim susispausti. Jei sustabdys policija, tau, Čeisai, teks atsigulti ant grindų.

Taileris suneria rankas ant krūtinės, pakelia akis į lubas ir atsiremia į koridoriaus sieną. Jis vėl atrodo įprastai. Pašaipi šypsena lūpose, iššūkis akyse. Man vis dar smalsu, kas blogo nutiko anksčiau, nežinia neduoda ramybės, bet negaliu klausti. Tai ne mano reikalas.

– Kodėl negaliu važiuoti savo automobiliu? – klausia Taileris.

– Esi nubaustas ir automobilio negausi, štai kodėl, – atšauna tėtis, vos dirstelėjęs į jį. – Judu su Idena laikykite mobiliuosius įjungtus, kad, šventei pasibaigus, galėtume jus rasti. Džeimis ir Čeisas liks su mumis.

– Ar išdėstytos jau visos suknistos saugumo instrukcijos? – prisimerkęs sumurma Taileris, niekinamai šypsodamasis.

Tai įprastinė jo veido išraiška.

Tėtis nekreipia dėmesio.

– Lipk į automobilį.

Taileris juokiasi, kai mes visi sulendame į reindžroverį ir keturiese susispaudžiame ant užpakalinės sėdynės. Net negalime užsisegti saugos diržų. Man iš dešinės sėdi Čeisas, iš kairės – Taileris. Esame taip susigrūdę, kad prisispaudžiu prie Tailerio. Kol vaikinas spokso pro langą, žvilgteliu sau į kojas. Nuo jo kūno šilumos man pasišiaušia rankų plaukeliai. Prikandu lūpą, kad neprasižiočiau, bet kai galiausiai pamatau jo batus, neištveriu. Jis, kaip ir aš, avi baltus „konversus".

– Nežinojau, kad avi tokius, – tyliai pasakau, kad neišgirstų besišnekučiuojantys tėtis ir Ela.

Taileris švelniai dirsteli į mane, mūsų akys susitinka.

– Aviu.

Tai visas mūsų pokalbis pakeliui į Kalverį. Automobilių siaubingai daug, tad galiausiai įstringame geram pusvalandžiui, kol pasiekiame vietos vidurinę mokyklą. Pasirodo, fejerverkai bus leidžiami čia ir rodomi ekrane. Ela neklydo, kad prisirinks begalė žmonių. Turime sumokėti už stovėjimą mokyklos automobilių aikštelėje, paskui dar daugiau paaukoti, kad patektume į patį renginį. Guodžiamės nors tuo, kad dėl perpildyto automobilio nebuvome sustabdyti policijos.

– Jeigu norite, paieškokite draugų, – sako Ela Taileriui ir man, kai įeiname į mokyklą ir pagal rodykles traukiame į futbolo stadioną. – Šventei pasibaigus, paskambinsime jums, jei nesusitiksime anksčiau, gerai?

– Gražiai elkitės, – priduria tėtis, žiūrėdamas vien į Tailerį. Juk amžinai tenka jaudintis tik dėl jo, nenuspėjamo nutrūktgalvio.

– Gerai, gerai, elgsimės, – burbteli vaikinas ir atsainiai pamojuoja tėvams. Jis skuba kuo greičiau pranykti, mikliai nardo minioje ir galiausiai dingsta iš akių.

– Megana irgi yra čia, – sakau tėčiui, bet akimis ieškau įbrolio pakaušio. – Eisiu paieškoti.

– Būk atsargi, – įspėja tėtis, bet linktelėjęs leidžia eiti.

Kalverio vidurinės koridoriais skubu ton pusėn, kur nužingsniavo įbrolis. Tolumoje girdžiu minios triukšmą ir muziką. Apima jausmas, kad traukiu į mokyklos futbolo varžybas. Iš dalies taip ir yra.

Virš stadiono įtaisytas ekranas. Kai pasiekiu užpakalines duris ir išvirstu lauk su visa minia, stadione išvystu tūkstančius žmonių. Vieni užsiėmę vietas tribūnose, kiti stovi aikštėje. Aplink ją pristatyta prekystalių su maistu, tolumoje leidžiasi saulė, minia tirštėja. Rasti Meganą nėra jokios vilties.

Aplink matau šeimas su vaikais, pagyvenusias poras ir būrelius koledžo studentų. Kai kurie atsinešę kėdes ir patiesalus, kad galėtų patogiai grožėtis reginiu. Pasijuntu vieniša ir gailiuosi nepasilikusi su tėčiu.

– Nemaniau, kad vaikštinėji pati viena, – garsus balsas man už nugaros perrėkia muziką ir aplinkinių pokalbius. Taileris smalsiai spokso į mane ir šypsosi puse lūpų. – Dabar galim pasikalbėti.

– Dabar? – nepatikliai klausiu.

Vaikinas turėjo daugybę laiko ir progų pasikalbėti, bet išsirinko liepos 4-osios iškilmes.

– Nesakau, kad čia, – sumurma jis, man pro petį apžiūrinėdamas aikštę, žmones ir prekystalius. – Eime, – apsigręžęs ir nuleidęs galvą, ima brautis ton pusėn, iš kur atėjo. Neramiai seku jam įkandin.

Mudu išeiname iš aikštės ir grįžtame į didįjį mokyklos pastatą. Iriamės prieš srovę. Kai patenkame vidun, širdis nusmunka į kulnus. Nenutuokiu, ar Taileris pyksta ant manęs, ar priims atsiprašymą. Nuo pirmosios minties mane net pykina.

Taip nervinuosi, kad vos nepametu jo iš akių. Vaikinas pasuka į koridorių, nekreipdamas dėmesio į užrašą EITI DRAUDŽIAMA. Žiūrovams atviri tik keli koridoriai, vedantys į aikštę, kitos patalpos pašaliniams uždarytos. Bet Taileris nepaiso taisyklių, o mane kamuoja toks šleikštulys, kad nė nemanau ginčytis. Netrukus pasiekiame koridoriaus galą, ten jis sustoja.

Triukšmas iš lauko vos girdimas, uždarytuose koridoriuose tvyro prieblanda, vaikino veidą nušviečia tik sklindantys pro langus besileidžiančios saulės spinduliai. Iš čia matyti aikštė, bet ji nedomina manęs. Traukia dėmesį tik priešais mane stovintis žmogus.

Taileris kurį laiką spokso į sieną, paskui atsigręžia. Pasipūtimo veide nelikę nė ženklo. Laimė, vaikino žvilgsnis nepiktas. Jis nuryja seilę.

– Kas, po velnių, nutiko šeštadienį?

– Nežinau, – prisipažįstu virpančiu balsu, tuo pačiu metu man suspaudžia paširdžius. – Atleisk. Tu mane... tiesiog suerzinai, nenorėjau, kad vėl pirktumeisi kvaišalų, ir tiesiog... tiesiog taip išėjo. Neketinau to daryti. Atleisk, gerai? Jaučiuosi bjauriai, man visiškai nesmagu, todėl verčiau apsimeskime, kad nieko neįvyko.

Taileris stebeilija į mane ir apsilaižo apatinę lūpą.

– Būtų gerai, jei ir aš galėčiau pasakyti tą patį.

– Ką? – kai išpyškinau visa, ką norėjau, man atlėgsta. Deja, trumpam, nes Taileris taip pažiūri į mane, kaip niekad anksčiau nėra žiūrėjęs. Mano kūnas vėl ima kaisti kaip aną šeštadienį.

– Atsakiau į tavo bučinį, – tiesmukai pareiškia vaikinas. – Ir neketinu atsiprašinėti dėl to.

– Kodėl?

Taileris veria mane žvilgsniu, svarsto, atsakyti ar ne. Jo akys švelnios ir ramios, bet balsas šiurkštus.

– Nes gerai žinojau, ką darau.

– Kodėl taip pasielgei? – sukuždu. Širdis daužosi kaip pašėlusi, krūtinę nudiegia skausmas, gniaužia skrandį.

– Todėl, kad velniškai norėjau, – piktai atkerta jis. Apsigręžia, atsuka man nugarą, paskui atsidūsta ir įsiremia ranka į sieną.

– Norėjai? – pakartoju. Dabar esu visiškai priblokšta, suglumusi, jaučiuosi dar prasčiau. – Ką, po galais, čia paistai?

– Troškai išgirsti tiesą?

Linkteliu, nors Taileris nemato manęs. Jis žemai nuleidžia ir papurto galvą.

– Sakau, kad tu mane velniškai trauki, Idena, aišku? – Vos šiems žodžiams išsprūdus iš lūpų, vaikinas apsigręžia ir įsiutęs žvelgia į mane, švelnumo nebelikę nė pėdsako. – Žinau, kad to neturėtų būti, juk, po šimts, esi mano įseserė, bet nieko negaliu padaryti. Tai be galo kvaila, nes tu man abejinga. Netgi, po perkūnų, atsiprašinėji dėl šeštadienio, – Taileris nudelbia akis ir truputį patyli. – Labai noriu, kad nebūtum atsiprašiusi. Atsiprašymas reiškia apgailestavimą.

Netekusi amo, sustingstu. Taileris, vaikinas, nuo pat mano atvykimo laikęs mane kilimėliu kojoms valyti, iš tikrųjų man neabejingas? Nieko nebesuprantu.

– Maniau, kad nekenti manęs, – pralemenu, nes tik tokie žodžiai ateina į galvą.

– Nekenčiu daugybės žmonių, – atrėžia Taileris, – tik ne tavęs. Ir vis dėlto negaliu pakęsti, kad sudominai mane. Labai sudominai.

– Liaukis, – sakau, atsitraukiu nuo jo per žingsnį ir purtydama galvą pakeliu ranką. – Esi mano įbrolis. Šitaip kalbėti nevalia.

– Kas, po galais, nustatė tokias taisykles, ką? – jis tulžingai nusijuokia, dirsteli pro langą ir vėl įsmeigia akis į mane. – Prieš tris savaites nepažinojau tavęs. Nelaikau seserimi, supranti? Esi man tiesiog mergina, su kuria susipažinau. Kam, po šimts, šovė į galvą vadinti mus broliu ir seserimi?

Dabar man išties supyksta širdis. Mintys sūkuriuoja, galvoje kirba daugybė klausimų.

– Tu turi merginą, – sušnibždu. – Tifanę.

– Bet ji nebedomina manęs! – surinka Taileris, kaip reikiant įsiutęs, kad paminėjau jos vardą. Jis persibraukia plaukus ranka ir pareiškia: – Nenoriu būti su Tifane, aišku? Negi nesupranti? Ji – tik dar vienas prasiblaškymas.

– Kiek, po galais, atsipalaidavimų ir prasiblaškymų tau reikia?

– NĖ VIENO, – atšauna vaikinas. Iškvėpęs orą jis sučiaupia lūpas ir prabyla tyliau: – Pasakiau, ką turėjau pasakyti. Žinai, ką manau apie tave, ir aiškiai parodei, kad tavo požiūris kitoks. Man pakaks. Po velnių, drožk grožėtis fejerverkais, – jis prasibrauna pro mane susiėmęs už galvos, iš susijaudinimo tvinkčiojant kaklo venai.

– Palūkėk, – prašau. Matau, kaip Taileris stabteli tamsiame koridoriuje, bet neatsigręžia. Tiesiog stovi, jo pečiai kilnojasi nuo alsavimo. – Neleidai pasakyti, kad ir tu domini mane.

18

Neramią ilgų ilgiausią tylą pertraukia fejerverkų pliūpsniai. Dangus už lango virsta gyvuoju sūkuriuojančiu spalvų paveikslu. Mudu su Taileriu sužiūrame į reginį, jo šviesos nuspalvina mūsų odą. Vaikino skruostai sušvinta švelnia oranžine spalva, netrunkančia išblukti drauge su fejerverkų salvėmis. Ją greitai pakeičia kitos spalvos, bet Taileris jau nusisukęs nuo lango. Jam rūpi ne fejerverkai, o mano akių spalva.

– Dominu? – pakartoja jis. – Tik tiek?

Dangus spragsi, pokši ir blyksi, švenčianti apačioje minia ploja, pakeltus veidus apšviečia įvairiausios spalvos. Iš šio uždaro koridoriaus matyti visa aikštė.

– Praleisime fejerverkus, – pralemenu. Pati suprantu, kad mano žodžiai apgailėtini. Ir kad niekas nesulėtins beprotiško širdies plakimo.

– Man jie nerūpi, – piktai atšauna Taileris. Kol kas jo balsas tylus, bet priešiškumas man auga. – Po velnių, ar tyčiojiesi iš manęs? Aš dominu tave?

Nenutuokiu, kodėl jį taip įžeidė šis žodis. Įdomus reiškia geras, įdomus reiškia kitoks. Dar nebuvau sutikusi žmogaus, kuris būtų mane šitaip traukęs.

– Tas tavo atsiribojimas, – sakau virpančiu balsu. Įsikandu liežuvį, mėgindama kalbėti tvirčiau, suimti save į rankas, kad galėčiau suregzti rišlų sakinį. – Mane domina tavo atsiribojimas.

– Nežinai, apie ką šneki, – suburba Taileris, jo Adomo obuolys išsišovęs, akys blyksteli. Vaikinas puikiai supranta, ką sakau.

– Iki šiol to nesuvokiau, – ramiai pareiškiu. Vos vos papurtau galvą, nudelbiu akis ir vėl dirsteliu į Tailerį. – Tu apsitvėręs sienomis, ir tai domina mane.

– Žinai ką?.. – sušnypščia Taileris ir prikanda apatinę lūpą. – Man tai nerūpi. Manyk, ką nori.

– Manyti, ką noriu? – prisimerkiu ir įbedu akis į vaikiną, o jis mėgina atlaikyti mano žvilgsnį. Neištvėręs ima dairytis į visas puses, į grindis, į lubas. Vengia tik mano akių. – Siutini mane, – sakau. – Laikau tave arogantišku šiknium, kuris bjauriai elgiasi su žmonėmis, mat bijo pakenkti savo įvaizdžiui.

Taileris suspaudžia nosies pertvarą, tvirtai užsimerkia ir kelis kartus giliai įkvepia. Krūtinė kilojasi, oras sunkiai veržiasi iš plaučių. Rūkymas jam tikrai ne į naudą.

– Išvis nesuprantu, ką paistai.

– Leisk baigti sakyti, – griežtai nutraukiu. Nerimas išnyksta ir užleidžia vietą adrenalino sukeltam pasitikėjimui savimi. – Dar manau, kad esi pašlemėkas. Tavo *ego* didesnis už patį tave. Elgdamasis kaip šūdžius, tariesi esąs kietuolis. Bet iš tikrųjų, Taileri, atrodai apgailėtinai.

Vaikino veidas persikreipia, įtampa dingsta, lūpų kampučiai trūkteli.

– Visiškai apsikvailinau, kad atėjau čia ir prisipažinau, jog tu mane trauki. Galėjai atsikratyti manęs paprasčiau.

– Toks šūdžius kaip tu turėtų tai ištverti.

Taileris sugniaužia kumščius ir, susikišęs rankas į džinsų kišenes, žvelgia pro langą. Trumpai ir liūdnai dirsteli į dangų. Pokšint fejerverkams, girdžiu tankėjant jo alsavimą. Vaikinas sumirksi ir per petį dirsteli į mane.

– Tikėjausi, suprasi, kad nesu visiškas šūdžius.

Kai išgirstu šiuos jo žodžius, mano požiūris pasikeičia iš esmės. Taileris jautrus, esu visiškai teisi. Atsiribojimas tik kaukė. Viskas yra spektaklis, vaidmuo, kurį jis mėgina atlikti. Storžieviškos pastabos, ištvirkavimas su Tifane, priklausomybė nuo kvaišalų – visa tai netikra. Viskas netikra. Iš tiesų Taileris kitoks. Šiandien virtuvėje su Ela jis buvo savimi. Tada jis nebuvo šiknius. Kaip ir tada, kai derėjosi su Džeimiu. Kartais pro jo kaukės plyšius man pavyksta pamatyti, kas slypi už jos.

Taip esti tada, kai jo žvilgsnis sušvelnėja, kai jis leidžia suprasti, koks iš tiesų yra, tik reikia akylai žiūrėti. Nenutuokiu, kaip iki šiol to nesupratau. Juk šitai akivaizdu. Mūsų nereikšmingi ginčai, tušti trumpi pokalbiai ir nuolatiniai žvilgsniai atrodo tokie... tokie įprasti, tarsi negalėtume liautis, tarsi mums patiktų kivirčytis. Kažkodėl. Mudu šnairuojame vienas į kitą nuo pat mano atvažiavimo, stengiamės aptikti vienas kito silpnybes. Manoji yra nepasitikėjimas savimi, o Tailerio – tiesos vengimas.

Visa šita vaidyba tereiškia trauką.

Aš esu patraukli Taileriui, jis – man.

Kai šitai suvokiu, širdis šokteli, kraujas sustingsta gyslose, tada pakeliu akis į jį. Rodos, pirmąkart matau vaikiną visai kitokį, ne aną šiknių, šiurkščiai įsibrovusį į kepsnių vakarėlį. Regiu jį kitomis akimis. Tailerio žvilgsnis hipnotizuojantis, smakras vyriškas, putnios lūpos pašaipiai šypsosi. Traukia ne tik tai. Trokštu atrasti daugybę kitų jo bruožų. Labiausiai noriu atskleisti tiesą apie jį. Man būtina sužinoti, kas jis per

vienas, o ne koks norėtų atrodyti. Taileris apsimetinėja kaip aktorius, atliekantis vaidmenį. Man smalsu, kas vyksta užkulisiuose, pasibaigus spektakliui ir nusileidus uždangai. Koks jis, kai nevaidina?

Vaikinas pastebi įdėmų mano žvilgsnį ir sutrinka.

– Žinok, – prisipažįstu giliai įkvėpusi, – kad ir tu trauki mane.

Mano žodžiai pribloškia jį. Taileris pamažu grįžteli į mane ir ištraukia rankas iš kišenių. Veide atsispindi didžiulė nuostaba. Išplėstos akys sutinka mano žvilgsnį, jis vėl prikanda apatinę lūpą.

– Tikrai? – vaikinas kilsteli antakį, tarsi svarstydamas, ar nesišaipau.

Tiesą sakant, norėčiau, kad taip būtų. Nevalia jausti potraukio savo įbroliui.

– Taip, – prisipažinimas skausmingas, bet po jo man iškart palengvėja, atleidžia krūtinę. Nebegaliu ilgiau žiūrėti Taileriui į akis. – Atsiprašau.

– Liaukis atsiprašinėti, – griežtai sako jis ir palengva žingsniuoja artyn, pakeliui atgniauždamas kumščius. Pilki marškinėliai prigludę jam prie kūno. Suvokiu tyrinėjanti kiekvieną Tailerio aprangos smulkmeną. Pilki marškinėliai, tamsūs džinsai ir balti kaip mano sportbačiai. – Dėl nieko nesigailėk.

Pakeliu akis nuo grindų, nes vaikino kojos netikėtai atsiranda greta manųjų. Nuo jo artumo užgniaužia kvapą. Tailerio veidą gaubia tamsa, žvilgsnis vėl švelnus ir geras. Dangus jam už nugaros ir toliau mirguliuoja visomis vaivorykštės spalvomis. Vaikinas siekteli mano rankos ir pirštų galiukais perbraukia jos odą. Meiliai nukeliauja iki riešo ir apglėbia mane per liemenį. Tada švelniai priglaudžia prie savęs.

– Ką mes darome? – sukuždu. Atmosfera pernelyg intymi, kad tiktų kalbėti garsiau; man vėl užima kvapą. Noriu prieštarauti, atstumti Tailerį. Nors žinau, kad blogai elgiuosi, nieko nedarau. Nes man patinka jo prisilietimas.

Žvelgiu Taileriui per petį į langą, bet nieko nematau. Jis supranta, kokia įsitempusi esu, ir ima raminamai glostyti man klubą nykščiu. Lygus vaikino alsavimas, sklindantis nuo jo medienos ir mėtų kvapas suvilioja mane, apgaubia ir visiškai užburia. Taileris lūpomis paliečia man kaklą. Neskubėdamas priglaudžia jas ir lėtai slenka iki manųjų. Pasiekęs jas, stabteli.

– Leisk pabučiuoti tave, – sumurma jis, kvėpuodamas man į skruostą ir su virpuliu laukdamas atsakymo.

– Bet tu mano įbrolis, – sušnibždu išdžiūvusia burna. Mano balsas dreba, nes negaliu suvaldyti troškimo, persmelkusio kiekvieną kūno lopinėlį.

Taileris nuryja seilę.

– Negalvok apie tai, – sako man ir staiga įsisiurbia į lūpas.

Šįkart malonumas dar didesnis negu anąsyk. Vaikino lūpos švelnios ir drėgnos. Beveik jaučiu jo nerimą, tikriausiai ir jis jaučia manąjį. Tebesproginėja fejerverkai. Taileris stipriau apkabina mane per liemenį, prisitraukia dar arčiau. Nesipriešinu, man tai patinka.

– Ei! – iš koridoriaus atsklinda garsus balsas, bet aš jo tarsi negirdžiu. Tiesą sakant, man niekas nerūpi. – Tuoj pat liaukitės!

Mudu abu nekreipiame dėmesio į perspėjimą – tokie stiprūs uždrausto bučinio kerai. Kai Taileris atsargiai apglėbia man kaklą, praveriu lūpas. Vaikino ranka nuo liemens nuslysta ant strėnų. Taileris valdo padėtį, kaitalioja bučinio greitį ir stiprumą. Aš irgi neprieštarauju. Man tai patinka.

Balsas mums už nugaros garsėja, girdėti žingsniai.

– Dinkit iš čia, kol nesuėmiau už viešosios tvarkos pažeidimą!

Negaliu atsiplėšti nuo Tailerio. Jo rankos šildo mano odą, greitą džiugų bučinį pakeičia lėtesnis ir aistringesnis. Taileris kilsteli man smakrą, kad būtų patogiau. Po velnių, aš jam nesipriešinu, nes, po velnių, man tai patinka.

– Gerai jau, liaukitės! – įsako balsas. Dabar jis labai garsus ir šiurkštus. Atmerkusi akis, sustingstu Tailerio glėbyje, nes išvystu policininką. Jis stovi sunėręs rankas ir susiraukęs. – Gana!

– Po galais, – sušnypščia Taileris ir atsitraukia nuo manęs. Tada persibraukia plaukus ranka ir pamažu atsigręžia į įsibrovėlį, gniauždamas kumščius. – Kas tau nepatinka?

– Jūs pažeidžiate viešąją tvarką, – dalykiškai pareiškia pareigūnas ir nuveria mus niekinančiu žvilgsniu, tarsi aptikęs pelę mokyklos valgykloje.

– Viešąją tvarką? – pašaipiai pakartoja Taileris. – Ar nebeturit kuo užsiimti? Tarkim,.išmesti girtus mušeikas iš aikštės? – jis linkteli langų pusėn. Ekrane matyti fejerverkai – dar didesni, įspūdingesni, spalvingesni. Futbolo aikštė pilna žiūrovų ir policijos pareigūnų. Tokiuose dideliuose renginiuose visada prireikia policijos. Taip būna ir Portlande.

– Tu pernelyg įžūlus, – piktai sako pareigūnas, grėsmingai išsižergdamas ir įsispręsdamas rankomis į šonus. – Mokykla uždaryta, galima naudotis tik nurodytais koridoriais. Jūs pažeidžiate viešąją tvarką, suteikiu galimybę nešdintis, antraip priversiu.

– Priversi mane? – šaižiai pakartoja Taileris. Žingteliu išėjimo link, timptelėdama jį už marškinėlių krašto. Įsmeigęs akis į pareigūną, vaikinas neketina trauktis. – Nejaugi negali šiek tiek palūkėti? Išeisim iš čia, bet tu mums sutrukdei.

– Taileri, eime, – paraginu. Nuo bučinio dar sunku atgauti kvapą. Jis buvo toks svaigus, kad noriu dar.

– Taip, suprantu, kad sutrukdžiau, – sako pareigūnas ir nepritariamai nužvelgia mudu. Mano skruostai iškaista. – Neklausiu, kodėl esat čia. Liepiu jums išeiti ir tikiuosi, kad paklusite. Sūnau, negaišink man laiko.

– Po velnių, juk tai koridorius, – suirzęs skėsteli rankomis Taileris. – Mudu įsmukome ne į Baltuosius rūmus. Duok penkias minutes.

– Ar nesupranti, kad negausi? – klausia pareigūnas, purtydamas galvą ir negalėdamas patikėti Tailerio atkaklumu. – Ar tėvas tavęs nemokė paklusti įstatymams?

Menkai pažįstu Tailerį, bet žinau, kad išgirdęs apie tėvą vaikinas gali pasiusti. Kaip tik tai ir nutinka.

– Po perkūnų, tu tikras šiknius, tiesa? – kaip gyvatė sušnypščia Taileris, išpučia krūtinę ir žingteli prie pareigūno. Akimirką išsigąstu, kad trenks jam, bet, laimė, susitvardo.

– Gana, pakaks pliurpti, – suniurna policininkas ir nusisega antrankius nuo diržo; pro išretėjusius plaukus matau jo raukšlėtą kaktą. Pareigūnas atrodo ne juokais įpykęs. Regis, Taileris išbaigė jo kantrybę. – Liepiu išeiti, bet nepaklūstate įsakymui ir įžūliai elgiatės. Todėl suimu jus pagal 602 straipsnį už viešosios tvarkos pažeidimą.

Taileris išbąla kaip drobė, o man atvimpa žiauna, nes policininkas žvilgteli į mane ir priduria:

– Suimu abudu.

19

– Ar negalėjai tiesiog prikąsti liežuvio? – priekaištauju Taileriui. Šneku pusbalsiu, kad nepridaryčiau mums dar daugiau rūpesčių, tik to ir betrūksta. Priglaudžiu ranką prie kaktos ir lėtai pasitrinu smilkinius.

– Faras buvo tikras šmikis, – atsako baisiai suirzęs Taileris ir susmunka prie sienos, tvirtai sučiaupdamas lūpas. Vargu ar tokia jo nuotaika greitai išsisklaidys. Vaikinas spokso pro kameros grotas į pilną žmonių nuovadą, niekinamai šnairuoja į kiekvieną pareigūną. – Visi jie šmikiai.

– Nebūtume čia atsidūrę, jei būtum paklusęs policininkui, – suraukusi kaktą nerimauju ir mintyse sudarau sąrašą galimų bausmių, kurias man skirs tėtis. Niekur neleis išeiti iki atostogų pabaigos? Parsiųs namo? Privers skalbti drabužius?

Apsidairau po kamerą. Kampe lieja įniršį moteris, blaškosi ir spardo grindis, tarsi tai padėtų ištrūkti iš čia. Nugara atsirėmęs į sieną stovi raumeningas vyras, jo stiprios rankos sunertos ant krūtinės. Vengiu jo žvilgsnio.

Mudu su Taileriu sėdime greta ant suoliuko, ne per daug arti vienas kito, kad nesusiliestume. Burbėdamas sau panosėje, vaikinas panarina galvą, palinksta į priekį ir alkūnėmis įsiremia į kelius.

– Mama mus ištrauks, – sumurma jis ir skubiai dirsteli į mane, bet neįtikina.

– Kodėl? Nes yra advokatė? – prunkšteliu. Tokiomis siaubingomis aplinkybėmis negaliu būti optimistė, bet geriau pagalvojusi suvokiu, kad Ela išmano teisę kaip savo penkis pirštus. Turi išmanyti. Jeigu taip, tai gali rasti ir jų spragų.

– Todėl, kad yra ištraukusi anksčiau, – atsitiesdamas sako Taileris. Sunėręs rankas jis sukinėja nykščius, akis įsmeigia sau į kelius. – Ji nuolat gelbsti mane.

– Anksčiau, – pakartoju. Pakeliu akis į dangų, paskui pažvelgiu pro grotas. Matau stalus, apkrautus popieriais, telefonai nesiliauja skambėję. Budintis pareigūnas stebi mus iš tolo. Raukšlių išvagotas jo veidas budrus, akys primerktos. Krypteliu galvą į Taileri. – Kiek kartų buvai suimtas?

Jis pašaipiai nusivaipo.

– Kartą kitą. Gal dar porą sykelių.

– Už ką?

– Hmm, – Taileris pasikaso galvą ir perbraukia lūpas liežuviu. Nenoromis prisimenu bučinį. – Už visokias kvailystes, – galiausiai atsako. Paskui gūžteli pečiais, atsistoja, išsitiesia ir pasirąžo. Spoksau į Taileri ir nesuku galvos, ką jis nori pasakyti. – Už muštynes, – vardija vaikinas, traškindamas krumplius, – už vandalizmą, už ramybės drumstimą, – atsargiai dirstelėjęs per petį, sukikena. – Ir už viešosios tvarkos pažeidimą, – priduria.

– Bent jau nieko nenužudei, – pajuokauju pati nežinodama, kodėl. Prieš savaitę bjaurėdamasi sukau nosį nuo įbrolio, kad jis išvis buvo suimtas, nesvarbu, už ką. Bet mindama mįslę, kas iš tiesų per vienas tasai Taileris Briusas, ėmiau linkti jo pusėn ir per tris dienas gerokai pakeičiau nuomonę.

– Kol kas ne, – pareiškia jis, sučiaupia lūpas ir kaip paprastai prisimerkia. – Turiu pasirinkęs auką. – Mano geidulį kaipmat užtemdo siaubas, o Taileris pamėgdžioja mano išraišką ir šaižiai nusikvatoja. – Idena... – purtydamas galvą, jis irgi tuoj pat pakelia akis į lubas.

– Dar nepripratau prie tavo humoro, – gindamasi suneriu rankas ant krūtinės, paskui sunkiai atsidūstu. Vis dar neperkandu jo. – Net nežinau, ką iškrėtei.

Vaikinas vėl nusišypso ir linkteli.

– Gerą pokštą.

– Briusai, Manro! – suloja pareigūnas. Abudu išsigąstame. Taileris staigiai atsigręžia ir pro grotas pamato smerkiamas Kalverio policijos pareigūno akis. – Atvažiavo jūsų tėvai.

Kameros draugai ima juoktis.

– Jie mus nudės, – murmu sau po nosimi, tankiai alsuodama. Mėginu nuryti gumulą gerklėje ir susitvardyti. – Dieve mano, tikrai nudės.

– Užsičiaupk, – dar tylesniu balsu paliepia Taileris ir nudelbia mane griežtu žvilgsniu. – Leisk kalbėti man.

Laimė, mus suėmusio pareigūno – policininko Salivano – nebėra nuovadoje. Gal budi gatvėse ir ieško, kam dar sugadinus liepos 4-osios šventę. Tas žmogus yra sustabarėjęs, prikaupęs pagiežos ir siekiantis ją išlieti ant visų kitų. Atėjęs išvesti mūsų pareigūnas gerokai jaunesnis ir ne toks baisus. Jo pavardė Grinas. Policininkas atrakina kamerą ir atidaro grotuotas duris.

– Eikit paskui mane, – paliepia dūsaudamas.

Bidzenu paskui Tailerį per triukšmingą nuovadą, policininkai šiurkštokai braunasi pro mus. Pareigūnas Grinas atveda mus į vestibiulį, paskui į mažesnę patalpą. Staiga išvystu tėtį ir Elą.

Įsisprendęs rankomis į šonus, tėtis niekinamai nužvelgia mus. Bijau, kad tuoj pratrūks, nes atrodo labai įpykęs. Ela žiūri į jį, pirmą kartą matau pamotę tokią nusiminusią. Ji tvirtai sučiaupusi lūpas ir sunėrusi rankas. Esu mačiusi ją nirštant ant Tailerio, bet veide visada atsispindėdavo motiniška užuojauta. Dabar tas veidas bejausmis. Ela užsidėjusi advokatės kaukę.

– Ką, po velnių, judu išdarinėjat? – surinka tėtis. Nertėdamas jis vis labiau rausta, bet Ela nedelsdama įsikiša į pokalbį, kol mudu nespėjom nieko atsakyti.

– Pareigūne... – ji nutyla ir dirsteli į policininko ženklelį.

– Grinas, – taria jis.

– Pareigūne Grinai, – kreipiasi Ela, atsikrenkščia ir paduoda jam ranką, – ar galite paaiškinti, kodėl šie jaunuoliai buvo sulaikyti už viešosios tvarkos pažeidimą? Beje, esu advokatė.

Ela kilsteli antakį, tarsi laukdama atsakymo, o šiek tiek nustebęs policininkas Grinas ima mindžikuoti, nes supranta negalėsiąs pūsti miglos į akis.

– Jie suimti Kalverio vidurinėje mokykloje pagal 602 straipsnį, – pareiškia jis, žiūrėdamas Elai į akis. – Per šventę svečiams buvo leidžiama naudotis tik tam tikromis mokyklos patalpomis. O šie jaunuoliai buvo aptikti koridoriuje, kur draudžiama eiti.

– Tikrai? – Ela vos nenusijuokia iš tokio beviltiško atsakymo. Mane apstulbina moters savitvarda. Įprastai ji labai rami, tik kartais pakelia balsą ant Tailerio. – Suėmėte juos, kad pasuko ne į tą koridorių?

– Ponia, suėmiau ne aš, – praneša Grinas. – Pareigūnas Salivanas neturi kantrybės, o jūsų sūnus, paprašytas išeiti, elgėsi įžūlokai. Mano bendradarbis davė jaunuoliams kelias progas, bet jie nepakluso.

Taileris prunkšteli, bet kaipmat suima save į rankas ir nuleidžia galvą, kol negavo pastabos. Vis dėlto Ela meta jam įspėjamą žvilgsnį.

– Šįvakar buvau toje mokykloje, – dėsto ji, vėl nukreipusi akis į pareigūną Griną, – ir mačiau užrašus EITI DRAUDŽIAMA. Bet šitoks užrašas nereiškia, kad jo nepaisydamas pažeidi viešąją tvarką. Be to, jaunuoliai nebuvo įspėti, jog nusižengia įstatymui. Negalima jų suimti tik už tai, kad jūsų bendradarbis karšto būdo.

Kol Ela kalba, tėtis spokso į mane. Vengiu jo žvilgsnio ir dairausi į šalis, kad tik nesusitikčiau jo akių. Man iš dešinės Taileris tramdo juoką, net prisidengia burną ranka. Jei šalia nestovėtų faras, spirčiau jam į blauzdą. Vaikinas vargais negalais susivaldo, bet, pakėlęs galvą ir pažvelgęs man į akis, vėl prajunka. Tada įsikanda į plaštaką ir apsiramina.

– O jei pasiūlyčiau išvengti popierių rašymo ir apsimesti, kad nieko nenutiko? – girdžiu siūlant pareigūną Griną. Tuoj pat dirsteliu į jį. Policininkas paduoda Elai ranką.

– Jūsų sprendimas vertas pagarbos, pareigūne, – pagiria jį moteris, ir juodu paspaudžia ranką vienas kitam.

Ji iškart susižvelgia su tėčiu, o šis linkteli, lyg jie bendrautų telepatiškai.

– Gerai, – sako tėtis. – Judu marš į automobilį. Tuoj pat.

Jam įsibrovus tarp mūsų, Taileris galiausiai susitvardo ir gūžteli pečiais.

– Esu įsiutęs kaip velnias, – sumurma tėtis sau po nosimi ir prieš apsigręždamas kumšteli man į dilbį. Mudu su Taileriu pėdiname paskui jį iš nuovados.

Ela neprisideda prie mūsų.

Kai pasiekiame nuovados stovėjimo aikštelę, jau tamsu ir labai vėlu. Tylėdami prieiname prie reindžroverio. Pro užtem-

dytus stiklus į mus spokso Džeimis. Atidariusi dureles, randu kitame kampe miegantį Čeisą.

– Ką iškrėtei šį kartą? – Džeimis žiūri ne į mane, o į Tailerį.

– Tai, ko neturėjau iškrėsti, – mesteli šis ir kaip sąmokslininkas šypteli man.

Įlipu vidun, Taileris paskui mane, tada mums tenka stumti Čeisą, kol įsiremia į dureles. Džeimis tik giliai atsidūsta. Tėtis tylėdamas stipriai gniaužia vairą. Man ketinant klausti, ar jam viskas gerai, prie automobilio atskuba Ela, atplėšia dureles, įlipa vidun ir užtrenkia jas.

– Šauniai pasirodei, mama, – sako Taileris. Jis palinksta į priekį ir paglosto jai petį. – Prigriebei juos.

Ji tuoj pat nubloškia sūnaus ranką, vos dirsteli į jį užpakalinio vaizdo veidrodėlyje ir tik tada prabyla:

– Nedrįsk nė prasižioti, Taileri, – įspėja ir ima bartis: – Kitą kartą nebepasirodysiu. Esu labai nusivylusi tavimi.

– Ir aš tavimi, Idena, – šiurkščiai įsiterpia tėtis, papurto galvą, įjungia variklį ir atbulas lėtai išvažiuoja iš stovėjimo aikštelės. – Pirmiausia pasakykit, ko trynėtės tame koridoriuje? Šventė vyko lauke.

– Ne, – šmaikštauja Taileris. – Šventė vyko viduje.

Jis vos pastebimai brūkšteli pirštu man per šlaunį ir stabteli ties keliu. Itin keistas jausmas.

– Liaukis įžūlavęs, – piktai sako Ela. Ji įsiutusi, nes įprastai šitaip nekalba. – Man užteko pasirašyti, kad jus ištraukčiau, nors lengvai galėjau palikti nuovadoje visai nakčiai, aišku? Klausyk, Taileri, nors kartą gyvenime pasėdėk ir patylėk.

Taileris nepratarια nė žodžio iki pat Santa Monikos, bet visą kelią glosto nykščiu man delną, žaismingai baksnoja keliu ar tiesiog spokso. Stebiuosi, kad niekas to nemato. Aš pati matau

kuo puikiausiai ir iš paskutiniųjų stengiuosi nekreipti dėmesio į vaikiną, nors, jam prisilietus, per kūną ritasi šiurpuliukai.

Į Dedro aveniu grįžtame beveik vidurnaktį. Pavargęs nuo vairavimo tėtis vis tiek parneša Čeisą į namus ir paguldo į lovą, įsigudrindamas nepažadinti. Džeimis irgi dingsta savo kambaryje.

– Nė nežinau, ką tau pasakyti, Taileri, – sumurma Ela, rakindama laukujes duris. Moteris prispaudžia delną prie stiklo plokštės, bet neatsigręžia į sūnų. – Tiesiog... man jau tiesiog gana, – jos balsas skausmingas, paskui ji atsidūsta, apsigręžia ir prieina prie mūsų. – Idena, eik į savo kambarį, truputį numik.

Kai įmotė man šypteli puse lūpų, suvokiu, kad prašo palikti ją vieną su sūnumi. Linkteliu, prieš lipdama laiptais dar pažvelgiu į juodu. Pusiaukelėje susitinku tėtį, abu tylime.

– Turėčiau paskambinti tavo mamai, – negarsiai sako jis. Keista, kad ją mini. Netinkamos aplinkybės.

– Nereikia, – nusivaipau ir susiraukiu. Mamai pakanka įtampos darbe, jai nebūtina sužinoti, kad buvau suimta. – Ji tik labai susijaudins.

– Aš irgi jaudinuosi, Idena! – ima šaukti tėtis, bet iškart nuleidžia balsą. Apsidairo, ar nieko neprižadino, ir prispaudžia ranką prie kaktos. – Kas, po galais, su tavim dedasi? Žinau, kad linksminiesi vakarėliuose. Man keturiasdešimt, ne šešiolika. Man nerūpi, ar gerai praleisi laiką. Po velnių, dabar vasara. Mane domina, kokią įtaką tau daro naujieji draugai. Jau melavai man daugybę kartų, o dabar dar šitai. Su kuo tu bendrauji?

Tėčio atžarumas pribloškia. Maniau, nekreipia dėmesio, kur einu ir ką darau, bet, pasirodo, jam tai svarbu.

– Hmm, – numykiu. – Su Reičele, gyvenančia kitapus gatvės. Su Tifane. Hmm. Su Tifane... Parkinson.

– Tailerio mergina? – klausia tėtis, bet nė nelaukia mano linktelėjimo. – Ar bendrauji su visu jų būriu? Su Dinu Karteriu ir Džeiku?

– Ir su Megana, – murmteliu. Nesitikėjau, kad jį domina mano draugai. – Mes visi draugaujame.

– Gerai, – patylėjęs taria tėtis, kasydamasis sprandą, – jie bent jau šaunūs vaikai. Žinai ką, eik gulti, – segiodamasis marškinius, jis papurto galvą, lyg ketindamas pasiduoti, ir leidžiasi laiptais.

Nelabai suprantu, kas, po šimts, čia įvyko, bet nenoriu stirksoti ant laiptų ir laukti, kol vėl kas nors nutiks. Įlėkusi į savo kambarį, nusispiriu sportbačius ir einu uždaryti durų, bet ant slenksčio stovi Taileris. Vos neužspringstu.

– Sveika, – sukužda vaikinas, žengdamas į mano kambarį. Dairosi, tarsi pirmą kartą būtų čia.

– Sveikas, – Taileris pažvelgia į mane, bet negaliu atspėti, apie ką galvoja ir kaip jaučiasi. Atviros kambario durys meta šešėlį vaikinui ant veido ir slepia jo akių išraišką. – Ką sakė tavo mama?

– Nieko, – numykia jis. – Atsiprašau, kad pridariau tau bėdų. Turėjau iškart paklausyti faro.

– Viskas gerai, – mano pyktis jau išgaravęs. Mudu nebuvome apkaltinti, todėl nusprendžiu laikyti šį nutikimą tiesiog nesusipratimu su policijos pareigūnu.

Taileris vėl ketina prabilti, bet jam sutrukdo garsus telefono skambutis. Vaikinas išsitraukia mobilųjį iš džinsų kišenės, pažvelgia į ekranėlį ir susiraukia.

– Tifanė, – burbteli. Rodos, svarsto, ar atsakyti, paskui papurto galvą ir kaltomis akimis pažiūri į mane. – Atleisk, turiu pasikalbėti su ja. Jei neatsiliepsiu, pasius.

Tai išgirdusi, tarsi subliūkštu. Tiesiog susmunku. Vos neplyšta krūtinė, siaubingai spaudžia paširdžius, kai stengiuosi kvėpuoti. Užlieja didžiulė nerimo banga. Pastarąsias kelias valandas buvau taip susitelkusi į Tailerį, kad visai pamiršau jį turint merginą.

– Atleisk, – pakartoja jis, nusivaipo, žiūrėdamas į ekranėlį, ir pamato, kad stoviu sustingusi. Vėl apima šleikštulys; Taileris, regis, tai pastebi, nes žingteli artyn, bet paskui staiga apsigalvoja. Labai sunkiai atsidūsta ir stipriai suspaudžia mobilųjį. – Man tikrai labai gaila, bet reikia, – sušnibžda jis. Nuleidęs akis į kilimą, lėtai apsigręžia ir išeina.

Visiškai pastirusi girdžiu, kaip vaikinas atsiliepia į skambutį:

– Sveika, kas nutiko?

Ir užtrenkia kambario duris. Jo balsas visai be gyvybės.

Aš irgi jaučiuosi lyg numirusi.

20

– Idena! – Kitą rytą paskambinusi geriausiai savo draugei, išgirstu žvalų balsą. Amelija kalba taip garsiai ir šaižiai, kad trumpam atitraukiu mobilųjį nuo ausies. – Pagaliau atsiradai! – surinka ji.

– Nepyk, – taip atsidūstu, kad turbūt girdėti kitame linijos gale, – buvau labai užsiėmusi.

– Neatsakei į mano skambučius, – pareiškia draugė. Girdėti, kad bent kiek susierzinusi, bet negaliu jos kaltinti dėl to. Nesikalbėjome daugiau kaip savaitę. – Kaip atšventei liepos 4-ąją?

Prikandu lūpą. Skambinu norėdama papasakoti apie vakarykščią dieną, bet jos klausimas šiek tiek sutrikdo mane. Kažkaip įsigudrinu suregzti atsakymą.

– Gerai, – išspaudžiu trūksmingai kvėpuodama.

– Tik gerai?

– Na... – numykiu ir dar labiau prikandu lūpą. Spoksau į antklodę išraudusiais skruostais. – Vakar vakare pirmąkart gyvenime važiavau policijos automobiliu.

Amelija ilgai tyli, tarsi lauktų, kol sušuksiu: „Pokštas!“, bet aš nesušunku, todėl ji klausia:

– Ką?

Imu piešti apskritimus ant antklodės.

– Buvau suimta už viešosios tvarkos pažeidimą.

– Ar aš kalbuosi su Idena? – erzindama Amelija krumpliais pabarbena į ragelį. – Alio! Idena Manro, tai tu?

Sukikenu.

– Aš niekuo neprasikaltau. Mano įbr... – užsikertu, nes žodis įstringa gerklėje. Nepajėgiu jo ištarti, nenoriu skausmingai pajusti tikrovės. – Turiu galvoje, Taileris, – lėtai pasitaisau, – pridarė mums bėdų. Viskas būtų buvę gerai, jei nebūtų laidęs liežuvio.

– Jis tavo vyriausias brolis, tiesa? – susigūžiu nuo Amelijos žodžių, bet netrunku susitvardayti.

– Taip. Ar ėjai į festivalį? – mikliai pakeičiu temą. Klausydamasi draugės atsakymo gniaužau antklodę.

– Žinoma, – atsako ji, nustebusi, kad išvis to teiraujuosi. Mes visada einame į Uosto bliuzo festivalį. – Be tavęs nebuvo taip linksma.

Raukydamasi persibraukiu plaukus.

– Su kuo buvai?

– Kaip įprastai, – atsako Amelija ir išpyškina kelis vardus: – Su Chloja, Eve, Ane, Džeisonu, Andrėjumi... Na, ir visais kitais.

Išgirdus Portlando draugų vardus, užlieja namų ilgesys. Man trūksta jų visų. Dar liūdniau klausytis, kaip draugai kartu leidžia atostogas, o aš sėdžiu čia.

Paskui dingteli kita mintis. Prisimenu, kodėl norėjau išvykti iš Portlando, kodėl galiausiai ryžausi praleisti du mėnesius pas tėtį. Todėl, kad kai kurių žmonių Portlande tikrai neverta ilgėtis. Įkvepiu ir tyliai klausiu:

– Alisa ir Holė irgi buvo su jumis?

– Aha, – stoja tyla, išgirstu Ameliją atsidūstant. Paskui ji prabyla švelniu ir ramiu balsu: – Idena, nesmerk manęs. Visos

trys esate geriausios mano draugės, bet jaučiuosi tarsi atsidūrusi karo fronte tarp dviejų ugnių. Kai kalbuosi su viena iš jūsų, lyg ir tampu išdavike.

Nekreipdama dėmesio į Amelijos žodžius, malšinu skausmą krūtinėje.

– Ar gražūs buvo fejerverkai? – mano susidomėjimas dirbtinis kaip ir išspausta per prievartą šypsena.

– Nuostabūs! – sukrykščia Amelija. Mano draugė hiperaktyvi, visad perdėm jautriai reaguoja į paprasčiausius dalykus. – Jiems pasibaigus, užkūrėme laužą. Prasėdėjome prie jo visą naktį, kepėme zefyrus, gėrėme alų ir klausėmės muzikos. Iki šiol ima miegas, todėl nežinau, ar aiškiai pasakoju, – draugė patyli. – Tikiuosi, kad taip.

– Aiškų aiškiausiai, – patvirtinu, dar labiau prigląusdama nugarą prie sienos. Mėginu sutelkti mintis. – Rodos, smagiai leidote laiką.

– Taip ir buvo! – išgirstu daugiau aikčiojimų, krykštavimų ir gilių atodūsių. – Lendonas Silvermanas parvežė mane namo.

Išpučiu akis. Po galais, Lendonas Silvermanas – ugnis, ne vaikinas.

– Tas abiturientas?

– Taip, – suglumusi prisipažįsta Amelija. Įsivaizduoju, kaip draugė išrausta ir tankiai mirksi, šitaip nutinka kaskart jai jaudinantis ar drovintis. Kaipmat atsitokėjusi, ji nerūpestingai sako: – Jo pikapo gale mudu pasiekėme trečią bazę.

Vos nepaspringstu. Turbūt tai nevykęs pokštas.

– Juokauji?

– Norėčiau, kad taip būtų, – sumurma Amelija. – Lendono pimpalas ne toks jau įspūdingas. Turėjau kur kas didesnių lūkesčių. Tikra tragedija.

– Amelija, tai siaubinga, – sakau slopindama juoką. Ji man primena Reičelę. Ir viena, ir kita panašiai juokauja ir vienodai vertina vaikinus.

– O kaip sekasi tau? – Amelijos balsas trykšta smalsumu. – Ar jau pasigrabaliojai su kokiu nors Kalifornijos vaikinu?

– Bučiavausi su vienu... – vėl pradeda daužytis širdis, tankėja pulsas, ima kaisti oda. Giliai įkvepiu. – Praėjusį vakarą.

Amelija vos nesprogsta iš susijaudinimo.

– Dieve mano, kas jis?

Mano smegenys atsisako veikti. Ar pasakyti? Ar pasakyti savo geriausiai draugei, nuo kurios neturiu paslapčių, kas nutiko tarp manęs ir Tailerio? Turėčiau jai atsiverti, kad išgirsčiau patarimą, bet nepajėgiu ištarti nė žodžio. Santykiai su Taileriu tokie skandalingi, tokie smerktini. Žinau, kad Amelija net telefonu iškart pajus mano būgštavimus, todėl greitai išpyškinu:

– Vienas vaikinas, vardu Džeikas, – gražiai išsisuku.

– Aistringas?

Gūžteliu pečiais ir atkuriu mintyse Džeiko veidą, tyrinėju jo bruožus. Pakraipiusi galvą, nusprendžiu:

– Aha, jis blondinas.

– Blondinas? – Amelija aikteli iš siaubo. – Grabaliojaisi su blondinu?

– Liaukis vartojusi šį žodį, – kikendama paliepiu. Neįmanoma kalbėtis su Amelija be šypsenos.

Draugė giliai įkvepia ir surinka:

– TU TIKRAI GRAIBEISI SU BLONDINU!

– Koks smūgis, – pareiškiu.

– Šitaip paveikė Kalifornijos vanduo? Juk tu nekenti blondinų, – sako Amelija, nors ir pati puikiai tai žinau. Šviesiaplaukiai patinka jai. – Gal paskambinti tavo mamai, nes nuoširdžiai

manau, kad tau reikia medikų pagalbos. Kas nuolat tvirtindavo, kad tamsiaplaukiai šaunesni?

Pavartalioju akis.

– Ar dar neišsiblaivei?

– Nežinau, – atsako Amelija, – visko gali būti.

Prieš atsisveikindama patariu jai numigti. Amelija pažada vėliau užsukti į mano namus ir pažiūrėti, kaip einasi mamai. Esu jai už tai dėkinga. Tikriausiai pastaruoju metu mama jaučiasi labai vieniša.

Išjungusi telefoną, nusprendžiu surikiuoti mintis. Savaitgalio nuotykiai su Taileriu sujaukė man galvą, esu kamuojama didžiulių dvejonių. Nebežinau, ką darau, nėmaž nebenutuokiu, į ką įsivėliau. Tesuvokiu patekusi į keblią padėtį.

Apsirengusi pasakau Elai, kad išeinu, ir leidžiuosi bėgti per miestą į pietus, užuot risnojusi į vakarus, vandenyno pakrantės link. Oras nuostabus, mieste triukšminga, bet aš beveik nekreipiu dėmesio į smulkmenas. Įprastai bėgdama vogčiomis dirsčioju į žmonių veidus, skaitau biurų iškabas, pastebiu įdomias krautuvėles. Šiandien to nedarau. Šiandien visos mano mintys sukasi apie Tailerį.

Taigi kol mano protas iškart stengiasi apdoroti šimtą vieną žaibiškai pralekiančią mintį, šiaip ne taip padarau tam tikras išvadas apie Tailerį: pirma, jis yra pašlemėkas, tai nekelia jokių abejonių; antra, jis yra pašlemėkas, turintis rimtų pykčio valdymo sutrikimų, greičiausiai sutrikusi ir jo elgsena; trečia, jis yra paprasčiausias pašlemėkas, todėl, kad toks ir nori būti, nes – ketvirta, – tikrai kažką slepia; penkta, jo mėgstamiausias užsiėmimas kvaišintis ir gerti; šešta, jo įspūdingi raumenys ir gražios spalvos akys; septinta, kartais jis būna mielas, pavyzdžiui, kai juokauja su broliais; aštunta, po galais, jis dažnai užknisa mane, bet tai atleistina, nes – devinta, – puikiai bu-

čiuojasi. Galiausiai – dešimta, – mane traukia prie jo kur kas stipriau, negu norėčiau pripažinti.

Sklindančią iš ausinių muziką nustelbia automobilio signalas ir išblaško mano mintis. Kai mašina stabteli prie šaligatvio, dirsteliu į kairę. Sustoju ir išsitraukiu ausinę iš ausies. Pakanka žengti kelis žingsnius, kad atpažinčiau vairuotoją. Tai Dinas, jis ne vienas.

Nuleidęs langelį, Taileris man šypteli, pakelia antakius ir sučiaupia lūpas. Paskui sako:

– Taip ir maniau, kad tai tu.

– Iš ko supratai? – klausiu išsitraukdama antrą ausinę ir palinkdama į priekį. Sunkiai kvėpuodama, atsiremiu rankomis į automobilio dureles. Nenutuokiu, kiek laiko bėgau.

Tailerio akys blyksteli, vaikinas sukikena ir nuleidžia akis.

– Važiuojame iš sporto klubo, – paaiškina, bet aš tikėjausi, kad jis atsakys į mano klausimą. – Vykstam pas mane, o tu mirtinai nusivariusi, todėl lipk į automobilį.

Pažiūriu į Diną. Vaikino skruostai dar įraudę nuo mankštos, jis man skubiai linkteli.

– Dar nemirštu, – kvėpčiodama piktai prieštarauju. Tailerio žodžiai įžeidžia mane. – Galiu bėgti mylių mylias, netiki?

– Tikiu, – vypteli vaikinas, nors kalba žaismingu balsu. Kreivai nusišypsojęs, staiga atidaro automobilio dureles, priversdamas mane atitraukti rankas ir žingtelėti atatupstą. Išlipęs atsistoja ant šaligatvio greta. Tada ilgokai žiūri į mane. – Bėgsiu iki namų su tavim.

– Bet aš mėgstu bėgioti...

Taileris išsiima savo krepšį pro automobilio langą ir nutraukia mane per pusę sakinio.

– Neprieštarausi, drauguži? – klausia Dino.

Tasai papurto galvą, paskui pasiteirauja:

– Kita treniruotė trečiadienį?

– Aha, – atsako Taileris. – Tada ir pasimatysim.

Uždaręs langą, Dinas nuvažiuoja ir palieka mudu su Taileriu pliskinančiame karštyje. Vaikino raumenys išpilti prakaito, berankoviai marškinėliai prilipę prie tvirtos krūtinės. Nenoromis nuryju seilę.

– Jeigu nori žinoti, atpažinau tave iš sėdynės, – žingsniuodamas taria jis, man sekant iš paskos.

Nustebusi aikteliu ir nevalingai dirsteliu į savo aprangą. Gal šiandien nevertėjo mautis prigludusių berniukiškų šortų? Staiga susidroviu.

– Hmm...

Nekreipdamas dėmesio į mane, Taileris spartina žingsnį, paskui dirsteli akies krašteliu.

– Turbūt sugebu eiti greičiau, negu tu bėgti, – tyčiojasi.

– Labai abejoju, – burbteliu. Gurkštelėjusi vandens, įsikišu ausinę į ausį. Pastaruoju metu po koncerto, į kurį mane nusivedė Džeikas, pamėgau klausytis „La Breve Vita".

– Kertu lažybų, kad pasieksiu namus greičiau, – siūbuodamas sportinį krepšį, Taileris šelmiškai prisimerkia. Irgi, mat, iššūkis. – Sutinki lentyniauti?

Prunkšteliu.

– Su malonumu.

Jam nespėjus atsakyti, aš nieko nelaukdama leidžiuosi bėgti. Per trumpą poilsį mano kvėpavimas tapo lygus, jaučiuosi geros formos, sveika, stipri. Kojos sparčiai kilnojasi nuo šaligatvio, saulė šviečia į veidą, brizas vėsina šlaunis. Pirmą sykį po ilgo laiko pasitikiu savimi. Malonus jausmas.

– Apgavikė! – sušunka Taileris ir leidžiasi iš paskos, bet aš tik nusijuokiu ir padidinu greitį. Paskui mudu užmirštame kvailas lenktynes, sulėtiname tempą ir bėgame lengva ristele.

– Po velnių, tu tikrai gali bėgti labai ilgai, – sako vaikinas, gaudydamas kvapą, kai kertame sankryžą ir pasukame į Dedro aveniu. – Gal dalyvauji bėgimo varžybose?

– Ne, tiesiog mėgstu bėgioti, – atsiliepiu neatitraukdama akių nuo kelio. – Geriausias būdas mankštintis.

– O man labiau patinka kilnoti svarmenis, – pareiškia Taileris. Nutveriu jį apžiūrinėjantį savo raumenis. Juokinga, koks pasipūtęs jis kartais būna, bet imu prie to priprasti. – Gerai, pasiduodu, aš ne bėgikas, – vaikinas pakelia ranką ir sustoja. Paskui porą kartų iškvepia orą ir atsiremia delnu į mūrinę namo sieną, mėgindamas atgauti kvapą. – Tu laimėjai.

Džiūgauju. Plačiai išsišiepiu, pakreipiu galvą ir atidžiai žiūriu į jį.

– Po galais, tu teisus. Laimėjau.

– Panašiai ir aš pasakyčiau, – vaikinas nusikvatoja ir įsmeigia akis į mane. Nė vienas nenorime nusukti žvilgsnio, tad nė vienas nepasiduodame. – Šįvakar važiuosim pasilinksminti, – pareiškia jis. Pamanau, kad net norėdama neįstengčiau prieštarauti. Stoviu ant šaligatvio, spiginu išplėstomis akimis ir dėmesingai klausausi jo žodžių. – Leisk man kur nors nusivežti tave. Ar jau buvai prieplaukoje, Ramiojo vandenyno parke?

– Ne, – droviai prisipažįstu. Kaip galėjau išgyventi čia tris savaites ir neįkelti kojos į prieplauką? Mačiau ją tik nuo paplūdimio, iš tolo atrodė nuostabi.

– Tada važiuosim į prieplauką, – nusprendžia Taileris.

Jis paslaptingai šypteli, ir man gerklėje įstringa gumulas. Žalios vaikino akys kibirkščiuoja, jų gelmėje slypi nežinomybė.

Staiga dingteli, kad esu visiškai teisi: tamsiaplaukiai kur kas šaunesni.

21

Apsimetu žiūrinti į Elos lazaniją, nors iš tiesų nežiūriu. Maistas tik priedanga, iš tikrųjų gręžiu akimis priešais sėdintį ir pasirėmusį smakrą ranka vaikiną. Dabar jis tikras nerūpestingumo įsikūnijimas. Prikandu lūpą, žvilgsniu glostydama jam smakrą, lūpas, vešlius antakius, spindinčias akis. Kai niekas nemato, jis man šypteli.

– Idena, šįvakar tu labai tyli, – palyginti garsiai sako tėtis, norėdamas atkreipti mano dėmesį. Tuoj pat įbedu akis į lėkštę, sugraibau įrankius ir pasmeigiu kąsnelį lazanijos šakute. Tėtis kilsteli antakius ir tyliai kikendamas parodo peiliu į mane. – Apie ką mąstai?

– Aš... hmm... aš tiesiog... aš... – žodžiai stringa gerklėje, mikčioju kaip trimetė, bandanti suregzti sakinį, todėl įsimetu į burną kąsnį ir, užuot atsakiusi, šypteliu.

– Ar skani lazanija? – klausia mūsų Ela ir laukdama pagyrimo šiek tiek išplečia akis. Esu patenkinta, kad pakeitė temą. Visi galvos linkčiojimu giriame patiekalą, prie kurio ji ilgai plūkėsi. Net Taileris atsisėda tiesiau ir nusišypso motinai. Jam ji pagamino vegetarišką lazaniją su keturiais sūriais.

– Labai gardu, mama, – sako Taileris.

Elos veidą nušviečia šypsena.

Mano akys bėgioja nuo vieno prie kito, žiūriu, kaip švelniai jie susižvelgia, ir spėlioju, kaip susiklostė tokie santykiai. Dažniausiai Ela atrodo nepatenkinta sūnumi, bet pasitaiko akimirkų, kai jie, regis, supranta vienas kitą be žodžių.

– Ji tokia skani, kad... – Taileris prisitraukia lėkštę, atsipjauna didelį gabalą ir šakute pakelia prie lūpų. Kramtydamas vaikinas palinksta virš lėkštės, bet pusė nemenko kąsnio iškrinta iš burnos ant stalo. Jis droviai nusijuokia, paskui nykščiu nusibraukia padažą nuo lūpų. – Tokia skani, kad net persivalgiau, – taria nurijęs kąsnį.

Tėtis kitame stalo gale kilsteli antakį ir sako:

– Šįvakar tu gerai nusiteikęs, Taileri.

Šis sučiaupia lūpas, pasideda rankas ant stalo ir žiūri į mudu su tėčiu. Sutikęs mano žvilgsnį, iš paskutiniųjų stengiasi nuslėpti šypseną, bet ji neprasprūsta man pro akis.

– Ko gero, – atsikrenkštęs vaikinas atsistoja ir nuneša lėkštę prie indaplovės. Kai atsigręžia į mus, jo veido išraiška neperprantama. – Turiu išeiti.

– Kur? – Ela tuoj pat pakelia akis ir atsigręžia į sūnų. Net Džeimis sužiūra, norėdamas išgirsti Tailerio pasiteisinimą. – Tau namų areštas.

– Turiu susitikti su Tifane, – riečia jis. Taip puikiai blefuoja, kad akimirką patikiu juo. Paskui imu suvokti. – Idena, ar nesakei, kad susitiksi su Megana?

Ketinu tai paneigti, bet Taileris griežtai pažvelgia į mane. Nori, kad pameluočiau, todėl tariu:

– Aha.

Vogčiomis žvilgteliu į tėtį, ar patikėjo. Regis, taip.

– Galiu tave pavėžėti iki jos, – neatlyžta Taileris, įrėmęs akis į mane, jo balsas truputį neramus. Vaikinas beveik nepastebimai linkteli man ir laukia pritarimo.

– Ačiū, – lepteliu. Jei ieškosiu ilgesnio atsakymo, susipainiosiu. Todėl tik kvailai šypteliu ir, Elai atsistojus nurinkti stalo, padedu įrankius ant lėkštės.

Taileris nė kiek nesivaržydamas nusivaipo, tarsi virtuvėje nebūtų tėvų. O gal jam tai tiesiog nė motais.

– Susiruoši per dešimt minučių?

Jeigu tik jie žinotų, kad kalbamės ne apie mano nuvežimą pas Meganą!

– Taip, susiruošiu.

– Lauksiu mašinoje, – išeidamas iš virtuvės, Taileris man pamerkia. Mūvi juodus džinsus, vilki baltus marškinėlius. Nulydžiu jį žvilgsniu, matau, kaip eidamas pasikaso sprandą. Man patinka vaikino stotas ir tai, kaip jis žingsniuodamas pakreipia galvą.

Po akimirkos pakylu nuo pietų stalo, atsiprašau Elos, kad neturiu laiko padėti susitvarkyti, ir lekiu į kambarį šukuotis, valytis dantų, purkštis kvepalais, vilktis nertinio... Visa tai privalu atlikti merginai, važiuojančiai su įbroliu į atrakcionų parką prieplaukoje.

Po dešimties minučių nusileidžiu laiptais ir išeinu į lauką. Juodas ir baltas automobilis stovi gatvėje, nes trys mašinos prievažoje neišsitenka.

Man priėjus prie keleivio durelių, Taileris atidaro langą ir pasilenkęs taria:

– Atidaryčiau dureles, tik kažin ką pasakytų tavo tėtis.

Dirsteliu per petį. Tėtis stovi prie svetainės lango, nevykusiai slėpdamasis už žaliuzių. Kai pakeliu ranką ir pamojuoju, jo pavidalas greitai dingsta.

– Tikrai, – sakau atidarydama dureles ir sėsdamasi, – jis nustebtų, kodėl staiga tapai toks mandagus.

– Na jau! – nesutinka Taileris ir gindamasis pakelia rankas, o aš uždarau langą. Prisisegusi saugos diržą ir pažvelgusi į vaikiną, matau, kad ant baltų marškinėlių jis užsimetęs raudonus flanelinius marškinius. Nuryju seilę. – Žinok, esu tikras džentelmenas.

– Nejaugi? – suabejoju.

– Taip, – patvirtina Taileris. Įjungęs variklį, nustato oro kondicionierių ir atlenkia saulės skydelį. Tada akies krašteliu žvilgteli į mane. – Tiek jau to, ne džentelmenas. Tiesiog girdėjau, kad šitaip reikia elgtis su mergina. Visada išlipti iš automobilio ir atidaryti dureles, tiesa?

Nusišypsau.

– Turbūt.

Purtydamas galvą ir gūžčiodamas pečiais, Taileris spūsteli greičio paminą, ir mudu nutrūktgalviškai šauname iš vietos. Nesistebiu. Jau įpratau prie siaubingo jo vairavimo.

Mums artėjant prie vandenyno, pagaliau ryžtuosi paklausti:

– Kodėl pamelavai mamai? Kodėl nepasakei, kad važiuojam į prieplauką?

Taileris pavartalioja akis ir prunkšteli.

– Nagi, Idena, būk realistė. Mudu nenorime sukelti jiems įtarimų.

– O kaip Tifanė? – kad ir kaip stengiuosi išmesti ją iš galvos, nepavyksta. Kaskart, kai būnu su Taileriu, jaučiuosi prasikaltusi. Negana to, kad esame netikri brolis ir sesuo, dar slapta vilioju savo draugės vaikiną.

– Pamelavau jai. Tifanė mano, kad leidžiu laiką su draugais, – Taileris kalba nerūpestingai, ir man dingteli, kad ji iš viso jam nerūpi.

Atvažiuojame, prieplaukoje knibždėte knibžda žmonių. Stovėjimo aikštelė pilna automobilių, lentiniais takais vaikšti-

nėja šeimos, būreliai jaunimo ir susikibusios už rankų porelės. Dilgteli šioks toks pavydas, kyla noras sunerti pirštus su Taileriu, bet pristingu drąsos, ypač viešumoje.

– Na štai, – Taileris reikšmingai kosteli ir linkteli į triukšmingą pasilinksminimų parką kairėje. – Tai ir yra Ramiojo Vandenyno parkas. Aprodysiu, nes labai mėgau jame lankytis vaikystėje ir pats noriu supažindinti tave su šia vieta, – Taileris kalba taip nuoširdžiai, kad nejučiomis dirsteliu į jį, nusišypsau ir iškaistu.

Mudu neskubėdami traukiame lentiniu taku, klausydamiesi vandenyno ūžimo ir glostomi vakaro saulės spindulių. Džiaugiamės vienas kito draugija ir aiškinamės visokias smulkmenas. Bandome atspėti, kodėl geležinkeliukas geltonas, aptariame vežimėlius su maistu, šnekamės apie suolelių išdėstymą – kodėl vieni iš jų atgręžti į vandenyną, o kiti į miestą?

Kai prieiname parko vartus, vaikinas prisipažįsta:

– Šito padaro baisiai bijodavau. – Virš milžiniškos parko iškabos pritvirtintas didžiulis ryškiai raudonas aštuonkojis. Taileris nerangiai sukiša rankas į kišenes ir greitai neria pro vartus. – Jis mane šiurpina ir dabar.

– Mat kaip, – linkteliu, tarsi būčiau radusi jo silpnybę, ir žaismingai išpučiu akis. – Tai daugiau nebesi sumautas šiknius, ką?

– Gerai jau, gerai, – garsėliau sako vaikinas. – Ar sumautas šiknius prisipažintų tau mėgstąs cukraus vatą? – ištraukęs rankas iš kišenių, jis mosteli vežimėlio pusėn. Ten siūloma įvairiausių tradicinių skanumynų – nuo spragintų kukurūzų iki ledų, druska apibarstytų riestainiukų ir, žinoma, cukraus vatos. Nupirkęs jos, Taileris plačiai išsišiepia. Paduoda man pagaliuką su saldėsiu ir pasiima savo porciją, maloniai šypsodamasis.

– Tau tikrai čia labai patikdavo, tiesa? – supratingai klausiu.

Taileris kaipmat susiraukia, sučiaupęs lūpas, paskui atsiplėšia gabalėlį cukraus vatos ir įsimeta į burną.

– Eikime prie laivų, – sumurma gardžiuodamasis saldėsiu. Jam neatsakius į klausimą, mano šypsena virsta vypsniu.

Seku paskui Tailerį su žmonių srautu, kol galiausiai įsitaisome ant suolelio priešais geltoną geležinkeliuką, juosiantį apžvalgos ratą. Valgydama matau šį sukantis.

– Idena, – prabyla vaikinas, ryžtinga gaidelė jo balse priverčia mane pakelti akis. Jis suglumsta. – Apie mus niekam nesu sakęs, todėl ir tu verčiau neprasitark. Bus paprasčiau, jei mes... kol kas visa tai laikysime paslaptyje. Juk moki saugoti paslaptis.

– Moku, – patikinu jį, bet iš tiesų man bjauru. Neturiu jokio noro slapstytis, atsiprašinėti ir meluoti, nors išties suprantu, kad dabar tai būtina. – Tu irgi moki laikyti liežuvį už dantų, nes turi daugybę paslapčių.

Godžiai suvalgęs cukraus vatą, Taileris kreivai nusišypso. Atsistojęs įmeta pagaliuką į šiukšlinę ir mosteli į apžvalgos ratą.

– Metas pasivėžinti!

Mane erzina, kad vaikinas niekada neatsako į klausimus, bet jo tylėjimas iškalbingesnis už žodžius. Taileris neatsako todėl, kad žino, jog esu teisi, jog perprantu jį, nors vaikinas ir labai to nenori.

Taigi dviese leidžiame antradienio vakarą, stovėdami eilėje su vaikais, ir džiaugiamės kiekviena akimirka. Amerikietiškieji kalneliai, apžvalgos ratas, skrydis nuo bokšto... Visada prisiminsiu tuos atrakcionus kaip ir šį vakarą. Niekada neužmiršiu griausmingo Tailerio juoko, kai pamaniau, kad, mums skrendant nuo bokšto, sugedo mano apsaugos diržas, ir kaip vaikinas padėjo man jį prisegti, kaip negrabiai lietėsi mudviejų

rankos. Prisiminsiu amerikietiškuosius kalnelius ir sarkastiškas Tailerio pastabas apie kitus keleivius, vos kryptelėjus vagonėliui, rėkiančius iš visų plaučių, ir jo žodžius, kad nuo apžvalgos rato vandenynas atrodo įspūdingai. Beje, mačiau, kad tai sakydamas vaikinas žiūri ne į vandens stichiją, o į mane.

Iš parko išeiname vėlai, tamsiame danguje ryškiai atsispindi atrakcionų šviesos; pakeliui prie automobilio žmonių srautas gerokai praretėja. Kažkokia porelė fotografuojasi prie Tailerio mašinos, bet supratusi, kad yra užklupta, greitai dingsta.

– Taip nuolat nutinka, – sako man Taileris, kai įlipame vidun. Jis patapšnoja per vairą ir pirštu perbraukia audi ženklą. – Nenutuokiu, kodėl. Čia Los Andželas. Beverli Hilse lambordžinį ar dar kokį nors šūdą rasi ant kiekvieno kampo.

Prikandu liežuvį, kad neleptelėčiau, ko nereikia, bet galiausiai nesusilaikau.

– Kaip įsigijai tokį automobilį?

Kurį laiką vaikinas tyli, barbendamas pirštais į vairą, tarsi mėgindamas suregzti įtikimą atsakymą.

– Todėl, kad anksti gavau kaupiamojo fondo pinigus. Kai staiga nukrinta tokia krūva žalių, pameti galvą, tiesa? Esu paauglys ir, žinoma, noriu prieš visus pasipuikuoti prabangiu automobiliu, – jis nusijuokia, o aš nesuprantu, ar kalba nuoširdžiai, ar iš prigimties linkęs neapgalvotai elgtis.

– Kodėl taip anksti gavai tuos pinigus? – neatlyžtu kamuojama smalsumo. Įsmeigiu akis Taileriui į lūpas ir žiūriu, kaip jos juda, jam kalbant, kaip kilnojasi smakras.

– Todėl, kad pinigai teikia pasitikėjimo, – atkerta vaikinas, atsidūsta ir tvirtai įsikimba į vairą. – Tas fondas didelis, – prisipažįsta jis. – Turiu galvoje, kad mano mama advokatė, o tėtis... – Tailerio balsas virpteli, paskui jis nuryja seilę ir kalba toliau, žiūrėdamas man į akis. Aš irgi smalsiai spoksau, nors

jaučiuosi ne per smagiausiai, kad kišuosi į asmeninius jo reikalus. Kas man darbo, kada ir kaip Taileris ėmė naudoti kaupiamojo fondo pinigus? – Mano tėvas turėjo nuosavą bendrovę, – pasakoja jis. – Užsiėmė statybomis visoje Vakarų pakrantėje.

Oregonas irgi Vakarų pakrantėje, todėl spėlioju, ar esu girdėjusi apie tą bendrovę.

– Kaip ji vadinosi?

– Greisonų, – kimiai atsako Taileris ir sukanda dantis. Jo akys blyksteli. Vaikinas trumpam nusuka žvilgsnį. – Todėl, kad mes buvome Greisonai.

Tai išgirdusi, pasigręžiu į jį visu kūnu supindama kojas. Suvokiu, kad užkliudžiau jautrią vietą, bet man įdomu pažinti žmogų iš esmės, išsiaiškinti, kas jis per vienas. Ne bet kokį žmogų, o Tailerį.

– Prieš skyrybas?

– Prieš skyrybas, – gūžtelėdamas pečiais, pakartoja vaikinas. Atsidrėbęs ant sėdynės, persibraukęs plaukus ranka ir atlošęs galvą į atkaltę, pareiškia: – Turėjau vadintis Taileriu Greisonu, bet mama atsisakė tėvo pavardės.

Nesumoju, ką atsakyti. Gal dėl to, kad esu taip užsižiūrėjusi jam į lūpas, galvoju vien apie bučinį. Gerklėje kyla gumulas, bet aš greitai nustumiu jį žemyn.

Taileriui viską pasako mano tylėjimas, jis pamažu ištiesina pečius. Tada švelniai paliečia ranka man kelį – nugara nubėga šiurpuliukai. Tarsi bandydamas mano kantrybę, vaikinas erzinamai lėtai apsilaižo lūpas.

– Ar galiu vėl pabučiuoti tave? – sumurma neatitraukdamas žvilgsnio, ir ramiai laukia atsakymo truputį prasižiojęs.

Taileris niekada man neatsako, todėl dabar pati neatsakau jam. Užuot kalbėjusi, kilsteliu nuo sėdynės ir atsargiai, stengdamasi neišsinarinti kojų, slenku jo pusėn, kol pagaliau atsi-

sėdu apžargom. Įkalinu vaikiną ankštoje erdvėje, mano širdis daužosi jam prie krūtinės, o nugara įsiremia į vairą. Netobula, bet gera padėtis.

Jis ryžtingai suima mano veidą delnais ir, neskubiai prisitraukęs, įsisiurbia į lūpas. Bučinys primena vakarykštį, bet yra geresnis. Tailerio lūpos nekantrios, jis vėl imasi vadovo vaidmens, išdarinėja neįmanomus dalykus, kokių bent jau aš iki šiol nesu patyrusi. Kuo ilgiau bučiuoja mane, tuo labiau abejoju, ar įstengsiu susitvardyti.

Kai vaikinas atitraukia lūpas nuo manųjų ir nuslenka kaklu, pakedenu jam plaukus. Jis nusėja man kaklą bučiniais, nuo to ima maloniai dilgčioti pirštų galiukai. Lėtai, bet tvirtai suimu už smakro ir kilsteliu Tailerio veidą. Tvaksinčia širdimi prikišu lūpas jam prie ausies ir sukuždu:

– Nereikia nė klausti.

22

Praėjusį vakarą grįžę tuo pačiu laiku, mudu su Taileriu apgalvotai prisipažinome, kad jis parvežė mane namo. Ela patikėjo mumis, tik paklausė Tailerio, ar šis linksmai praleido laiką su Tifane. Taileris atsakė, kad taip. Tada ji pasiteiravo manęs, ar buvo smagu pas Meganą. Patikinau, kad smagu.

Paskui su Taileriu persimetėme daugiareikšmiais žvilgsniais, mūsų akyse spindėjo neištarta paslaptis, žinoma tik mudviem.

Šįryt tėtis eina į darbą vėliau, todėl pabėgiojusi aptinku jį besitrinant po namus. Esu pavargusi. Užuot bėgusi nauju keliu aplink miestą, kaip buvau įpratusi, pasileidau ristele iš Santa Monikos į Venecijos paplūdimį. Atsigavau klausydamasi Ramiojo vandenyno bangų ošimo, o ne savo muzikos. Nors gaudžiau kvapą, jaučiausi atsipalaidavusi.

– Kada žadi išvažiuoti? – klausiu tėčio, atėjusi į virtuvę po dušo ir persirengusi švariais drabužiais. Mano plaukai susmeigti ant viršugalvio į netvarkingą kuodą.

Kišdamas į portfelį pluoštą dokumentų jis vos žvilgteli į mane. Tada pasikaso smilkinį ir pasiima automobilio raktelius nuo ruošos stalo.

– Tuoj pat. Turiu svarbų susitikimą su mūsų tiekėjais ir negaliu susimauti, – tėtis net išrausta, braudamasis pro mane su portfeliu rankoje ir rakteliais kitoje.

– Ar galėtum pakeliui pavėžėti iki promenados?

Noriu karštos kavos, bet ta, kurią iš aparato geria tėtis su Ela, man neskani. Kojos nuo bėgimo tokios sustingusios, kad nebeprisiverčiu nupėdinti iki Trečiosios gatvės. Taileris negali pavėžėti manęs, nes yra sporto klube su Dinu. Ela su Džimiu ir Čeisu jau išvažiavusi medžioti įžymybių. Tikisi šiandien pamatyti Beną Afleką.

Tėtis sudejuoja:

– Tai paskubėk!

Užlekiu laiptais viršun apsiauti sportbačių ir pasiimti grynųjų ir paskubu pas tėtį, nekantriai mindžikuojantį prie laukujų durų. Išeinu pirmoji. Tėtis užrakina duris ir paskui mane nuseka prie leksuso, jo veidas neramus ir nepatenkintas. Užkalbintas jis gali pradėti šaukti, todėl nutariu patylėti per šią trumpą kelionę. Vis dėlto tyla trunka gal tik dešimtį minučių.

– Taigi, – atsikrenkščia tėtis, – ar smagiai leidi atostogas?

– Puikiai, – glaustai atsakau apie didžiausią metų įvykį. Vasara ne šiaip puiki, ji prilygsta ryškiam sapnui, kai nesinori pabusti. Pastarųjų kelių savaičių įvykiai atrodo tokie nauji ir smerktini, sykiu be galo jaudinantys ir nuostabūs. – Išleisk mane čia, – paprašau rodydama į Santa Monikos bulvaro šaligatvį.

Tėčiui stabtelėjus prie kelkraščio, išlipu. Dar nespėjus uždaryti durelių, jis persilenkia per dėtuvę tarp priekinių sėdynių ir šypteli man.

– Būk atsargi, – įspėja, – Los Andžele ne taip saugu kaip Portlande.

– Žinoma, – atsakau ir pasilenkusi žvilgteliu tėčiui į akis, – išprievartavimų skaičiumi Portlandas dabar pranoksta visus kitus Amerikos miestus. Sėkmingo susitikimo.

Tėtis išplečia akis, o aš atsargiai uždarau dureles. Atgal nesižvalgau. Persimetu per petį rusvą kuprinę, sugraibau dirželį ir patraukiu į kavinukę ties gatvės kampu, kur vasaros pradžioje buvo pakvietusios Reičelė ir Megana. Ten jauku ir verdama nuostabiai skani latė su karamele. Kavinukėje ramu. Prie garuojančių puodelių sėdi gal šeši žmonės. Vieni skaito, kiti darbuojasi skreitinukais, treti kalbasi su draugais.

Mergina prie baro sutinka mano žvilgsnį ir maloniai nusišypso. Nužingsniuoju prie jos ir peržvelgiu valgiaraštį, jai už nugaros surašytą ant sienos kreida. Man patinka toks paprastumas.

– Ko norėtumėt?

– Tik puodelio labai karštos liesos vanilinės latės su karamele, – išsitraukiu piniginę ir padedu penkis dolerius ant baro. Graužia kaltė, kad paprašiau pagardinti kavą karamele, bet Amelija ištisus mėnesius įtikinėjo mane, kad nieko baisaus retkarčiais pasigardžiuoti mėgstamu gėrimu.

– Puiku, – duodama grąžos, sako man mergina, – tuoj atnešiu jums kavos.

Pasiėmusi grąžą, išsirenku staliuką pasienyje. Nusiimu kuprinę, atsisėdu ir patogiai įsitaisau. Gera čia sėdėti, atsipalaiduoti ir apžiūrinėti kitus kavinės lankytojus. Mėgstu stebėti žmones. Mane domina jų gyvenimo istorijos. Kur jie užaugo? Kiek turi brolių ir seserų? Kokius ledus labiausiai mėgsta?

Man itin smalsu, ar ir jų vasara tokia pat nenuspėjama kaip maniškė.

– Štai jūsų užsakymas, – po kelių minučių maloniai taria mergina, statydama priešais mane puodelį kavos. – Gardžiuokitės.

Padėkojusi laukiu, kol ji sugrįš prie baro, tik tada čiumpu puodelį ir nugeriu didelį gurkšnį. Kava labai karšta, net nudegina gerklę, bet neimu į galvą. Gėrimo skonis nuostabus.

Dar patogiau įsitaisiusi ant kėdės, sužvejoju kuprinėje ausines, mobilųjį ir imu klausytis „La Breve Vita". Užsimerkiu, linguoju galvą muzikos ritmu ir kvėpuoju. Šaunu, kad patekau į tos grupės koncertą. Man ji patinka. Jų dainų žodžiai prasmingi, kiekviena daina yra tikras pasakojimas apie mūsų praeities ir ateities klaidas. Daugumos priedainių žodžiai itališki.

Visiškai pasinėrusi į muziką, pajuntu kažką judant priešais. Tuoj pat atsimerkiu, o širdis vos neiššoka iš krūtinės. Išvystu skvarbų akių žvilgsnį. Staiga pašoku, ausinės nukrinta ant stalo.

– Labas, – pasisveikina vaikinas.

– Išgąsdinai mane, – žiopčioju, prisidėjusi ranką prie krūtinės, ir stengiuosi lygiai alsuoti.

Tai viso labo Dinas. Atrodo taip, tarsi būtų bėgęs maratoną, bet pasidavęs ir nepasiekęs finišo linijos, nors ši buvo jau čia pat. Vaikino skruostai raudoni, veidas išpiltas prakaito, plaukai susitaršę.

– Kaltas, – atsiprašo jis, liūdnai šypsodamasis. – Pirkausi kavos ir pamačiau tave.

Mano akys nuslysta prie puodelio išsinešti Dino rankose. Vėl pažvelgiu jam į veidą.

– Ką tik baigei mankštintis klube?

– Ar iškart matyti? – Dinas nusibraukia kaktą atpakalia ranka ir nusijuokia.

Papurtau galvą ir vėl gurkšteliu latės.

– Ne, – įpusėjus kavą, dingteli vienas klausimas. Prieš jį ištardama, nuryju seilę. – Taileris su tavimi?

Apžvelgiu kavinukę, ieškodama žaliaakio tamsiaplaukio vaikino, bet Dinas atsako, kad jis išvažiavo į Malibu vaškuoti mašinos, ir aš liaujuosi žvalgytis.

– Ak, – tariu. Nusivylusi įsispoksau į kavą, pirštu vedžioju aplink puodelio kraštą. – Nesistebiu.

– Ko klausaisi? – pasmalsauja Dinas. Pasilenkęs per stalą, paima mano telefoną ir, išvydęs ekranėlyje grupės pavadinimą, nušvinta. – Negali būti!

Droviai gūžteliu pečiais.

– Jų muzika tokia gera.

– Kokia daina tau patinka labiausiai?

– Ak, Dinai, sunkus klausimas, – suvaitoju. Pakreipusi galvą, paremiu skruostą delnu ir peržiūriu visų trijų grupės albumų dainas, kol apsisprendžiu. – Veikiausiai „Susilaikyk".

Atsilošęs vaikinas suneria rankas ant krūtinės. Paskui sučiaupia lūpas ir papurto galvą.

– Neįtikima.

– Ką?

Dinas patyli. Rudomis akimis ilgai žvelgia į manąsias, paskui nedrąsiai nusišypso.

– Ji ir mano mėgstamiausia.

Visai nenoromis irgi šypteliu jam, net lūpą įsikandu.

– Nuostabi daina.

– Tikrai, – pritaria vaikinas. Drovi šypsenėlė virsta plačia šypsena. Jis stebeilija į mane, tarsi gėrėdamasis, kaip siurbčioju latę. Paskui atsisėda priešais. – Turiu pavaišinti tave kava, – galiausiai sako ir išsitraukia piniginę iš džinsų kišenės. Apžiūrėjęs kelis skyrelius, išima ir padeda ant stalo suglamžytą penkių dolerių banknotą. – Penki žalieji išlaidoms padengti. Tavo pačios.

Papūtusi lūpas, dviem pirštais – nykščiu ir smiliumi – paimu sulamdytą pinigą ir pašnairuoju. Kitoje banknoto pusėje per visą Linkolno memorialą puikuojasi užrašas juodu rašalu. Kuo labiau susitelkusi į jį žiūriu, tuo greičiau suvokiu prasmę. IDENOS PINIGAI UŽ BENZINĄ. Išsižiojusi spoksau į Diną.

– Išsaugojai juos? – klausiu. – Ir užrašei šitai?

– Kad nepamirščiau atiduoti.

– Bet aš nenoriu atsiimti.

– Labai blogai, – pareiškia vaikinas, kukliai šypsodamasis apgniaužia mano pirštus ir paleidžia ranką.

Juokdamasi ir purtydama galvą, įkišu banknotą į kuprinę. Paskui dideliais gurkšniais imu gerti kavą, taip pat daro ir Dinas.

Gėrimas labai karštas, tad vaikinas ima pūsti į puodelį, paskui klausia:

– Ką šiandien veiksi?

– Tikriausiai grįšiu namo, – kai vėl pažvelgiu Dinui į akis, jis smalsiai kilsteli antakį. – Čia, Santa Monikoje, – pasitaisau, – dar ne į Portlandą.

– Taip ir pamaniau, – stodamasis sako vaikinas. Jis pasiima savo puoduką, priglaudžia prie lūpų ir atsargiai nugeria gurkšnį. Tada žvilgteli pro langą ir vėl papučia gėrimą.

– Gal pavėžėti tave?

Jau supratau, kaip gera neturėti automobilio, atsidūrus kitame mieste. Nereikia nė prašyti, žmonės iš gailesčio patys siūlosi pavėžėti.

– Jeigu gali, – atsakau. Šiaip ar taip, neturiu vairuotojo pažymėjimo.

– Puiku, – sako Dinas. – Eime.

Išgeriu paskutinį gurkšnį latės, įsidedu ausines kuprinėn ir persimetu dirželį per petį. Dinas jau išėjęs, atvėręs laiko man

duris. Giedras dangus ima niauktis. Nustebusi pažvelgiu į debesis.

– Kur dingo saulė?

Nenuleisdamas akių nuo gatvės, jis patraukia pečiais.

– Kitaip nei daugelis mano, Auksinėje valstijoje irgi lyja, – išvydęs tarpą automobilių virtinėje, Dinas kumšteli man alkūne ir mes žaibiškai perbėgame į kitą bulvaro pusę. Pastebiu, kad vaikinas įspraudęs mašiną į siauriausią tarpelį, ir svarstau, kaip jam šitai pavyko. – Kiekvieną vasarą čia kyla audringos liūtys ir trunka, tarkim, visą dieną. Ateina tarsi iš niekur ir esti labai smarkios.

– Tikriausiai pridaro daug žalos?

– Aha, – atsako Dinas, – pažadu, kad pamatysi tokią liūtį dar prieš grįždama į Portlandą.

Kai vaikinas atrakina automobilį, atidarau keleivio dureles ir įslystu vidun.

– Lietumi manęs nenustebinsi. Portlande lyja aštuonis mėnesius per metus.

– Turbūt tai užknisa?

Važiuodami į mano namus, plepame apie viską: apie lietų, sniegą, kavinukes ir skanius kavos priedus. Man patinka karamelė, Dinui cinamonas. Prievažoje neišvystu Tailerio automobilio, ir mano nuotaika sugenda. Nemačiau įbrolio nuo ankstyvo ryto ir jau pasiilgau, kad ir kaip apgailėtinai ar beviltiškai tai atrodytų.

– Ačiū, kad dar sykį pavėžėjai, – sakau suglumusi. Dinui pareiškus, kad nėra už ką dėkoti, man iškaista skruostai, o paskui galvoje tvyksteli puiki mintis, kad net vypteliu, nusijuokiu ir vos neprunkšteliu. Pasiimu kuprinę ir vėl susižvejoju banknotą – savo penkis dolerius su netvarkingu Dino užrašu ant

Abraomo Linkolno memorialo. Pagaliau aptikusi nušiurusį pinigą, padedu jį ant prietaisų skydelio. – Už benziną, – sakau.

Dinas nusikvatoja ir papurto galvą.

– Iki kito karto, – taria jis.

Mudu atsisveikiname, išlipu iš automobilio ir patraukiu į namus.

Tailerio mašinos nėra, bet reindžroveris stovi prievažoje, vadinasi, Ela namie. Eidama koridoriumi, negirdžiu jokių garsų. Dirstelėjusi pro svetainės duris, išvystu pamotę ant odinės sofos. Ji sėdi sukryžiavusi kojas, šalia pasidėjusi krūvą nuotraukų albumų.

– Tai ar pavyko pamatyti Beną Aflecką? – klausiu įeidama į kambarį.

Išvydus mane, mėlynos Elos akys blyksteli – ji užverčia albumą.

– Na, Holivude yra daugybė žmonių ir automobilių, tad pasakiau berniukams, kad nemokėsiu už stovėjimą. Nuvežiau juos pasisvečiuoti pas draugus.

Nusijuokiu ir galva mosteliu į albumų stirtą.

– Kokias nuotraukas žiūri?

– Ak, nieko įdomaus, – greitai atsako Ela. – Tiesiog seni prisiminimai. Namie nieko nebuvo, todėl sumaniau užlipti į palėpę, pasiimti albumus ir perversti, iki grįšite. Berniukai nemėgsta, kai žiūrinėju jų vaikystės nuotraukas, – slopindama juoką, moteris nudelbia akis ir perbraukia albumo viršelį pirštais.

– Ar galiu žvilgtelėti? – priėjusi prie sofos, stumteliu albumus, kad galėčiau atsisėsti. Įsitaisau šalia Elos ir susikeliu kojas ant sofos.

Moteris truputį susinervina, vėl lėtai atverčia albumą ir padeda mums abiem ant kelių.

– Šios darytos, kai gimė Čeisas, – sako ji.

Išvystu ne vieną nuotrauką, kurioje įamžintas naujagimis, įvyniotas į mėlyną apklotėlį. Mažylis guli ligoninės lovelėje. Visose kūdikis verkia, jo skruostai kone violetiniai. Ela perverčia puslapį. Šįkart Čeisą glėbyje laiko man nepažįstama vidutinio amžiaus moteris, kitoje – panašaus amžiaus vyras.

– Berniuko seneliai, – tyliai paaiškina man Ela. Moteriai verčiant puslapius, pastebiu keletą tuščių vietų, težymu nuotraukų apybrėžos. Paskui Ela stabteli prie, matyt, jai svarbaus puslapio, nes nusijuokia: – O Dieve, aš ilgais plaukais!

Čeisas čia keliomis savaitėmis vyresnis, jo plačios akys neramios. Gerokai jaunesnė Ela laiko sūnų prieš objektyvą. Moters veidą gaubia ilgi šviesūs plaukai, ji plačiai šypsosi, tarsi nuotrauka būtų daryta juokaujant. Ela atrodo labai jauna, laiminga ir nekamuojama rūpesčių. Rodos, tą akimirką jos gyvenimas puikus. Šalia mamos stovi nedidelis berniukas sučiauptomis lūpomis ir laikosi įsikibęs į raudonas sportines jos kelnes. Iš šviesių plaukų spėju, kad tai Džeimis, šiose nuotraukose jam kokie treji metukai.

– Nieko įdomaus, – atsiprašo Ela ir paima kitą albumą. – Šis Tailerio.

Išgirdusi jos žodžius, imu labiau domėtis. Įsitaisau patogiau, prikandu lūpą ir įbedu akis į albumą juodais viršeliais, o įmotė atverčia pirmą puslapį. Tuščias. Tada ima versti kitus. Jie irgi tušti. Galiausiai šeštame aptinkame dvi nuotraukas. Inkubatoriuje guli labai mažas, gležnas rožinis kūdikis.

– Jis gimė mėnesiu anksčiau, – sako moteris. – Turėjo gimti liepą, o gimė birželį.

– Nežinojau to.

Perverčiame dar kelis tuščius puslapius, kol vėl randame nuotrauką. Tamsus kambarys, Ela guli lovoje, Taileris susisu-

kęs greta. Čia moteris atrodo dar jaunesnė, vos ne paauglė, gal tik metais vyresnė už mane. Ilgi plaukai suimti į netvarkingą arklio uodegą, akys pavargusios. Ela atrodo išsekusi, todėl nieko nesakau.

Paskutiniame albumo puslapyje Taileris jau nebe menkas kūdikis, o paūgėjęs berniukas, tvirtai stovintis ant kojų. Jis vilki juodą smokingą ir šypsosi fotografui, nejučiomis nusišypsau ir aš. Man puikiai pažįstami šie tamsūs plaukai ir žalios akys. Taileris visai nepasikeitęs.

– Ši nuotrauka daryta mano vestuvių dieną, – tyliai sako Ela.

Keistoka girdėti šiuos žodžius, nes esu naujojo jos vyro dukra, bet man vis tiek labai įdomu.

– Kada susituokėte?

– Kai man buvo dvidešimt vieni. Prie altoriaus mane vedė Taileris, nes su tėvais nesikalbėjau. Vaikui buvo tik ketveri, bet jis su malonumu atliko šią pareigą.

Ela užverčia albumą ir padeda į šalį.

– Tai viskas? – nepatikliai klausiu. – Viso labo aštuonios nuotraukos?

– Albumas buvo pilnas, – prisipažįsta moteris liūdnu balsu, kalbėdama ji nusuka akis, bet šypteli, tarsi viskas būtų gerai. – Taileris beveik viską sudegino.

Suraukiu antakius.

– Sudegino?

– Sukūrė laužą užpakaliniame kieme, – gūžtelėdama pečiais pasakoja Ela. – Buvo nemažai nuotraukų, kurių jis nenorėjo pasilikti. Leidau taip daryti, nes tikėjausi, kad pasijus geriau.

Kol nepradedu daugiau klausinėti, įmotė atsikrenkščia ir paima kitą albumą, tikriausiai Džeimio, bet, jai dar nespėjus atversti pirmo puslapio, išgirstame atsidarant laukujes duris.

– Ela, – kažkas sako.

Mudvi su pamote tikėjomės, kad parėjo Taileris, bet šis balsas moters, atpažįstu jį.

– Užeik, Tifane, – pakviečia Ela, patvirtindama mano spėjimą. Stebiuosi, ką čia veikia ta mergina.

Tifanė kaipmat atsiduria prie svetainės. Atidariusi duris, linkteli galvą.

– Sveika, Idena.

– Labas, – vengiu žiūrėti jai į akis, tarsi būčiau narkotikų prekeivė, o ji federalinė agentė.

– Ar Taileris namie?

Ela paduoda man albumą ir atsistoja, tada pasilygina drabužius ir žingteli prie Tifanės.

– Hmm, nemačiau jo visą rytą, – sako moteris. – Mėginai skambinti? Gal jis vis dar sporto klube?

– Skambinu nuo praėjusio vakaro, – prisipažįsta Tifanė. – Taileris atmetė visus mano skambučius. Jei jau prakalbome apie buvusį vakarą, kur jis buvo?

Ela susiraukia.

– Argi su tavimi?

Tą akimirką mano širdis liaujasi plakusi, kraujas virsta ledu. Išsižiojusi spoksau į abi moteris, o galvoje sukasi vienintelė mintis: mudu su Taileriu visiškai susimovėme. Nenutuokiu, kodėl vaikinas manė, kad vakarykštis mūsų melas neiškils aikštėn, ir kodėl sutikau jį palaikyti.

Manau, kad krisiu negyva, bet vėl išgirstu atsidarant laukujes duris. Šįkart pasirodo tas, kurio laukėme. Išgirstu Tailerį pirmiau nei pamatau. Eidamas koridoriumi, jis tarsteli sodriu balsu:

– Ką tu čia veiki?

Tifanė lyg niekur nieko atsigręžia į svetainės duris.

– Kur praleidai praėjusį vakarą?

– Juk sakiau, – taria Taileris. Per Tifanės petį matau tik pusę jo veido. Vaikinas skubiai nuryja seilę. – Buvau su draugais.

– Taileri, – piktai prabyla Ela, žengdama prie sūnaus. Iš veido suprantu, kad mintyse jis keikiasi, – sakei man, kad praleidai vakarą su Tifane. Kur buvai iš tiesų?

– Dieve mano, – suaimanuoja vaiknas, – negi tai svarbu?

Apsigręžusi Ela pažvelgia man į akis. Jau kuris laikas esu sulaikiusi kvapą ir baiminuosi, kad mano veidas ima mėlti.

– Idena, kur nuvažiavo Taileris?

Visų akys įsminga į mane. Elos žvilgsnis griežtas, Tifanės veidas piktas, įbrolis žiūri išplėtęs akis, lyg melsdamas manęs, kad ką nors sugalvočiau ir visko nesugadinčiau.

– Hmm, išleido mane prie Meganos namų ir, užuot važiavęs pas Tifanę, – visa širdimi viliuosi, kad įtikinamai meluoju, – nusprendė susitikti su draugais.

– Girdėjai? – burbteli Taileris ir, norėdamas paimti Tifanę už rankos, žingteli artyn, bet mergina nubloškia jo ranką.

– Nepūsk man miglos, – sušnypščia ji, uždeda ranką jam ant krūtinės ir išstumia į koridorių. – Idena, eime su manimi. Tuoj pat turime pasikalbėti su Reičele ir Megana, – iš Tifanės žvilgsnio suprantu, kad prieštarauti neverta, tad paklūstu.

Padedu į šoną albumus ir pakylu nuo sofos. Man priėjus prie Tifanės, ji čiumpa mane už riešo ir išvelka iš svetainės į koridorių. Tempdama pro šalį, tyčia atsitrenkia į Tailerį.

Sugniaužęs kumščius, vaikinas nulydi mus įsiutusiu žvilgsniu. Mudvi su Tifane išeiname pro laukujes duris. Nespėju nė apsiauti – Tifanė velka mane per pievelę basą. Neturiu ko rinktis, tik lipti į jos automobilį.

Vos atsisėdusi prie vairo ir uždariusi dureles, mergina pratrūksta raudoti. Siaubingai kūkčioja, užsidengia veidą delnais

ir verkia, užsikniaubusi ant vairo. Nuo pastangų atgauti kvapą jos krūtinė smarkiai kilnojasi.

– Ar tau viskas gerai? – klausiu ir tuoj pat subaru save. Kur ten bus gerai. Grįžteliu ir ramindama glostau Tifanei nugarą. Rodos, tai nepadeda. – Kas nutiko?

Ilgokai pakūkčiojusi, mergina pakelia galvą ir nykščiais nusišluosto akis. Išsukusi į kelią ir prisisegusi saugos diržą, vis dar trūksmingai alsuoja.

– Nepatikėsi, – suinkščia ji, blakstienų tušui tekant skruostais, – Reičė ir Megė laukia prie mano namų. Man tiesiog reikia... man reikia išsilieti.

Tylėdamos važiuojame iki Tifanės namų. Laimė, ji gyvena netoli. Abejoju, ar ištverčiau Tifanės sriūbavimą ilgiau negu dešimt minučių. Bet ir tiek pakanka, kad man sugniaužtų paširdžius. Esu tikra, kad dėl merginos ašarų kaltas Taileris.

Reičelės ir Meganos automobiliai jau stovi Tifanės prievažoje. Vos mus išvydusios, jos greitai išlipa ir bėga prie mūsų.

– Ak, Tife, ar nutiko kas nors baisaus? – Reičelė pirmoji išskečia rankas ir tvirtai apglėbia draugę. – Nepamiršk, kad Taileris mano kaimynas, todėl naktį galiu lengvai įsmukti į jo namus ir, jei panorėsi, nupjauti jam kiaušius.

Dabar jau tikrai žinau, kad kaltas Taileris. Pirmiau maniau, jog Tifanė nusiminė, kad vaikinas pasirinko ne ją, o draugus. Bet dėl to tikrai neverta raudoti. Taigi esama rimtesnės priežasties.

– Kiek sykių įspėjome tave? – klausia Megana, imdama draugę už rankos ir vesdamasi prie didžiųjų durų. – Tife, juk žinai, kad tai ne pirmas kartas.

– Kiti kartai buvo tik gandai, – suaimanuoja Tifanė, vėl garsiai kūkčiodama. – Šįkart turiu įrodymą!

– Kokį įrodymą? – klausiu, kai visos sueiname į namą.

Nė viena iš mūsų kol kas nesupranta, kodėl ji taip verkia.

– Idena, dėl Dievo meilės, nesikišk, – Reičelė pašnairuoja į mane ir užjausdama pažvelgia į draugę.

Tifanei neatsakius į mano klausimą, netrukus mes visos plačiais laiptais užkopiame į jos kambarį. Ten ji susmunka ant lovos.

– Pasakok nuo pradžių, – švelniai prašo Megana, kai draugė ima ramiau kvėpuoti.

Susėdame ant lovos pakraščio, tarsi Tifanė būtų karalienė, o mes – jos freilinos. Iš dalies taip ir yra.

– Jau sakiau, – piktokai atšauna ji. – Rytą tikrinau pašto dėžutę. Tuo metu pro šalį važiavo Ostinas Kameronas, stabtelėjo ir paklausė, ar smagiai praleidau vakarą su Taileriu. Paskui mirktelėjo man kaip tikras iškrypėlis, nes ir yra iškrypėlis. Atrėžiau, kas jam darbo, o jis pasakė matęs mus vėlai vakare prieplaukoje. Aš ten nebuvau.

Klydau manydama, kad pirmiau nekvėpavau. Dabar imu kaip reikiant dusti. Išsižiojusi spoksau į Tifanę. Suvokiu, kad jos ašarų kaltininkas yra ne Taileris.

Kaltininkė – aš.

– Ar pasakei Ostinui, kad nebuvai ten? – smalsauja Reičelė, tapšnodama Tifanei kelį, tarsi tai padėtų draugei nusiraminti.

– Žinoma, – sumurma ji tarp kūksnių ir vėl apsipila ašaromis. – Po velnių, jis sakė tikrai matęs Tailerį automobilių aikštelėje. Ostinas nė nesudvejojo, kad su Taileriu buvau aš – juk esu jo mergina.

– Verčiau nebūtum, – burbteli Megana. – Taileris nevertas tavęs.

Tifanė visiškai užsimerkia ir giliai įkvepia.

– Kamantinėjau Ostiną, ar ten tikrai buvo Tailerio automobilis, – jis patvirtino. Sakė, atpažintų šį bet kur, o ir numeris atitiko. Tada paklausiau, kokia mergina buvo greta jo, bet jis paaiškino matęs tik jos siluetą, – staiga Tifanė kimiai suurzgia ir ima daužyti pagalvę kumščiais. – Po galais, kodėl jis užsitamsino langus? Maniau, dėl to, kad tai draudžiama, bet dabar imu suprasti, kodėl. Taip lengviau apgaudinėti merginas!

Viešpatėliau, pamanau. Tai mano kaltė.

– Taileris skiedė man buvęs su draugais, o mamai prišnekėjo, kad susitiko su manimi! Prakeiktas melagis! – ji vėl ima tvatyti pagalvę kumščiais ir draskyti apklotą nagais. Bijau net vaizduoti, ką Tifanė darytų, jei sužinotų, kad su Taileriu buvau aš. – Jis nuolat susitikinėja su kekšėmis! Man jau bloga. Tuoj susivemsiu. O Dieve! – ji susiima už pilvo ir nuleidžia galvą.

– Tifane, tau reikia išsiskirti su juo, – šiek tiek globėjiškai sako Reičelė, lyg kalbėdama su maža mergaite apie pirmąją vaikų darželio meilę.

– Bet aš negaliu! – suklinka Tifanė, plaukai užkrinta jai ant akių, skruostais vėl ima ristis ašaros. Mergina šluostosi jas apklotu, netrukus audinys sudrėksta. – Man reikia jo.

– Galbūt Ostinas suklydo? – šiaip ne taip išspaudžiu klausimą. Gerklė perdžiūvusi, bet iš paskutiniųjų stengiuosi, kad balsas nedrebėtų. Elkis nerūpestingai, liepiu sau. Tarsi būtum nekalta.

– Netaukšk niekų. – Reičelė dėbteli į mane. – Idena, suprantu, kad Taileris tavo šeimos narys ir taip toliau, bet prašau neginti jo.

– Aš ir neginu, – prieštarauju. Jaučiuosi visiškai apgailėtinai ir tikrai neginu įbrolio. Ginuosi pati.

Dvidešimt minučių klausomės, kaip Tifanė rėkia, giežia ir keikiasi, kol pagaliau nusiramina. Visą tą laiką sėdžiu tylėdama, labai bijodama išsiduoti. Reičelė siūlo įvairius keršto planus, Megana kviečia eiti užvalgyti ledų, bet Tifanė atsisako. Ji pareiškia:

– Jei sustorėsiu, Taileris ims apgaudinėti dar dažniau.

Ši pastaba užgauna ir mane. Ar Tifanė nori pasakyti, kad stambesnės merginos nepatrauklios? Kad vaikinai nekreipia dėmesio į apkūnesnes? Nežinau. Bet tai vis tiek užknisa.

Galiausiai Tifanė pareiškia norinti pamiegoti, mes šitai suprantame kaip liepimą išsinešdinti. Merginai reikia pabūti vienai, tad džiaugiuosi galėdama ištrūkti iš jos namų. Reičelė pasisiūlo parvežti mane, kad nereikėtų kulniuoti basai.

– Skambink, jei ko nors prireiks, – sako Megana, mums trims tebestoviniuojant prie durų. Tifanė vis dar tyso skersai lovos. – Palaikyk ryšį su mumis.

– Gerai, – šniurkšteli Tifanė. – Ar galiu trumpai šnektelėti su Idena?

Mes susižvelgiame, mintimis maldauju draugių nepalikti manęs čia vienos su Tifane. Bet, man nespėjus prasižioti, Reičelė taria:

– Žinoma. Lauksiu tavęs automobilyje, Idena.

Abidvi išeina.

Tifanė patyli, įsikniaubusi į apklotą, ir prabyla slogiu balsu:

– Tai, apie ką kalbėsimės, liks tarp šio kambario sienų. Nė nemanyk prasitarti Taileriui.

– Neprasitarsiu, – cypteliu, o mano akys krypsta į koridorių, ilgesingai žvelgia į laiptus. – Tikiuosi, tau viskas gerai.

– Negerai, – atsako ji. – Paklausyk, Idena!

– Klausau.

Tifanė atsisėda, sukryžiuoja kojas ir patinusiomis akimis žvelgia į mane per kambarį. Tada sučiaupia lūpas, sukanda dantis ir suraukia antakius. Jos mėlynos akys blyksteli, kaip dar nesu mačiusi, veidas persikreipia ir pasidaro toks atšiaurus, kad akimirką net išsigąstu.

– Žinau, kad praėjusį vakarą nebuvai pas Meganą, nes ten buvau aš.

23

Man grįžtant namo, Taileris lūkuriuoja prieškambaryje. Jo rankos sunertos ant krūtinės, dantys sukąsti, akys piktos, lyg ruošiantis žengti į bokso ringą ir sutriuškinti varžovą. Bėda, kad nežinau, kas tas varžovas.

– Ką ji sakė? – niekinamai iškošia vaikinas. Artindamasis prie manęs, nuleidžia rankas ir sugniaužia kumščius. – Ką pasakei tu?

Papurtau galvą ir per platų jo petį dirsteliu į svetainę. Nematyti nei Elos, nei albumų.

– Kur tavo mama?

– Išvažiavo pasiimti Čeiso, – greitai ir šiurkščiai atsako Taileris. – Kas, po velnių, nutiko?

Giliai įkvepiu ir, stengdamasi viską suvokti, įsmeigiu akis į niūrų Tailerio veidą. Esu mirtinai išsigandusi.

– Praėjusį vakarą mus matė vienas žmogus, – išpyškinu ir pajuntu kylant tulžį gerklėje. – Ostinas Kameronas... Jis papasakojo Tifanei.

Taileris priblokštas išplečia akis, paskui jo žvilgsnis vėl tampa ledinis.

– Tyčiojiesi iš manęs? – suriaumoja jis, rodos, nešamas adrenalino bangos. Vaikinas trenkia kumščiu sau į delną,

krumpliams atsimušus į odą, pasigirsta garsus pokštelėjimas. – Sutrinsiu tą šunsnukį į miltus...

– Niekas nežino, kad su tavimi buvau aš, – skubiai pertraukiu Tailerį kimiu balsu. Grąžau rankas ir nudelbiu akis, krūtinę užgula sunkumas. – Taileri, Tifanė priblokšta.

Ji ne šiaip sau nusiminusi, o įsiutusi. Nujaučiu, kad įtaria mus su Taileriu. Žino, jog mudu abu melavome, kur praleidome praėjusį vakarą. Dėjau nežmoniškas pastangas pasiaiškinti, bet Tifanė aiškiai pasakė ketinanti atskleisti mano paslaptį. Viską apmąsčiusi, suprantu, kad galėjau meluoti įtikimiau. Tifanei spaudžiant, padrikai veblenau, kad nuslėpiau tiesą nuo tėčio ir Elos, nes jie mane išleidžia tik ten, kur saugu. Įtikima? Tik ne Tifanei. Kažin, ar išdrįsiu vėl susitikti su ja.

Abu patylime. Taileris atgniaužia kumščius ir atsidūsta. Pusiaumirka matau jį pasikasant sprandą ir persibraukiant plaukus ranka.

– Aš viską sutvarkysiu, – tyliai sako vaikinas. Tai išgirdusi, vėl pažvelgiu jam į akis. – Paklausyk, Tifanė įniršusi. Suprantu, bet galiu ją nuraminti. Pasakysiu, kad suklydau, nupirksiu ką nors gražaus, ji pamirš nuoskaudą, ir vėl viskas bus gerai. Tada mudu galėsime atsipūsti.

Netikėdama savo ausimis, klausausi Tailerio. Paskui sučiaupiu lūpas, sugriežiu dantimis ir dėbteliu į jį.

– Niekas nebus gerai, Taileri, – atkertu kapodama kiekvieną žodį. – Viskas blogai! Šitai turi liautis.

– Kas turi liautis?

– Šitai, – lyg pasiduodama, iškeliu rankas ir parodau į mudu. Pirmiausia neturėjau leisti sau pačiai taip toli nueiti. Dabar esu per giliai įklimpusi. Trys ugningi pasiglamžymai – daugoka. – Turi merginą, Taileri. Aš atsisakau būti apgavike.

– Ir nebūsi, – tvirtai pareiškia vaikinas, paskui jo lūpų kampučiai kilsteli, jis žingteli artyn ir paima mane už rankos. Nuo to prisilietimo man pašiurpsta oda, o Taileris prisitraukia mane ir užsimerkęs lenkiasi pabučiuoti. Nedelsdama išsivaduoju iš jo glėbio ir staigiai atšoku atatupsta. Vaikinas lieka stovėti iškėlęs rankas, paskui pamažu atsimerkia ir dėbteli į mane.

Mirkčioju, mėgindama atspėti, kokios mintys sukasi jo galvoje. Turbūt Taileris visai pakvaišo. Ilgokai patylėjusi klausiu:

– Kreti juokus? Dabar tam tikrai ne laikas. Net jei galėtum užtikrinti, kad Tifanė nieko nesuuos, – o ji būtinai suuos, – daugiau nebenoriu taip elgtis. – Žingteliu atgal, sumosikuoju rankomis, papurtau galvą ir nuryju gumulą gerklėje. – Daugiau to nebebus.

– Nagi, – šypsena Tailerio lūpose išblėsta, bet akyse vis dar matyti pasitenkinimas savimi. Pasidygėjusi nusigręžiu ir laiptų pusiaukelėje išgirstu: – Galime šitai išspręsti.

– Kaip, Taileri? – griežtai klausiu, įsikibusi į turėklą ir atsigręžusi į jį. – Tėra dvi išeitys.

– Tik dvi?

– Dvi, – patvirtinu. Žiūrėdama į žibančias Tailerio akis, prisimenu Tifanę, nubėgusį blakstienų tušą, prislopintus kūkčiojimus ir drėgnas nuo ašarų pagalves. Jam tai tikrai nerūpi. – Turi išsiskirti su ja.

– Ne, – prieštarauja jis, smarkiai purtydamas galvą. – Negaliu.

– Kodėl? – klausiu.

Vaikinas ilgai svarsto. Jau manau, kad neatlaikys.

– Todėl, kad tai daug sudėtingiau, negu tau atrodo, aišku? Tifanės... Paklausyk, nespausk manęs, – Taileris nutyla, jo žvilgsnis byloja, kad ginčytis nebeverta. Nors esu labai su-

irzusi, tik susiraukiu ir laukiu, ką įbrolis pridurs. – Kokia antra išeitis?

– Pamiršti, kas buvo tarp mūsų, – šie žodžiai skaudūs, bet prasmingi. Jei Taileris nori likti su Tifane, mudu turime elgtis kaip brolis ir sesuo. Ir tiek. Jokio slapto flirto, nuvogtų bučinių, goslių užuominų. Bet jei vaikinas trokšta kaip tik šių dalykų, turi išsiskirti su Tifane. Antraip tapsime bjauriais apgavikais.

– Taigi jei noriu būti su tavimi, turiu nutraukti santykius su Tifane? – klausia Taileris, sunerdamas rankas ant krūtinės. – Tu arba ji, tiesa? – pasipūtėliška jo veido išraiška dingsta ir užleidžia vietą neslepiamam pykčiui. Vaikino akys susiaurėja iki plyšelių, atkišęs smakrą, jis tyrinėja mane. Nemanau, kad siunta ant manęs. Greičiau keikia esamą padėtį. Aš irgi.

– Kam ta nuostaba? Ultimatumas visiškai aiškus, – sausai tarsteliu. – Turėjai žinoti, kad taip nutiks.

Sukandęs dantis Taileris atlošia galvą ir paskui perbraukia plaukus abiem rankomis. Tada kažką sumurma panosėje, apsigręžia ir išdrožia į virtuvę. Užlipu į savo kambarį ir garsiai užtrenkiu duris.

Jau kitą akimirką imu abejoti, kankinti save klausimais. Svarbiausias iš jų: kodėl man išvis patinka Taileris?

Sąžiningai prisipažįstu nerandanti pagrįsto atsakymo. Visas tas reikalas sumautas. Pirmiausia, aš neabejinga savo įbroliui. Baisu ir pagalvoti, kas dėtųsi, jei apie šitai būtų sužinota. Mudu būtume pasmerkti ir nekenčiami, atskirti nuo visuomenės ir priversti gyventi tremtyje. Bet mane glumina ne tik trauka įbroliui. Trikdo tai, kad Taileris turi labai daug ydų – turėčiau jų nekęsti, bet pakenčiu, bent kol kas. Kodėl taip žaviuosi vaikinu, kuriam, rodos, niekas nerūpi? Turėčiau smerkti jo pasipūtimą ir vyriškąjį egoizmą. Bet negaliu ilgiau jo niekinti už netikusias pastabas, daugybę „žolės“ suktinių ir

per valandą išgeriamą alkoholio kiekį. Esu visiškai tikra, kad Taileris taip elgiasi ne vien norėdamas atrodyti kietuolis ar pritapti prie vaikinų, su kuriais bendrauja. Esama rimtesnių priežasčių. Man įdomu, ką slepia neprilygstamo vaikino kaukė, kurią jis taip saugo. Taip įdomu ir žavu, kad Taileris pradeda man labai patikti.

Visai to nenoriu.

Netrukus parvažiuoja Ela su Čeisu. Ji kyšteli galvą į mano kambarį įsitikinti, ar esu namie. Sako, kad namuose labai tylu, todėl ji jaučiasi nesmagiai. Man šyptelėjus puse lūpų, įmotė patraukia prie kitų durų patikrinti, kaip laikosi vyriausias ir neklusniausias jos sūnus. Negirdėjau, kaip Taileris grįžo į kambarį, bet spėju, kad jį kamuoja tokios pačios mintys kaip ir mane, nes per sieną girdžiu jo balsą.

Valandėlę juodu barasi, paskui Ela tartum atlyžta ir palieka Tailerį vieną. Svarstau, ar šitaip esti nuolatos. Ar motina mėgina tartis gražiuoju, bet sūnus ją aprėkia, ir ji nusileidžia jam? Regis, tokie pokalbiai virtę jos kasdienybės dalimi.

Paskui Ela ateina į mano kambarį kviesti vakarienės. Nenoriu lipti žemyn, bet įmotė nesileidžia į kalbas, todėl nuseku paskui ją į virtuvę. Tėtis ir Čeisas sėdi įprastinėse vietose ir nulydi mane, einančią prie stalo, akimis. Žinoma, čia kiurkso ir Taileris.

– Išalkai? – klausia tėtis, atlaisvina kaklaraištį ir atsilošia.

– Ne, – atsakau ir prisiverčiu pažvelgti jam į akis. Vaikinas iš kitapus stalo taip gręžia mane mirtinu žvilgsniu, kad, rodos, prakiurdins odą. – Kaip sekėsi susitikimas?

Tėtis patraukia pečiais.

– Gerai.

– Deivai, sakei, kad jis puikiai pavyko, – įsiterpia Ela, nešdama į stalą keptų ant grotelių šonkauliukų.

Pažiūrėjęs į valgį, Taileris žiaukteli, o moteris prieina prie vyro ir uždeda delnus jam ant pečių. Tėtis dirsteli į Elą, ji raminamai glosto jam sprandą nykščiais. Jų akims susitikus, tėtis nusišypso. Šitaip jis šypsodavosi mano mamai, kai juodu dar buvo laimingi. Tokie judesiai ir žvilgsniai išnyko dar gerokai prieš skyrybas.

– Hmm, susitikimas išties nusisekė, – taria tėtis, vėl pažvelgdamas į mane.

– Šaunu, – sakau.

Taileriui staiga atstūmus kėdę, pasigirsta šaižus bruožimas. Jis pakyla nuo stalo. Žiūrėdamas į maistą, papurto galvą ir niekinamai nusivaipo.

– Negaliu čia sėdėti, einu į viršų.

Akimirksniu Elos šypsena išnyksta, bet moteris neatitraukia rankų nuo plačių vyro pečių.

– Tuoj atnešiu tavo...

– Turiu šį tą padaryti, – nutraukia ją Taileris ir nė neatsigręždamas nudrožia į prieškambarį. – Pasišildysiu vėliau.

Atsidususi Ela nueina prie viryklės ir išjungia ugnį.

– Ką gi, dviem valgytojais mažiau, – sumurma ji.

Čeisas gerokai nudžiunga, kad prie stalo sumažėjo žmonių, nes vypteli ir surinka:

– Man liks daugiau šonkauliukų!

Nelabai smagu vakarieniauti tik keturiese. Mudu su Čeisu šnekučiuojamės, tėtis ir Ela nuodugniai pasakoja vienas kitam, ką šiandien nuveikė. Jiems nematant, įsiūlau Čeisui kelis šonkauliukus.

Vakarieniaujame gana ramiai, o paskui suskamba telefonas. Nieko neįtariame, kol tėtis parlekia atgal į virtuvę. Jis meta belaidį telefoną ant ruošos stalo ir čiumpa automobilio raktelius.

– Skambino Greisė, – greitai paaiškina ir išplėtęs akis žiūri į Elą, sunkiai kylančią nuo stalo. – Džeimis griūdamas užsigavo riešą. Galbūt susilaužė. Verčiau važiuokim.

Elos veidas persikreipia, moteris prispaudžia gležną ranką prie kaktos.

– Nejaugi viskas prasidės iš naujo!

– Jis pasveiks, – tvirtai taria tėtis. – Važiuokim pasiimti.

Ela apibėga virtuvę, patikrina, ar nepaliko degančios ugnies. Rūpinasi, kad, jai išvykus, namie nekiltų gaisras. Paskui stabteli virtuvės tarpduryje, krypteli galvą ir pasižiūri į mane.

– Ar judu su Taileriu galėtumėte likti namie ir prižiūrėti Čeisą?

Stodamasi skubiai linkteliu.

– Važiuokit.

Dėkinga moteris nusišypso man, išlekia iš namų ir įlipa į automobilį. Nutolus variklio burzgimui, girdėti, kaip Čeisas šliurpia kepsnio padažą iš lėkštės.

Kol berniukas baigia valgyti, sukraunu indus į krūvą.

– Skanūs šonkauliukai, tiesa?

– Nuostabūs, – pataiso jis. Padėjęs paskutinį kaulą į lėkštę, Čeisas nusišypso. – Gardumėlis.

Pavartalioju akis, paimu jo lėkštę ir pridedu prie kitų indų, tada visus atsargiai nunešu prie indaplovės. Ketinu mesti kaulus į atliekų smulkintuvą, bet laiku suvokiu klaidą ir švysteliu juos į šiukšlių kibirą.

– Tai Džeimis nebe pirmąkart susilaužo riešą?

– Ne, dažnai susilaužo Taileris, – atsako Čeisas. Jis prieina prie manęs, atidaro indaplovę ir ima krauti nešvarias lėkštes vidun.

– Vaje, – sakau ir nusišypsau pati sau. – Maniau, kad jis tvirtesnis.

Mudu su Čeisu sutvarkome virtuvę per dešimtį minučių, paskui berniukas patraukia į svetainę žiūrėti televizoriaus, o aš patikrinu, ar užrakintos laukujės durys. Dabar, kai mudu su Taileriu liekame namie beveik vieni, nusprendžiu, kad yra puiki proga vėl pasikalbėti su juo. Negaliu pasakyti, ar jis siunta ant manęs, ar ant savęs. Kad ir kaip būtų, vaikinas velniškai įniršęs, o man labiau patinka matyti jį gerai nusiteikusį.

Kai atidarau kambario duris, Taileris sėdi ant lovos krašto, panarinęs galvą. Jo rankos sunertos, kambaryje tylu.

– Mums patikėta prižiūrėti Čeisą, – tyliai sakau, kad Taileris atkreiptų dėmesį į mane. – Tikriausiai Džeimis susilaužė riešą.

Vaikinas staigiai pakelia galvą, jo akys blyksteli, jis pašoka ant kojų. Veide atsispindi panika.

– Kas atsitiko? Kur Džeimis? Kas jį nuskriaudė?

Apstulbstu nuo tokio jausmų proveržio, o Tailerio klausimai tik suglumina mane.

– Ką?

Jis atsikrenkščia.

– Klausiu, kaip tai nutiko?

– Regis, Džeimis pargriuvo, – atsakau. Dingteli, kad Taileris tuoj apalps, todėl nutariu praskaidrinti jam nuotaiką: – Girdėjau, ir tu buvai kažką susilaužęs, kietuoli, – kilsteliu antakius. Priešingai, nei tikėjausi, nuo mano pokšto Tailerio akys užsidega pykčiu ir nuostaba.

– Kas tau tai pasakė?

– Na, Čeisas, – staigus vaikino įsiūtis pribloškia mane; norėdama suprasti, kas jį taip įpykdė, pažvelgiu jam į akis. Niekaip neperkandu Tailerio. – Kas čia blogo?

Jis nudelbia akis, paskui pažiūri į mane ir žingteli artyn.

– Ką dar tau pasakė tas vaikis?

– Nieko, – sukuždu, o Taileris, gręždamas mane akimis, atsiduria visai arti.

– Tikrai?

– Liaukis kvailioti. – Jis tarsi negirdi, ką sakau, tik varsto akimis visą mano kūną. – Tikrai, – skubiai priduriu.

– Žinai ką? Nebegaliu to pakęsti, – niršiai taria vaikinas. Purtydamas galvą ir vengdamas susidurti su mano akimis, apsigręžia ir patraukia į vonią. – Judvi su Tifane mane užknisot. Nebepakenčiu jos inkštimo ir kvailų tavo klausimų. Man jau gana, – tarsi pritrūkęs oro, Taileris garsiai atsikvepia, įsikimba į kriauklės kraštą ir įsispokso į čiaupą.

– Tu labai susijaudinęs, – sakau artindamasi prie jo iš užpakalio ir plačiau atidarau duris, kad galėčiau įeiti į nediduką vonios kambarį.

– Žiūrėk, kad neužsitrenktų durys, – suburba Taileris. – Užraktas iškleręs.

Vaikino balsas toks, lyg jis ketintų nuplėšti kriauklę nuo sienos, todėl švelniai uždedu ranką jam ant peties, bandau nuraminti. Bet Taileris tik krūpteli ir atšlyja.

– Man reikia dozės, – sušnypščia jis, karščiuojančiomis akimis žvelgdamas į spintelę virš kriauklės. Atplėšęs veidrodines dureles, siekia viršutinės lentynėlės, nuo jos sugraibo pluoštą pinigų. Pastebiu daugybę buteliukų su receptinėmis kapsulėmis ir tabletėmis, nerūpestingai išmėtytų po lentynėles, bet dabar man tai nerūpi.

Taileris užtrenkia spintelės duris ir apsigręžia. Įsiremiu jam į krūtinę, užstodama vonios duris.

– Nė nesvajok, – iškošiu pro sukąstus dantis.

– Idena, – sako vaikinas, palinkdamas į mane, drėgnos jo lūpos atsiduria man prie skruosto, kvėpavimas vėsina odą. – *Man reikia dozės. Tuoj pat.*

Dirsteliu į pinigus, Tailerio gniaužiamus saujoje, ir truputį atšlyju. Tada įsmeigiu akis į jį.

– Manai, kad kokainas viską sutvarkys, tiesa?

– Idena, – šiurkščiau pakartoja vaikinas, – patrauk savo dailų užpakaliuką man iš kelio, kol neįsiutau. Turiu susitikti su Deklenu.

– Aš tau neleisiu, – atkertu kaip reikiant įniršusi. Be abejonės, Taileris priklausomas nuo kvaišalų. Kaip kvaila ir apgailėtina. Ką jis sau mano? Nenori suimti savęs į rankas, verčiau sudirbs sau gyvenimą? Kvaišalai jam padeda užsimiršti.

Taileris trenkia delnu į sieną man prie ausies.

– Po velnių, ne tavo reikalas!

Vaikinas nežino, kad tai mano reikalas, eis jis ar ne, mat netyčia parodo, kaip jį sustabdyti. Taileriui sučiaupus lūpas ir įsispoksojus į mane, apgraibom ieškau durų rankenos ir randu ją. Jam nespėjus pastebėti, ką darau, užtrenkiu duris, apsigręžiu ir visu svoriu užgulu jas, kol išgirstu spragtelint.

Išskleręs, pasak Tailerio, užraktas tampa geriausiu mano draugu.

24

Mažame vonios kambarėlyje tvyro nerami tyla. Mano širdis daužosi greitai ir sunkiai. Ryškioje šviesoje aiškiai matau, kaip žaliose Tailerio akyse atsispindi jausmų sumaištis. Įniršis pramaišiui su nuostaba.

– Tyčiojiesi iš manęs? – jis apsidairo, tarsi vonioje galėtų būti langas, lyg ilgas spoksojimas į keturias sienas netikėtai atvertų išėjimą. Bet viskas lieka kaip buvę: keturios sienos ir užsitrenkusios durys.

– Ne, – atsakau pati stebėdamasi žaibišku ir vykusiu sprendimu. Gerai padariau, neleisdama Taileriui išeiti. Tik dabar dingteli, kad mudu atsidūrėme ankštoje erdvėje ir galime taip pratūnoti valandų valandas. Ko gero, vienintelis būdas atidaryti šias duris – nukelti jas nuo vyrių ar išlaužti, o galbūt laukti iki ryto, kol mūsų išvaduoti ateis sumanus kaimynas. Arba išvis nesirūpinti dėl to.

Kita vertus, Taileriui tai rūpi. Svarbiausias jo tikslas – ištrūkti, vienintelė kliūtis – užsitrenkusios durys. Vaikinas apeina mane, petimi stumtelėdamas į šoną. Suima durų rankeną ilgais pirštais ir stipriai paklebena, kad atšoktų užraktas, bet veltui.

– Verčiau liaukis, – sakau žiūrėdama, kaip išryškėja Tailerio rankų venos, kai jis tampo rankeną, kol galiausiai susitaiko su mintimi, kad šįvakar nesusitiks su Deklenu Portvudu.

Vaikinas nusitveria už sprando, pakelia veidą į lubas ir keletą kartų lėtai įkvepia, mėgindamas nusiraminti. Man patinka Tailerio atodūsiai, patinka, kaip jis trumpam užmerkia akis, kaip, jam alsuojant, kilnojasi pečiai ir krūtinė, kaip iškvepiant ji subliūkšta, deguoniui išėjus iš plaučių. Surikiavęs savo mintis, Taileris nuleidžia galvą ir įbeda piktą, irzlų žvilgsnį į mane.

– Gailiuosi, kad man tai rūpi, – tariu. Vaikinas laukia, kad pasiaiškinčiau, gal net atsiprašyčiau, bet to tikrai nebus. – Tau tiesiog reikia rasti kitokį būdą atsipalaiduoti. Alternatyvą. Kad nežudytų tavęs.

Taileris vėl apžvelgia patalpą, vis dar vildamasis ištrūkti, bet pamato tik savo atvaizdą spintelės veidrodyje. Negali ilgai žiūrėti į save, į savo liepsnojančias akis, todėl nuduria jas.

– Tu buvai tapusi mano būdu atsipalaiduoti, – burbteli, bet nebe taip šiurkščiai, kaip prieš kelias minutes. – Bet turėti tavęs aš negaliu.

Užuot atsakiusi, tyliu. Žodžiai veržte veržiasi, bet kažkodėl neįstengiu jų ištarti. Tik sunkiai atsidūstu. Kai galiausiai surezgu atsakymą, mano balsas skamba švelniai ir tyliai, tarsi bijočiau, kad kas nors išgirs, nors esame vieni.

– Kodėl aš esu tavo būdas atsipalaiduoti?

Taileris pakelia akis. Vėl nepatikliai pažvelgia į mane ir linkteli galvą, lyg primindamas pats sau, koks turėtų būti atsakymas. Galiausiai praveria lūpas ir atsargiai paaiškina:

– Todėl, kad šiek tiek palengvini padėtį. Todėl, kad galiu sutelkti mintis į tave, o ne į ką nors kita.

Žiūriu į vaikino lūpų linkį, klausydama jo žodžių. Jie sukausto mane – sustingstu prie dušo kabinos, nes suvokiu tikrąją jų prasmę.

– Ir toliau taip daryk, – sakau šiek tiek drebančiu balsu. Atsargiai žingteliu prie Tailerio, pati nežinodama, kuo tai baigsis. Nuojauta kužda, kaip elgtis.

Vaikinas vis dar spokso į mane, nė vienas nenusukame akių, tik jis tankiai mirkčioja ir sunkiai kvėpuoja. Suvokiu, kad trokšta vienintelio dalyko. Paliečiu jam skruostą, karštą kaip ugnis jo akyse.

– Sutelk mintis į mane, – prašau.

– Tai išblaškyk mane, – prašo Taileris. Jis pakelia ranką, švelniai suima mano pirštus ir atitraukia nuo skruosto. Krūpteliu, nes jo rankos ledinės, o veidas degte dega. Dvi visiškos priešybės. Kaip jis ir aš.

– Pasikalbėkim, – pasiūlau. Atmosfera pasikeičia: įtampa virsta ramybe, garsūs riksmai – kuždesiu. Tylutėliai tariu žodžius, kad neišblaškyčiau jaukumo. – Mes niekad nesikalbėjom.

– Gerai, pasikalbėkim, – sutinka vaikinas.

Atsargiai apėjęs mane, jis atsišlieja į dušinės duris ir nuslysta ant grindų. Paskui ištiesia kojas, sunkiai atsidūsta ir užsimerkia, nunarinęs galvą. Spėlioju, apie ką mąsto. Apie mane?

– Gal pakalbėkim apie Tifanę? – klausiu kuo atsargiausiai ir švelniausiai, nes ši tema labai opi. – Šįsyk ramiai.

Vien tik jos vardo paminėjimas sukelia Taileriui įtampą, priverčia pažvelgti į mane ir įsitikinti, ar tikrai noriu apie tai kalbėti. Vaikino akyse išvystu keistą blyksnį, bet jis nusuka žvilgsnį.

– Gerai, – iškošia pro sukąstus dantis.

Perlipu jam per kojas ir atsisėdu ant šaltų plytelių. Atsilošusi į duris, prisitraukiu kelius prie krūtinės.

– Kodėl nenori išsiskirti su Tifane? Juk ji tau nė nepatinka. Pats sakei.

Taileris žiūri į mane. Pamažu nužvelgia lūpas, rankas, apkabinusias kelius, vėl grįžta prie akių. Spėlioju, ar nori sąžiningai atsakyti man, ar laimėti laiko ir sukurpti kokį nors melą.

– Negaliu išsiskirti su ja.

– Bet kodėl? – vaikino atsakymas dar labiau suerzina mane. Juk Tifanė negrasina Taileriui peiliu, todėl nematau priežasties, kodėl jis negali nutraukti beprasmiškų santykių, kurie jam nieko nereiškia.

Taileris papurto galvą ir užsidengia veidą ranka. Pasitrynęs akis nykščiu ir smiliumi, garsiai suaimanuoja.

– Tifanė puikiai vaidina nuostabiausią merginą pasaulyje, bet ji ne tokia. Jei tik nepaklūsti jos norams, virsta psichopate. Ir per daug žino apie mane. Negaliu rizikuoti. Bent jau ne dabar.

– Psichopate? – pakeliu galvą ir sutrikusi pažvelgiu į jį. – Ką gi ji žino?

– Na... – Taileris užsikerta iš nesmagumo, jo veidas beveik skausmingas. Vaikinas įsiremia į grindų plyteles delnais. – Tarkim, duosiu pavyzdį. Sausio mėnesį Tifanė nugirdo, kad susitikinėju su mergina antradieniais per pietų petrauką. Tai buvo netiesa, bet ji pašėlo. Dvi savaites plūkiausi prie anglų literatūros esė, nes norėjau pasigerinti pažymį, bet Tifanė pasakė mokytojui, kad esė parašė ji. Pažymys buvo sumažintas, už sukčiavimą man buvo uždrausta lankyti pamokas. Likau visiškai apkvailintas. Tą pačią dieną Tifanė iš savo mamos elektroninio pašto parašė mano mamai, kad yra susirūpinusi dėl

mano sveikatos, nes rūkau „žolę“ mokyklos rūsyje. Tai buvo tiesa, bet ją žinojo vienintelė ji. Mama beveik mėnesį nesikalbėjo su manimi. Tada norėjau mesti Tifanę, bet ji aiškiai parodė, kad man tai nepavyks. Tad ir nebemėginau. Nutraukti santykius – ne išeitis. Tifanė gali prikrėsti daug šunybių, nes turi svertų valdyti mane.

Trumpai patylėjusi klausiu:

– Ką ji dar žino, Taileri? – mėginu įsigilinti į jo žodžius, suvokti jų prasmę. Iš pradžių sunkiai įsivaizduoju, kad Tifanė taip elgtųsi, bet paskui prisimenu, kokiomis akimis ji žiūrėjo į mane šįryt, kai pareiškė žinanti, jog meluoju. Išgąsdino mane. Kažkodėl tikiu Taileriu. Tifanė tikrai gali baisiai prikiaulinti.

Vaikinas vengia mano žvilgsnio.

– Ar prisimeni pirmą dieną, kai atvažiavai?

Nustembu dėl tokio staigaus temos posūkio – nuo valdingo Tifanės būdo peršokama prie mano atostogų pradžios.

– Aha. Tėtis užkniso klausimais, kepsnių vakarėlis buvo baisus, galiausiai įgriuvai tu.

– Aha, taip ir buvo. – Laukiu, kada Taileris nusijuoks, bet jis lieka rimtas. Tiesą sakant, atrodo dar labiau sutrikęs negu pirmiau. – Buvau siaubingai įsiutęs.

– Kodėl? – klausiu, ir man prieš akis iškyla vaizdas, kaip Taileris tą vakarą barėsi su motina, tik neatsimenu, dėl ko. Iš automobilio išlipo jau įniršęs.

Vėl truputį patylime.

– Buvau įtūžęs ant Tifanės, – pagaliau prisipažįsta vaikinas, vis tiek vengdamas mano akių ir spoksodamas į grindų plyteles. – Norėjau trumpam pranykti ir sutvarkyti vieną reikalą, bet tą vakarą Tifanė sužinojo apie tai. – Tailerio balsas tylus ir prikimęs. Suprantu, kad vaikinas neketina iškloti, kas ten buvo

per reikalas. Matyt, toks, kokiu neverta girtis. – Tifanė pažadėjo niekam neprasitarti, jei būsime pora, iki baigsime mokyklą. Štai kodėl, prasidėjus atostogoms, mėginau jai įsiteikti. Na žinai, veždavausi apsipirkti į „American Apparel" prekybos centrą ir glamžydavausi su ja matavimosi kabinoje... – susigėdęs, kad kalba apie tai, Taileris išrausta, bet aš neimu į galvą. Tiesiog džiaugiuosi jo nuoširdumu. – Idena, Tifanė nieko nepasakos, kol bus patenkinta, ir aš nesiskirsiu su ja. Antraip viskas išaiškės. Ji mėgsta šantažuoti žmones, kad gautų, ko nori. Todėl atrodo kietuolė ir priverčia paklusti, – atsidūsta jis ir papurto galvą. – Tifanė pasakojo, kad vaikystėje patyrė daug patyčių, todėl, persikėlusi čia gyventi su mama po skyrybų ir ėmusi lankyti mūsų mokyklą, norėjo būti tikra, kad niekas jos nežemins. Troško būti geresnė ir šaunesnė už visus. Turėdama mane prie šono, galėjo tenkinti savimeilę. Štai kodėl įstrigau toje marmalynėje, – baigęs kalbėti, vaikinas sudejuoja. – Kaip aš viso to nekenčiu.

– Tai bent, – tariu. Tiek teateina į galvą. Taileris teisus. Jis tikrai nenori draugauti su Tifane ir nieko neišsigalvoja, kad pasijusčiau geriau. Yra rimtai įklimpęs, ir, man rodos, aš tik bloginu jo padėtį. – Nežinau, ką pasakyti.

– Neišsiskirsiu su Tifane, – švelniai sako Taileris ir galiausiai pažvelgia man į akis. Atrodo nusiminęs. Pajuntu jam gailestį, nes tikrai nežinau, ką patarti. – Bent kol kas. Šiuo metu negaliu rizikuoti.

– Tai ką mes darysim? – sėdint ant plytelių, man šąla užpakalis, bet stengiuosi nekreipti į tai dėmesio, tik bendrauti su sėdinčiu priešais mane žmogumi ir jį suprasti.

Vaikinas griežtai pasižiūri į mane.

– Tiesiog nenoriu kam nors sukelti įtarimų, – prataria.

– Kokių įtarimų?

– Dėl mūsų. – Dabar Tailerio balsas tvirtas. Dar kartą atsidusęs, jis suneria rankas ir persibraukia plaukus, timptelėdamas jų galiukus – šis judesys man toks pažįstamas. Kai ką vaikinas daro nesąmoningai, kai būna įpykęs ar suirzęs; gal tokie judesiai jam teikia trumpalaikį palengvėjimą? – Kol išsisuksime iš šios bėdos, turime elgtis kaip niekur nieko. Tai dar viena priežastis, kodėl negaliu išsiskirti su Tifane. Žmonės imtų spėlioti, kodėl taip padariau. Kol kas ji turi likti mano mergina, visi prie to įpratę.

– Bet šitaip elgtis su ja negražu, – tyliai sakau. Mintyse vėl iškyla ašarotas Tifanės veidas šįryt, kai ji nevaldomai kūkčiojo, įsikniaubusi į apklotą, kad išlietų sielvartą. Mudu ją įskaudinom; nors atrodo, kad tai nutiko labai seniai, praėjo viso labo kelios valandos. Galbūt Tifanė vis dar eina iš proto, o mudu su Taileriu balansuojame ant pavojingos ribos, kurios nevalia peržengti. Taileris susijęs su Tifane tokiais ryšiais, kokių negali nutraukti, galbūt yra verčiamas būti jos vaikinu, ir vis dėlto neturime teisės jos apgaudinėti.

– Idena, pakalbėkime apie ką nors kita. Apie Portlandą, – siūlo vaikinas. Mūsų akims susitikus, jis krypteli galvą ir tyrinėja mane.

Sukryžiuoju kojas, suraukiu antakius, pasidedu sunertas rankas į skreitą.

– Nori, kad papasakočiau apie Portlandą?

– Kad papasakotum apie save, – sako Taileris. Dabar jo akys skaidrios, ryškios ir gyvos. Vaikinas spokso į mane ir nenusuka žvilgsnio. – Atskleisk ką nors, ko niekas nežino.

Tailerio žvilgsnis nuoširdus, nors ugnis akyse teberusena. Žinau, kad galiu patikėti jam savo paslaptį, papasakoti apie Portlandą ir savo pažįstamus. Prireikia valandėlės mintims surikiuoti. Mano paslaptį žino tik Amelija, tad negaliu apsispręs-

ti, ar verta patikėti ją dar vienam žmogui, bet Taileris drąsinamai linkteli, tarsi stengtųsi įtikinti, kad šokčiau kartu su juo nuo skardžio. Ir aš sutinku.

Keliskart giliai įkvepiu, kaupdama narsą prabilti. Tiesą sakant, ne itin norisi kalbėti.

– Aš myliu Portlandą. Užaugau nuostabiame mieste, – tariu liūdnokai šypsodamasi, lyg prisimindama senas geras dienas, kaip sako mano seneliai. – Turėjau tris artimas drauges: Amelija, Alisą ir Holę.

– Turėjai?

– Taip, – patvirtinu. Taileris spokso į mane labai susidomėjęs, stebi kiekvieną judesį, gaudo kiekvieną žodį. – Tėvams išsiskyrus, man buvo trylika, labai sielojausi dėl tų skyrybų. Verkdavau, kol užmigdavau. Mama irgi verkdavo, tėčio nebuvo, neišmaniau, kaip jai padėti, ir visai užsiknisau. Tikrai užsiknisau, – akimirką patyliu, žinau, kad tolesnius žodžius bus sunku ištarti, bet kažkaip prisiverčiu, kažkaip susitvardau. – Iš liūdesio ėmiau daug valgyti ir per praėjusius metus priaugau svorio. Alisa ir Holė nuolat tyčiojosi iš manęs.

Taileris nužvelgia mane, tad pasijuntu dar prasčiau. Mėginu įkvėpti oro.

– Tu nestora, – tvirtai pareiškia vaikinas, tarsi pykdamas vien nuo tokios prielaidos.

– Todėl, kad bėgioju, Taileri.

Jis toliau apžiūrinėja mane, lyg stengtųsi perprasti mano mintis, kaip aš nuolat stengiuosi perprasti jo. Paskui lėtai, atsargiai pasislenka grindimis ir atsiduria tiesiai priešais mane. Pasijuntu įkalinta tarp jo kojų. Taileris uždeda rankas man ant kelių – krūpteliu nuo prisilietimo. Jis paprašo:

– Pasakok toliau.

Mano minčių srautą pertraukia troškimas pasilenkti ir pabučiuoti jį, todėl paremiu skruostą ranka ir prisiverčiu kalbėti:

– Dėl jų pasijutau nevykėle. – Tai tikra tiesa. Alisa ir Holė kiaurus metus šlykščiai elgėsi su manimi, kiekviena proga laidė kandžias pastabas apie mano svorį, dėl to man pakriko nervai. – Dvi merginos, kurias laikiau geriausiomis savo draugėmis, kasdien šaipėsi, kad esu stora, todėl ėmiau bėgioti. Nustojau bendrauti su jomis, bet jos vis tiek liežuvavo man už nugaros. Man sunku, nes Amelija... Amelija vis tiek draugauja su jomis, nors visada palaiko mane.

– Idena, tai todėl kaskart sakai esanti nealkana, tiesa? – tvirtu balsu klausia Taileris, tarsi vienintelis būdas atkreipti mano dėmesį – tai kreiptis vardu.

Išsižiojusi spoksau į jį, suglumusi dėl tokio atidumo. Net tėtis nieko nematė. Antra vertus, jis visada buvo savanaudis.

– Pastebėjai šitai?

– Tik dabar. – Taileris nužvelgia mano kojas ir pirštais švelniai nubėga nuo kelių iki šlaunų. – Žinok, aš visiškai nesutinku su tomis merginomis. Gaila, kad jos taip elgėsi, – nuleidęs galvą, vaikinas glosto man šlaunis, paskui pusiaumirka dirsteli į mane neįtikimai valdingu žvilgsniu, ir aš pasiduodu jo jėgai, mėgaujuosi jo prisilietimu.

Vaikinas mato, kaip atsipalaiduoja mano pečiai, girdi lengvą mano atodūsį, junta, kaip nuo jo prisilietimo suglemba visas mano kūnas. Tailerio galvoje sukasi tokios pat mintys kaip ir manojoje, nes jis liaujasi glostęs man kojas, suima už šlaunų ir, palinkęs į priekį, įsisiurbia į lūpas.

Nežinia, kodėl man visad patinka, kad jis valdo padėtį. Tarsi atliktų visą sunkų darbą, o aš tuo metu džiaugčiausi adrenalino antplūdžiu. Imu priprasti prie jo bučinių. Nejučiomis apsiveju jam apie kaklą rankomis, šypsausi tarp bučinių. Man patinka tokia pažįstama pradžia.

Netrukus Taileris paleidžia mano šlaunis, jo rankos keliauja kitur, į naujas nepažintas vietas. Bučinys darosi švelnesnis,

nes vaikinas svarsto, kaip paliesti mano kūną, ir trumpam pamiršta lūpas. Jo rankos stabteli prie mano marškinėlių krašto, perbraukia audinį, tarsi laukdamos mano prieštaravimo, bet aš nenoriu, kad Taileris liautųsi. Tvirčiau apkabinu jo kaklą ir karštai bučiuoju.

Vaikinas supranta užuominą. Viena ranka apglėbęs mane per liemenį, kita siekia liemenėlės. Man šiurpsta oda. Paskui Taileris nežinia kaip sugeba pakišti ranką man po nėriniuota liemenėle ir vienu judesiu apimti krūtį. Atitraukia lūpas nuo manųjų ir trumpam atšlyja, norėdamas pažvelgti į akis, paskui nuberia kaklą bučiniais. Nepaleidžia manęs, sukdamas nykštį, glamonėja krūtį, jo ranka šalta, bet sukelia malonius pojūčius. Netrukus jis pakiša po liemenėle ir kitą ranką – staiga susidroviu. Prisimerkusi spoksau į lubas ir nusuku veidą į šoną, o Taileris bučiuoja man kaklą, glosto krūtis. Nesu taip apdovanota gamtos kaip Tifanė, todėl netikėtai apima siaubinga baimė, kad vaikinas prapliups juokais, bet taip nenutinka.

Jaučiu gerkle kylant aimaną, stengiuosi ją užgniaužti, nes esu labai sutrikusi, bet Taileris atsidūsta ir jo kvėpavimas pakutena man kaklą. Suėmusi jo smakrą, priglundu lūpomis prie jo lūpų, bet, prieš joms susiliejant į bučinį, susitinka mudviejų žvilgsniai. Sulaikę kvėpavimą, spoksome vienas į kitą – gera laikyti vienam kitą glėbyje ir šypsotis.

Neturėtume bučiuotis ant Tailerio vonios kambario grindų, jo rankoms nereikėtų liesti mano kūno, o man nederėtų tuo džiaugtis. Šis potraukis gėdingas ir kaip tik todėl keliantis mums vis daugiau jaudulio.

Ir per tai tampantis dar vertingesnis.

25

Iš vonios kalėjimo mudu su Taileriu ištrūkstame po dviejų valandų. Parsivežę vieną sūnų sugipsuotu riešu, tėvai randa antrą, nekantriai laukiantį jų, ir nustemba, kodėl berniukas paliktas vienas. Težino, kad mudu su Taileriu turime būti namie ir prižiūrėti Čeisą. Girdžiu piktą Elos balsą – tikriausiai moteris pamano, kad numojau ranka į auklės pareigas ir vėl pradingau. Paskui tėvai ima šaukti mus ir išgirsta atsiliepiant antrame aukšte. Tenka išsisukinėti, kad būtume išlaisvinti.

– Nenutuokiu, kaip tai nutiko, – sakau. Begėdiškai meluoju pro užsitrenkusias duris. Meluoju ir neraustu.

– Aš irgi, – priduria Taileris.

– Ieškojau Tailerio ir netyčia užtrenkiau duris, – skiedžiu toliau.

Greta esantis vaikinas užsidengia burną ranka, kad neimtų kvatotis.

Tėtis sako paskambinsiąs spynų meistrui kaimynui ponui Fordui, kad kuo skubiau atvažiuotų. Meistrui, regis, šitai ne per daug rūpi, nes jis pasirodo gal po keturiasdešimties minučių. Ponas Fordas ilgai krapštosi ir gręžia, kol įveikia užraktą. Už darbą paprašo trisdešimties dolerių. Galiausiai mudu su Taileriu droviai išsliūkiname iš vonios.

Tą vakarą daugiau nebesikalbame. Ne todėl, kad man nesinorėtų, o dėl to, kad Taileris daugiau kaip valandą čiulba telefonu su Tifane. Stengiasi kalbėti švelniai ir maloniai, kaip įmanydamas mėgina atsiprašyti už, pasak jo, atsitiktinę klaidą, kurią padaręs neapgalvotai ir kuri esanti visiškai nereikšminga. Visa tai girdžiu pro popieriaus plonumo sieną, skiriančią mūsų kambarius. Vaikinas dumia Tifanei akis, kurpia vieną pasiteisinimą po kito, kol išgalvoja visą istoriją. Aiškina, kad, prieš jam važiuojant susitikti su draugais, kažkokia penkiolikmetė moksleivė iš Inglvudo užsigeidusi apžiūrėti jo automobilį ir nežinia kaip atsidūrusi jam ant kelių. Taileris gerokai persūdo, bet Tifanė patiki. Man vaikino atsiprašymas atrodo toks priverstinis ir veidmainiškas, kad noriu pramušti sieną ir paklausti, kokius žaidimėlius jis čia žaidžia. Susitvardau, nes prisimenu, kad toji moksleivė iš Inglvudo esu aš pati.

Tą vakarą užmiegu draskoma prieštaringų minčių. Viena vertus, mane graužia kaltė, kita vertus, esu beprotiškai įsimylėjusi Tailerį, mane traukia jo sielos gelmių paslaptys.

Kažin kaip ir aš tampu viena iš jų.

* * *

– Štai kodėl anglai vaikinai geresni už šunkaras amerikiečius, – galiausiai išrėžusi penkių minučių palyginimą apibendrina Reičelė. Pasak jos, anglų mielas akcentas, jie vartoja mielus žodžius ir patys yra mieli. Čia Reičelės argumentai išsenka.

Megana turi savo nuomonę. Ji pareiškia, kad geresni yra prancūzai, nes mėgsta bučiuotis Eifelio bokšto viršūnėje ir kuždėti „je t'aime", dalydamiesi buteliu vyno.

Abiejų merginų samprotavimai apie europiečius vaikinus stereotipiški, bet aš tik nusijuokiu ir įsmeigiu akis į šaligatvį.

Esame ką tik išėjusios iš pamėgtos kavinukės; karšta latė, nusipirkta išsinešti, degina man delnus, tad atsargiai dyrinu paskui dvi drauges, tyrinėdama šaligatvio plyteles.

– Idena, tark galutinį žodį – anglai ar prancūzai? – sako Reičelė ir staigiai atsigręžia. Jiedvi su Megana nekantraudamos sužiūra į mane, tarsi ketinčiau paskelbti, kas išrinktas prezidentu.

Nerūpestingai gūžteliu pečiais.

– Prancūzai, – atsakau.

Reičelės veidą iškreipia pasibjaurėjimas, ji apsigręžia ant kulno ir ryžtingai nukaukši tolyn. Megana šypteli ir pagiria už gerą pasirinkimą. Paskui mudvi iriamės per pėsčiųjų srautą, kol prisivejame Reičelę, rodos, jau pamiršusią ginčą.

– Brodvėjuje turime palaukti Tifės, – primena ji, kai prieiname promenadą ir pasukame už Trečiosios gatvės kampo.

Šiandien siaubingai karšta, tad nenuostabu, kad žmonės vos velkasi, stumdosi ir ieško atgaivos parduotuvėse. Nežinau, kur yra Brodvėjus, bet Reičelė ir Megana tikrai žino, todėl atsilieku ir seku įkandin jų; traukiame į pietus nuo Trečiosios gatvės. Kaskart, čia atsidūrusi, pamatau parduotuvių, kurių anksčiau nebuvau pastebėjusi. Pavyzdžiui, „Rip Curl“ – Australijos bendrovės, prekiaujančios vandens sporto reikmenimis, ir „Džonio Niujorko piceriją“, labai panėšinčią į itališką ir primenančią man Diną.

Prie „H and M“ Reičelė sulėtina žingsnį, pakelia saulės akinius ant pakaušio ir ima apžiūrinėti pro langus gėlėtais drabužiais aprengtus manekenus.

– Gražūs marškinėliai, – sako ji.

Paskui Reičelė vėl nuleidžia akinius ant nosies ir nudrožia tolyn. Šįkart mudvi su Megana vos spėjame iš paskos. Rodos,

vadės statusas perėjo Reičelei, nes Tifanė laikinai išėjo iš rikiuotės. Tai ilgai netruks, nes Tifanė greit pasirodys.

Pasiekusios promenados galą, įžengiame į Brodvėjų, čia promenada susilieja su Santa Monikos aikšte. Ją supa prabangios parduotuvės, čia buvome užsukusios porą kartų. Praeiname „Nordstrom" ir lūkuriuojame Brodvėjaus ir Antrosios gatvės kampe. Markstydamasi nuo saulės, Megana beveik prisiglaudžia prie parduotuvės vitrinos, o Reičelė suneria rankas ant krūtinės ir trepena koja į šaligatvį, žvalgydamasi į automobilius. Spėlioju, ko ji dairosi. Tai labai greitai paaiškėja.

Po valandėlės Reičelė ištiesina pečius ir nuleidžia rankas, jos veide atsispindi smalsumas. Paseku merginos žvilgsnį. Jis įbestas į baltą automobilį, ką tik sustojusį kitapus gatvės. Jo langai nuleisti, variklis burzgia, bet paskui nutyla. Tailerio mašina. Sukandu dantis. Šiuo metu tarp mudviejų tvyro tokia įtampa, kad būti šalia jo beveik nepakenčiama, ypač stebint skvarbioms draugių akims.

– Kodėl ji šypsosi? – klausia Megana, stodamasi tarp Reičelės ir manęs. Ji siekteli savo viršugalvio ir suleidžia pirštus į plaukus.

– Todėl, kad yra pakvaišusi, – abejingai atsako Reičelė.

Kuo ilgiau žiūriu į automobilį, tuo labiau man trūkčioja skruosto raumenys. Apima baisus įniršis. Ant keleivio sėdynės įsitaisiusi Tifanė. Žinojau, kad taip bus. Taileris iš pat ryto man pranešė, kad susitiks su Tifane, todėl nesistebiu matydama juos drauge.

Visos trys dėbsome, kaip porelė šnekučiuojasi automobilyje. Tifanei grįžtelint į Tailerį ir imant mosikuoti rankomis, šis suraukia antakius. Labai norėčiau girdėti, ką juodu kalba. Vaikinas išspaudžia šypseną, bet jo akys lieka rimtos. Tifanė persilenkia per ranktūrį jo pabučiuoti.

– Ji pakvaišusi! – surinka Reičelė. Staigus merginos jausmų proveržis atkreipia aplinkinių dėmesį, bet ji, rodos, to nepastebi ir įpykusi skėsteli rankomis. Stebiuosi, kad nesviedžia kavos puodelio į automobilį. – Prakeikta lunatikė!

Tą patį manau apie Tailerį. Tik nesakau garsiai.

Užvaldo keistas jausmas, tarsi kas nors būtų uždegęs ugnį širdyje; netikėtai visą kūną užlieja įtūžio banga. Bandau save įtikinti, kad nesu pavydi. Vis dėlto esu. Taip smarkiai suspaudžiu puodelį, kad vos nesutraiškau. Plastikinis dangtelis atsidaro ir nukrinta ant šaligatvio, iš puodelio ima kilti garai. Nenuleisdama akių nuo scenos kitoje gatvės pusėje, tuoj pat prikišu jį prie lūpų ir gurkšteliu kavos.

Galiausiai Taileris atsitraukia nuo Tifanės. Ji kikena kaip beprotiškai įsimylėjusi mažametė, tarsi vėl laikytų jį po padu. Dar labiau įsiuntu. Tifanė turėtų nekęsti Tailerio. Juodu neturėtų taikytis ir būti kartu, bet yra. Ji išlipa iš automobilio ir plačiai šypsodamasi perbėga gatvę.

Vis dar siurbčioju kavą, neatitraukdama lūpų nuo puodelio, apsimetu per daug užsiėmusi ir nieko nesakau. Tifanei priartėjus, pamatau, kad Tailerio automobilis tebestovi kitapus gatvės. Rodos, vaikinas irgi pastebi mane. Spokso pro priekinį stiklą ir galiausiai nusišypso. Toks elgesys ir apgailėtinas, ir nuoširdus, lyg Taileris būtų patenkintas, kad išvydo mane. Prisiverčiu nusišypsoti, bet mūsų akių ryšį greitai nutraukia priėjusi Tifanė.

Siaubingai vaitodama, Reičelė sviedžia savo kavos puodelį į šiukšlinę. Aiškiai matyti, kad gera Tifanės nuotaika siutina ją.

– Kas tau darosi?

Dirsteliu į Tifanę. Per jos petį matau, kaip Tailerio automobilis nurūksta Brodvėjumi, palikdamas susižavėjusius žioplius ir debesį išmetamųjų dujų. Deja, Tifanė lieka stovėti greta mūsų. Jos šypsena dar paplatėja, o aš kaip niekur nieko nekal-

tai tebesiurbčioju kavą. Vis dėlto esu nusikaltusi. Tiesą sakant, kalčiausia iš viso mūsų būrelio. Išgeriu kavą per dvidešimt sekundžių.

– Ką? – Tifanė sumirksi didelėmis akimis, apsimeta suglumusi.

– Tą! – Reičelė parodo ton pusėn, kur ką tik pradingo Taileris. – Negaliu patikėti, kad taip lengvai jam atleidai.

Tifanė patempia lūpą, liaujasi šypsotis, paskui suplazdena blakstienomis ir pusiaumirka žvilgteli į mus. Šiandienė jos išvaizda be galo skiriasi nuo vakarykštės. Vakar mergina vos neišverkė akių ir atrodė apgailėtinai.

– Reičele, Taileris man viską paaiškino.

– Po velnių, patikėjai jo pramanais?

– Tai ne pramanai.

Kurį laiką visos tylime. Reičelė krypteli galvą ir tvirtai sučiaupia lūpas. Galiausiai prabyla Megana:

– Kada nusipirkai šią rankinę, Tifane? – įtariai klausia ji. – Juk ji nauja, tiesa?

Visos sužiūrame į rankinę Tifanei ant dilbio. Ji ruda, su „Louis Vuitton“ ženklu, jos oda blizga saulėje. Mergina droviai nusišypso mums.

– Na... – neryžtingai taria ji ir prikanda apatinę lūpą. – Ją man nupirko Taileris.

– Taip ir maniau, – burbteli Megana ir suraukusi antakius nepritariamai papurto galvą. – Bent jau žinome, kokia Tifanės Parkinson atleidimo kaina: rankinė už tūkstantį žaliųjų.

Šie žodžiai prajuokina Tifanę, bet ne mane. Sukandu puodelio kraštą, kad ko nors neleptelėčiau, taip stipriai įsikertu dantimis į kartoną, kad jame vos nelieka skylių.

– Taileris galėjo skirti šiuos pinigus labdarai, – pareiškia Reičelė persikreipusiu veidu. Sutinku su ja. Neabejoju, kad be-

namiams jie reikalingesni nei Tifanei dar viena odinė rankinė. – Visos žinome, kad anksčiau ar vėliau vis tiek būtum jam atleidusi.

– O tu prieš pusmetį negalėjai liautis tąsiusis su Trevoru, – atkerta Tifanė. – Visos žinome, kad tebesi jį įsimylėjusi.

Megana garsiai prunkšteli ir kaipmat prisidengia burną rankomis. Išrausta, bet vis vien kikena. Dirsteliu į Reičelę per puodelio viršų. Ši tyliai aikteli. Akimirką mergina atrodo sutrikusi, tarsi patyrusi smegenų sukrėtimą ir nebesugebanti suregzti sakinio. Tikriausiai ji gerokai įsiutusi, bet tik atsidūsta.

– Tiek jau to, – suirzusi ištaria. – Gali dovanoti Taileriui.

– Ačiū, kad leidi, – nusišaipo Tifanė. – Ar jau galim eiti? Baisiai noriu „Johnny Rockets" ledų!

Didžiuojuosi savimi, kad sugebėjau prikąsti liežuvį, nesikišau į pokalbį ir, po velnių, apsimečiau gerianti nuostabiausią kavą. Kai vėl žingsniuojame Brodvėjumi pro „Nordstrom" ir „Nike", įmetu suniurkytą puodelį į šiukšlinę.

– Paskubėk, Idena, – per petį ragina Megana, mums įėjus į prabangių parduotuvių rajoną, ir akimirką stabteli, kad galėčiau prisivyti. Nenoromis tai ir padarau.

Kvartalas aplink Santa Monikos aikštę pastatytas tik turčiams. Suvokiu tai, kaskart ten atsidūrusi, nes matau, kaip žmonės puikuojasi savo pinigais. Vyrai pasipuošę „Hugo Boss" kostiumais, moterys avi aukštakulnius ir vilki madingiausias sukneles, kokias matai „Michael Kors" vitrinose. Aišku, visi jie aptekę pinigais ir gali juos švaistyti. Kaip ir Taileris.

Į Santa Monikos aikštės vidurį veda keturi pėsčiųjų takai, aplink įsikūrusios dizainerių parduotuvės. Čia viskas taip įmantru, unikalu ir modernu, kad pasijuntu esanti ne vietoje, bet vis tiek seku paskui merginas. Eskalatoriumi pakylame į trečią aukštą, kur įrengta lauko kavinė, ir patraukiame valgyti

ledų. „Johnny Rockets" yra dar vienas greitojo maitinimo restoranų tinklas, kurio stokojama Oregone, nes Oregonas užknisa ir, rodos, garsėja tik lietumi. Šio ten niekad netrūksta.

Kai prieiname prekystalį, Tifanė užsisako kažkokio ypatingo ledų deserto, Megana su Reičele – nuostabaus šokoladinių ledų deserto, o aš paprašau vandens.

– Vaikinai jau pakeliui, – sako Tifanė, nepakeldama akių nuo mobiliojo. Ji kažkam rašo žinutę – tikriausiai vienam iš vaikinų – ir tuo pačiu metu sparčiai kabina ledus šaukšteliu. – Galiausiai nusprendė, ką veiksime šeštadienį.

– O ką mes veiksime? – išpyškinu įveikta smalsumo, ir tik tada suvokiu, kad tai pirmieji mano ištarti žodžiai nuo tada, kai pareiškiau, kad prancūzai vaikinai geresni už anglus.

Tifanė pakelia akis nuo telefono ir nuryja ledus, ką tik susikištus į burną. Ji ilgokai spokso į mane, paskui pažvelgia į Reičelę ir Meganą kitapus stalo.

– Ji turbūt juokauja?

– Vyks kasmetis paplūdimio vakarėlis, – iškilmingai paskelbia Reičelė, jos akys įsminga į mane, o šaukštelis pakimba ore. Mergina ima sukti jį ratu. – Didžiausias ir pasiučiausias vasaros vakarėlis.

– Ak, – sakau. Greitai atkemšu buteliuką vandens ir nugeriu didelį gurkšnį.

– Jie gavo leidimą uždaryti pusę paplūdimio, – toliau aiškina Reičelė, nors manęs visai nedomina smulkmenos, be to, nė nežinau, kas tie „jie". – Vakarėlis skirtas tiems, kuriems jau sukako dvidešimt vieni, bet pati supranti... – Reičelė žaismingai pasitaiso plaukus ir papučia lūpas. – Eina visi. Juk paplūdimyje nėra durų, priešais kurias apsaugininkai tikrintų tavo asmens tapatybės kortelę.

– Apsaugininkai?

– Ten kyla daug muštynių, – sako Tifanė. – Ir, aišku, ten būdamas negali gerti, nes tai vieša vieta. Kitaip būsi suimtas – daugeliui taip nutinka.

– Taigi turi išgerti dar prieš vakarėlį, – staigiai pertraukia ją Reičelė. – Negali padauginti, kad nebūtum apkvaitusi ar panašiai, antraip atkreipsi dėmesį į save ir būsi išspirta kaip nepilnametė.

Tifanė padeda mobilųjį ant staliuko ir, prisitraukusi ledus, lėtai kabina šaukšteliu. Metusi į mane reikšmingą žvilgsnį nusišypso ir sako:

– Vargu ar mums reikia jaudintis, kad Idena pasigers.

Šiek tiek įsižeidusi sučiaupiu lūpas ir prisimerkiu, o Tifanė ir Reičelė slopina juoką.

– Ką nori pasakyti?

Tifanė susižvelgia su Reičele ir jos šypsena virsta vypsniu. Mergina pakelia šaukštelį prie lūpų.

– Tu tiesiog ne...

– Kas ne, Tifane? – įsikandu liežuvį, galvoje kirbant gausybei atsakymų. Ne kietuolė? Nepopuliari? Nekomunikabili? Negraži? Kitaip tariant, ne tokia kaip jos?

– Ne nutrūktgalvė, – atsako Tifanė ir vėl įninka į ledus.

Ar tai aš ne nutrūktgalvė? Noriu prunkštelėti kaip Megana, bet įsigudrinu užgniaužti juoką. Ak, Tifane, pamanau, galiu tave patikinti, kad esu velniška nutrūktgalvė. Jeigu tik merginos žinotų...

Nesulaukusi atsakymo, Tifanė nuryja kąsnį ir vėl įsispokso į mane.

– Kur buvai antradienio vakarą?

– Antradienio? – sukuždu, o gal cypteliu. Antradienio vakarą buvau prieplaukoje su Taileriu. Tikrai ne pas Meganą, ir Tifanė tai žino.

– Aha, antradienio, – laukdama atsakymo, ji mirkteli. Nenutuokiu, kodėl Tifanė vėl to klausia manęs. Tarsi norėtų prigriebti meluojant, tarsi viltųsi, kad netyčia išpliurpsiu tiesą prie visų merginų.

Reičelė irgi klausiamai žiūri į mane, palaikydama Tifanę. Man sudrėksta delnai. Megana vėl prunkšteli, net imu manyti, kad į jos ledus įberta kvaišalų. Mergina be paliovos kikena.

Tifanė sunkiai atsidūsta.

– Kur iš tiesų buvai?

– Dievulėliau! – suklinka Reičelė, pašoka ir persilenkia per stalą. – Tu smaginaisi su Džeiku!

Tifanė pažvelgia į draugę.

– Aš irgi taip manau.

Man be galo palengvėja. Ačiū Dievui, kad ji taip mano. Nuolat nerimavau, jog supras, kad antradienį prieplaukoje su Taileriu buvau aš, bet jai šitai nė nedingteli.

– Galbūt, – šypteliu ir nusuku akis. Verčiau tegu merginoms atrodo, kad slapta susitikinėju su Džeiku, o ne su Taileriu.

Šitai išgirdusi, Reičelė beveik užsigula ant stalo. Prasižiojusi ji smarkiai purto galvą, lyg netikėdama savo ausimis. Negaliu jos kaltinti. Aš irgi netikėčiau.

– Ar pasiekėte trečią bazę? Papasakok, Idena!

Megana ima taip nevaldomai kikenti, kad visos trys suglumusios sužiūrame į ją. Ji kandžioja lūpą, norėdama nuslopinti juoką, bet galiausiai užsimerkia ir atsiprašo. Iki šios akimirkos nesupratau, kad visą tą laiką rašė žinutes.

– Mege, ko juokiesi? – suirzusi klausia Tifanė.

– Atsiprašau, – vėl prajunka Megana, nors ir labai stengdamasi tvardytis. – Susirašinėju su Džeradu. Jis labai linksmas.

– Kas, po galais, tas Džeradas? – klausia Reičelė.

– Vaikinas iš Pasadinos! Susipažinau paplūdimyje, – atsako Megana, nusišypso Tifanei ir priduria: – Atvažiuos su draugais į šeštadienio vakarėlį.

– Dieve mano, judvi su Idena esat slapukės! – Reičelė suneria rankas ant krūtinės ir pakelia akis į dangų. – Abidvi bendraujat su vaikinais ir nieko mums nepasakojat!

– Tu mums irgi nieko nepasakojai apie Trevorą, – žaismingai vypteli Tifanė. – Sužinojome tik todėl, kad praėjusiais metais Megė užtiko jus Džeisono vakarėlyje.

– Gal pakaks, – Reičelė dirbtinai šypteli.

Po penkių minučių pasirodo vaikinai. Nudžiungu, nes visos sėdime ir klausomės Meganos pasakojimo, koks linksmuolis yra Džeradas, net pabosta.

Ateina Taileris, Dinas ir Džeikas. Pastebiu, kad Dinas žingsniuoja trijulės viduryje. Vis dar negaliu suprasti, kaip juodu su Taileriu gali draugauti, jei šitaip nekenčia vienas kito. Vis dėlto kažkaip prisiverčia nekibti vienas kitam į atlapus. Priėjusi prie mūsų trijulė atsineša kėdžių nuo gretimo staliuko. Taileris įsitaiso prie Tifanės, bet ne per arčiausiai. Jis nežiūri į mane.

– Taigi nusprendėme, kad prieš šeštadienio vakarėlį susirinksime pas Diną, – pasisveikinęs prabyla Džeikas.

– Vakarėlis prieš kitą vakarėlį, – sako Dinas, šypteli ir skubiai nužvelgia mus, lyg svarstydamas, ar priimsime jo siūlymą. – Mes pasirūpinsime gėrimais.

– O jūsų rūpestis – gražiai atrodyti, – priduria Džeikas. Tada nusivaipo, gūžteli pečiais, atsilošia kėdėje ir suneria rankas ant krūtinės.

Reičelė per stalą meta į jį šaukštelį, vaikinas mikliai išsisuka.

– Bjaurybe, – sumurma ji, o Džeikas kreivai šypteli.

– Reiče, meilute, juk žinai, kad juokauju, – nekaltai taria jis, pakreipia galvą, tarsi kviesdamas Reičelę į žodžių dvikovą.

– Nevadink manęs šitaip!

Jiems kapojantis, tyliu. Baisiausiai glumina mintis, kad merginos mano, jog aš prieš dvi dienas mylėjausi su Džeiku. Iš paskutiniųjų stengiuosi būti viskam abejinga, nes šalia yra Taileris. Per dažnas žiūrėjimas gali sukelti įtarimą, bet vengimas žvilgtelėti į žmogų irgi ne geresnis. Kad ir kaip ten būtų, Taileris mano įbrolis. Išeitų nei šis, nei tas, jei mudu išvis nebendrautume. Tad kartkartėmis vis dirsteliu į jį, tikėdamasi, kad tuo metu pakels akis, bet niekaip nesutinku vaikino žvilgsnio. Jis spokso į stalą, o Tifanė pirštų galiukais glosto jam ranką. Taileris sėdi kaip sustabarėjęs, bet ji, rodos, to nepastebi. Suima vaikinui už smakro ir mėgina prisitraukti, bet jis staigiai pasuka galvą, ir Tifanei belieka pakštelėti jam į skruostą, užuot įsisiurbus į lūpas. Paskui Taileris nudelbia akis ir išvis nebepakelia.

Grįžteliu į Meganą, tikėdamasi jos pagalbos, bet mergina niekaip neatsiplėšia nuo telefono, prunkščia ir kikena, skaitydama Džerado žinutes. Apžvelgiu visą būrelį. Kiekvienas iš jo narių vienaip ar kitaip erzina mane, išskyrus Diną. Įsmeigiu akis į jį. Vaikinas sėdi kaip tik priešais mane ir, regis, jaučiasi taip pat.

– Iškrypėliai, – taria jis vien lūpomis ir nusišypso, o aš prisimenu jo aprašinėtą penkių dolerių banknotą. Irgi šypteliu Dinui, bet Reičelės balsas grąžina mane į tikrovę.

– Idena, gal judu su Džeiku norėtumėte pasivaikščioti? – klausia ji spigiu balsu ir, išplėtusi akis, įsmeigia drąsinantį žvilgsnį į mane. Paskui, linktelėjusi man, atsigręžia į Džeiką: – Skriskit, čiulbuonėliai.

Suglumęs Džeikas pakelia antakius, regis, nori klausti, kas, po velnių, čia vyksta, bet susilaiko. Tada atsistoja, žvilgteli į mane ir parodo į eskalatorių.

– Idena – ?

Reičelė plačiai išsišiepia man, Dinas pakelia akis į dangų, susidomėjęs Taileris galiausiai atitraukia žvilgsnį nuo grindų. Tifanė smiliumi piešia apskritimus jam ant kaklo, bet vaikinas nekreipia dėmesio į tai, tik dėbso į mane.

Džeikas lūkuriuoja, todėl skubiai atsistoju, sumurmu, kad ilgai neužtruksim, ir, apėjusi staliuką, prisiartinu prie jo. Nelaukiu niekieno atsakymo; mudu su Džeiku patraukiame sau. Vinguriuojame pro staliukus per visą kavinę.

Mums leidžiantis eskalatoriumi į antrą aukštą, Džeikas susikiša rankas į džinsų kišenes ir atsilošia į turėklą.

– Ką visa tai reiškia?

– Nieko ypatingo, – atsakau. Ne per daug noriu kalbėti su vaikinu, juoba kad kelias savaites neatsakiau į jo žinutes. Vyliausi, jog atstos. Nebūtume atsidūrę tokioje kvailoje padėtyje kaip dabar. – Senokai nesikalbėjome.

– Ir pats žinau.

– Buvau užsiėmusi.

– Numanau, – atsako jis.

Nulipame nuo eskalatoriaus ir vaikštinėjame palei stiklinį barjerą aplink visą aukštą. Tarp mudviejų justi įtampa. Spoksome iš viršaus į žmones, nardančius iš vienos parduotuvės į kitą. Džeikas palinksta į priekį, suneria rankas ir pasideda ant barjero, aš lėtai braukiu pirštais per metalą.

– Juk žinai, kad kitą mėnesį turėsiu grįžti namo, tiesa? – kalbu žiūrėdama į tolį ir nepasukdama galvos į Džeiką. Vaikinas irgi nežiūri į mane. Suprantu, kad siųsdama mus pasivaikščioti, Reičelė turėjo galvoje visai ne tai, kita vertus, ji suteikė man puikią progą galutinai išsiaiškinti su Džeiku.

– Aha, žinau, – atsako jis.

– Tai gerai, – tariu drebančiu balsu, baimindamasi, kad vaikinas ne taip supras mano žodžius. – Gal galėtume likti tiesiog draugai?

Džeikas vis dar nežiūri į mane, tik gūžteli pečiais ir įsispokso į būrelį merginų apačioje. Tikriausiai tai abiturientės; spėlioju, ar jis pažįsta jas.

– Kaip nori, Idena, – burbteli vaikinas. – Vis tiek iš mūsų pažinties nebūtų išėję nieko rimto. Tiesiog nedidelis nuotykis, jei supranti, ką turiu galvoje.

Mirktelėjusi atšlyju nuo barjero.

– Tai bent.

– O kas? – dabar Džeikas pažvelgia į mane. Atlošęs pečius ir primerkęs mėlynas akis, jis elgiasi taip, tarsi nieko panašaus nebūtų sakęs. – Maniau, ir pati tai suvoki.

– Suvokiu, – atkertu. Staiga dingteli, kad vadindamas Džeiką žaidėju Taileris buvo visiškai teisus. Nedidelio nuotykio, štai ko jam reikia. Jokių rimtų santykių, antraip nebūsi kietuolis. – Iki šiol netikėjau tuo.

Nė pati nežinau, kodėl supykstu. Iš tiesų turėčiau būti patenkinta, kad Džeikas atstojo nuo manęs, kad neįsižeidė. Šiaip ar taip, neįsivaizduoju mudviejų kartu. Jis puikiai bučiuojasi, ir anas vakaras buvo linksmas, bet šitai į nieką neišsirutuliojo. Esame tiesiog draugai. Glumina nebent tai, kad jis laiko save širdžių ėdiku.

Atsidususi pasitrinu smilkinius.

– Ką gi, vis tiek buvo šaunu. Nupirkai man salotų greitojo maitinimo restorane, ačiū už tai.

– Jėga, – nusijuokia Džeikas, bet jo balsas truputį suirzęs.

Iš pirmo žvilgsnio vaikinas atrodo visai mielas, bet jo akių išraiška verčia spėlioti, ar tik Džeikas netampa visiškai kitokiu žmogumi, jei reikalai klostosi ne taip, kaip jis nori.

Nesumetu, ką atsakyti, atrodo, kad ir vaikinas nelinkęs leistis į kalbas, todėl apsigręžiu ir patraukiu prie eskalatoriaus. Džeikas seka iš paskos. Grįžtame į kavinę, mūsų draugai tebesėdi prie staliuko. Tifanė kažkaip įsigudrinusi užsirangyti Taileriui ant kelių. Matyt, viską atleidusi ir pamiršusi. Pastebiu, kad Taileris neatsako į jos meilumą. Tifanė apsivijusi jį, bet vaikino rankos sukištos į kišenes, veidas abejingas.

Mums prisiartinus, Reičelė kilsteli antakius, bet aš apsimetu nieko nepastebinti ir pasiimu vandens nuo staliuko. Tifanė pagaliau atsiklijuoja nuo Tailerio; visi septyni kalbamės apie šeštadienio vakarėlį. Tariamės, kokius gėrimus pirkti ir kas vyks paplūdimyje. Klausydamasi tik linkčioju, pritariu viskam, ką siūlo Reičelė, ir viliuosi, jog to pakaks, kad pritapčiau prie jų.

* * *

Tą vakarą, mudviem su Reičele pagaliau grįžus į Dedro aveniu, paknebinėju makaronų su sūriu, Elos išvirtų vakarienei, pabėgioju ir netrukus krintu į lovą. Kiaurą dieną trintis aplink parduotuves man buvo per sunku; išvarginta įtempto bendravimo ir bėgiojimo, užmiegu gerokai prieš vidurnaktį.

Neprisimenu, apie ką galvojau prieš užsnūsdama, nors beveik neabejoju, kad apie Tailerį. Apie jį mintijau ir bėgiodama. Visą dieną negalėjau išmesti iš galvos. Vėl prisimenu jo atvažiavimą automobiliu su Tifane, naują jos rankinę, už kurią jis paklojo krūvą pinigų, ir kaip jis bučiavo ją, tarsi praėjusį vakarą nebūtų bučiavęs manęs. Kaip paskui šypsojosi man, kaip jam prie akių susimetė raukšlelės. Prisimenu ir jo įprotį viską laikyti paslaptyje, ir mudviejų santykius. Šios mintys tiesiog užvaldžiusios mane.

Staiga pabundu, kambaryje tamsu, namie tylu. Pusiaumirka spoksau į sieną ir girdžiu, kaip girgžteli atidaromos mano kambario durys. Tada suvokiu, kas mane pažadino. Įsikniaubiu į antklodę ir suvaitoju.

– Nemiegi? – per kambarį atsklinda kuždesys.

Čia Taileris. Kaipmat plačiai atsimerkiu, užsiverdamos vėl sugirgžda durys.

Dabar jau ne, pamanau, bet nesijudinu. Žiūriu į sieną ir klausausi, kaip Taileris tyliai eina per kilimą.

– Aha, – burbteliu. – Kiek valandų?

– Trečia nakties, – pakuždomis atsako jis, tarsi mudu turėtume nesukelti nė menkiausio garso.

Vaikinas atsidūsta, o mano čiužinys įdumba, Taileris pakelia antklodę ir įsliuogia į mano lovą.

– Ar galiu miegoti su tavimi?

Esu apsnūdusi, vokai merkiasi, bet lūpų kampučiai kilsteli – pavargusi nusišypsau. Iš karto neatsakau, todėl Taileris ima veblenti:

– Turiu galvoje, ne mylėtis, o tiesiog miegoti, na, pailsėti, – išpyškina jis, savo kvėpavimu kutendamas man sprandą. Vaikinas neliečia manęs.

– Suprantu, ką turi galvoje, – sakau.

Abu ilgai tylime. Girdėti tik netolygus mudviejų kvėpavimas. Kai aš įkvepiu, Taileris iškvepia, atsiranda tam tikras ritmas, ir vaikinas ima alsuoti lėčiau. Tada pajuntu, kad šiltas jo kūnas paliečia man nugarą, priglunda raumeninga krūtine, o ilgi pirštai glosto ranką. Pašiurpstu.

– Atsiprašau dėl Tifanės, – šnibžda į ausį Taileris, kita ranka paglostydamas man plaukus.

– Derėtų atsiprašyti.

– Leisk pasiaiškinti, – vaikinas beveik maldauja, jo balse girdėti keista gaida. Galiausiai priduria: – Stengiuosi viską sutvarkyti.

Tebespoksau į sieną.

– Kaip?

– Idena, gal kartais ir nepastebėjai, bet esu įklimpęs iki ausų, – Taileris pasislenka nuo manęs ir apsiverčia ant kito šono. Tad aš galiausiai atplėšiu akis nuo sienos ir atsigręžiu jo pusėn.

Dabar žiūriu jam į nugarą, žvilgsnis stabteli prie tatuiruotės ant peties. Paliečiu ją pirštu.

– Aš taip nesakyčiau. Greičiau esi išmuštas iš vėžių.

– Iš vėžių?

– Aha, – kalbu vos girdimai. – Manau, esi išmuštas iš jų.

– Kodėl tau taip atrodo?

Nubėgu pirštais nuo tatuiruotės iki nugaros apačios ir grįžtu prie kito peties, priglundu arčiau Taileriо, mėgaudamasi jo kūno šiluma. Apkabinusi jį ir užsimerkusi, sukuždu:

– Todėl, kad neturi supratimo, ką darai ir ko sieki, – ir po kelių akimirkų užmiegu.

Septintą ryto Tailerio neberandu.

26

– Aš taip jaudinuosi! – sukrykščia Reičelė iš savo drabužinės ankstyvą šeštadienio pavakarę. Girdžiu sklaidant pakabus, netrukus ji grįžta į kambarį, segėdama liemenėlę be petnešėlių, su krūva palaidinukių. – Na gerai, kurią vilktis?

Guliu ant jos lovos, pasirėmusi alkūnėmis. Krypteliu galvą, apžiūrinėdama drabužėlius, Reičelės traukiamus po vieną ir kabinamus ant durų.

– Tą baltą prigludusią.

Ji pasvarsto ir pritaria man.

– Tu visiškai teisi! – akimoju nukabina visas kitas palaidinukes ir sumeta į kaugę kambario kampe, tada apsivelka baltąją. Ši puikiai dera prie ilgo vyšninio sijono, išsirinkto po dvidešimties minučių svarstymo.

– Ar gerai atrodau? – pašnairuoju į Reičelę ir nužvelgiu savo aprangą: žalią trumpą sijonėlį ir baltą korsažą, kuris, prisipažinsiu, daro mano krūtinę gerokai įspūdingesnę. Ant riešo mūviu daugybę apyrankių, bet vis tiek jaučiuosi apsivilkusi kasdieniškai.

– Tai bus paplūdimio vakarėlis, – lėtai dėsto Reičelė, lyg būčiau kūdikis, dar besimokantis kalbėti. Ji klesteli ant grindų ir apsiauna rusvus sandalus. Mergina taip įsigilinusi į apavo rei-

kalus, kad nė nežiūri į mane. – Atrodai gundanti. Man patinka tas korsažas.

– Sakai tik dėl to, kad jis tavo, – atšaunu šypsodamasi. Nors sykį atrodau gundanti ir jaučiu pasitenkinimą. Neišsiskirsiu iš kitų.

Reičelė pavartalioja akis ir atsistojusi ilgokai sukinėjasi priešais didžiulį veidrodį, kad įsitikintų, ar gerai atrodo. Užtikrinu ją, kad nuostabiai, bet ji nekreipia dėmesio į mano žodžius, tik išrausta. Daugiau apie aprangą nebekalbame.

– Atvažiuosime pas Diną paskutinės, – po kelių minučių pareiškia draugė, užsitepusi trečią sluoksnį lūpų blizgio, ir pasiunčia veidrodžiui bučinį. – Pasirengusi? – klausia manęs.

– Reičele, – sakau sėsdamasi, – buvau pasiruošusi dar prieš pusvalandį.

– Tai tiesa, – numykia ji. Juokdamasi čiumpa rusvą piniginę nuo tualetinio staliuko, paskui pripuola prie lovos, atkiša ranką ir suima mano riešą. Tada pastato mane ant kojų ir išplečia akis. – Prisimink, – griežtai sako, – gerk kiek telpa pas Diną, nes paplūdimyje gerti negalėsime. Jokių svaigalų. – Nuo minties, kad gerti bus galima tik ribotą laiką, jai atvimpa lūpa.

– Suprantu, – atsakau. Reičelė paleidžia mano riešą ir nuskuba prie durų, aš tuo metu apsiaunu sportbačius. Tada čiumpu nuo lovos pilką nertinį ir apsisiaučiu pečius. Vakarėlis vyks paplūdimyje, todėl nuo vandenyno gali pūsti vėjas. Eidama pro veidrodį vogčiomis dirsteliu į savo atvaizdą ir lieku patenkinta. – Nedelskim.

Mudvi nusileidžiame laiptais į virtuvę, kur Reičelės mama skubiai krauna produktus į spinteles. Pamačiusi mus, stabteli ir cakteli liežuviu.

Nutaisiusi saldžiausią balsą ir sukdama ant piršto plaukų sruogą, Reičelė klausia:

– Mamyte, ar galėtum pavėžėti mus iki Dino?

– Reičele, juk žinai – nenoriu, kad eitum į tą vakarėlį, – sako ponia Dona ir susirūpinusi deda į spintelę skardinę su ananasų žiedais. Uždariusi dureles, atsigręžia ir apžiūri mus, sunerdama rankas ant krūtinės. – Jūs dar per jaunos.

– Bet, mamyte, – baisėdamasi aikteli Reičelė, – visi eina. Ar nori, kad būčiau nevykėlė? Šitokia mane laikai? Nevykėle?

Mane ima juokas iš Reičelės aktorinių gebėjimų, nes ponia Dona pakelia antakius, tarsi svarstydama, ar jai vaidinti šaunuolę, ar nevykėlės mamą. Galiausiai moteris apsisprendžia būti šaunuolė, nes sunkiai atsidūsta.

– Tik neprisigerk, – tyliai sako ji, ir man dingteli, kad Reičelės prašymas bus išpildytas. – Tu irgi, Idena. Ar tavo tėvai žino, kad geri?

– Jie išsiskyrę, – šaltai atsakau.

Reičelė nervingai nusikvatoja, o ponia Dona sutrinka. Laimė, ji daugiau nebeklausinėja. Antraip turėčiau atsakyti: taip, žinoma, mano tėtis ir Ela įsitikinę, kad važiuoju į vakarėlį prisigerti. Beje, pamelavau jiems, kad einu į kiną.

– Luktelėkit prie automobilio, – sako mums ponia Dona. Moteris nusišluosto rankas į kelnes ir priglaudžia delną prie kaktos, mėgindama atsikratyti mūsų sukelto galvos skausmo. – Pasiimsiu raktelius.

Reičelė pergalingai nusišypso man ir, kol mama neapsigalvojo, mudvi nuskubame koridoriumi prie laukujų durų. Ilgokai stoviniuojame prievažoje šalia hondos civiko. Naudodamasi proga, Reičelė apžiūri savo makiažą šoniniame veidrodėlyje, o aš žvelgiu į namą kitapus gatvės. Tailerio automobilis tebestovi prie kelkraščio. Svarstau, ar vaikinas dar namie, ar rengiasi vakarėliui, gausiai purkšdamasis bjauriuoju „Bentley“ tualetiniu vandeniu, dėl kurio alpsta Tifanė. Pagalvojusi apie tai, sugrie-

žiu dantimis, nusigręžiu nuo namo ir pažvelgiu į savo atvaizdą automobilio lange. Reičelė gražiai padažiusi mane – taip gražiai, kad net apstulbstu.

– Tėvų skyrybos yra puikus būdas išvengti klausimų, – pritardama man sako ji. Kai galiausiai atsitiesia, jos galva iškyla virš automobilio stogo.

– Ko gero, pasinaudosiu juo dažniau, – pareiškiu.

Išgirstame, kaip trinkteli uždaromos laukujės durys, ir ponia Dona nenoriai atžingsniuoja prie mašinos. Jai atrakinus dureles, visos sulipame vidun. Įsitaisau ant užpakalinės sėdynės, Reičelė – greta mamos. Kai ponia Dona išsuka iš prievažos, mane staiga apima nerimas ir užplūsta lengvas šleikštulys. Keista. Šią vasarą lankiausi daugybėje vakarėlių, nes tai, rodos, vienintelis čionykščių pomėgis, bet šįsyk itin jaudinuosi. Gal dėl to, kad tai viešas renginys, o ne paprastas vakarėlis kieno nors namuose, o gal todėl, kad mes dar per jaunos jame dalyvauti ir linksmintis su suaugusiaisiais. O gal daugiausia jaudulio kelia štai kas: vakarėlyje būsiu aš, Taileris ir Tifanė.

Kelionė iki Dino namų trunka penkias minutes. Pakeliui topteli, kad nesu buvusi pas jį. Netgi nežinojau, kad vaikinas gyvena mūsų su Reičele kaimynystėje. Dino automobilis stovi priešais namą, ir aš vėl prisimenu pinigus už benziną.

Ponia Dona staigiai sustabdo automobilį prie kelkraščio ir grįžteli į Reičelę. Jos veidas rimtas, kaktoje ryškėja rūpesčio raukšlės.

– Prašau neprisigerti, – labai švelniai sako moteris. – Atsimink, kad iki pilnametystės tau trūksta dar ketverių metų, todėl džiaukis, kad leidžiu eiti į tokį vakarėlį. Jausk atsakomybę.

Reičelė dramatiškai atsidūsta ir ilgesingai pažvelgia į namą.

– Gerai, mamyte.

Ponia Dona per petį dirsteli į mane ir šypteli.

– Idena, tu irgi būk atsargi.

– Ačiū, – sakau, bet mano balsas kone sarkastiškas. Dingteli, jog Dona pamanys, kad nerimtai žiūriu į jos žodžius.

Galiausiai Reičelė atidaro dureles ir išlipa, aš paseku ja, atsisveikindama pamojuoju draugės mamai ir nudrožiu įkandin Reičelės per prievažą. Ačiū Dievui, neapsiaviau aukštakulnių. Be jų daug lengviau eiti.

– Mano mama tokia tiesmuka, – ima atsiprašinėti Reičelė, pažiūrėti nuoširdžiai pasibaisėjusi. Tiesą sakant, nemanau, kad ponia Dona niekam tikusi. Mano mama elgtųsi taip pat. – Kai tik kur nors susiruošiu, kaskart pamokslauja. Rodos, nori, kad jausčiausi kalta.

Reičelei nusipurčius, prajunku, o ji dėbteli į mane ir parodo liežuvį. Kumšteliu jai į pašonę, užlipu į priebutį, rankoms truputį drebant iš jaudulio. Iš vidaus sklinda muzika ir garsus juokas.

Atsargiai dirsteliu į Reičelę ir klausiu:

– Ar reikia belstis?

– Belstis? – nepatikliai pakartoja ji. – Viešpatėliau, Idena, ne. Tiesiog eik vidun, – nelaukdama kitų nereikalingų ir kvailų klausimų, Reičelė prasibrauna pro mane ir atlapoja duris. Tada, akinamai šypsodamasi, peržengia slenkstį.

Seku paskui ją. Mudvi atsiduriame svetainėje, pro arką matyti virtuvė. Kai uždarau pagrindines duris, į ausis trenkia muzika. Dairausi pažįstamų veidų. Reičelė buvo teisi, visi jau susirinkę. Mudvi atvažiavome paskutinės. Susėdę aplink virtuvės stalą draugai sužiūra į mus. Regis, jau kauštelėję.

– Jūs vėluojat! – sušunka Džeikas, o Dinas atžingsniuoja pasitikti mūsų.

Megana abiejose rankose laiko po puodelį svaigalų ir paeiliui gurkšnoja iš jų. Nors ir maukdama, sugeba nusišypsoti

mums. Džeikas stovi šalia dviejų nepažįstamų vaikinų. Spėlioju, kas jie.

Dinas šypsodamasis skuba prie mūsų su skardine alaus rankoje.

– Nagi, merginos, turite prisivyti mus!

– Dėl to nesijaudink, – atšauna Reičelė ir vaipydamasi stukteli alkūne man į šonkaulius. – Mokame gerti greitai.

Noriu įsiterpti. Nuo vasaros pradžios Reičelė jau turėjo pastebėti, kad nesu svaigalų mėgėja. Alkoholio skonis man primena srutas, greitai gerti negaliu, nes tai prilygtų savęs kankinimui. Kartais gėrimas man atrodo toks kartus ir stiprus, kad vos nuryju nežiaukčiodama. Vis dėlto susitvardau ir sakau:

– Ką mokame, tai mokame.

Dinas kilsteli antakį, nes žino, kad paistau nesąmones.

– Ketiname žaisti gėrimų ruletę, – vaikinas parodo į virtuvę, kur gyvai šnekučiuojamasi, ir mudvi paskui jį einame ten, kur įrengta ruletė. Stikliukai atrodo bjauriai, kiekviename primaišyta skirtingų svaigalų, nė nenutuokiu, ko ten pripilta.

– Idena, turbūt dar nepažįsti šių vaikinų, tiesa? – klausia Dinas, atkišdamas „Twisted Tea" buteliuką ir paduodamas man. Esu dėkinga, kad nesiūlo ko nors stipresnio. Jis mosteli galva į du nepažįstamus vaikinus greta Džeiko.

Tuodu nutraukia pokalbį, prityla ir nusišypso man. Vienas iš vaikinų labai aukštas, aukštesnis už Taileri, kitas kur kas žemesnis. Aukštojo veidas niaurus, tarsi jis spjautų ant visų ir galėtų nublokšti vienu smūgiu. Žemesnysis ant rudų plaukų kupetos užsimaukšlinęs kepuraitę.

– Čia Džeksonas, – sako Dinas, alaus skardine rodydamas į vaikiną su kepuraite. Paskui linkteli į kitą. – Čia Ti Džei.

– Sveika, – taria Ti Džei, vėl atsigręžia į Džeiką ir tęsia nutrauktą pokalbį.

– Jie iš mano komandos, – paaiškina Dinas. – Džeksonas – puolėjas, Ti Džei – įžaidėjas. Ar žinai, kad žaidžiu futbolą? Esu gynėjas, vidurio gynėjas. Mėgsti futbolą?

Dingteli, kad nesu girdėjusi jo tiek daug kalbant. Išpilančiam visą tiradą padrikų sakinių Dinui pinasi liežuvis.

– Dinai, – atsargiai kreipiuosi, nors jis tikisi visai ne to, – kiek laiko geri?

Droviai pakėlęs akis į dangų, vaikinas parodo tris pirštus.

– Tris valandas? – pasitikslinu, o jis linkteli. – Jūs, draugužiai, išties rimtai ruošiatės paplūdimio vakarėliui, – šypsodamasi puse lūpų, patapšnoju Dinui per petį, apeinu virtuvės salą ir pasiimu šiaudelį. Įkišusi jį į gėrimą, patraukiu gerą gurkšnį. Nors mūsų tik devyni, garsūs balsai nustelbia trankią muziką.

Tada apsižiūriu, kad iki šiol nemačiau dviejų žmonių. Tailerio ir Tifanės. Dar kartą įdėmiai apsidairau, bet jų čia tikrai nėra. Dingteli, jog mudvi su Reičele neatvažiavome paskutinės, bet paskui kai ką pastebiu.

Už virtuvės lango tamsuoja du siluetai – be abejonės, Tailerio ir Tifanės. Spoksau pro stiklą, tikrai jų nematoma, ir netrukus mano veidą iškreipia pasišlykštėjimas. Taileris rūko, Tifanė jį taip tvirtai apsikabinusi, tarsi nuo to priklausytų jos gyvybė. Gal iš dalies taip ir yra.

Gerokai trūktelėjusi gėrimo, pastatau buteliuką ant ruošos stalo ir išeinu laukan. Niekas nepastebi, kaip pro užpakalines duris išsmunku į galinį kiemą, tik Taileris su Tifane. Man uždarius duris ir atsigręžus į juos, abudu nutyla. Tifanė tvirtai sučiaupia lūpas, ji įsiutusi, kad sutrukdžiau. Norėčiau prunkštelėti kaip Megana.

– Gal grįžtum vidun, – atžariai prabyla Tifanė. Jos tonas gaižus, laikysena atšiauri. – Ir paliktum mus vienus.

– Atstok nuo jos, – sumurma Taileris.

Tifanė, kaip ir aš, nustemba, kad vaikinas mane gina. Pašnairavusi į Tailerį, ji atsigręžia į mane.

Nekreipdama dėmesio į taip perkreiptą Tifanės veidą, lyg ši būtų išgėrusi prarūgusios arbatos, sužaibuoju akimis ir mosteliu į cigaretę Tailerio rankoje.

– Ką darai?

– Nurimk, čia paprasta cigaretė, – sumurma jis ir įsikiša rūkalą tarp dantų.

– Tai visą vakarą ir rūkysi tokias? – priekaištingai pažvelgiu į jį. – Paprastas cigaretes?

Kelias akimirkas, kurių prireikia užsitraukti, įkvėpti dūmą į plaučius ir išpūsti į orą, Taileris abejingai spokso į mane.

– Sese, jei atėjai čia kamantinėti manęs, verčiau grįžk vidun.

Tifanė nusikvatoja, bet aš beveik nekreipiu dėmesio į ją, žiūriu tik į Tailerį, gaubiamą dūmų debesies. Jis jau kelias savaites nekalbėjo su manimi taip globėjiškai. Niekas nedavė jam teisės šitaip elgtis tada, neduoda ir dabar. Kyla noras skelti vaikinui antausį, bet pastebiu, kad jis piktai pasižiūri į mane, nusuka akis ir vėl užsitraukia cigaretę. Tokia vaidyba skaudina mane, nes jis nuolat taip daro. Taileris vėl užsidėjęs kvailo pašlemėko kaukę, teikiančią pasitikėjimo savimi ir pranašumo prieš visus kitus. Kaipgi, dingteli man, juk Tifanė čia. Jis negali atskleisti jai tiesos, kad yra sutrikęs. Visiškai sutrikęs.

– Ketinam žaisti gėrimų ruletę, – ryžtingai sakau apsimesdama, kad Tailerio žodžiai man nė motais. – Jeigu norit prisidėti, eikit vidun.

– Aš tikrai žaisiu! – pareiškia Tifanė. Atsitraukusi nuo Tailerio ji pėdina prie manęs nelabai tvirtu žingsniu ir sklidinomis jaudulio akimis.

Pašnairuoju į merginą, svarstydama, kas jai gyvenime svarbiausia. Šiuo metu – tikriausiai „Louis Vuitton“ rankinės, taurelės tekilos ir mano įbrolis.

Vėl pažvelgiu į Tailerį. Kaskart, prieš užsitraukdamas cigaretę, vaikinas gurkšteli alaus. Pakreipusi galvą, klausiu:

– Prisidėsi prie mūsų?

– Žinoma, – atsako jis vis dar iš aukšto, o aš papurtau galvą ir patraukiu vidun prie kitų būsimo paplūdimio vakarėlio dalyvių.

Visi susirinkę aplink virtuvės salą ir kaip pakvaišę suka ruletę. Džeikas mėto į orą kamuoliukus ir vėl gaudo. Man tai daro įspūdį, nes vaikinas truputį apsvaigęs. Paskui jis liaujasi žongliravęs, duria pirštu į mudvi su Tifane ir pamoja, kad prieitume.

Prasispraudžiu pro Reičelę ir Diną, pakeliui pasičiumpu savo kokteilį nuo ruošos stalo. Dinas apkabina mane per pečius ir gurkšnoja alų. Jo ranka sunki, net sprandą suskausta. Džeikas liaujasi žaidęs ir meta kamuoliukus ant ruletės. Ti Džei ir Džeksonas žiebia kumščiais į stalą, galiu prisiekti, kad stikliukai vos nepakyla į orą, bet Džeikas nutveria savąjį ir susipila svaigalus į gerklę.

– Kas čia per marmalas? – po kelių akimirkų, pasišlykštėjęs bjauraus rudo gėrimo skoniu, jis nusispjauna persikreipusiu veidu.

Ti Džei nusikvatoja ir suploja milžiniškomis rankomis.

– Purvinas vanduo iš užpakalinio kiemo balos!

Sukandęs dantis, Džeikas meta niršų žvilgsnį į ilgšį, paskui stumteli jį į šoną, prasibrauna prie kriauklės ir tuoj pat viską išvemia. Jam tebežiaukčiojant, pagaliau pasirodo Taileris abejingu veidu, susikišęs rankas į kišenes, ir įsitraukia į koktų nežinomybės žaidimą. Dar labiau susijaudinu nei prieš valandėlę.

Kas žino, kokios bjaurasties mėgstantys žiaurius juokus vaikinai prikliukino į stikliukus?

– Niekaip negaliu sulaukti, kada važiuosime į paplūdimį! – Dinas taip garsiai šaukia man į ausį, kad kaipmat atsitraukiu nuo jo. – Tikrai, tikrai negaliu sulaukti!

– Mums reikia išgerti ko nors stipresnio, – į kitą ausį šnibžda Reičelė. Suvokiu atsidūrusi tarp norinčiųjų prisigerti ir jau prisigėrusiųjų. – Net Megana mus pralenkė!

Tai tiesa. Nežinau, kiek laiko kuris svečiuojasi, bet visi jau gerai įmetę. Arba gėrę kelias valandas, arba prisimaukę labai staigiai. Greičiausiai darę ir viena, ir kita. Pasak Dino, mudviem su Reičele reikia prisivyti kitus ir nedelsti. Apžvelgiu savo draugus – jie, įskaitant Ti Džei ir Džeksoną, vaiposi ir rėkauja prie ruletės, tarsi, po velnių, tai būtų gražiausia jų gyvenimo diena. Tik ne Taileris. Jis stovi per porą žingsnių Tifanei už nugaros, tarsi bijotų ją paliesti, ir spokso į mane. Tik į mane.

Tokia padėtis man kelia dar didesnę įtampą. Vaikinas vis dar neranda būdo išsikapanoti iš keblios padėties, Tifanė plačiai šypsosi ir iš aukšto dairosi į visus. Nors trumpam trokštu užmiršti juos abu. Nenoriu svarstyti mudviejų su Taileriu santykių, nes tik susigadinsiu vakarėlį. Nesiimu spėlioti, ką mano Tifanė, nes galvoje kirba vienintelė mintis, kad ji laiko mane atsargia.

Tvirtai suspaudžiu buteliuką ir greitai pražystu plačiausia šypsena. Atsigręžiu į Reičelę. Parodysiu Tifanei, kas čia nutrūktgalvė.

– Ką gi, išgerkim.

– Žinau, kur Dino tėvai laiko gerus gėrimus, – sukužda Reičelė, čiumpa mane už riešo, atplėšia nuo Dino, ir mudvi išnykstame nuo ruletės. Pro arką nuskubame į svetainę. Kai visų dėmesį patraukia Megana, gerianti dar vieną stikliuką ba-

los vandens, Reičelė pakelia nykščius, ir mudvi pro svetainę išsmunkame į trumpą koridorių, kur muzika ne tokia griausminga ir oras vėsesnis.

– Ar jie namie? – klausiu.

– Kas?

– Dino tėvai.

Reičelė nusišypso ir parodo į viršų.

– Antrame aukšte.

Ji atidaro duris į tamsią šaltą patalpą. Stumteli mane laipteliu žemyn; atsirėmusi į automobilį ranka, suvokiu, kad patekome į garažą.

– Kur jungiklis? – sumurma Reičelė, grabinėdama sieną. Galiausiai randa ir spusteli.

Atšoku nuo juodo BMW, kad daugiau nebeprisiliesčiau, ir apsižvalgau. Visuose kampuose prikrauta kartoninių dėžių, sienos nukabinėtos raudonos ir baltos futbolo atributikos. Čia esama futbolo marškinėlių po stiklu, nuo lubų iki grindų kybo didžiulės vėliavos ir plakatai, dar yra nedidelė lentynėlė su aukso spalvos šalmais, keli kamuoliai ir įrėmintų nuotraukų rinkinys.

– Dino tėtis yra tikras „San Francisco 49ers“ aistruolis, – nusišaipo Reičelė ir pasileidžia prie toliausios sienos, kur lentynose surikiuoti buteliai su svaigalais. Paima keletą, apžiūri ir pritariamai linkteli. – Juk sakiau, kad žinau, kur esama gerų gėrimų!

Kol draugė tyrinėja svaigalus, apeinu automobilį ir perbėgu nuotraukas akimis. Nusišypsau atpažinusi Diną, vilkintį „San Francisco 49ers“ marškinėlius, su raudona kepuraite ant galvos. Nuotrauka daryta prieš kelerius metus. Šalia jo stovi taip pat apsivilkęs vyras, apglėbęs Diną ranka, kitoje turintis dešrainį. Tikriausiai tai jo tėtis, juodu stovi priešais „Levi's“ stadi-

ono vartus. Tokių nuotraukų daug, visose jose Dinas su tėčiu. Rodos, kaskart, nuėję į varžybas, jie šitai įamžindavo.

Viena nuotrauka kitokia. Joje nufotografuoti keturi žmonės. Atpažįstu Diną ir jo tėtį. Šalia Dino stovi tamsiaplaukis berniukas žaliomis akimis, jiems abiem gal po dvylika metų.

– Turime staigiai išgerti šios tekilos. Kaip tikros neišmanėlės, be druskos ir žaliosios citrinos, – niūriai pareiškia Reičelė, atkišusi smakrą. Ji laiko butelį „Cazadores“ ir sukioja man prieš akis.

Skeptiškai dirsteliu, paskui nuryju seilę ir baksteliu į nuotrauką.

– Čia Taileris?

Iš pradžių Reičelė išpučia akis, paskui smarkiai prisimerkia ir palinksta prie nuotraukos, kad geriau įžiūrėtų.

– Dievulėliau, atrodo kaip kūdikis!

Dar kartą žvilgteliu. Tailerio marškinėliai tokie pat kaip Dino, bet veido išraiška kitokia. Dinas plačiai šypsosi, Taileris susiraukęs. Tiesą sakant, jis nė nežiūri į objektyvą. Žvelgia kažkur į šalį, akys liūdnos, jis visai nepanašus į vaiką, pakliuvusį į populiarias rungtynes. Netgi pasisukęs šonu, nors Dinas laiko apkabinęs jį per pečius. Gal Taileris tiesiog nekenčia „49ers“? Gal jis „Chargers“ aistruolis?

Šalia Dino tėčio stovi juodaplaukis vyras. Jis nusisukęs nuo objektyvo ir rodo į vardą ant raudonų marškinėlių nugaros. Šie pasiūti pagal užsakymą, su užrašu GREISONAS.

Man suvirpa širdis, atsitraukiu tolėliau, suraukiu antakius ir išsižioju. Tailerio tėtis. Pirmą kartą matau jį, tikriau jo nugarą. Labai trokštu išvysti veidą.

Atsigręžiu į Reičelę.

– Čia jo tėtis?

– Dino? – sukdama tekilos kamštelį, ji pusiaumirka pažvelgia į mane. – Aha.

– Ne, – sakau. – Ar čia Tailerio tėtis?

Dabar ji pakelia akis. Įsispokso į mane, paskui vėl pasižiūri į nuotrauką.

– Aha, – pakartoja gūžtelėdama pečiais. – Taileris kuo toliau, tuo labiau panėšėja į tėvą. Bent į tokį, kokį prisimenu. Dabar jo tėtis tikriausiai senas ir barzdotas. Ar kalėjime žmonėms leidžiama skustis?

– Nežinau, – tarsteliu ir vėl įsižiūriu į nuotrauką. Kažkas čia ne taip. Dinas su tėčiu atrodo laimingi, džiaugiasi, kad žiūrėjo varžybas, ir išdidžiai šypsosi, stovėdami vienas šalia kito. Taileris su tėvu atrodo visai kitaip. Stovi skyrium vienas nuo kito, Taileris nusiminęs, liūdnomis akimis ir nuleistais pečiais. Spėlioju, kas nutiko, kodėl jis toks nelaimingas, jei Dinas taip džiaugiasi varžybomis. – Kokie buvo Tailerio santykiai su tėvu? Turbūt ne per geriausi?

Reičelė papurto galvą ir prispaudžia pirštą prie lūpų, tarsi liepdama sau tylėti.

– Nežinau. Mūsų būrelyje galioja dvi nerašytos taisyklės. Nors labai norėtųsi, nekalbame apie Tailerio tėtį ir apie lytiniu būdu plintančias ligas, girdint Meganai, nes ji baisiausiai bijo kada nors pabusti užsikrėtusi chlamidijomis.

Nepaisau nerašytų taisyklių ir kamantinėju toliau:

– Ar Taileris buvo įvaikintas?

– Įvaikintas? – ji akimirką pasvarsto ir vėl įsispokso į nuotrauką. Paskui pakrato galvą. – Jis tikras Greisono sūnus. Be galo panašus į tėvą. Dabar eime, – paragina mane. – Reikia paskubėti. Gerokai atsilikome.

Susiraukusi atplėšiu akis nuo nuotraukos. Reičelė moja buteliu.

– Gerai, gerai, aš pasirengusi.

Šypsodamasi draugė giliai įkvepia.

– Tekilos skonis deginantis, užtat akimirksniu pasigersim, taigi suimk save į rankas ir pamiršk gerų mergaičių manieras.

– Viešpatie, – sakau, bet sugniaužiu kumščius ir tvirtai užsimerkiu, nusiteikiu gurkštelėti. Kai paskutinį kartą gėriau tekilos, iškart po to puoliau prie kriauklės. Tada turėjome druskos ir žaliosios citrinos. – Aš pasiruošusi.

Reičelė linkteli, priglaudžia butelį prie lūpų ir trūkteli gurkšnį. Iškart po antrojo užsidengia burną ranka ir įspraudžia butelį man.

– Viešpatėliau, – aikčioja ji, purtydama galvą, ir perkreipia veidą, tarsi šitai padėtų atsikratyti bjauraus skonio.

Vos neapsigalvoju. Kokia prasmė nuodytis tekila? Dvejodama spoksau į butelį, o Reičelė tamposi prie mašinos, mosikuodama rankomis. Klausiu savęs, ką darau. Paskui prisimenu ketvirtadienį kavinėje Tifanės ištartus žodžius. Pasak jos, nėra ko jaudintis, kad pasigersiu, juk nesu nutrūktgalvė.

Stipriau suimu butelį, pakeliu prie lūpų, atlošiu galvą ir prisipilu pilną burną tekilos. Gerklė iš karto užsiliepsnoja, dega nuo kartumo; tekilos skonis baisesnis ir už šlapimo, ir už benzino.

Vos neišmetu butelio, tada greitai nuplaunu tą skonį kokteiliu. Palyginti su tekila, šis atrodo kaip vanduo, todėl geriu toliau, kol visiškai ištuštinu buteliuką. Išsekusi, gaudydama kvapą atsilošiu į sieną ir sustingstu.

– Duok, – sako Reičelė. Ji siekia tekilos, ištraukia butelį man iš rankos ir dar sykį pakartoja gėrimo ritualą: užsiversti, trūktelėti ir nuryti.

Įsigudrinu sekti Reičelės pavyzdžiu, mudvi perduodame butelį viena kitai, kol prieiname ketvirtą raundą, ir aš tiesiog

daugiau nebegaliu. Kai tik tekila pasiekia liežuvį, imu spjaudytis, neįstengdama nuryti. Gėrimo kliūva ir BMW šonui, ir vairuotojo durelėms. Nustėrusi pažvelgiu į Reičelę.

– Idena! – suklinka ji, bet tuoj pat prapliumpa juoku ir ilgokai nesiliauja.

Mane pagauna siaubas. Dinas ims manęs neapkęsti, jo tėvai pateiks ieškinį, ir aš atsidursiu nepilnamečių kolonijoje už sugadintą turtą.

– Kodėl čia stovi automobilis? – įpykusi rėkiu iškaitusiais skruostais.

– Todėl, kad čia garažas!

– Aš maniau, rūsys! – suklykiu springdama juokais. Tada pajuntu linkstant kojas, imu ramstytis į sienas, o galvoje sukasi vienintelė mintis: tekila yra šūdas.

Žinau, kad Reičelė greitai apgirsta. Nė nesitikėjau, kad esu tokia pat neatspari alkoholiui kaip ji. Tikriausiai be reikalo nevalgiau pietų, todėl dabar nuo to prakeikto gėrimo jaučiuosi visiškai apdujusi. Vienas gurkšnis, antras gurkšnis, trečias gurkšnis, bumpt.

Dirstelėjusi žemyn išvystu Reičelę kniūbsčią ant betoninių grindų. Kikena išsikėtojusi, nė nemėgina keltis. Guli laiminga ir panėši į nusibaigusį ruonį.

– Reikia eiti! – sakau jai, stveriu už rankos ir iš paskutiniųjų mėginu pakelti, bet tik prarandu pusiausvyrą ir užgriūvu ant viršaus. Tikriausiai sulaužau stuburą.

– Taip, taip, turim eiti! – isteriškai kvatodamasi, šūkauja draugė, o aš nusiritu nuo jos.

– Reiče, meilute, ką dabar darysim? – prunkšteliu. Viskas atrodo taip linksma, taip nerūpestinga, taip *nutrūktgalviška*. Negaliu susitvardyti. Guliu aukštielninka šalia Reičelės ir

spoksau į baltas garažo lubas. Tik dabar suprantu, kad jo sienos išdažytos. – Šis garažas toks nuostabus.

Ji vis dar kvatojasi, o paskui negali pratarti nė žodžio. Reičelės lūpos pravertos, akys užmerktos, girdėti tik trūksmingas kvėpavimas.

– Kas mums nutiko?

Atsiklaupiu ir pažvelgiu į draugę, tvirtai sučiaupusi lūpas. Penkiolika minučių maukėme tekilą ir visiškai nusilakėme. Šaunu.

– Turim eiti! Prisigerti, kiek telpa, atsimeni?

Reičelė uoliai linkteli ir, mėgindama atsistoti, nusitveria šoninio BMW veidrodėlio. Jei būčiau blaivi, rūpinčiausi, kad ji sugadins automobilį, bet girta neimu į galvą.

– „Jägermeister"! – sukrykščia draugė, pačiumpa nuo lentynos tamsaus stiklo butelį ir grįžta pas mane. Vaipydamasi pakelia jį ir rėžia tostą:

– Už nuodijimąsi alkoholiu!

Per penkiolika minučių trūkteliu dar du didelius gurkšnius, tada imu svarstyti, kodėl buvau tokia kvaila ir taip greitai prisigėriau. Juk dėl šito įspėja tėvai ir mokytojai, primena, kad alkoholis gali nužudyti. Visa tai dabar nesvarbu. Niekas nesirūpina dėl padarinių, nes dėl svaigalų poveikio pasaulis atrodo nuostabus. Darosi suprantama, kodėl Reičelė užsiropščia ant mašinos gaubto, gieda nacionalinį himną į tekilos butelį kaip į mikrofoną, o paskui užsikabaroja ant stogo, norėdama pašokti striptizą.

– Idena, su tavimi linksma gerti, – pareiškia ji, nusilenkusi po ne visai į natą sugiedoto JAV himno. Reičelė stovi su ilgu sijonu ir liemenėle, jos palaidinukė mėtosi ant grindų.

Staiga muzika iš svetainės smarkiai pagarsėja. Atitraukusi akis nuo Reičelės vaidinimo, suprantu, kodėl. Garažo tarpdu-

ryje sunėręs ant krūtinės rankas stovi Dinas. Mudvi su Reičele liaujamės kvatotis, sustingstame ir droviai šypsomės.

– Reičele, prašau nulipti nuo automobilio, – ramiai taria jis.

Ji prikanda lūpą, kad nuslopintų juoką, paskui atsisėda ir stengiasi nušliuožti nuo mašinos stogo, bet čia pat pasvyra į šoną ir su trenksmu nubilda žemėn. Tekilos butelys sudūžta į smulkiausias šukeles. Reičelės pastangos sukelia man juoką, o ji aimanuoja ir kikena tuo pačiu metu.

– Po velnių, Reičele! – nusikeikia Dinas. – Žiūrėk, kad nesusipjaustytum, – palyginti su mumis, vaikinas atrodo blaivus kaip stiklas. Įėjęs į garažą, padeda Reičelei atsikelti, pamatęs jos būseną, nusivaipo. Pastato merginą ant kojų, paima jos palaidinukę nuo grindų. – Ruošiamės važiuoti, – sako. Regis, vaikinas įsiutęs ant mūsų. Vis dar kikenu kampe, o jis užtraukia palaidinukę Reičelei per galvą ir griežtai nužvelgia ją. – Kiek išgėrėt?

Draugė neatsako į klausimą, tik dirsteli Dinui per petį ir kviečia mane prieiti. Negrabiai pastačiusi butelį „Jägermeister“, nusvirduliuoju aplink automobilį. Vengiu Dino žvilgsnio. Vaikinas sunkiai atsidūsta, išstumia mus iš garažo ir parveda į svetainę. Džeikas jau laiko atidaręs laukujes duris.

– Ką, po paraliais, judvi ten veikėt? – klausia jis.

Susižvelgusios mudvi su Reičele prapliumpame juoku ir nežinia kodėl neįstengiame liautis.

Dinas išjungia muziką ir šūkteli tėvams, kad išvažiuojame. Pėdinu paskui Reičelę į vienatūrį. Lyg per miglą girdžiu, kaip Megana pasakoja, kad vyresnis Dino pusbrolis sutiko mus pavėžėti, nors vietų automobilyje nepakanka. Vis dėlto tiesiogine žodžio prasme susigrūdame į mašiną, Reičelė įsitaiso man ant kelių. Dinas su Džeiku įsispraudžia už mūsų, ir netrukus visi devyni susikemšame vidun. Esu gerokai apsvaigusi, man ne-

rūpi, kad Taileris su Tifane atsidūrę pačiame gale. Ji prisispaudusi prie vaikino, galima sakyti, kabo jam ant kaklo. Kvatojasi, perrėkdama triukšmingą muziką, bet Taileris nekreipia dėmesio į ją. Nugręžęs veidą į šoną, spokso pro langą. Kai vogčiomis dirsteliu per petį, jis man atrodo blaiviausias iš mūsų visų. Vaikinas tuoj pat pajunta žvilgsnį ir įsmeigia akis į mane.

Esu tokia laiminga, kad teįstengiu atsainiai jam nusišypsoti. Sunkiai nulaikau galvą. Taileris šitai pastebi, nes prisimerkia ir žiūri nepritariančiu, o gal susirūpinusiu žvilgsniu. Negaliu pasakyti, kokiu, neturiu laiko svarstyti, nes jis vėl nusigręžia į langą.

Visą kelią krečiame pokštus ir plyštame juokais. Man palengvėja, nes žinau, kad ir kiti tokie pat įkaušę kaip mudvi su Reičele. Tiesą sakant, esame ne įkaušę, o girti – ir gerai.

27

Matyt, šis vakarėlis yra didelis įvykis. Pusė paplūdimio į dešinę nuo prieplaukos uždaryta dėl renginio. Sustabdytas eismas, budi apsaugininkai. Kai prieplaukoje visi išgriūvame iš vienatūrio, mane apkurtina muzika ir užlieja balsų gaudesys. Atmosfera, rodos, kibirkščiuoja. Nužvelgiu paplūdimį ir išvystu sceną ant smėlio. Joje pastatyti didžiuliai juodi garsiakalbiai, didžėjus linksmina minią.

– Kvailiai, jei dėl kurio nors kaltės visi būsime išmesti, pats suspardysiu tam subinę, – pagrasina Džeikas ir įspėdamas nužvelgia mus. – Išimtis merginoms. Jei prasikals mergina, turės duoti tylos įžadą.

Patraukiame į paplūdimį, eidami pro apsaugininkus, nuleidžiame galvas. Svarstau, ar atrodau tokia girta, kokia jaučiuosi. Nuoširdžiai viliuosi, kad ne. Jei taip būtų, po penkių minučių būčiau išspirta. Laimė, mes pasiekiame paplūdimį ir įsimaišome į minią. Maniau, kad visi devyni laikysimės kartu, bet taip nėra. Vaikinai linkteli atsisveikindami ir patraukia į kitą pusę. Nustembu, kad Taileris atsiskiria nuo Tifanės.

– Turėtume išsimaudyti nuogos! – pasiūlo Reičelė, perrėkdama muziką. Jos žodžiai patraukia kelių vyrukų dėmesį, šie drąsindami linkčioja.

– Tikrai nesimaudysim nuogos, – atkerta Tifanė. Nuvėrusi vyrukus žudančiu žvilgsniu, ji nusitempia mus gilyn į minią.

Esu tokia apsvaigusi, kad vos neišsisuku kulkšnies.

Į sportbačius pribiręs smėlis ima graužti kojas, todėl tiesiog nusispiriu juos, pakeliu ir nešuosi už raištelių. Linguoju galvą į muzikos taktą, svirduliuodama nuolat atsitrenkiu į žmones. Jie suaugę, pilnamečiai, bet man tai nė motais.

– Atvažiavo Džeradas su draugais! – surinka mums Megana, jos veide matyti panika. Mergina pasitaiso plaukus. – Kaip atrodau?

– Kaip ieškanti bėdos! – sušunka Reičelė, ir tai tiesa.

– Turėsiu galvoje, – sako Megė, pasiunčia mums oro bučinį ir ima brautis per minią.

Abejoju, ar greitai ją išvysime.

Mojuoju sportbačiais ore, žmonės dėbso į mane, turbūt daugiausia dėl to, kad užkliudau juos, bet jaučiuosi tokia laisva ir visagalė, kad nė neketinu atsiprašyti. Staiga leidžiuosi šokti. Trypiu, kratausi kaip laukinė ir nesiliauju, nors įprastai šitaip nesielgiu. Didžėjus ant scenos leidžia *house* muziką, visi iškelia rankas, pritardami ritmui, o mano galvoje tvyro migla. Net vandenynas, rodos, banguoja tik į vieną pusę.

Džiaugiuosi pati savimi, šokinėju ant smėlio ir mosuoju sportbačiais, bet Tifanė čiumpa mudvi su Reičele už rankų ir nusitempia paskui save. Rodos, ji ne tokia linksma kaip mes. Nenutuokiu, ar dėl to, kad per mažai išgėrė, ar kad nepatinka vakarėlis.

– Einu ieškoti Tailerio, – garsiai sako mums.

Kai Tifanė žingteli į šalį, pamatau, kad ji labai suirzusi.

– Neee! – prieštarauja Reičelė. – Lik su mumis!

– Po to, kas nutiko pernai, negaliu ilgam paleisti jo iš akių. – Tifanė purto galvą.

Žiūrėdama į ją, prisimerkiu; man apie pirštus apsiviję sportbačių raišteliai. Nupučiu plaukų sruogą nuo veido. Vakaro saulė labai karšta.

– Kas nutiko pernai?

Tifanė priekaištingai ir nedraugiškai dėbteli į mane.

– Idena, liaukis mosikavusi tuo apavu, – ji atima iš manęs sportbačius, vaipydamasi perskaito užrašytus ant jų žodžius, atsidūsta ir grąžina man. – Atrodai kvailai, todėl pasistenk elgtis šiek tiek normaliau. Linkiu judviem gerai pasilinksminti.

Tifanė ima alkūnėmis skintis kelią per minią, o Reičelė gūžteli pečiais, gaudydama kvapą kaip ir aš.

– Kas nutiko pernai? – apsiraminusi vėl klausiu. Reičelę matau kaip per rūką, todėl prisimerkiu, bet tai nepadeda. Rodos, siūbuoju iš vienos pusės į kitą kaip vandenynas.

– Taileris nusipirko prastų kvaišalų, – pasilenkusi draugė sušnibžda man į ausį, kad niekas nenugirstų, nors visi aplink įsilinksminę. – Paskui prarado sąmonę, pamanėm, kad mirė. Tada jam prasidėjo priepuolis, ir nudžiugom, kad tas šiknius gyvas. Visi nutempėm jį pas Tifanę, o toji kiaurą naktį verkė, kad jis padarė jai gėdą visų akivaizdoje. Užsirakino vonioje ir nesirodė, tad likom prie Tailerio, norėjom įsitikinti, kad jam viskas gerai. Galiausiai jis atsigavo. Tąkart visi prileidom į kelnes, ir dabar Tifanė nežmoniškai bijo, kad Taileris vėl gali taip padaryti, – baigusi pasakoti, ji pristinga kvapo, todėl giliai įkvepia ir iškvepia.

Neabejoju, kad būdama blaivi tikrai susirūpinčiau ir pati eičiau ieškoti Tailerio, bet esu per daug nusilakusi ir nieko negaliu. Drauge siuntu ant Tifanės, kad reputacija jai svarbesnė už Tailerio gyvybę, galiausiai tik nusivaipau ir vėl imu siūbuoti, Reičelė irgi.

Prisigėręs ne tik atbunki, bet ir prarandi laiko nuovoką. Rodos, mudvi su Reičele braunamės iki scenos apie dešimtį minučių, bet pakėlusi akis į dangų ir išvydusi jį temstant, suvokiu, kad prabėgo kur kas daugiau laiko. Mane išmuša prakaitas, dirstelėjusi dešinėn, pamatau esanti viena: Reičelė dingusi.

– Ak, – sakau. Tada juokdamasi apsigręžiu ir šokdama spraudžiuosi per minią, patirdama šiokią tokią klaustrofobiją. Esu varstoma keistais žvilgsniais. Akivaizdu, kad man dar gerokai trūksta iki pilnametystės.

Tolėliau nuo scenos žmonės sėdi ant smėlio, bendrauja, kai kurie vaikinai mėgina gretintis prie merginų. Čia mažesnė žmonių kamšalynė, tad stabteliu atsikvėpti. Nebesijaučiu tokia energinga kaip pirmiau, alkoholis vadėjasi, bet tebesu įkaušusi ir džiaugiuosi kiekviena akimirka. Netoliese kyla muštynės, atlekia apsaugininkai, liepia liautis ramybės drumstėjams ir atplėšia juos vieną nuo kito, paskui nuvelka tolyn.

Tada topteli, kad esu viena. Viena ir šiek tiek įkaušusi. Akimoju apima panika, tuoj pat įkišu ranką į nertinio kišenę, ieškodama mobiliojo. Deja, jo ten nėra.

Patikrinu kitą kišenę, paskui liemenėlę ir batus. Nerandu nei telefono, nei pinigų. Viskas dingę. Nenutuokiu, ar daiktai iškrito man iš kišenės ir dabar mėtosi smėlyje, ar esu apvogta. Šiaip ar taip, niekam neprisiskambinsiu. Jei būčiau blaivi, pakaktų proto suprasti, kad tai ne pasaulio pabaiga, kad maždaug per pusvalandį pėsčia pareisiu į namus. Tačiau esu apsvaigusi, ir ši netektis pribloškia mane.

Akyse tvenkiasi ašaros, stengiuosi jas išmirksėti, bet lūpos ima virpėti, ir netrukus apsižliumbiu. Susisiaučiu nertinį ir spoksau į smėlį. Bijau, kad žmonės pastebės mane verkiant kaip kvailą šešiolikmetę – tokia ir esu. Man čia ne vieta – tokiai jaunai, girtai, vienišai ir apvogtai.

– Po velnių, Idena! – išgirstu balsą, jaukų ir pažįstamą, todėl liaujuosi verkti. Pro ašaras matau, kaip prie manęs artinasi Taileris.

– Tavęs ieško Tifanė, – šniurkšteliu. Įkišu rankas į nertinio rankoves ir nusišluostau akis, stengiuosi daugiau neišterlioti blakstienų tušo. – Tavo mergina.

– Kurių velnių čia sriūbauji? – Jis nekreipia dėmesio į mano žodžius, atsistoja priešais, nuleidžia galvą ir pažvelgia į mane pro ilgas blakstienas. Žalios jo akys man panašios į jūrų dumblius.

– Visi kažkur nuėjo, – sakau Taileriui. Man ima peršėti ir tinti akys. Kniubteliu į dešinę. – Tifanė, Megana, Reičelė... Dingo mano telefonas.

Vaikinas čiumpa mane už rankos ir sulaiko, paskui nužvelgia nuo galvos iki kojų.

– Tu girta?

– O tu ne?

– Jau nebe, – sučiaupęs lūpas, Taileris trumpam susimąsto. Paskui palinksta į priekį, atvynioja batraiščius man nuo pirštų ir numeta sportbačius ant smėlio. – Apsiauk, čia pilna šiukšlių.

Nusukusi nuo jo akis ir pažvelgusi žemyn, matau, kad vaikinas teisus. Paplūdimys nusėtas tuščiomis maisto pakuotėmis, sulamdytomis vaisvandenių skardinėmis ir nuorūkomis. Šokau ant viso šio šlamšto, dingteli man. Skubiai apsiaunu sportbačius, smėlis vėl ima graužti kojas. Dabar, kai Taileris čia, pasijuntu saugi, todėl šypteliu jam, nors mano makiažas ir išskydęs.

– Tėtis tave užmuš, – burbteli jis, bet lyg ir ne man. Tada sunkiai atsidūsta ir pasikaso viršugalvį, svarstydamas, ko griebtis.

Nenoriu apsunkinti Tailerio, bet jaučiuosi atsigavusi ir vėl pasirengusi linksmintis, todėl sukdamasi imu tolti nuo jo. Stabteliu už kokių dešimties pėdų ir atsigręžiu, žaismingai šypsodamasi. Susirūpinęs vaikinas prisimerkia ir lūkuriuoja. Tarp mūsų braunasi žmonės, bet aš griūvu ant žemės ir parsiritu atgal prie jo. Prastokai sekasi. Kojoms susipynus, vėl virstu ant šono, galbūt išsinarinu petį. Žmonės aplink juokiasi.

– Kelkis, – paliepia Taileris, čiumpa mane ir pastato ant kojų. – Juk ką tik tau sakiau apie šiukšles.

– Dieeeevinu šį paplūdimį, – numykiu. Galva sunki, imu svirti į kairę, bet vaikinas greitai nustveria mane ir laiko už pečių. – Kitais metais vėl atvažiuosiu į šį vakarėlį!

– Atvažiuosi čia kitą vasarą? – Taileris niūriai žvilgteli į mane, jo balse girdėti nekantrumas, tad akimirksniu prablaivėju, lyg iš kraujo būtų išgaravęs alkoholis.

– Nežinau, – sakau. – Jei tėtis panorės.

– Tikiuosi, panorės, – sumurma Taileris, vis dar nepaleisdamas manęs. – Aš tai tikrai norėsiu.

Blaivumo akimirka trunka neilgai, vėl netyčia susvyruoju Tailerio glėbyje. Jo žodžiai sunkiai pasiekia mano protą. Svirduliuoju, bet norisi šokti. Nelabai suvokiu, kad atrodau kaip visiška kvaiša.

– Tu atkreipi aplinkinių dėmesį, – vaikinas sušnypščia man į ausį ir apglėbia tvirčiau, taip tvirtai, kad nebegaliu pajudėti. Šito jis ir siekia. – Per tave būsime išspirti.

– Bet man dvidešimt vieni! – kvatodamasi surinku jam į veidą. Išsiplėšiu jam iš glėbio ir kikenu dar garsiau.

– Dieve mano, – tyliai suaimanuoja Taileris, nugręždamas veidą. Jis įsispokso į smėlį, sukanda dantis ir užsimerkia. Sunkiai atsidusęs, paleidžia mane, apeina aplink ir staigiu judesiu užsimeta ant nugaros.

– Po velnių, tau reikia išsiblaivyti, – suburbėjęs vaikinas ima žingsniuoti.

Nusitvėrusi jam už kaklo taip stipriai prisiglaudžiu, kad galiu uždusinti. Jis tvirtai laiko suėmęs mane už šlaunų, aš kojomis apsiveju jam liemenį. Taileris eina lengvai, tarsi būčiau besvorė – ši mintis akimirką pradžiugina mane. Padedu galvą jam ant peties ir kvėpuoju į kaklą, nešama per paplūdimį.

– Trojau Džeimsai! – pakviečia Taileris.

Negirdėtas vardas pažadina smalsumą. Vaikinui sustojus, pakeliu galvą.

Išvystu būrelį žmonių. Trys iš jų stovi priešais mus ir atsigręžia, išgirdę Tailerio balsą. Dvi merginos ir... Ti Džei – Trojus Džeimsas, įžaidėjas, Dino futbolo komandos draugas. Tai suvokusi, pasijuntu esanti itin protinga.

– Kas nutiko? – klausia Trojus Džeimsas, arba Ti Džei. Niūrumas dingęs iš jo veido, vaikinas atrodo linksmas. Tai suprantama, juk kalbasi su dviem gerokai vyresnėmis merginomis. Abidvi maloniai nusišypso man.

– Man reikia patekti į tavo namus, – be užuolankų sako Taileris. – Vis dar gyveni Vandenyno aveniu, tiesa?

– Brolau, – Ti Džei sumirksi ir greitai susižvelgia su merginomis, neabejotinai juo susižavėjusiomis. – Ką esi sumanęs, žmogau?

Taileris gūžteli ir per petį akimis parodo į savo naštą. Taip darydamas, kresteli mane, paskui sako:

– Noriu išblaivyti šią merginą. Tėtis ją užmuš, jeigu šitokia grįš namo.

– Dranguži, tu jauki mano planus, – nelabai patenkintas sumurma Ti Džei, nusivaipo ir pašnairuoja į mus.

– Mano būstas laisvas, – įsiterpia viena iš merginų.

Išgirdęs šiuos žodžius, Ti Džei įkiša ranką į šortų kišenę ir meta Taileriui buto raktus. Viskas taip paprasta.

– Pakišk po durų kilimėliu, – taria jis.

Prieš Ti Džei ir merginoms nueinant, Taileris dar spėja padėkoti. Jis vėl atsidūsta, tvirčiau suima mane už kojų ir traukia toliau. Eina taip ilgai, kol galiausiai suvokiu, kad palikome vakarėlį.

– Kodėl neši mane į jo namus? – niurnu įsikniaubusi Taileriui į marškinius, nes neįstengiu nulaikyti galvos. – Kodėl jis turi butą?

– Todėl, kad čia pakliūsi į keblią padėtį, – kikendamas atsako vaikinas, ir man kyla noras pamatyti jo veidą kaip tik dabar, pažvelgti į akis ir spėlioti, kokios mintys sukasi jo galvoje. Vis dėlto tebesu per daug įkaušusi. – Ti Džei tėvai milijonieriai. Šešioliktojo gimtadienio proga padovanojo jam butą. Kas, po galais, gali sau tai leisti?

– Milijonieriai, – atsakau.

Taileris vėl nusijuokia.

Nesigailiu palikusi vakarėlį. Jau praradau telefoną ir pinigus, draugai dingo. Dabar, kai alkoholis ima vadėtis, o saulė leidžiasi, užsinoriu namo. Žinoma, ne tuoj pat. Tėtis mano, kad esu kine, žiūriu kokią nors lėkštą meilės istoriją, nors iš tiesų įbrolis neša mane iš vakarėlio, nes per daug prisilakiau. Džiaugiuosi, kad kaip tik Taileris išgelbėjo mane. Jei būtų norėjęs išvesti Džeikas, Dinas ar net Megana, būčiau priešinusis.

– Nuleisk mane ant žemės, – pralemenu po dešimties minučių kelionės Taileriui ant nugaros. Būgštauju, kad jam per sunku.

– Ką, kad partrenktų automobilis? Nieku gyvu, – atrėžia vaikinas ir stabteli prie šaligatvio krašto. Greitai apsidairęs į abi puses, pereina aveniu.

Vis dar girdžiu sklindant muziką nuo scenos paplūdimyje.

– Praleisi vakarėlio pabaigą, – perspėju, bet Taileris neatsako.

Jis neša mane Vandenyno aveniu pro apartamentus, kooperatinius namus ir viešbučius. Pro šiuos pastatus dažnai prabėgdavau mankštindamasi, jų fasadai atgręžti į paplūdimį. Taileris sulėtina žingsnį prie keturaukščio namo, atsargiai užneša mane laiptais ir stabteli prie įėjimo. Tada rūpestingai pastato ant žemės. Man linksta kojos.

– Kaip jautiesi? – klausia jis, nepakeldamas akių, nes krapštosi prie užrakto.

– Sutrikusi, – prisipažįstu. Pamažu blaivėju, nes po gėrimo praėjo beveik trys valandos, ir imu vis geriau suprasti, kaip kvailai elgiausi vakarėlyje. Miglotai prisimenu apvėmusi Dino tėvų automobilį.

Pagaliau Taileris atidaro duris, ima mane už rankos ir per slenkstį įsiveda į kooperatinio namo vestibiulį. Šviesu, grindys išblizgintos.

– Ne tau vienai taip nutiko, – jis ramina mane.

– Kaip tau praėjusiais metais? – mano balse kažkodėl justi paniekos gaidelės, nors man tiesiog smalsu. Nuolat smalsu.

Staiga Taileris stabteli vestibiulio viduryje. Atsigręžęs spokso į mane, jo veidas kaipmat apsiniaukia, akys susiaurėja. Prikandusi apatinę lūpą, laukiu, kol vaikinas pratrūks ir ims lieti pyktį, bet jis tyli. Tik papurto galvą ir įsitempia mane į liftą.

– Du šimtai šeštas, – tyliai sako spausdamas antro aukšto mygtuką. Liftui kylant, beveik nežiūri į mane. Pirštais vis dar laiko suėmęs mano riešą.

Du šimtai šeštas butas yra koridoriaus pradžioje. Pažvelgiu į kilimėlį sau po kojomis ir tyrinėju jo raštus ilgiau, negu reikia. Šiaip jau nekreipčiau dėmesio į juos, bet tekila sukelia do-

mėjimąsi durų kilimėlių menu. Liaujuosi tik tada, kai Taileris įstumia mane vidun.

Dieve mano, čia tikrai gražu.

Svetainė skendi saulėlydžio spinduliuose, krintančiuose pro didžiulius langus nuo lubų iki grindų. Visi daiktai įgiję ryškų oranžinį atspalvį ir atrodo nuostabiai. Tokį saulėlydį gali pamatyti tik nuotraukose, dažniausiai apdorotose „Photoshop" programa. Bet tikrasis jo grožis atsiveria tik šiame bute su didžiuliais langais, žvelgiančiais į paplūdimį. Kurį laiką gėriuosi vaizdu.

– Išgerk visą, – švelniai sako Taileris man už nugaros.

Galiausiai atitraukiu akis nuo langų ir pažvelgiu į jį. Vaikinas įspraudžia man į ranką stiklinę vandens.

Šypsodamasi pakeliu ją prie lūpų ir nugeriu didelį gurkšnį. Tik dabar suprantu, kokia esu ištroškusi. Vanduo vėsina gerklę ir gaivina, taigi akimirksniu ištuštinu stiklinę.

– Sėsk, – liepia Taileris, paima iš manęs tuščią stiklinę ir mosteli į sofą. Stoviu kaip įkasta, tad jis suima mane už peties ir nuveda prie jos.

– Čia be galo gražu, tiesa? – sakau atsisėdusi. Pasirąžau ir įsitaisau patogiai, nugrimztu į pagalvėles, negalėdama atitraukti akių nuo langų. Geriau įsiklausiusi, išgirstu silpną ritmingą muziką.

– Tiesa, – atsako jis, stovėdamas už kelių žingsnių nuo sofos. Grįžteliu, kad galėčiau pažvelgti vaikinui į veidą, sukryžiuoju kojas ir žiūriu, kaip jis pripila dar vieną stiklinę vandens iš čiaupo. Taileris paduoda ją man ir nusišluosto šlapias rankas į džinsus.

Kambario tyla savotiškai dera prie vakarėlio triukšmo kitapus gatvės. Negarsi muzika ir ryškus saulėlydis savotiškai ra-

mina. Vaikinas atsisėda ant sofos netoli manęs ir spokso, kaip geriu antrą stiklinę.

– Tau reikia pamiegoti, – taria jis. Tailerio žvilgsnis vis dar priekaištingas; keista, kad mudu susikeitėme vaidmenimis. Įprastai aš jam priekaištauju. – Eime, – paėmęs stiklinę iš mano rankų vaikinas pastato ją ant kavos staliuko. Paskui vėl atkiša ranką. Susigūžiu, bet jis, rodos, to nepastebi. Atsistojęs pakelia mane ir apkabina per liemenį, kad nepargriūčiau, jei prarasiu pusiausvyrą. – Gerai jautiesi?

– Gerai, – patvirtinu.

Taileris apsigręžia, bet nepaleidžia mano rankos, tik suspaudžia pirštus ir pro virtuvę veda į koridorių. Sustojame prie durų pačiame jo gale. Vaikinas atidaro mažo miegamojo duris ir stumteli mane vidun.

Nejučiomis nusiaunu sportbačius ir nuspiriu į šalį. Tada patraukiu prie plačios lovos, užimančios didumą kambario, bet Taileris tuoj pat paima mane ant rankų.

Vaikino veidas atsiduria prie pat manojo, tad galiu žiūrėti tik į jį. Nieko kito neįstengiu. Tailerio akys tokios nuostabios, tokios paslaptingos, kad nejučiomis paskęstu jose. Jis nė nežiūri į mane, bet jaučiu vis greičiau plakant jo širdį. Paskui vaikinas taip pat mikliai, kaip buvo pakėlęs, paguldo mane ant lovos, dar spėdamas nutraukti antklodę.

– Atnešiu tau vandens, – beveik droviai sumurma jis, prikandęs lūpą apsigręžia ir išeina iš kambario.

Apžvelgiu miegamąjį. Dešinėje, ant sienos, kabo veidrodis. Pamačiusi išskydusį savo atvaizdą, aikteliu. Siaubingai atrodau. Plaukai, kuriuos valandą tiesinau, vėl susigarbiniavę, susivėlę ir pasišiaušę. Tas pat nutiko ir makiažui, dėl kurio taip stengėsi Reičelė. Viena iš dirbtinių blakstienų atsiklijavusi ir dingusi. Tuoj pat nuplėšiu kitą ir padedu ant naktinio staliuko.

– Štai, – sako Taileris. Krūpteliu iš netikėtumo. Vaikinas pastato pilną stiklinę vandens ant staliuko šalia dirbtinės blakstienos. – Vanduo ir miegas – vienintelis būdas išsiblaivyti ir kuo labiau palengvinti pagirias, – negarsiai nusijuokęs, Taileris apeina lovą, nužingsniuoja prie lango ir užtraukia užuolaidas.

– Kartais turėtum pats pasinaudoti šiuo patarimu, – nusišaipau. Vis dar jaučiuosi truputį apsvaigusi. – Kai kitąsyk prisigersi, kartosiu tau: vanduo ir miegas, vanduo ir miegas.

Taileris atsigręžia nuo lango, mėgindamas nuslėpti šypseną. Papurtęs galvą, linkteli man.

– Numik, Idena.

Nusijuokiu ir galiausiai pasiduodu. Vis dėlto jis teisus. Man tikrai reikia pamiegoti. Papurenu pagalvę, atsigulu ir padedu galvą ant jos, užsitraukiu antklodę ir patogiai įsitaisau. Noriu užsimerkti, bet matau, kad Taileris mindžikuoja prie durų, tarsi dvejodamas, ar išeiti, ar pasilikti.

Kilsteliu galvą, kad galėčiau pasižiūrėti į jį. Man nebejuokinga.

– Grįši į vakarėlį?

– Nežinau, – tyliai atsako vaikinas. Įsmeigęs akis į kilimą, patraukia pečiais ir nebežiūri į mane. – Tikriausiai Tifanė visur ieško manęs.

– Mat kaip.

– Leisiu tau pamiegoti.

Jis pažvelgia man į akis. Paskui nusišypso. Dar viena šypsena iš tų, kurias dievinu. Nuoširdi, tikra, švelni ir raminanti.

Vėl padedu galvą ant pagalvės ir pasiverčiu ant šono. Taileriui išėjus iš kambario, užsimerkiu. Likusi viena, labiausiai trokštu, kad jis grįžtų. Kad gulėtų šalia kaip andai, kai įsliuogė į mano lovą trečią nakties. Tiesiog noriu žinoti, kad vaikinas

yra šalia, justi jo šilumą ir prisilietimą. Tai visa, ko man reikia. Visa, ko ilgiuosi.

Tą akimirką suvokiu, kad myliu Tailerį.

* * *

Po kelių valandų susijaudinusi pabundu. Kambaryje nepakeliamai karšta, mane muša prakaitas, mano veidas dega. Tamsoje ant naktinio staliuko sugraibau stiklinę su vandeniu ir atsisėdu. Dabar jis šiltas, bet vis tiek godžiai geriu.

– Kaip jautiesi?

Iškart liaujuosi gerti, vos neapsipilu vandeniu ir pažvelgiu į kambario kampą prie lango. Tamsu, bet vis tiek įžiūriu Tailerio siluetą, ką jau kalbėti apie ryškias akis. Kuo ilgiau spoksau, tuo geriau jį matau. Galiausiai įžiūriu veidą.

– Geriau, – atsakau. Tai tiesa. Kambarys nebesisuka, mintys aiškios. Dabar kamuoja tik karštis ir didžiulis troškulys. – Kiek valandų?

– Trečia nakties, – atsako Taileris, įsmeigia akis į mane ir vos girdimai nusijuokia. Pamatau, kad užuolaidos atitrauktos; gulėdama lovoje, regiu mėnulį juodame danguje. Iš paplūdimio silpnai ataidi muzika. – Vakarėlis vyksta visu smarkumu.

Dirsteliu į jį ir suglumusi suraukiu antakius.

– Tai negrįžai atgal?

– Ne, – tarsteli vaikinas. Jo balsas dar labiau pritilęs, beveik virtęs kuždesiu. – Būgštavau, kad neimtum vemti ar dar kas nenutiktų. Be to, man pravartu laikytis atokiau nuo tokių linksmybių.

Liūdnas ir sumišęs Taileris kramto apatinę lūpą. Nepasakyčiau, kad anksčiau trykšdavo laime, bet dabar jo veido išraiška

pasikeitusi, vaikinas atrodo pažeidžiamas. Tarsi pavargęs, netekęs pasitikėjimo savimi.

– Kas nutiko? – klausiu tvirtai gniauždama stiklinę. Nuo mano rankos ji sušyla.

– Nieko, – atsako jis. Paskui palinksta į priekį, įsiremia alkūnėmis į kelius ir suneria rankas, įsmeigia žvilgsnį į tolį.

– Jaučiu, kad kažkas ne taip. – Dar gurkšteliu vandens, bet nenuleidžiu akių nuo vaikino veido. Bijau, kad būsiu ką nors praleidusi, pavyzdžiui, emocijų blyksnį jo akyse ar pykčio proveržį, nors iki šiol jam puikiai sekasi apsimesti abejingam. – Kas nutiko, Taileri? – neatstoju.

Vaikinas pakelia galvą ir pažvelgia į mane akies krašteliu. Giliai atsidusęs, nusvarina pečius.

– Tai tiesiog...

– Kas tiesiog?

– Pernai tokiu metu... – Taileris nebaigia sakinio ir vėl nusuka žvilgsnį.

– Tu netekai sąmonės, – baigiu sakyti už jį. Vaikino akys blyksteli, jis suglumsta. – Man papasakojo Reičelė. Apsinuodijai prastais kvaišalais ir netekai sąmonės.

– Verčiau gerk vandenį, – burbteli jis ir atsistoja. Jo veidą slepia šešėlis.

Darau kaip liepiama, baigiu gerti vandenį ir pastatau stiklinę ant naktinio staliuko. Nusimetu paklodę, atsisėdu, paskui išlipu iš lovos ir nužingsniuoju prie Tailerio. Mano kojos neklusnios.

– Kodėl šitaip darai?

Netikėtai vaikinas bejėgiškai skėsteli rankomis, o aš greitai žingteliu atgal, būgštaudama, kad supykdžiau jį.

– Kodėl nuolat to klausinėji?

– Todėl, kad noriu žinoti tiesą.

– Po velnių, juk aš tau jau išklojau tiesą, – piktai atkerta Taileris. Kai užsiliepsnoja pykčiu, jo skruostai nusidažo raudonai. Vaikinas nekenčia tiesos ir slepia ją. – Darau, kad prasiblaškyčiau.

– Nuo ko? – beveik išrėkiu, nes galiausiai noriu atskleisti apie jį tiesą, man pabodusi nežinia. – Taileri, štai kas neduoda man ramybės. Kodėl tau, po galais, reikia tiek daug būdų prasiblaškyti?

Tokie žmonės kaip jis turi dingstį. Niekas taip nesielgia vien tam, kad prasiblaškytų. Niekas. Man knieti sužinoti, kodėl vaikinas elgiasi kaip tik šitaip ir kalba kaip tik tokiais žodžiais.

– Kai prasiblaškau, man palengvėja, – galiausiai sušnypščia jis. Tailerio akys dygios, antakiai suraukti, ant kaktos susimetusios raukšlės.

– Kokį palengvėjimą?

Jis sugriežia dantimis ir sugniaužia kumščius, venoms po oda tvinksint nuo įtampos. Matau, kaip sunkiai svarsto, ką kalbėti, nes labai ilgai tyli. Paskui tyliai, bet grėsmingai taria:

– Liaukis, Idena.

– Kodėl turėčiau liautis? – žingteliu artyn ir ramiai žiūriu į jį, liepiu sau nesitraukti kaip traukdavausi anksčiau. Šįkart esu pasiryžusi išgauti tiesą, ir joks Tailerio šnairavimas neatbaidys manęs.

– Nesistenk perprasti manęs, – jis kalba taip lėtai, taip tvirtai, kad aiškiai girdžiu kiekvieną skiemenį. Taileris aukštesnis už mane, tad pasilenkęs žvelgia man į veidą piktomis akimis. Staiga prisimenu nuotrauką Dino garaže, kurioje įamžinta akimirka prieš „49ers“ varžybas. Ten vaikinas stovi atskirai nuo tėvo.

– Taileri, – klausiu, – tau patinka „49ers“ ar „Chargers“? – galvoju apie jį kaip apie didžiulę dėlionę, kurią reikia sudėti palengva, kad gautum visą vaizdą. Kaskart išpešu tik dalelę tiesos, daugiau neišeina.

– Kas per kvailas klausimas? – aiškiai susinervinęs atkerta vaikinas. Jis nusivaipo, negalėdamas patikėti, kad taip lengvai pakeičiau pokalbio temą. Regis, klausia savęs: ar ji tikrai nebebus rakštis subinėje ir taps futbolo aistruole? – „49ers“, – galiausiai atsako.

Spoksau prasižiojusi, sutrikusi. Mintys sūkuriuoja, tarsi ieškant tikrosios Tailerio atsakymo prasmės. Atsakymas nedera su nuotrauka garaže.

– Dino namuose mačiau nuotrauką – ten buvai tu, Dinas ir tavo tėtis prieš „49ers“ varžybas, – atsargiai sakau vaikinui, vėl keisdama temą. – Jei esi šios komandos aistruolis, kodėl atrodei nusiminęs, lyg nenorėtum ten būti?

Dėbsodamas į mane, Taileris keliskart sumirksi.

– Dinas pažadėjo ją nukabinti.

– Atsakyk į klausimą, – reikalauju. Mano kantrybė senka, staiga viskas pasirodo labai keista. Be galo susijaudinu, stengdamasi kaip nors išnarplioti visą tą reikalą. – Kas tądien nutiko?

Vaikinas atsitraukia nuo manęs. Paėmęs stiklinę, tvirtai suspaudžia, net krumpliai pabąla. Man dingteli, kad gali sutraiškyti stiklinę, bet taip nenutinka. Taileris sustoja prie lango. Girdėti tik tolima muzika ir trūksmingas jo kvėpavimas.

Gatvių žibintų šviesa sklinda pro palmes, augančias abipus aveniu. Nuolat sukasi apžvalgos ratas. Nesuprantu, kodėl, juk jau po vidurnakčio. Vaikinas nuleidžia galvą.

– Kas tau užėjo, Idena? – tyliai klausia jis, bet neatsigręžia, žiūri pro langą į gatvę. – Vis tiek nesugebėsi perprasti manęs. Niekas nesugeba.

Atmosfera pasikeičia, nusiraminu ir pajuntu Tailerio nuotaiką. Nuleidęs pečius, jis braukia bevardžiu pirštu per stiklinės kraštą. Neketinu vėl kalbėti su vaikinu. Trokštu tylėti, tyrinėti jo būdo bruožus ir ydas. Dar kartą pažvelgti jam į veidą, sugauti jo žvilgsnį, nusišypsoti ir sulaukti jo šypsenos. Išvysti, kaip jis mąstydamas sukanda dantis. Noriu, kad Taileris pasitikėtų manimi ir atskleistų savo mintis. Noriu permatyti jį kiaurai, suprasti, priimti.

Aš trokštu jo.

– Taileri, – sukuždu. Mėginu atkreipti vaikino dėmesį, pabrėždama jo vardą, bet jis neatsigręžia, tik dirsteli per petį, – prašau pasitikėti manimi.

Vis dar nudelbęs akis į kilimą, vaikinas lėtai purto galvą, tarsi jam būtų skaudu nusileisti. Paskui jis tvirtai užsimerkia ir atsidūsta.

– Neversk manęs visko pasakoti.

Labai atsargiai įsispraudžiu tarp Tailerio ir lango. Jis to nepastebi, daugiau nebežiūri į naktį ir nebesidomi vakarėliu. Nurijusi gumulą gerklėje, švelniai priglaudžiu ranką vaikinui prie krūtinės.

– Prašau, – sušnibždu.

Jis be galo lėtai atmerkia akis, laukiu, kol mane priblokš jų žalumas. Kai galiausiai jos susitinka su manosiomis, man užgniaužia gerklę. Tailerio akys išsiplėtusios, švelnios ir sklidinos skausmo – niekad anksčiau nesu mačiusi tokios daugybės jausmų jose. Esu mačiusi įsiūtį, net kankintojo įtūžį ir pažeidžiamumą, bet dabartinis vaizdas visa tai pranoksta. Regiu bejėgiškumą.

– Mano tėvas yra subingalvis, – sukužda Taileris, vos krutindamas lūpas. – Visiems sakau, kad jis kalinamas už mašinų vagystes, bet tai netiesa. – Vaikinas sukanda dantis ir nugrę-

žia veidą. Matau, kaip kaupdamas drąsą kalbėti toliau, išpučia šnerves, bet neatsigręžia. Paskui jis drįsta ištarti tokius žodžius, kokie niekad nebūtų šovę man į galvą. – Jis sėdi kalėjime už smurtavimą prieš vaikus.

Nuo šių žodžių man sustingsta kraujas, pašiurpsta nugara. Tokius žodžius skaudu girdėti. Jie niekad neturėtų būti tariami kartu, prieš vaikus neturėtų būti smurtaujama. Toks reiškinys turėtų būti neįmanomas. Gerkle pakyla tulžis, išsižioju, negalėdama patikėti savo ausimis, o Taileris vėl užsimerkia. Tik dabar suvokiu, kaip sunku jam šitai pripažinti.

– Prieš tave? – sušnibždu.

Jis linkteli.

Atskiri kibukai, mano rinkti iki šiol, staiga užbaigia dėlionę. Tiesa taip pribloškia mane, kad pasijuntu sukaustyta, nebegaliu pajudėti. Nebent galvoti. Dabar suprantu, kodėl Dino garažo nuotraukoje Taileris atrodo toks nelaimingas. Aišku, kad berniukas buvo nelaimingas. Imu suvokti, kodėl jam taip dažnai lūždavo riešai ir kodėl jis įsiuto, man ėmus tuo domėtis. Štai ir sužinojau priežastį, dėl kurios iš jo albumo dingo tiek daug nuotraukų. Žinoma, Taileris jų atsikratė. Štai ir atsakymas į klausimą, kodėl jam reikia prasiblaškyti. Be abejo, reikia.

Be abejo. Be abejo. Be abejo.

Viskas darosi siaubingai aišku.

Atsidūstu ir prisiverčiu paklausti:

– O kaip Džeimis ir Čeisas?

– Tik prieš mane, – pakartoja vaikinas.

– Taileri... – nuo minties, kad jam teko patirti tokį siaubą ir žiaurumą, man suspaudžia širdį. Balsas virpa, tad akimirką stabteliu susitvardyti. Vis dar laikau ranką jam ant krūtinės ir jaučiu lėtai ir garsiai plakant širdį. – Man labai gaila tavęs.

– Gerai padariau, kad laikiau tai paslaptyje, – sumurma vaikinas ir atšlyja. Iš jo akių dingsta bejėgiškumo išraiška, ją pakeičia nuožmus pyktis, kurstomas vidinio skausmo. – Niekas to nežino. Nei Tifanė, nei Dinas, nei dar kas nors.

– Kodėl nepapasakojai jiems?

– Todėl, kad man nereikia gailesčio, – kirste nukerta Taileris, bet jo balse girdžiu įtampą. Gūžtelėjęs pečiais, vaikinas nusigręžia nuo manęs, nueina per kambarį prie kito lovos krašto ir įsiremia į naktinį staliuką. – Gailestis reikalingas skystablauzdžiams. Nenoriu atrodyti silpnas. Su tuo jau baigta. – Jis iš visų jėgų trenkia kumščiu į naktinį staliuką ir įniršęs staigiai atsigręžia. – Po galais, anksčiau kaip tik toks ir buvau. Ištižėlis.

Viskas stoja į vietas. Nusukusi akis nuo Tailerio, žiūriu pro langą į tamsiai mėlyną dangų. Apžvalgos ratas tebesisuka, žmonės vis dar linksminasi ant smėlio.

– Tu buvai ne ištižėlis, o vaikas.

Taileris smarkiai papurto galvą ir vėl ima žingsniuoti po kambarėlį sugniaužęs kumščius. Galiausiai atsilošia nugara į sieną ir nuslysta ant grindų. Atrodo visiškai sužlugdytas. Jo nuotaika vėl keičiasi, pyktis virsta jauduliu. Vaikinas įbeda akis į sieną ir prabyla švelnesniu balsu:

– Kurį laiką nesupratau to, – tyliai sako jis. – Nesupratau, ką darau blogai.

Žinau, tad Taileris nori būti išklausytas, todėl turiu užsičiaupti ir leisti jam atsiverti. Taigi pasilaikau klausimus sau ir atsisėdu priešais jį. Sukryžiavusi ant kilimo kojas, tiesiog klausausi Tailerio žodžių, nenuleisdama akių nuo jo lūpų.

– Mano mama ir tėtis... – labai lėtai ištaria jis, tarsi svarstydamas, kokius žodžius pasirinkti, – ...susilaukė manęs dar būdami paaugliai, tikriausiai nelabai nutuokdami, ką daro.

Abiem labai rūpėjo karjera. Tėtis įkūrė statybų bendrovę, pasakojau tau apie ją.

– Greisonų bendrovė.

– Greisonų, – pakartoja Taileris. Atsikrenkštęs jis palinksta pirmyn ir apsiglėbia kelius. – Iš pradžių viskas ėjosi puikiai. Taip truko kelerius metus, bet paskui, man būnant gal aštuonerių, sužlugo kažkoks sandoris. Tėtis buvo pašėlusio būdo. Vieną vakarą, mamai iki vėlumos dirbant kontoroje, grįžo visiškai užknistas ir išgiežė pyktį ant manęs. Tąsyk palaikiau tai atsitiktinumu, maniau, kad nepasikartos. Bet paskui tėčio darbininkai pareiškė išeiną iš darbo, jis patyrė baisų stresą ir vėl išsiliejo ant manęs. Ėmė taip daryti vis dažniau. Kartą per savaitę, paskui kiekvieną naktį. Jis uždraudė man žaisti futbolą, liepė susitelkti į mokslus. Tvirtino norįs, kad patekčiau į Gebenės lygą ir nebaigčiau savo karjeros taip kaip jis. Tiesą sakant, visai netroškau padaryti stulbinančią karjerą ar įstoti į Gebenės lygos universitetą. Vis dėlto kas vakarą užsirakindavau savo kambaryje ir mokydavausi, kad tėvas netūžtų ant manęs. Man atrodė, jog stengiuosi. Kad šito pakanka. Vis dėlto nepakako. Kas vakarą tėvas užlipdavo į viršų ir imdavo talžyti mane, – Taileris ilgokai tyli, paskui vėl prabyla, tikriau ima kuždėti: – Kiekvieną mielą vakarą. Ketverius metus.

– Man labai gaila, – dar kartą sumurmu. Taip iš tiesų ir yra. Nė vienas vaikas nenusipelno tokio elgesio, ypač tėvų, tų, iš kurių jis tikisi meilės ir apsaugos. Man darosi šleikštu.

Vaikinas tik patraukia pečiais.

– Mama buvo tokia užsiėmusi, kad ničnieko nenujautė. Dabar kaltina save. Mėgina nubausti mane namų areštu, bet aš neklausau, nes mama nespaudžia manęs. Ji bijo būti griežta,

supranti? Nors tai ne jos kaltė. Retkarčiais mama šį tą pastebėdavo. Tarkim, klausdavo: „Taileri, kur šįkart užsigavai veidą?“ Bet aš tuoj pat suregzdavau paaiškinimą. Sakydavau, kad susimušiau veidą žaisdamas futbolą kūno kultūros pamokoje, kad susilaužiau riešą, nes nukritau nuo laiptų. Vienais metais riešas lūžo tris kartus, nes tėvas mėgdavo žiūrėti, kiek galima jį atlenkti.

– Kodėl niekam nepapasakojai? – sušnibždu. Bijau išblaškyti tokią netvarią tylą. – Ar mano tėtis tai žino?

– Po velnių, todėl, kad baisiai bijojau saviškio, – prisipažįsta Taileris. Jo balsas šaižus, tarsi negyvas. Kai vaikinas pakelia rankas ir persibraukia plaukus, pastebiu, kaip patamsėja jo akys, kaip jose vėl atsiranda įsiūtis. – Negalėjau pasakyti nieku gyvu. Dabar vienintelis to nežino Čeisas. Tada buvo per mažas, mama nenorėjo jo gąsdinti. Kiti šeimos nariai nekenčia tėvo.

– Kada šitai liovėsi?

– Kai buvau dvylikos, – atsako Taileris, stodamasis nuo grindų. Košia žodžius pro sukąstus dantis. – Vieną vakarą Džeimis užlipo laiptais ir išvydo, kaip tėvas muša mane. Net būdamas toks mažas, iškvietė farus. Tėvas buvo suimtas. Byla nepasiekė teismo, nes jis pripažino kaltę, todėl niekas neiškilo į viešumą. Aš irgi laikiau tai paslaptyje. Apsimečiau, kad man viskas gerai, – vaikinas sunkiai atsidūsta ir vėl ima žingsniuoti per miegamąjį. – Velniškai nekenčiu jo. Tikrai, tikrai. Po metų ar dvejų ėmiau tikėti, kad tam smurtui turėjo būti kokia nors priežastis. Maniau, kad nusipelniau būti mušamas, nes esu netikša. Ir tebemanau. Negaliu to užgniaužti, tokių dalykų neįmanoma pamiršti. Tokia apgailėtina tiesa. Turėčiau vartoti antidepresantus, bet nevartoju, nes maukiu svaigalus ir kvaišinuosi, o tai tarpusavyje nesuderinama. Žinai ką, Idena? Tu

teisi. Esu išmuštas iš vėžių. Po velnių, esu visiškai įklimpęs į tą marmalynę.

Sunkiai atsistoju nuo kilimo. Mėginu įžvelgti, kokie jausmai atsispindi vaikino akyse. Jų daugybė, jie kinta taip greitai, kad nė nespėju suvokti.

Taileris giliai įkvepia ir surinka:

– Aš priklausomas nuo prasiblaškymų! Jie palengvina gyvenimą, nes tomis valandomis, kai geriu, kvaišinuosi ar darau ir viena, ir kita, pamirštu, kaip, po velnių, tėvas nekenčia manęs! – Vaikiną ūmiai užlieja sukelta adrenalino pykčio banga. Jis liaujasi žingsniavęs, griebia stiklinę nuo naktinio staliuko ir sviedžia į sieną.

Išsigandusi atšoku, jai sudūžtant į šukes. Siaubingas garsas sukrečia mane. Šukės pažyra ant grindų. Taileris stovi, spokso į jas ir šnopuoja. Išliejęs pyktį, sudrimba ant lovos.

– Nekenčiu jo, – iškošia jis.

Vaikino akys vėl nukrypsta į langą; prisiartinu, norėdama jį nuraminti. Tailerio veidas rūškanas ir persikreipęs, jis išties nusiminęs. Liūdesys girdėti jo balse, matyti akyse.

Tamsu, muzika iš paplūdimio sklinda vis silpniau, vakarėlis eina į pabaigą. Plaukiantis virš vandenyno mėnulis nušviečia namus švelnia gelsva šviesa. Tailerio veidui pragiedrėjus, lėtai prieinu prie lovos krašto. Kai atsiduriu jo akiplotyje, vaikinas pažvelgia į mane.

Pašiurpstu. Ne dėl to, kad čia būtų šalta, bet todėl, kad kiekvieną mano kūno lopinėlį kausto įtampa. Susirūpinęs Taileris vis dar žiūri man į akis. Svarstau, ar tikisi būti vėl apipiltas klausimais, bet man jie neberūpi. Mano ketinimai geresni.

Jaudindamasi paliečiu Taileriui veidą ir abiem delnais suimu skruostus, versdama nenuleisti akių, o pati įsitaisau jam

ant kelių. Vaikinas nė nekrusteli, net nekvėpuoja. Aš, ko gero, irgi. Priglundu lūpomis prie jo lūpų ir lūkuriuoju, kurį laiką taip ir sėdime. Jis ir aš. Man jauku, nors ir neapsakomai baisu. Žinau, Taileris laukia, kol palinksiu į jį. Aš irgi to noriu, bet delsiu. Laukiu, kol skruostu pajusiu jo kvėpavimą.

– Ačiū už pasitikėjimą, – labai tyliai sukuždu ir galiausiai pabučiuoju vaikiną.

Tamsoje ir tyloje įsižiebia kibirkštis. Nežinau, kokia ji, negaliu paliesti pirštais, bet jaučiu. Mano pulsas padažnėja, man suspaudžia širdį, pašiurpstu visu kūnu, net plaukeliai ant rankų pasistoja, o Taileris ima bučiuoti mane. Aistringai, nekantriai ir kaip visada nevaldomai. Juntu liejantis jo skausmą, jo pyktį... Įniršis virsta troškimu. Trokštame abudu, bet negalime patenkinti savo noro.

Tailerio bučinys dvelkia alumi ir tabaku, kažkodėl tai žavi mane. Tai pažįstama, nuolat būdinga jam. Lėtai bučiuodamas, Taileris pakiša rankas man po sijonu ir suspaudžia sėdmenis. Tebesu įsitaisiusi jam ant kelių, prisiglaudusi krūtine, nykščiais glostau veidą, delnuose laikau skruostus. Vaikino raumenys įsitempia, jis nukelia mane nuo kelių ir paguldo aukštielninką ant lovos. Mano kūnas suledėja, sustingsta, nes Taileris atsiduria viršuje, jo ranka po sijonu nuslysta mano šlaunimi. Trumpam išsigąstu, kad ištiks paralyžius, bet mano lūpos vis dar juda, vis dar bučiuoja jį, taigi esu sveika. Kamuoja tik susirūpinimas ir nežinomybės baimė.

Nors baisiai nervinuosi, net kyla šleikštulys, neatšlyju nuo Tailerio lūpų. Staiga vaikinas pradeda bučiuoti karščiau, pagreitina tempą; kol mūsų lūpos surakintos, šiaip ne taip atsisagstau nertinį, išplėšiu sau iš po nugaros ir numetu į šalį. Vėl apkabinusi Tailerį, paliečiu baltus jo marškinėlius. Aptirpu-

siomis rankomis negrabiai čiupinėju jų kraštą, iš paskutiniųjų stengiuosi nuvilkti, nenutraukdama bučinio. Pastebėjęs mano pastangas Taileris nusijuokia, neatsiplėšdamas nuo mano lūpų. Tai juokas iš širdies – užkrečiantis, sušildantis. Vaikinas atšlyja, atsiklaupia, greitai nusivelka marškinėlius ir meta per petį. Man iškaista skruostai, akys įsminga į jo krūtinę, į raumeningą pilvą ir siaurus klubus. Dingteli, kad sapnuoju. Toks gražuolis, regis, nužengęs iš „Abercrombie and Fitch" katalogo, negali būti vienoje lovoje su manimi.

Taileris vėl atsigula ant manęs ir bučiuoja į petį, apkabina mane per liemenį, kita ranka vėl lįsdamas po sijonu. Taršau jam plaukus ir suku jų sruogas ant pirštų, o vaikinas švelniai bučiuoja man kaklą. Guliu užsimerkusi, įrėmusi smakrą jam į kaktą, mėgindama ramiai alsuoti, nes dar niekad gyvenime nebuvau tokia susijaudinusi ir suglumusi. Karšta Tailerio krūtinė liečiasi prie pašiurpusios mano odos, jo pirštų galiukai bėgioja liemenėlės nėriniais. Iš nekantrumo man sutraukia skrandį, rodos, tuoj pravimsiu.

Taileris labai patyręs ir viską tobulai išmano, aš – visai nepatyrusi. Tik dabar suprantu, kodėl vaikinams taip patinka papai. Galvoje sukasi spiečius minčių. Tarkim, kada pajudinti rankas? Kur jas dėti? Ar laukti, kol Taileris parodys iniciatyvą, ar imtis jos pačiai? Ar jis tikisi, kad dejuosiu? Gal ir dejuosiu, nors neįsivaizduoju savęs tai darančios. Tikriausiai dabar turėčiau ko nors griebtis. Pavyzdžiui, atsegti vaikinui džinsus ar nuberti kaklą bučiniais. Beje, kas buvo pirmasis žmogus, užsiimantis seksu? Džonas F. Kenedis pasirodė esąs tikras gundytojas. Jeigu mūsų mylimas prezidentas galėjo suvilioti bet kokią merginą, kada užsigeidęs, tai esu tikra, kad seksas nėra smerktinas dalykas. Jei mylėtis būtų siaubinga, anos merginos

nebūtų puolusios į jo lovą. Staiga nustembu, kad galvoju apie nužudytąjį prezidentą. Kertu lažybų, kad Li Harvis Osvaldas tebebūtų gyvas, jeigu nebūtų pamanęs, kad prezidentas sukasi apie jo žmoną. Pamanęs ir kaip koks iškrypėlis nušovęs.

Liaukis, Idena.

Tailerio lūpos kyla mano kaklu iki smakro, rankos tyrinėja kūną. Vaikinas nykščiu paglosto man skruostą, pajuntu iš jo pirštų galiukų sklindant švelnumą, šiltą pėdsaką ant savo odos. Nenoriu, kad šitai baigtųsi net tada, kai pristingu kvapo ir stiprokai įsikimbu jam į plaukus. Nejučiomis trukteliu jų galiukus ir išriečiu nugarą.

Laimė, Taileris man vadovauja, nors ir neištaria nė žodžio. Apimta nerimo, spėlioju, ką jis pamanys, išvydęs mano kūną. Vaikinas lukteli, kol įveikiu jaudulį, ir vėl glamonėja mane. Atsegęs liemenėlę, nusispiria džinsus ir tylėdamas ima raustis piniginėje. Man šitai patinka. Kaip ir spengianti tyla, kurioje visa tai patiriu su žmogumi, dėl kurio iškart pamečiau galvą.

Štai kodėl visa tai atrodo, kaip turi būti.

Todėl, kad esu su Taileriu.

Ne su Džeiku, ne su Skočiu Snargliu, tuo, su kuriuo kartu lankėme algebrą, o su Taileriu. Su vaikinu, turinčiu paslapčių ir silpnybių, taip pasitikinčiu manimi, kad net atsivėrusiu man. Už tai jį gerbiu. Jis turėjo sukaupti daug drąsos, kad atskleistų man tiesą, todėl trokštu jo dar karščiau. Nenoriu, kad tai liautųsi. Taileris ir aš... Mums nedera būti kartu ir daryti to, ką darome, nes vis dėlto esame įbrolis ir įseserė, kad ir kaip to nenorėtume. Taileris neapsakomai traukia mane, todėl neturėčiau jaustis kalta. Nieko blogo čia nėra. Ar mudu sieja kraujo giminystė? Aišku, kad ne.

Žinau tik tai, kad jei kas nors atskleis tiesą apie mudu su Taileriu, būsime smerkiami. Nė neįsivaizduoju, kaip galėtume

prisipažinti tėvams. Kaip pranešti sutuoktiniams, kad jų vaikai neabejingi vienas kitam? Kaip anie į tai žiūrėtų?

Kelio atgal nebėra. Tai neišvengiama: ir kad Taileris dejuoja man į ausį, ir kad aš suleidusi nagus jam į nugarą, ir kad mūsų klubai juda kartu.

Jis atvėrė man savo senas paslaptis, o dabar turi naują.

28

Pabudusi ir apžvelgusi kambarį, nepajuntu ypatingų pokyčių. Paika tikėtis, kad po to tapsi kitu žmogumi, kad į viską žvelgsi kitomis akimis. Jaučiuosi lygiai taip pat kaip praėjusį vakarą, tik skauda galvą. Nesiraitau apimta agonijos ir nenoriu verkti, bet ir pernelyg nedžiūgauju. Šis rytas toks pat kaip kiti – prasideda nauja diena.

Gerklė perdžiūvusi, lyg savaitę būčiau keliavusi per dykumą ir neradusi šaltinio. Atsisėdusi pašaukiu Tailerį; mano balsas kimus. Trūksta dar vieno dalyko, mano manymu, būtino, praradus nekaltybę: tikėjausi atsibusti šalia žmogaus, dėl kurio pamečiau galvą.

Akimoju perlieja panikos šuoras. Gal Taileris išėjo? Gal paliko mane čia, dingo, man nepabudus, krimsdamasis dėl to, kas nutiko vakar? Bute labai tylu. Neturėtų taip būti. Turėtų būti kaip kine: Taileris, man pabudus, yra šalia, aistringai bučiuoja mane į kaktą, žaidžia su plaukų sruogomis ir kužda meilės žodžius.

Apsidairiusi išvystu, kad užuolaidos vėl užtrauktos. Nenutuokiu, ar dabar rytas, ar vidurnaktis, o gal prabėgo jau dvi dienos, nes kambarys skendi prieblandoje, trūksta šviesos.

Susiraukusi apčiupinėju paklodes ir dirsteliu į veidrodį dešinėje. Esu visiškai nuoga. Aiktelėjusi užsitraukiu antklodę iki kaklo ir baisėdamasi spoksau į savo atvaizdą.

Kur, po velnių, Taileris?

Tada prasiveria miegamojo durys, jas atidaryti trukdo minkštas kilimas. Taileris stumteli duris alkūne ir įeina į kambarį pablyškusiu veidu. Išvydus jį man labai palengvėja. Vaikinas apsirengęs, jis pažvelgia man į akis ir šypteli.

– Jau ketinau žadinti tave, – švelniai sako.

Taileris ramus, tai matyti iš šviesiai žalių akių, netemdomų jokio šešėlio. Per kelias atostogų savaites spėjau šitai įsidėmėti. Tailerio akių spalva atspindi jo nuotaiką. Padūmavusios ir vangios akys rodo, kad vaikinas pažeidžiamas. Įprastinės žalios – pasipūtęs šiknius. Tamsios ir neramios – toks įsiutęs, kad gali ką nors nugalabyti.

– Maniau, kad išėjai, – prisipažįstu ir suvokiu pernelyg jautriai reaguojanti. Žinau, kad Taileris taip nepadarytų, nepaliktų manęs. Viliuosi, kad nepaliktų.

Priblokštas vaikinas piktai pasižiūri į mane.

– Nesu toks pašlemėkas, – jo lūpų kampučiai kilsteli, paskui Taileris beveik droviai apsižvalgo, tarsi būtų užgauta jo savimeilė ir dingęs pasitikėjimas savimi. – Tau nėra ko jaudintis.

Jo rankose išvystu ryškiai žalią savo sijonėlį. Pastebėjęs mano žvilgsnį, vaikinas, rodos, prisimena, ko atėjo į kambarį.

– Štai tavo drabužiai, – sako jis, tvarkingai dėdamas juos lovos kojūgalyje. Nesmagiai mindžikuoja ir nežiūri man į akis. Tik dairosi į drabužius, į langą, į grindis iškaitusiais skruostais.

– Ar gerai jautiesi? – klausiu.

Galiausiai jo akys įsminga į manąsias, veidas plieskia raudoniu. Vaikinas pasitrina sprandą ir krypteli galvą.

– Atleisk, nesu prie to įpratęs, – sumurma nervingu balsu ir trumpam nutyla. – Tikriausiai mums reikėtų pasikalbėti apie praėjusią naktį.

Vis dar sėdžiu prisidengusi antklode, bet imu šypsotis. Rodos, pirmą kartą matau Tailerį rimtai susijaudinusį ir atsidūrusį už patogumo zonos ribų. Įprastai jis valdo padėtį ir labai pasitiki savimi, o dabar vos veblena ir nedrįsta pažvelgti man į akis. Apgalvojus Tailerio žodžius, šypsena tuoj pat dingsta nuo mano lūpų.

– Nusivylei manimi? – išdrįstu paklausti.

– Ne, ne, – iškart patikina vaikinas. Nuotaikai šiek tiek pragiedrėjus, jis tyliai nusijuokia. – Mudu peržengėme visas ribas... Ar suvoki, ką padarėme?

Ilgai žiūrime vienas į kitą. Kramtydamas lūpą, Taileris laukia mano atsakymo ir beveik nustoja kvėpavęs. Prisipažinti sąžiningai? Neturiu supratimo. Numanau, kad kebli mūsų padėtis tapo dar keblesnė, dar labiau įtempta.

– Ne visai, – prisipažįstu. – Kaip dabar kapstysimės?

– Nežinau, – Taileris sunkiai atsidūsta, sukiša rankas į kišenes ir susikaupęs mąsto apie kažką. – Atsakyk man, ar gailiesi?

– Ne, – tuoj pat atsakau. Kaip galiu gailėtis, ko beprotiškai troškau? – O tu?

– Aišku, kad ne, – taria vaikinas ir nuoširdžiai nusišypso. Tokiai šypsenai nemoku atsispirti. Jis vėl paima mano drabužius, apeina lovą, atsistoja greta ir padeda juos man ant kelių. Šypsena nedingsta nuo lūpų. – Apgalvosime visa tai vėliau. Po kurio laiko. Dabar apsirenk, mudviem reikia eiti. Trojus Džeimsas skambino, kad važiuoja namo.

Droviai pasižiūriu į Tailerį ir dar stipriau prispaudžiu antklodę prie kūno, bet nieko nedarau.

– Ar galėtum trumpam išeiti?

– Elgiesi taip, tarsi nebūčiau matęs tavęs nuogos, – žaismingai atsako Taileris ir linkteli. – Tik paskubėk, – mesteli per petį, išeidamas iš kambario.

Vos tik užsiveria durys, čiumpu sijonėlį ir užsitraukiu, nenusimesdama antklodės. Vis dar nedrįstu lipti iš lovos nuoga. Užsisegu liemenėlę, apsivelku palaidinukę, tada atsistoju ant kilimo. Šiek tiek svaigsta galva. Susisiaučiu nertiniu ir, prispaudusi delną prie kaktos, kurį laiką giliai kvėpuoju. Jaučiausi gerai, kol neišlipau iš lovos, o dabar atrodo, lyg mano venomis tekėtų pražūtingi nuodai.

Man atėjus į virtuvę, Taileris beria stiklinės šukes į šiukšlinę. Per ruošos stalą žvilgteliu į svetainę. Pro didžiulius langus sklindantys saulės spinduliai nušviečia visą kambarį. Pamatau, kad viskas nepriekaištingai sutvarkyta, tarsi mūsų čia nė nebūtų buvę. Kol miegojau, Taileris surinko šukes.

Atsidusęs jis įdeda semtuvėlį į spintelę ir trindamasis rankas atsigręžia į mane.

– Iškviečiau taksi, – sako jis. Taileris vogčiomis dirsteli į laikrodį, paskui paragina eiti prie durų. – Žinau, tai keistai atrodo, bet negaliu paprašyti draugų mūsų parvežti, kad neimtų spėlioti, kokį velnią mudu veikėme. Prisimeni, tarėmės nekelti įtarimų? Taksi vairuotojas nepažįsta mūsų. Automobilis tuoj pat atvažiuos.

Vos linkteliu.

– Kur mano batai? – šilta stovėti basai ant storo kilimo, bet noriu rasti savo sportbačius. Ieškodama jų, greitai apžvelgiu svetainę.

– Nenutuokiu, – atsako Taileris, irgi imdamas dairytis. – Bet mums reikia dingti iš čia.

– Tačiau mano sportbačiai... – mėginu ginčytis nusiminusi, kad pamečiau juos. Tie batai buvo man mieliausi, aprašinėti

mėgstamiausių dainų žodžiais. Apsiaudavau juos eidama į mokyklą, važiuodama apsipirkti su mama, apsiaviau ir traukdama į paplūdimio vakarėlį, o paskui prisigėriau ir užsimaniau bučiuotis su įbroliu.

– Nupirksiu tau naujus, paskubėkim, – ragina Taileris, vis labiau nekantraudamas. Suraukęs antakius, vaikinas patraukia prie durų, atidaro jas ir stovi laiptų aikštelėje, laukdamas manęs. Man išėjus, užrakina duris ir pakiša raktą po kilimėliu.

Blizgančios grindų plytelės šaltos, skubu prie lifto, Taileriui nespėjus atsigręžti. Dirstelėjęs per petį, jis vypteli ir įšoka į liftą, prieš pat užsidarant durims.

Šiam ėmus leistis, vaikinas nuveria mane griežtu, niūriu žvilgsniu, bet stengiasi užgniaužti vypsnį.

– Turbūt nepasakosim tėvams apie praėjusį vakarą.

– Manau, kad niekam nepasakosim apie jį, – pataisau Tailerį; nors mudu juokaujame, pajuntu įtampą. Belieka dūsauti, kad neturime supratimo, ką darome.

Pastebėjęs mano nerimą, Taileris paima mano ranką ir švelniai spusteli. Taip darė ir aną vakarą, kai rūpinosi manimi. Akimirką spoksau į mudviejų rankas, bandau įsidėmėti, kaip atrodo sunerti pirštai. Paskui pakeliu akis į vaikiną, o jis tik nusišypso ir tvirčiau suima mano pirštus.

Ramybės neduoda mintis, kad mudu niekada niekam negalėsime išsipasakoti, tik nuolat kuždėsime vienas kitam: „Tyliau, tai paslaptis." Bus sunku ją saugoti, dar sunkiau atskleisti. Niekas nesupras mūsų.

Lifto durims atsivėrus, Taileris nuveda mane per vestibiulį prie laukujų durų. Pro stiklines duris matyti laukiantis taksi. Šiek tiek sudvejoju, kaip išeiti į lauką basai, bet greitai nuveju nuogąstavimus ir patraukiu laipteliais paskui Tailerį iki auto-

mobilio. Pagiringai šypsodamasi mus pasveikina pusamžė moteris.

Prireikia beveik dvidešimties minučių, kol privažiuojame namus. Keista, juk sekmadienio rytą gatvėse mažai automobilių. Tikriausiai taksi vairuotoja naudojasi tuo, kad esame jauni, taigi naivūs ir nieko nepastebime. Ji kokius penkis kartus pasuka ne į tą gatvę ir vis sumurma: „Ak, vėl ne ten!“ Šnairuoju į vairuotoją nuo užpakalinės sėdynės, nes ji tyčia važiuoja toliausiu keliu ir tempia laiką, o aš turiu sėdėti tylėdama ir apmąstyti praėjusį vakarą. Suima šleikštulys, bet Taileris tik gūžteli pečiais, kai susiraukusi parodau jam į taksometrą. Jis neketina ginčytis su vairuotoja, tiesiog paduoda jai dvidešimtį dolerių ir ištempia mane iš automobilio. Vos man uždarius dureles, automobilis nušvilpia tolyn.

– Kur sakei tėčiui vakar eisianti? – klausia vaikinas, mums lūkuriuojant prie namų ir vis dar neapsisprendžiant, kaip reikės pasiaiškinti tėvams.

Atrodau kaip baidyklė, esu basa ir tikriausiai trenkiu alkoholiu.

– Į kiną, – tariu.

Taileris sunkiai atsidūsta ir papurto galvą.

– Į kiną? Kur tavo sumanumas?

– O ką pamelavai tu? – atšaunu.

– Nieko, išsmukau paslapčia.

– Ką gi, – sakau, – manęs tai nestebina.

Vaikinas sukikena, bet vis dar neramiai dirsčioja į namą. Delsti nėra ko, vis tiek reikia eiti vidun. Norėčiau išvengti aiškinimosi, nesusidurti su tėčiu ir Ela, pasislėpti kur nors su Taileriu ir klausytis, ką jis dar papasakos apie savo gyvenimą. Būtų puiku.

Įėję randame Elą svetainėje. Prispaudusi prie lūpų pirštą, moteris skaito laikraštį. Džeimis sėdi fotelyje, pasidėjęs sulaužytą riešą ant pagalvės. Suirzęs berniukas žiūri į mus, ir man dingteli, kad pirmą kartą matau jį nepatenkintą.

– Deivai, jie grįžo, – garsiai sako Ela, nepakeldama akių.

Tikėjausi, kad nepastebės mūsų tarpduryje. Turbūt ne veltui sakoma, kad tėvai turi akis pakaušyje ir keturias ausis.

Taileris vogčia dirsteli į mane, jo veidas neramus. Vaikinas labiau įgudęs aiškintis su tėvais negu aš, todėl nuoširdžiai viliuosi, kad kalbės ir už mane. Jei mėginsiu teisintis pati, imsiu mikčioti ir išpliurpsiu, ko visai nereikia, juk, girdint Tifanei, pasakiau Elai buvusi pas Meganą ir visiškai susimoviau.

Po akimirkos su treninginėmis kelnėmis ir marškinėliais į svetainę įgriūva tėtis. Esu nepratusi jo matyti be marškinių ir kaklaraiščio. Toks jis mažiau bauginantis, tarsi būtų mano senelis.

– Kaip pasiteisinsite? – Iš piktų pikčiausio klausimo mudu suprantame, kad tėtis velniškai įsiutęs.

– Filmas buvo įdomus, – pralemenu, bet Tailerio žvilgsnis į mane byloja: nė nepradėk.

Turėjau žinoti, kad tėtis pakvaiš, jei negrįšiu visą naktį. Filmai nerodomi nuo vakaro iki dešimtos ryto.

– Judu buvote tame paplūdimio vakarėlyje, tiesa?

Ela pakelia akis nuo laikraščių ir pasideda juos ant kelių, o Džeimis toliau spokso, kaip mudu su Taileriu mėginame ištrūkti iš ryklio nasrų. Berniuko akys linksmai kibirkščiuoja, tarsi jam būtų smagu. Tik jau ne man.

Nei Taileris, nei aš nesurezgame jokio atsakymo. Taip rodome tėvams, kad jie teisūs. Kad melavome ir būdami nepilnamečiai nuėjome į paplūdimio vakarėlį. Gindamasi tegalėčiau

pasakyti, kad Portlande tokių renginių nebūna, kad nenorėjau praleisti šitokios progos. Tikėdamasi išsigelbėti, nutariu apeliuoti į tėčio jausmus ir pravirkstu.

– Draugai nusivežė mane ten po filmo, – kūkčiodama pasakoju. Mano balsas gargždus, bet nuoširdus. Vis dar mirštu nuo troškulio. – Nė nežinojau, kas ten bus!

Taileris stebeilija į mane bereikšmiu veidu. Ginu tik save, ir jis tikriausiai mano, kad man prastokai sekasi. Atsidusęs vaikinas nukreipia akis į tėtį.

– Verčiau eisiu, – kaip visada tiesmukai išrėžia jis. – Ką darysite? Įkalinsite mano subinę dar penkeriems metams?

Tėčio akys laksto nuo Tailerio prie manęs, jis prisimerkęs, lyg svarstytų, kurią problemą pirmiau spręsti: dirbtinių mano ašarų ar Tailerio įžūlumo. Galiausiai nutaria griebtis abiejų.

– Kur buvote visą naktį? – kamantinėja jis, o Ela tik žiūri.

Jos žvilgsnis verčia mane prisiminti, ką Taileris sakė praėjusį vakarą: motina jaučiasi kalta, kai reikia barti ir bausti sūnų. Pasiryžęs išsiaiškinti tiesą, tėtis, rodos, neturi tokių bėdų.

– Trynėmės pas Diną, – dumia akis Taileris, nors jo žodžiuose yra kruopelė tiesos. Daugiausia laiko mudu praleidome namuose, tik ne Dino, o Ti Džei. Ir tikrai nemiegojome. – Atvėsk, dabar vasara.

– Šit kaip, – sarkastiškai atkerta tėtis. – Esu kaltas. Pamiršau, kad dabar vasara, vadinasi, velniai rautų, gali veikti, ką panorėjęs. Nuoširdžiausiai atsiprašau.

Girdžiu, kaip Džeimis tramdo juoką. Ir, po galais, labai norėčiau liepti jam tvardytis, bet žinau, kad tėčiui šitai nepatiks. Be to, Džeimis – šaunus berniukas. Jei tik susitaikai su tuo, kad turi įbrolį.

– Idena, tu jau ne pirmą kartą negrįžti nakvoti namo, – su pasidygėjimu taria tėtis.

Greitai dirstelėjusi į jį, išspaudžiu dar keletą ašarėlių. Jo plaukai lyg ir labiau pražilę nei prieš mėnesį, kai parsivežė mane iš oro uosto. Kuo labiau tėtis raukosi, tuo senesnis atrodo. Palyginti su juo, mamai duotum kokius dvidešimt vienus metus.

– Tik pernakvojau ne namie, – šniurkšteliu garsiau, negu ketinau. Pirmą kartą negrįžau, nes likau pas Džeiką žiūrėti „Liūto karaliaus“ ir, pabučiavusi jį, užmigau. Antras sykis buvo praėjusį vakarą – nepajėgiau atsispirti Tailerio glamonėms ir kerinčiam jo balsui, nes esu jį įsimylėjusi.

– Svarbu ne tai!

– O kas?

Tėtis šnairuoja į mane, lyg sunkiai ieškodamas atsakymo. Nieko nesurezgęs, ima vėl žiūrėti į Tailerį.

– Esi nepakenčiamas, todėl daugiau nieko tau ir nesakysiu. Lipk aukštyn. Dink man iš akių, – tėtis per petį rūsčiai dirsteli į Džeimį. Šis supranta užuominą ir stojasi išeiti.

– Puiku, – Taileris vypteli, bet mudviejų akims susidūrus, vypsnys kaipmat išblėsta. Vaikino lūpose šmėsteli nuoširdi raminanti šypsena, tarsi jis mėgintų pasakyti man, kad nesijaudinčiau, kad viskas bus gerai. Džeimiui prisiartinus, Taileris globėjiškai apkabina jį per pečius ir išsiveda iš kambario, švelniai murmėdamas: „Kaip tavo riešas, broliuk?“

Tą akimirką trokštu būti tokia kaip jis. Gebėti apsimesti, kad esu drąsi ir įžūli, o paskui viską nuleisti juokais. Prisidaryti bėdos taip dažnai, kad barimas taptų kasdienybe. Noriu, kad nereikėtų stovėti čia, priešais tėtį, būti kamantinėjamai, matyti nusivylusį jo veidą ir leisti kvailoms ašaroms visiškai suniokoti vos besilaikantį makiažą.

Suvokiu, kad nesulauksiu nė menkiausios užuojautos. Turėjau tai žinoti. Tėtis niekad neimdavo į galvą, jei mama bū-

davo nusiminusi. Į jos ašaras jam, tikram storaodžiui, būdavo nusišvilpt.

Liaujuosi verkti ir niūriai pažvelgiu į jį.

– Ko nori?

Ela tebėra kambaryje. Kramtydama lūpas, ji toliau mus stebi, nesikelia nuo sofos ir tyli. Nenutuokiu, džiaugtis ar liūdėti, nes vis dar neišsiaiškinau, ar ji iš tų žmonių, kurie aprėkia tave, ar iš tų, kurie užstoja.

– Idena, – trindamasis smilkinius, lėtai prabyla tėtis, – pasikviečiau tave čia ne tam, kad šlaistytumeisi naktimis ir meluotum.

– O kam, po galais? – įpykusi pratrūkstu ir skėsteliu rankomis. – Gal nori vežtis mane pirkti liemenėlės? Ar kad visi sėdėtume prie stovyklos laužo ir valgytume sausainius su zefyrais? Na, tėti, ko tu tikėjaisi?

Iki šiol pati nesuvokiau, kaip nekenčiu jo. Per pusantro mėnesio tėtis nepajudino nė piršto, kad atkurtų mūsų santykius, neatsiprašė, kad paliko mudvi su mama, dingo, nieko nepaaiškinęs, ir tik po trejų metų panūdo pamatyti mane. Ir dabar nori tvarkyti mano gyvenimą? Nori elgtis kaip tikras tėvas?

– Turbūt mums visiems reikia tiesiog nusiraminti. Svarbiausia, kad Idena grįžo, – šiek tiek jaudindamasi sako Ela.

Padarau išvadą, kad ji ne tik iš tų mamų, kurios neima į galvą, kad dingsti, bet ir iš tų, kurios užstoja tave grįžusią.

– Kaip tik taip, – tariu kaip įmanydama švelniau. – Grįžau namo gyva, Taileris irgi. Atsiprašau, jei tai padės. Atsiprašau, kad negrįžom nakvoti.

Tėčiui mano atsiprašymas buvęs nebuvęs. Jis žiūri į mane taip, kaip tėvas tikrai neturėtų žiūrėti į dukterį, dėbso lyg negalėdamas pakęsti manęs. Šią akimirką nekenčiu jo.

– Ko taip spoksai į mane? – klausiu. – Tėti, kuo aš tau neįtinku?

– Įtinki, – atsako jis ir pašnairuoja į Elą, tarsi tikėdamasis palaikymo kovoje su šešiolikmete, bet moteris tik žiūri į jį, išplėtusi akis.

– Tai štai kodėl nesikalbėjai su manimi trejus metus? Todėl, kad įtinku tau? – rodos, žodžiai patys liejasi iš mano lūpų. Tokios mintys glūdėjo atokiausiame mano sąmonės kamputyje nuo pat tos dienos, kai tėtis mus paliko. Dabar, kai esu taip įsiutusi ant jo, visos jos nesulaikomai veržiasi į paviršių. Matau, kaip parausta suvokusio mano žodžius tėčio skruostai. – Tai todėl ir palikai mus? Todėl, kad įtikom tau?

– Gana! – surinka tėtis, jis nepakenčia tiesos. Negali ištverti, kad yra niekam tikęs tėvas man, nes niekada neprisipažįsta klydęs. Dėl to nuolat kivirčydavosi su mama. Jis niekad neprisiimdavo kaltės. Neteisi visada likdavo ji.

– Turėjai nors pamėginti užmegzti ryšį su manim, – žingteliu arčiau jo. Atkišu smakrą, nes esu pasiryžusi iškloti, ką jaučiu. – Taip ir nepasakei, kad gailiesi, nors tokie turėjo būti pirmieji tavo žodžiai, man išlipus iš lėktuvo.

Pasiduodamas tėtis iškelia rankas.

– Gerai, Idena, aš gailiuosi. Gailiuosi, kad tiek laiko nesirūpinau tavimi, – sumurma jis, tik tas murmesys gerokai nenuoširdus. – Patenkinta?

– Kokia prasmė šitai sakyti dabar, tėti? – patraukiu pečiais. – Pasivėlinai trejus metus.

Noriu matyti jį įskaudintą. Noriu, kad nuo mano žodžių tėtį imtų graužti kaltė. Deja, mano viltys bergždžios. Įsiutęs jis piktai prisimerkia ir niekinamai dėbteli į mane.

– Ar žinai, kad esi visai tokia kaip tavo motina?

Ela atrodo priblokšta.

– Ačiū Dievui, – atšaunu. – Nieku gyvu nenorėčiau būti tokia kaip tu.

Išdėsčiusi visa, ką norėjau, nusprendžiu, kad metas dingti iš kambario, kol tėtis vėl nepradėjo ginčytis su manimi. Žino, kad esu įtūžusi ant jo. Jam tektų labai daug atsiprašinėti. Net ir tada kažin, ar atleisčiau.

Tėčio akys šaltos, jis atsigręžia į Elą. Apsisukusi drožiu prie durų.

Ela sušnypščia:

– Po perkūnų, Deivai, vykis dukrą! Žinau, kad jos visą naktį nebuvo namie, bet negi manai, kad susitaikysi su mergaite, būdamas pasipūtęs ir išdidus?

– Tik nereikia manęs kaltinti dėl to. Tai tu sumanei pasikviesti Ideną. Dieve mano, tie paaugliai tikras košmaras... Gal, kai ji grįš namo, o Taileris išvažiuos į Niujorką, vėl galėsim gyventi kaip gyvenę.

Sustoju prie durų kaip įkasta ir skaudžiai nuryju seilę. Ar gerai išgirdau? Tėtis pakvietė mane, Elai pasiūlius? Lyg ir nieko nuostabaus, tai neturėtų skaudinti manęs, bet vis dėlto skaudina. Atsigręžiu į juos.

– Norite, kad išvykčiau?

Tėtis su Ela priblokšti sužiūra į mane. Įmotė atsistoja.

– Idena, neturėjai to girdėti; be abejo, tavo tėtis...

Negaliu stovėti ir klausytis jų atsiprašinėjimų.

– Kodėl Taileris išvažiuoja į Niujorką?

Ela piktai pašnairuoja į tėtį, paskui dirsteli į mane ir nervingai nusišypso.

– Tai nesvarbu.

Žinau, kad svarbu, bet pavargau klausinėti ir negauti aiškių atsakymų. Esu baisiai įpykusi, rodos, dėl pakilusio kraujospūdžio plyš širdis. Mama neklydo dėl tėčio. Jis pašlemėkas.

Susikišu rankas į nertinio kišenes – vėl prisimenu, kad buvau apvogta – ir išlekiu iš kambario. Vis labiau svaigsta galva. Kamuoja troškulys, labai noriu išsimaudyti po dušu ir pasikalbėti su Taileriu. Du iš šių dalykų man prieinami.

Koks mėšlas.

Reikia išvaikyti blogas mintis, išeiti iš namų ir įkvėpti šviežio oro. Pabėgioti. Po dušu nusimaudysiu grįžusi. Tada pasikalbėsiu su Taileriu. Pirmiausia turiu nusiraminti.

Nusivilkdama sijonėlį, kurį segėjau praėjusį vakarą, vos nesusivemiu, paskui persirengiu sportiniais drabužiais. Iš virtuvės pasiimu butelį vandens ir išeinu pro užpakalines duris, kad nesusidurčiau su tėčiu.

Lauke leidžiuosi tolygia ristele, bėgu į šiaurę, o ne į vakarus. Nebenoriu grįžti į paplūdimį. Reikia išbandyti naują maršrutą, pamatyti kitas vietas. Greitai atsiduriu prie Ramiojo vandenyno uolų, kaitriai šviečiant saulei. Mano žingsniai dunksi į asfaltą, galvos skausmas pamažu malšta.

Dingteli, kad praėjusi naktis dar labiau viską supainiojo. Dabar mudu su Taileriu vaikštinėjame skustuvo ašmenimis, apgalvojame savo žodžius ir žvalgomės, ar nė viena gyva dvasia nepastebės mūsų šypsantis vienas kitam. Jei būsime užklupti, paslaptis bus atskleista.

Galvoje tikra maišalynė. Tobulame pasaulyje mudu su Taileriu nebūtume laikomi giminaičiais. Tobulame pasaulyje mudviem nereikėtų slapstytis ir skaudinti žmonių, kad pamilome vienas kitą. Tobulame pasaulyje galėčiau pasigirti Amelijai turinti tokį draugą. Bet šis pasaulis netobulas, toli gražu.

* * *

Po gero pusvalandžio, grįždama namo dar ne visai išsivadavusi nuo pagirių ir uždususi, staigiai stabteliu pievelėje.

Priešais namą stovi Tifanės automobilis. Jo čia neturėtų būti. Sekmadienio rytas, sekmadieniais juodu su Taileriu įprastai nesusitinka.

Kaip nesavomis kojomis įeinu pro pagrindines duris. Nenutuokiu, ar tai nuo bėgimo, ar dėl nuojautos, kuždančios, kad nutiko kažkas blogo. Kyla noras apsigręžti ir lėkti į kitą pusę kuo toliausiai, bet prisiverčiu žingtelėti pirmyn ir ropštis laiptais. Lipdama pamatau svetainėje besikalbančius tėtį ir Elą, tikriausiai juodu tariasi, kaip atsikratyti dviejų nepaklusnių vaikų.

Kai beveik pasiekiu laiptų aikštelę, iš mano kambario, plačiai atlapojusi duris, išnyra Tifanė, jai ant kulnų mina Taileris. Vaikinas nori pačiupti Tifanę už rankos ir sulaikyti, bet ji nusipurto jo ranką.

– Ak, štai kur ji, – iškošia tulžingu balsu. – Pačiu laiku.

Išplėtęs akis Taileris spokso į mane jai per petį, purtydamas galvą, ir persibraukia plaukus ranka.

– Kodėl pačiu? – išdrįstu paklausti, nors Tifanė tokia įniršusi, kad nelabai noriu išgirsti atsakymą.

Taileris susijaudinęs, aš dėl to nekaltinu jo. Vaikino jaudulys persiduoda man.

Tifanės akys šaltos kaip ledas, dar nesu regėjusi tokio grėsmingo žvilgsnio. Ji puikiai tiktų į filmų piktadares.

– Turiu pasikalbėti su jumis abiem. Po šimts velnių, esu baisiai įsiutusi, nors gal ir nepastebėjote, – mergina sugniaužia kumštį. – Taileri, man kyla noras smogti tau per veidą.

– Ką šįkart padariau? – vaikinas žiūri į ją suglumęs, bet dėl viso pikto truputį atsitraukia.

– Ką padarei? Turbūt juokauji? – Tifanė prasižioja ir giliai įkvepia. – Tuoj pat drožkit į užpakalinį kiemą.

Sprausdamasi pro šalį, ji priploja mane prie sienos. Susiraukiu ir dėbteliu į besileidžiančią laiptais Tifanę. Kas, po galais, jai užėjo? Dirsteliu per petį į Tailerį. Jis užsidengia rankomis veidą ir vien lūpomis ištaria:

– Šūdas.

Tifanė sustoja laiptų apačioje ir pašnairuoja viršun. Tada reikšmingai pažvelgia į svetainę, kur šnekasi mūsų tėvai.

– Galiu pasikalbėti su jumis abiem lauke arba tiesiog čia, – slopiu balsu lėtai ištaria ji. – Bet, patikėkit manim, bus geriau, jei kalbėsimės lauke.

Tifanė žino, dingteli man. Po velnių, ji viską žino.

Turbūt ta pati mintis perskrodžia ir Tailerio smegenis, nes vaikinas meta man panikos persmelktą žvilgsnį ir nuryja seilę. Blogesnio meto aiškintis tikrai nesurasi. Esu pagiringa, suprakaitavusi, pavargusi, atrodau it ką tik pabėgusi iš reabilitacijos klinikos. Jaučiuosi kaip šiukšlė.

Nematau jokios galimybės išsisukti. Spėlioju, ar ne per vėlu leistis į kojas. Lipant žemyn, Taileris man kumšteli, jo prisilietimas irgi išreiškia neviltį. Vaikino rankų raumenys įtempti, jis sugniaužęs kumščius. Galiausiai mudu pro užpakalines duris išeiname į kiemą.

– Tatgi, – sako Tifanė.

Taileris suraukia antakius.

– Taigi...

– Šįryt mane pažadino Ti Džei žinutė, – pareiškia ji. Tifanės akys laksto nuo Tailerio prie manęs, todėl stengiuosi vai-

dinti abejingą. Apsimesti, kad praėjusią naktį nesimylėjau su jos vaikinu. – Ir žinai ką, Taileri, – kalba ji toliau, – mane jau verčia vemti nuo kitų žmonių šnekų, žmonių, mačiusų mus linksminantis, nes, po griausmais, dažnokai linksminiesi ne su manimi.

– Ką čia tauški? – klausia vaikinas, ir mudvi su Tifane sužiūrame į jį.

Taileris žino, apie ką ji kalba. Puikiausiai žino.

– Nepradėk, Taileri. Tiesiog nepradėk, – piktai įspėja Tifanė, kalbėdama vis garsiau. Atrodo tokia įsiutusi, kad suprantu galinti nesitikėti, kad liksime draugės. – Ti Džei pajuokavo, kad aš smagiai praleidau naktį su tavimi, nes savo miegamajame aptiko baisią netvarką, o mudu abu puikiai žinome, kad manęs ten nebuvo.

– Paklausyk, – žingtelėdamas prie jos, taria vaikinas, – mažute, aš su niekuo nesilinksminau, tiesiog pamiršau sutvarkyti kambarį po...

– Užsičiaupk! – surinka Tifanė, ir Taileris paklūsta. Rodos, ji nebeketina taikstytis su jo melagystėmis. Trumpam užsimerkia, stengiasi lygiai kvėpuoti, paskui šypsodamasi atsigręžia į mane. – Idena, ar nepasigedai sportbačių?

Pasaulis liaujasi suktis. Mano širdis vos plaka, rankos ir kojos sumedėja, kraujas sustingsta gyslose. Mėginu prabilti, bet žodžiai stringa gerklėje. Balsas virsta kimiu kuždesiu:

– Kaip tu...

– Paprasčiausiai, – sušnypščia Tifanė. – Ti Džei pasiteiravo, ar gerai praleidau naktį, paskui pasakė, kad palikau sportbačius. Domėjosi, kas parašyta ant jų. – Man sustoja širdis. – Po galais, esu tikra, kad mosikavai jais praėjusį vakarą. Ant sportbačių užrašyti dainų žodžiai, tiesa? Beje, neatgausi jų. Pasa-

kiau Ti Džei, kad tas šlamštas man nereikalingas, ir paprašiau išmesti į šiukšlinę.

– Bet Taileris yra mano...

– Įbrolis? Aha, žinau, – rodos, iš pykčio Tifanė tuoj pravirks, bet ji greitai nusišluosto akis atpakalia ranka, atlošia pečius ir timpteli sportines kelnes. – Visą pusvalandį ginčijausi pati su savim. Sakiau sau: „Nieku gyvu, juk jie giminaičiai." Bet esu mačiusi filmą „Jokio supratimo". Tą, kur Šer įsimyli įbrolį. Aš ne *kvaiša*.

Na, štai. Esame pričiupti.

Jaučiuosi kaip pragare.

Mudu su Taileriu netenkame žado. Vargu ar kuris iš mūsų tikėjomės, kad tiesa bus atskleista. Vylėmės, jog tai niekada nenutiks. Vis dėlto atėjo paskutiniojo teismo diena. Stovėdama priešais Tifanę, jaučiuosi menka ir bejėgė. Negaliu nė pažvelgti į Tailerį. Kamuoja šleikštulys, regis, bet kurią akimirką galiu pravimti, tad iš paskutiniųjų stengiuosi tvardytis, kol akis užkliūva už kepsninės prie baseino.

Trokštu grąžinti laiką, pakartoti pirmąjį savo vakarą šiame mieste, kai kieme buvo susirinkę kaimynai, čirškėjo kepsniai, o tėtis laidė lėkštus juokus. Trokštu dar sykį patirti visa tai, tik šįkart nebepamilti įbrolio. Nebenoriu atsidurti tokioje kebeknėje kaip dabar.

– Idena, juk iš tiesų tu nebuvai su Džeiku? – Tifanė pravirksta pykčio ašaromis. Blogiau ir būti negali.

– Ne, – sušnibždu.

– Vadinasi, aną vakarą prieplaukoje buvai tu, – sako ji, ir mano kūnas apmiršta. Žemė slysta man iš po kojų, slegia baisi kaltė. Niekada nenorėjau būti apgavike, bet tapau tokia. – Esi melagė.

– Žinau, – atsakau trūksmingu balsu. Akyse tvenkiasi ašaros. Nebenoriu būti čia. Trokštu atsidurti Portlande su mama ir Amelija. Miegoti iki vidurdienio ir žiūrėti mėgstamų televizijos šou kartojimus. Nesitikėjau, kad taip nutiks. – Esu melagė, kalė ir niekam tikusi draugė.

Staiga Taileris atsistoja priešais mane ir atsikrenkščia. Vaikinui kurį laiką tylint, ėmiau spėlioti, ką jis ketina pasakyti.

– Žinai ką, Tifane, – taria Taileris, o mergina pažvelgia į jį didžiulėmis įskaudintomis akimis, – aš niekad nenorėjau draugauti su tavimi. Iššvaisčiau trejus metus, nes šantažavai mane, kad nepalikčiau. Dabar daryk, kaip nori. Visiems papasakok, ką žinai apie mane, nes ši paslaptis neverta pastangų, kurių man prireikė taikstytis su tavimi. – Kalbantis vis garsiau vaikinas siaubingai užgauna Tifanės savimeilę. – Tarp mūsų viskas baigta. Pateik ieškinį. Įskųsk mus policijai. Man vis tiek. Tai galutinis mano sprendimas.

Šito tikrai nesitikėjau. Dar aną savaitę Taileris prisiekinėjo, kad beveik neįmanoma išsiskirti su Tifane, nes ji galinti jį sunaikinti. O dabar... Dabar, rodos, jis nebekreipia dėmesio į tai, tiesiog nori ja atsikratyti. Gal palaikyti su ja santykius blogiau, negu užsitraukti bėdą?

– Dėl visko kalta tu! – Tifanė šaukia ant manęs, jos balsas toks grėsmingas, kad nejučiomis žingteliu arčiau Tailerio, nors šitai, ko gero, nieko nepadeda. – Jau nekalbu, kad jūs iš esmės esate brolis ir sesuo – tai pasibjaurėtina. Bet man labiausiai rūpi, kad tu sužlugdei mūsų su Taileriu draugystę.

Pasijuntu dar blogiau. Nuviliojau Tifanės vaikiną. Netyčia, bet vis dėlto. Purtydama galvą, vėl žingteliu prie Tifanės. Kad ir kiek skaudžių žodžių ji svies man į veidą, vis tiek jausiuosi labai kalta.

– Tifane, aš nenorėjau...

Taileris rankos mostu nutildo mane.

– Viskas baigta, *mažute,* – taria jis Tifanei. Abejingai gūžtelėjęs pečiais, vaikinas parodo į vartelius.

Jis atrodo be galo šiurkštus, o aš jaučiuosi baisiai – ir dėl savo elgesio, ir dėl Tifanės. Jei tik nebijočiau jos, tuoj apkabinčiau kaip gera draugė, kokia ir turėčiau būti. Niekas neturėtų būti skaudinamas.

Apimta nevilties ir vis garsiau kūkčiodama, Tifanė suleidžia pirštus sau į plaukus ir suklinka:

– Bet tu negali pamesti manęs!

Taileris nusijuokia. Tiesiog nusikvatoja. Gal nesuvokia, kad Tifanė žino mūsų paslaptį ir turi priežastį atskleisti ją visam pasauliui?

– Todėl, kad be manęs nebeatrodysi kietuolė? Kad nebegalėsi valdyti manęs?

– Dėl to, kad aš NĖŠČIA, Taileri!

Vos jai ištarus šiuos žodžius, tarp mūsų trijų įsitvyro tiesiog nepakeliama įtampa. Tailerio kūnas tarsi subliūkšta, veidas išbąla. Vėl pažvelgiu į Tifanę. Ji rauda, nuo tokio verksmo man suskausta širdį ir užima kvapą. Tikrai pamanau, kad pravimsiu.

Taileris, rodos, netenka amo ir po valandėlės tesugeba sukuždėti:

– Ką?

Tifanė ima trauktis nuo mūsų, jos skruostai šlapi nuo ašarų, širdis plyšusi. Negaliu to ištverti. Tarsi kas būtų smogęs man į paširdžius ir parbloškęs: visi daiktai atrodo padūmavę ir neryškūs, kaip kambarys vos tik pabudus.

Girdžiu, kaip atsidaro užpakalinės durys, bet esu tokia sustingusi, kad nė nedirsteliu, kas ateina.

– Ko rėkaujat? – klausia Ela.

Taileris neištaria nė žodžio, turbūt jam šokas. Vaikinas prasižiojęs spokso į Tifanę, jo akyse atsispindi jausmų sąmyšis. Galiausiai žvilgteliu į užpakalines duris – į mus spokso Ela su tėčiu. Žinau, kas jiems atrodo. Jie svarsto, kodėl Taileris lyg ištiktas širdies smūgio ir kodėl Tifanė kūkčiodama spūdina prie vartelių.

Priėjusi ir atidariusi juos, mergina stabteli, atsigręžia ir šniurkščiodama pažvelgia į Elą.

– Turėtumėt žinoti, kad Taileris priklausomas nuo kokaino! – išrėžia ji. – Ir kad ėmė juo prekiauti!

– Tu kalė! – atkerta pabudęs iš stingulio Taileris, kai mergina išeina pro vartelius, ir šie užsitrenkia jai už nugaros.

Tifanės žodžiai kurtinamai aidi mano ausyse. Štai kuo ji šantažavo Tailerį visą vasarą. Štai apie ką kalbėjo vaikinas, kai buvome užsitrenkę vonioje. Veikiausiai Tifanė sužinojo apie Tailerio ydą vasaros pradžioje. Tada jie susipyko, jis įsiuto ir įsiveržė į kepsnių vakarėlį siaubingai nusiteikęs. Štai kodėl vaikinas taip bijo policijos.

Todėl, kad už prekybą kvaišalais gali patekti į kalėjimą.

Jei dar kas nors gali pabloginti visiškai suknistą dieną, tai tik ši žinia. Per daug visko turi užgriūti: tiesa apie Tailerį ir kvaišalus, tiesa apie Tifanę ir, blogiausia, apie mudviejų su Taileriu santykius.

– Taileri, – garsiai, bet ramiai prabyla Ela, – prašau pasakyti, kad man pasigirdo, – įmotė suneria rankas ant krūtinės ir išeina į lauką, mano tėtis laikosi šalia. – Patvirtink, kad tai netiesa.

Žiūriu į Tailerį sulaikiusi kvapą, laukiu, ar paneigs Tifanės kaltinimą. Bet jis vėl stovi sustingęs, priblokštas visų šitų įvykių ir lyg paralyžiuotas. Rodos, vaikino galvoje sūkuriuoja daugybė minčių.

Pakui jis nuleidžia galvą, nudelbia akis į žolę ir sumurma:

– Trokštu, kad tai būtų netiesa.

Aiktelėjusi iš siaubo, Ela prisidengia burną ranka, jos akys pritvinksta ašarų. Šiandien viskas ritasi į bedugnę. Moteris atsigręžia į mano tėtį ir įsikniaubia jam į krūtinę. Mano nuostabai, tėtis ją apkabina ir neima priekaištauti. Tikėjausi, kad puls aiškintis. Guosdamas Elą jis tyli, bet piktai žvelgia į mus.

Kai Taileris pakelia galvą, jo akių išraiška skausminga, tokia kaip praėjusį vakarą. Vaikiną slegia baisi kaltė.

– Mama, neverk, – prašo jis kimiu balsu. – Nesergu priklausomybe nuo kvaišalų. Tiesiog kartais jie man padeda.

Ašarodama, įsikniaubusi į mano tėčio marškinius, Ela kažką sumurma, bet taip neaiškiai, kad beveik nesuprantu jos žodžių. Taileris irgi.

– Mama, nors trumpam nurimk, – sako Taileris ir atsargiai prisiartina prie jos. Nors Elą glėbyje laiko mano tėtis, Taileris uždeda jai ranką ant peties, bet moteris ją nubloškia ir pakelia galvą.

– Nešdinkis, – sukužda ji.

Taileris suraukia antakius.

– Ką?

– Nešdinkis iš šių namų.

Po šių žodžių visi tarsi suledėjame. Sustingstame. Tėtis pakelia antakius, tarsi negalėtų patikėti, kad Ela tikrai nori išspirti savo sūnų iš namų. Praradęs žadą Taileris tik krutina lūpas. Dabar jau tikrai pravirksiu. Nevalia išvaryti jo. Po Tifanės išpuolio namai jam liko vienintelė užuoglauda.

– Nejuokauji? – vaikinas klausia jos švelniai ir tyliai.

Ela neatsako, tik atsitraukia nuo tėčio ir kūkčiodama šluostosi akis. Atrodo palūžusi.

– Taileri, tiesiog išeik, aš ilgiau to neištversiu, – gražiai prašo ji ir tuoj pat paplūsta ašaromis.

Mudu su Taileriu priblokšti susižvelgiame, o tėtis vėl priglaudžia Elą prie krūtinės. Niekas iš mūsų nesitikėjo šitokios atomazgos. Šiandien sekmadienis. Dažniausiai jis būna nuobodus. Neturėčiau matyti, kaip motina varo sūnų iš namų.

Nunarinęs galvą ir nudelbęs akis, Taileris susikiša rankas į džinsų kišenes ir praeina pro tėvus. Visiškai sužlugdytas vaikinas žingsniuoja lėtai, nusvarinęs pečius. Nė negalvodama atsikratau stingulio ir patraukiu per pievelę paskui jį. Nekreipiu dėmesio į skvarbų tėčio žvilgsnį, man nerūpi, ką jis pasakys.

Prisiveju Tailerį tik laiptų viršuje, jų aikštelėje stovi Džeimis ir Čeisas. Išplėstos berniukų akys sklidinos smalsumo. Spėlioju, ar jie viską girdėjo: kad Taileris priklausomas nuo kokaino ir kad yra vejamas iš namų. Jie skubiai pasitraukia į šalį, ir mudu su Taileriu įeiname į jo kambarį. Vaikinas užtrenkia duris.

Stovėdama prie lovos, žiūriu, kaip jis atidaro spintą ir nuo lentynos pasiima tamsiai mėlyną sportinį krepšį. Kartu išslysta Dino futbolininko striukė ir nukrinta ant grindų. Taileris nuspiria ją šalin. Kurį laiką jis griozdžia kambarį, traukia marškinėlius, džinsus ir tylėdamas krauna į krepšį. Vaikino veidas iškreiptas streso.

– Kur važiuosi? – klausiu nutraukdama tylą. Negaliu įsivaizduoti namų be jo, be kasrytinių ginčų dėl kumpio. Negaliu įsivaizduoti nei tuščio gretimo kambario, nei kad lipdama laiptais nebesusitiksiu Tailerio ir nebeišvysiu jo šypsenos.

Užsimetęs ant peties krepšį, vaikinas pakelia akis, bet mūsų žvilgsniai susitinka tik trumpam, jis greitai nusuka akis.

– Neturiu supratimo, – tyliai atsako, atgręžia man nugarą ir traukia į vonią. Seku įkandin. – Gal pas Diną? Nė nežinau. Galvoje tikra makalynė.

Stabteliu prie vonios durų. Perši akis, bet vis tiek neatitraukiu žvilgsnio nuo Tailerio. Giliai įkvėpusi, klausiu:

– Kada ėmei pardavinėti kvaišalus?

Vaikinas sustingsta ir stovi nejudėdamas, girdėti tik sunkus kvėpavimas. Jis nuleidžia galvą ir įsispokso į grindų plyteles.

– Visai neseniai.

Mane užlieja nusivylimas. Jau anksčiau supratau, kad Taileris giliai įklimpęs, bet dabar susirūpinu dar labiau, nes paaiškėja, kad jis užsiima nusikalstama veikla.

– Kodėl?

Vaikinas papurto galvą, tarsi nežinodamas, ką atsakyti, ir vis dar stovi nusigręžęs. Norėčiau pamatyti jo veidą, ypač akis, suvokti, ar gailisi savo elgesio.

– Šis liūnas... lengvai įtraukia. Tifanė be galo įsiutusi. Neabejoju, kad įskųs mane.

– Negaliu patikėti, kad ji... – neprisiverčiu baigti minties, nes mėginu blaiviai įvertinti padėtį. Abejonių nekelia tik viena: velniškai gerai, kad Ela nežino apie mudu, antraip jai tikrai susidrumstų protas.

– Aš irgi, – sumurma Taileris, atidaro vonios spintelę, apsigręžia ir pasilenkia virš klozeto. Atsirėmęs ranka į sieną, ima vemti. Jis visiškai priblokštas, aš jaučiuosi lygiai taip pat. – Šūdas.

– Galva neišneša, ką sakyti, Taileri, – sąžiningai prisipažįstu. Kaip galiu jį įtikinėti, kad viskas bus gerai, jeigu yra priešingai? Stengdamasi nuraminti, paglostau nugarą, bet pasijuntu kvailai. Buvusi vaikino mergina nėščia, o aš glostau jam, apimtam šleikštulio ir vemiančiam, nugarą. – Kas bus su mumis?

– Ką?

– Su mumis, – pakartoju. – Kas bus su mumis? O su tavimi ir Tifane?

Taileris vėl žiaukteli, bet nieko neišvemia, tik atsikvepia ir atsitiesia. Atsigręžęs į mane, galiausiai pažvelgia į akis. Jose matyti gailestis.

– Nenutuokiu. Pirmiausia turiu viską apgalvoti.

– Aš irgi nenutuokiu, – sakau. Bet iškart po šių žodžių širdis man ima lipti pro gerklę. Kas per velniava? Taileris vėl susieis su Tifane. O kur dėtis man? Kol juodu spręs, kaip išsikapanoti iš savo bėdų, atsidursiu šalikelėje.

Prasispraudęs pro mane, Taileris pasiima tualetinius reikmenis iš spintelės, sumeta į krepšį ir užsega jį. Pastebiu, kad ant viršutinės lentynos liko keletas buteliukų. Gerai žinau, kas juose.

Linkteliu į antidepresantus.

– Pasiimk juos. Tada nesijausi toks prislėgtas.

Pasekęs mano žvilgsnį, vaikinas akimirką svarsto. Žinau, ką: antidepresantai ar alkoholis ir kvaišalai. Atsigręžęs ir išvydęs mano maldaujamą veidą, paima tris baltus buteliukus ir sukiša į krepšį. Galiu tik viltis, kad vartos tuos vaistus. Jei taip, gal pasijus geriau.

Prieš jam išeinant, ilgokai žiūrime vienas kitam į akis. Taileris vis dar labai išbalęs, tarsi būtų vėmęs ištisas savaites ir dar nepasveikęs. Niūriai žiūrėdamas, vaikinas palinksta į priekį, apkabina ir priglaudžia mane. Taileris pirmąkart suspaudžia mane glėbyje. Žinoma, aš daugybę kartų su juo bučiavausi, mudu netgi mylėjomės, bet niekad nestovėjome tiesiog apsikabinę. Nesidalijome tokia akimirka kaip ši – aš įsikniaubusi jam į krūtinę, jis padėjęs smakrą man ant viršugalvio. Belieka tikėtis, kad tai tik pirmas iš daugybės tokių apsikabinimų, nes, rodos, mudu tobulai tinkame vienas kitam.

Nors vis dar esu pagiringa ir išprakaitavusi nuo bėgiojimo, Taileris prispaudžia šaltas lūpas man prie kaktos ir sukužda:

– Viską apgalvosiu.

Vaikinas atsitraukia, atrodo labai išsigandęs. Visai nenutuokia, ką daryti, ir, nors labai stengiasi tvardytis, matyti, kad gali greitai palūžti. Negaliu jo kaltinti, tikrai negaliu.

Linktelėjęs Taileris praeina pro mane ir patraukia prie durų. Nulydžiu jį žvilgsniu. Jaučiuosi apkvaišusi, tarsi kas nors be paliovos badytų mane smeigtukais ir adatomis. Žiūriu, kaip vaikinas neatsigręždamas išeina į laiptų aikštelę.

Dar spėju ištarti:

– Tikiuosi, taip ir bus.

29

Praslenka dvi dienos.

Dvi dienos, per kurias nematau Tailerio ir nesikalbu su juo, dvi dienos, per kurias Ela prislėgta slampinėja iš kampo į kampą, dvi dienos, kai viskas atrodo ne taip. Kartais girdžiu, kaip Ela klausia mano tėčio, kur, jo manymu, galėtų būti Taileris. Tėtis visad atsako neturįs supratimo. Kartais moteris net prisipažįsta, kad išvarydama sūnų iš namų pasielgė labai blogai, nes nebegali jo prižiūrėti. Ela mano, kad dabar sūnus turi dar daugiau priežasčių kvaišintis. Norėčiau manyti, kad ji klysta. Gerokai pasitikiu Taileriu ir viliuosi, kad šią savo padėtį jis įvertins kaip paskatą atsipeikėti, kaip galimybę permąstyti savo gyvenimą. Džeimis ir Čeisas ne tokie supratingi. Praėjusį vakarą Džeimis ginčijosi su mama. Priekaištavo, kam ji išvarė Tailerį, išvadino nesąžininga ir per griežta motina. Šįryt Čeisas pareiškė, kad jam nepatinka tokie nuobodūs namai. Pasakė norįs, kad Taileris, kaip anksčiau, pavėžintų jį automobiliu. Berniukui labai patinka mašinos. Bet brolio, su kuriuo Čeisas važinėdavosi po Santa Moniką, garsiai riaumojant varikliui, nebeliko.

Ir man keista, kad pro langą nebematau Tailerio mašinos, atsainiai pastatytos šalia kelkraščio. Įsivaizduoju ją lygiai taip

pat netvarkingai stovinčią prie Dino namų. Tą pačią akimirką dingteli, ar nereikėtų užsukti pas Diną. Taileris buvo išvarytas iš namų, bet tai nereiškia, kad negaliu pasimatyti su juo. Iki Dino vos penkios minutės kelio. Galėčiau paprašyti Reičelės, kad pavėžėtų.

Papurčiusi galvą, perbėgu skersai pievelę, per gatvę ir atsiduriu prie raudono „vabalo", laukiančio manęs Reičelės prievažoje. Variklis jau burzgia. Kai įsliuogiu į keleivio vietą, Reičelė pasitaiso plaukus.

– Tu velniškai nepunktuali, – prikiša man draugė, bet šypsodamasi, tada užlenkia saulės skydelyje įtaisytą veidrodėlį ir prisisega saugos diržą.

– Atsiprašau, – apsimestinai baisėdamasi, spaudžiu ranką prie krūtinės. – Labai, labai atsiprašau. Pavėlavau kokias tris minutes. Dievulėliau, sudegink mane ant laužo.

Reičelė nusijuokia ir kumšteli man į ranką, paskui pakelia akis į dangų, kaip dažnai daro Amelija. Tą akimirką pajuntu namų ilgesį.

– Na, kokios paskalos sklinda apie šeštadienio vakarėlį? – klausia Reičelė.

Kol draugė išsuka į gatvę, spoksau į ją. Nerimas persmelkia visą mano esybę, jis sumišęs su baime, kad Tifanė veikiausiai žaibo greitumu jau atskleidė mūsų paslaptį. Reičelė žino, dingteli man. Ir Megana, ir Džeikas, ir Dinas. Visi žino.

Žaismingai šypsodamasi, draugė žvilgteli akies kampučiu.

– Nagi, – paragina ji, – papasakok man! Ar važiavai į Džeiko namus?

Galbūt Reičelė nieko nenuvokia, o gal tik stengiasi prigriebti mane, kad paskui sustabdytų mašiną ir suriktų: MELAGĖ!

Nuo šeštadienio dar nesu jos mačiusi. Tris dienas pagiriojusi, ji paskambino man į namus ir paprašė, kad susitiktume

išgerti kavos, nes „neregėjusi manęs jau gal dvejus metus“. Dabar gailiuosi, kad neapsimečiau serganti.

– Ne, – trumpai atsakau į Reičelės klausimą ir nusigręžiu. Atsirėmusi alkūne į langą, apsimetu besigėrinti įdomia ir gražia aplinka. Tiesa, pagyvenus čia ilgėliau, viskas atrodo pažįstama, įprasta ir kelia nuobodulį. – O kaip ėjosi tau? – pusiaumirka greitai pažvelgiu į draugę.

Nuo mano žvilgsnio ji sutrinka, palinksta į priekį ir stipriau suspaudžia vairą, tramdydama šypseną.

– Likau pas Trevorą.

– Likai nakvoti? – kilsteliu antakius.

– Taip, buvo ir kitų įvykių, bet jų čia neminėsiu, – iš jos lūpų išsiveržia juokas, bet netrukus virsta atodūsiu. Reičelė gūžteli pečiais. – Tiesiog norėjau, kad jis pagaliau pakviestų mane į pasimatymą.

Man jos gaila. Visą vasarą Reičelė tik ir kalba apie Trevorą, bet, pasak Tifanės, tas vaikinas yra tik jos vakarėlių draugas. Akivaizdu, kad mergina tikisi rimtesnių santykių.

– Vaikinai tikri subingalviai, – sakau jai, nes imu tuo tikėti.

Pavyzdžiui, Trevoras. Aišku, įkaušęs geba būti mielas, bet jam terūpi palįsti merginai po sijonu. Antras pavyzdys: Džeikas. Žaidėjas. Prisipažįstu, kad vasaros pradžioje buvau įkliuvusi į jo žabangas, tada maniau, kad išties jam rūpiu, nors jis siekė tik papildyti savo pergalių sąrašą dar vienu vardu. Paskutinis pavyzdys – Taileris. Subingalvis, iš aukšto žiūrintis į kitus, negana to, šiknius, nes taip sureagavo į žinią apie Tifanės nėštumą.

Pastarosiomis dienomis šitai vis labiau pykdo mane. Nemaniau, kad vaikinas toks neatsakingas ir gali padaryti šitokią didžiulę klaidą. Imu suvokti tikrovę, nors tai labai skaudu. Tai-

leris taps tėvu. Jis tam per jaunas ir pernelyg nerūpestingas. Žinau, kad nieku gyvu neištvers.

Visą kelią iki Santa Monikos bulvaro Reičelė tauškia apie Trevorą. Jis aistringas, bet tikras bjaurybė. Apsimeta esąs mielas, bet vis tiek bjaurybė. Reičelė patinka jo tėvams, bet pats Trevoras bjaurybė. Kol pastatome automobilį ir prieiname iki kavinukės, prisiklausau apie jį tiek, kad, rodos, galėčiau pavogti vaikino tapatybę.

– Esu baisiai įsiutusi, – piktai sako Reičelė, pagaliau išbaigusi skambias frazes. Kai mudvi, užsisakę kapučino ir latės, atsisėdame prie medinio staliuko šalia lango, pro kurį matyti bulvaras, ji atkunta. – Ak, buvau visai pamiršusi! – draugė pasideda rankinę ant stalo, pasirausia, o paskui ištraukia dvidešimt dolerių ir mano telefoną. – Palikai mano namuose prieš išvažiuodama pas Diną. Radau po lova, ruošdamasi pavėžėti tave.

Spoksau į draugę.

– Turbūt juokauji? Maniau, kad buvau apvogta paplūdimyje! Verkiau!

Kvatodamasi Reičelė padeda banknotą ir telefoną priešais mane. Mėginu įjungti prietaisą, bet jo baterija išsikrovusi. Kai padavėja atneša mums kavą, atsidūstu. Paskui gurkšteliu, ir nuotaika kaipmat praskaidrėja.

– Na, gerai, visą rytą pralaukiau, norėdama pasikalbėti. Pereikime prie svarbių naujienų! Ar gali patikėti, kad Taileris išsiskyrė su Tifane? – pratrūksta Reičelė, siurbtelėjusi kavos ir žiūrėdama į mane išplėstomis akimis. – Turiu galvoje, kad visą amžinybę jai kartojau, jog Taileris yra šūdo gabalas, – atleisk, žinau, jis tavo brolis, turėčiau būti jo draugė, bet vyrukas elgėsi su Tifane kaip su šiukšle, – pasakodama Reičelė pašėliusai mo-

sikuoja rankomis tarsi reporterė, pranešanti svarbias žinias. Tam tikru atžvilgiu taip ir yra.

– Tifanė kalbėjosi su tavimi? – įsmeigiu akis į draugę spėliodama, ar Tifanė atskleidė jai visą istoriją, kurios dalyvė buvau ir aš. Bandau nekreipti dėmesio, kad Reičelė palaiko Tifanę. Aišku, Taileris blogai elgėsi su ta mergina, bet kas galėtų jį kaltinti? Ta mergina šantažavo vaikiną, o jis nenorėjo draugauti su ja.

– Praėjusį vakarą buvo užsukusi, – sako Reičelė. Klausausi, priglaudusi puodelį prie lūpų ir pamažu gurkšnodama kavą. – Taileris ją pametė. Juk tai beprotybė! Tifanė sakė, kad viskas įvyko sekmadienio rytą.

– Aha, taip ir buvo. Viską mačiau.

Žvilgteliu į žmonių ir automobilių srautą už langų.

Reičelė išpučia akis, visos jos mintys krypsta į Tifanės dramą.

– Ar gali patikėti, kad Taileris vėl apgaudinėjo ją?

Akimirksniu mano žvilgsnis įsminga į draugę, palengva nuleidžiu puodelį. Laikau jį tvirtai suėmusi, o širdis daužosi krūtinėje.

– Ar Tifanė pasakė, su kuo?

– Ne, – atsako Reičelė, ir mane užlieja didžiulė palengvėjimo banga. – Gal tu žinai?

– Nežinau, – pameluoju ir nusuku akis, vildamasi, kad draugė neįžvelgs jose kaltės ir neišgirs, kad mano balsas dreba. – Tikriausiai kokia nors mergina iš kito miesto.

– Tiesiog negaliu patikėti, kad Taileris staiga pasikeitė ir nutraukė santykius su Tifane, nors viskas turėjo būti atvirkščiai, – Reičelė sučiaupia lūpas ir papurto galvą. – Tifanė taip įsiuto, kad išklojo Tailerio motinai apie kokainą.

Susiraukiu. Aišku, toji išpasakojo ne vien tai.

– Aha, motina išvarė jį iš namų.

– Žinau, – sako draugė, – todėl ir negaliu patikėti, kad Tifanė leido jam apsigyventi pas save, – pakėlusi puodelį prie lūpų, ji nugeria didelį gurkšnį.

– Pala, ką sakai?

Reičelė pažvelgia į mane.

– Kas tau neaišku?

– Taileris apsistojo pas Tifanę? Man sakė važiuosiąs pas Diną. – Naujiena gerokai įskaudina mane. Suprantu, kad Tailerio padėtis dabar kebli, bet nesitikėjau, kad vaikinas taip lengvai sugrįš Tifanei į glėbį. Mano širdis plaka vis sparčiau.

– Na, jis tikrai negyvena pas Diną, – taria Reičelė, kilstelėdama antakius, ir gūžteli pečiais. – Nė nežinau, ką pasakyti. Mano manymu, tai keista. Bet juk pažįsti Tifanę. Ji taip apsėsta Tailerio, kad nesistebėčiau, jeigu jam atleido. Negali pakęsti minties, kad jį paverš kita mergina. Tvirtina, kad juodu su Taileriu vis tiek bus kartu, nors tai labai kvaila, nes jis apsigimęs mergišius. Tad kodėl, po galais, Tifanei vėl reikėtų su juo susieiti? – liovusis tarškėti, draugė išpučia skruostus. – Tifanė – tikra beprotė. Ji tiesiog negali paleisti Tailerio.

– Reičele, Tifanė nėščia, – tariu slopiu balsu. Žodžiai taip greitai išsprūsta iš burnos, kad mane apima panika. Ne aš turėčiau paskelbti tokią naujieną. Gal Tifanė pati norėjo tai atskleisti Reičelei ir Meganai?

Draugei atvimpa žiauna. Prisiekiu, ji vos nenugriūva nuo kėdės. Terkšteli puodelį ant stalo, pasilieja kava. Reičelė tuoj pat palinksta į mane, jos akys žiba iš smalsumo.

– Ką?

– Sekmadienį Tifanė pranešė šitai Taileriui, – sukuždu ir vėl pajuntu kylant šleikštulį. – Iškart po to, kai jis pasakė ją me-

tąs, – kuo daugiau apie tai mąstau, tuo labiau Tifanės elgesys man atrodo apgalvotas. Žinoma, Taileris apsistojo pas ją. Taip būna, kai pora ima lauktis kūdikio. Pamirštami praeities nesutarimai, laikomasi drauge. – Ji atleido vaikinui, ir jis negalėjo negrįžti pas ją.

– Tai beprotybė! – suklinka Reičelė man į ausį ir atsitraukia. Ji mėgina suvirškinti naujienas, spoksodama pro langą ir mirksėdama kaip pašėlusi. Veidas suglumęs. Paskui draugė vėl sužiūra į mane. – Pala, – sako, – šeštadienį Tifanė gėrė pas Diną.

Neatsiliepiu. Tik galvoju apie Reičelės žodžius, stengdamasi atkurti visa, kas nutiko Dino namuose, prieš man nusilakant garaže. Draugė teisi. Tifanė su didžiausiu malonumu dalyvavo gėrimų ruletėje. Nebūtų taip elgusis, jei būtų laukusis. Man su ja kalbantis užpakaliniame kieme, atrodė įkaušusi.

– Pala, – dar kartą sako Reičelė, pakelia pirštą ir kilsteli antakį. – Sakai, Tifanė pranešė apie nėštumą Taileriui po to, kai jis pareiškė ją paliekąs?

– Aha, gal po penkių sekundžių.

Prieš atsakydama, Reičelė giliai atsidūsta.

– Ar nemanai...

Staiga topteli, kur link ji suka. Draugės užuomina smogia taip stipriai, kad pasijuntu lyg gavusi kumščiu į paširdžius.

Tifanė suvaidino.

– Dieve mano!

– Įprastas dalykas, – taria Reičelė, prispausdama manikiūro išdailintą pirštą prie lūpų, tarsi būtų išaiškinusi žmogžudį. – Pasakai vaikinui, kad esi nėščia, taigi jis neturi kitos išeities, tik likti su tavimi.

– Negi manai, kad Tifanė taip padarytų?

– Norėčiau tikėti, kad ne, – tyliai atsako draugė, siekdama puodelio, – bet ji griebtųsi bet ko, kad tik sulaikytų Tailerį. Jis be galo svarbus jos įvaizdžiui. Jau minėjau, Tifanė pakvaišusi.

Anot Tailerio, psichopatė. Bet aš nemanau, kad ta mergina sutrikusios psichikos, greičiau jai būdingi keisti įnoriai. Taip ir bus, jeigu imasi sulaikyti Tailerį tokiomis priemonėmis.

Sunku įsivaizduoti, kad Tifanė gali taip smukti, bet Reičelė teisi. Per vasarą įsitikinau, kad Tifanės santykiai su Taileriu gerokai pašliję. Kad ir ką ji daro, negali apsieiti be jo, būtinai turi jį valdyti. Aišku, nori susigrąžinti Tailerį. Kaip priversti vaikiną grįžti? Apsimesti nėščia.

– Sumaniau, kaip išsiaiškinti, ar Tifanė meluoja, ar ne! – guviai sako Reičelė, ir aš staiga grįžteliu į ją, suraukusi kaktą iš jaudulio. Nenutuokiu, kas verda Reičelės galvoje, spėju, jog kas nors absurdiško. – Žinai, kad penktadienį visi važiuosime pas ją?

– Nesu pakviesta, – tai ištarusi, iškart nusigręžiu ir įsmeigiu akis į parduotuvę kitapus gatvės. Nė nežinojau, kad Tifanė sukvietė draugus, vadinasi, aš nepageidaujama. Nekaltinu jos dėl to.

– Esi, – pareiškia Reičelė ir linkteli į mano mobilųjį, tebegulintį ant staliuko. – Porą dienų neturėjai telefono. Tifanė greičiausiai parašė tau žinutę. Šiaip ar taip, žiūrėsim filmus.

Sukandu dantis, kad ko nors neleptelėčiau. Reičelė nesupranta. Žinau, kad būsiu nepakviesta. Tifanė nekenčia manęs. Bet negaliu to atskleisti draugei, nes ji ims klausinėti, kodėl, o aš neturiu noro atsakyti. Ir ką kalbėčiau? Reičele, Tifanė nekenčia manęs, nes mylėjausi su Taileriu, kuris, jei kartais būtum pamiršusi, yra mano įbrolis. Net dvi paslaptys iškart! Taigi, Reičele, esu sumauta draugė ir niekam tikęs žmogus. Taip, po galais!

– Tad penktadienį turime išsiaiškinti, ar Tifanė meluoja, ar ne, – stodamasi toliau kalba Reičelė. – Ir žinau, kaip.

* * *

Grįžusi namo įkraunu telefoną. Randu dvidešimt devynis praleistus tėčio skambučius šeštadienio vakarą ir tris mamos per kelias pastarąsias dienas. Be to, keletą žinučių iš Amelijos. Draugė rašo, kad Lendonas Silvermanas tebesiuntinėja jai žinutes po nuotykio jo pikape prieš kelias savaites, bet ji neatsako, nes tas vaikinas jai nebepatinka. Prieš du mėnesius matydama Lendoną mokyklos koridoriuose Amelija alpdavo.

Nėra nė vienos žinutės iš Tifanės.

Nieko nuostabaus.

Ir nė vienos iš Tailerio.

Tai stebina.

Nepadariau jam nieko blogo, todėl neturėtų pykti ant manęs. Aišku, vaikinas visiškai sutrikęs, bet tai neduoda jam teisės tiesiog ignoruoti mane, palikti nuošalyje, kol jis viską apgalvos. Man teberūpi Taileris. Vis dar noriu žinoti, kaip jis laikosi. Bet labiausiai stengiuosi, kad jo tylėjimas neskaudintų manęs. Gal vaikinui tiesiog reikia erdvės?

Tėtis, Ela ir berniukai išvažiuoja aplankyti draugų kitame miesto gale, tad lieku namie viena. Sukiodamasi virtuvėje, nusprendžiu paskambinti mamai ir paklausti, kaip sekasi. Per visus šešiolika mano gyvenimo metų mudvi nebuvome išsiskyrusios ilgiau nei parą. Dabar jai visą vasarą tenka ištverti vienai.

Barbendama pirštais į ruošos stalą, klausausi monotoniško signalo, bet namie niekas neatsiliepia, tada skambinu į mobilųjį. Po trijų signalų išgirstu mamos balsą.

– Ak, mano brangiausioji dukrelė gyva!

Jos balsas skleidžia šilumą, kurios niekas neatstos, ta šiluma praskaidrina ir pačią blogiausią dieną. Imu šitai vis labiau vertinti.

– Mama, aš vienintelė tavo dukra, – atsakau šypsodamasi.

– Todėl taip lengva apsispręsti, – atšauna mama. – Kaip tau sekasi?

Siaubingai, noriu pasiskųsti. Bjauriai, baisiai, sumautai.

– Gerai.

– O kaip laikosi subingalvis, iš kurio paveldėjai pusę genų?

Pavartau akis ir atidarau šaldytuvą. Reikšdama antipatiją tėčiui, mama neieško žodžių.

– Nekaip, – pripažįstu.

Nuo sekmadienio tėtis labai pritilęs. Nesuprantu, ar dėl to, kad siunta ant manęs, ar kad nutarė būti kietuolis, leisti man elgtis, kaip noriu, ir nesekti kiekvieno mano žingsnio. Tikriausiai teisingesnis pirmasis spėjimas.

– Kas atsitiko? – klausia mama; staiga pajuntu, kad jos balsas susirūpinęs.

Nors mama nemato manęs, gūžteliu ir, prilaikydama telefoną petimi, imu raustis šaldytuve. Prasikasusi pro mėsos pakuotes, galiausiai aptinku obuolių. Pasiimu vieną.

– Nieko, – atsakau, – tiesiog dažnai ginčijamės.

– Kodėl? – dabar mama tikrai susijaudina, bet mums kalbėtis trukdo triukšmas. Tikriausiai ji lauke.

– Negrįžau namo nakvoti, – prisipažįstu. Mama visada pasitiki manimi, visada pasiūlo pagalbos ranką, yra geriausia mano draugė. Anksčiau niekada nebijojau pasakyti jai tiesos. – Porą kartų.

– Ko prikrėtei? – pamiršusi jaudulį ir susirūpinimą, mama prabyla griežtai. – Idena, ar nereikės nuvesti tave pas gydytoją, kad išrašytų kontraceptinių tablečių?

Akimirką tyliu, esu priblokšta ir negaliu atsakyti. Dar vienas mamos bruožas: ji be galo tiesmuka.

– Štai kaip, – tariu. – Lik sveika, mama, turiu eiti. Prašau daugiau neskambinti man, negaliu pažiūrėti tau į akis, buvo malonu susipažinti. Myliu, sudie.

– Idena!

– Ką?

Iš kito linijos galo ataidi mielas ir švelnus mamos juokas.

– Nepyk. Tau jau šešiolika, tu augi, ir būdama tavo metų aš...

– Ar galime pakalbėti apie ką kita? – liepsnojančiais skruostais atsuku čiaupą, nusiplaunu obuolį ir, atsisėdusi ant ruošos stalo, atsikandu jo.

– Hmm, smagiai leidi vasarą, tiesa? – ilgokai pasiklausiusi mano kramsnojimo, klausia mama.

Po dar vieno kąsnio imu tabaluoti kojomis, kruopščiai apgalvodama atsakymą, krypteliu galvą. Tikrai žinau: jei atostogaučiau Portlande, stengčiausi susitikti su Amelija, bet vengčiau Alisos ir Holės. Buvo šaunu nors trumpam paspruktinuo kandžių jų pašaipų dėl mano svorio. Gal būčiau lankiusi sporto klubą, mokiusis ir neįsimylėjusi vaikino, kurio nevalia pamilti. Vasara Santa Monikoje išties tapo nauja patirtimi.

– Čia viskas kitaip, – galiausiai atsakau.

– Įsigijai daug draugų?

Truputį pamąstau. Tifanė tikrai išbraukė mane iš draugių sąrašo, tad nesiskaito. Džeikas niekam tikęs, pamačiusi tikrąjį jo veidą, nebegaliu laikyti draugu, tik suskiu, mėginusiu įsitempti mane į lovą. Taigi lieka Reičelė, šią vasarą užėmusi Amelijos vietą, Megana, kuri yra labai miela, ir Dinas, visad pasirengęs išgelbėti iš netikusio vakarėlio ar praskaidrinti dieną. Ir, be abejo, Taileris. Nors, ko gero, mudu peržengėme draugiškumo ribas. Jau senokai.

– Užtektinai, – atsidūstu.

– Ar patinka tas miestas? – neatlyžta mama, jos balse girdėti nekantra.

Įsivaizduoju, kaip ji spaudžia ragelį prie ausies. Taip daro visada, trokšdama išgirsti paskalas ar aprėkdama prekybos agentą, skambinantį anksti rytą.

– Turbūt.

– Idena, gal norėtum persikraustyti ten? – atsargiai klausia mama ir nutyla.

Atitraukusi mobilųjį nuo ausies, nusivaipau priešais ekranėlį, svarstydama, ar nepasigirdo. Persikraustyti? Apsigyventi Santa Monikoje?

– Kurių velnių? – prilaikydama telefoną petimi, nusliuogiu nuo ruošos stalo ir įsispoksau į užpakalines duris. – Turi galvoje, visam laikui? Aš?

– Mes, – pataiso mama ir tyli, tegirdžiu mašinų burzgimą.

– Mes?

– Daug mąsčiau, – sako ji garsiau ir užsisvajoja. – Juk tavo tėtis tiesiog išvyko ir pradėjo naują gyvenimą kitur. Kodėl aš negaliu išvykti? Kodėl turiu sėdėti Portlande, jei man čia nepatinka? Buvau laiminga Rosberge, bet ne, tavo tėčiui prisireikė didelio miesto, tokio kaip Portlandas!

– Santa Monika irgi miestas.

– Taip, Idena, bet joje puse milijono žmonių mažiau negu Portlande. – Mamos balsas dalykiškas, tokiu ji kalba su pacientais. – Domėjausi tuo.

– Bet kodėl? – suirzusi beveik išrėkiu. Mama taip nekenčia tėčio, kad nematau prasmės apsigyventi taip arti jo. – Jei jau nori persikelti, po dvejų metų važiuok su manim į Čikagą arba į Kanadą. Kodėl užsigeidei Santa Monikos?

Stoja tyla. Laukdama jos atsakymo, nekantriai suleidžiu nagus į obuolį. Mama sunkiai atsidūsta.

– Na... – šiek tiek dvejodama prabyla ji, – tau išvykus, pasikalbėjau su keletu žmonių. Užsiregistravau į pažinčių svetainę.

Be galo nustembu. Mama... ir pažintys. Niekad nemaniau, kad tai įmanoma, nes trejus metus ji man gręžė smegenis, aiškindama, kad vyrai yra šėtono išperos.

– Tikriausiai juokauji?

– Ne, – sukikena mama. Suprantu, kad šiek tiek nervinasi ir drovisi. – Šią vasarą supratau, kad nenoriu likti viena, kai išvyksi į koledžą, ir kad mano užpakalis dar gali rasti nišą rinkoje. Jau mėnesį bendrauju su labai maloniu vyruku. – Ji lukteli, kad ką nors pasakyčiau. Man tylint, kalba toliau: – Jis vardu Džekas. Spėk, kur gyvena? Kalver Sityje. Už penkiolikos minučių kelio nuo Santa Monikos.

Žinau, kur yra Kalver Sitis. Ten mudu su Taileriu pakliuvome į policijos nuovadą.

– Ketini persikelti todėl, kad vos mėnesį pabendravai su kažkokiu vyruku? Mama, jis gali būti tikras bjaurybė.

– Viešpatėliau, Idena, visai ne, – mama sunkiai atsidūsta. Girdžiu, kaip pabarškina raktų ryšuliu, ir imu spėlioti, ką ji veikia ir kur yra. – Pirmiausia susitiksiu su juo išgerti kavos, o tada bus matyti. Kas žino? Gal viskas klostysis gerai. Tu ten jau turi draugų ir galėtum drąsiai pradėti mokslo metus naujoje mokykloje. Ta vieta gali būti puiki pradžia mums abiem.

Drąsiai? Lankyti naują mokyklą su Tifane, Džeiku ir Taileriu? Nieko baisesnio nesumanysi.

– Nė nežinau, – sumurmu kramtydama lūpą, paskui šveičiu vos prakąstą obuolį į šiukšlinę ir persibraukiu plaukus ranka. – Labai svarbus sprendimas.

– Manau, tau išeitų į naudą, – priduria mama. – Nebetektų vėl susitikti su tomis mergiščiomis ir pasipūtėliais jų tėvais.

– Alisa ir Holė, – pakuždomis tariu. Mėginu nekreipti dėmesio į gurguliuojantį pilvą ir besidaužančią širdį. Susitelkiu į mamos skleidžiamą šilumą kitame linijos gale.

– Anądien mačiau prekybos centre, – piktokai sako ji. – Nė nenutuoki, kaip knietėjo sviesti į jas rezginę svogūnų.

Nusikvatoju, gera kikenti iš mamos juokų, džiaugtis jos sugebėjimu praskaidrinti net bjauriausią nuotaiką, girdėti jos balsą.

– Lažinuosi, taip ir padarei.

– Palūkėk, – sako mama, paskui akimirką nutyla ir atrakina duris. Išgirstu, kaip erzinamai girgžda nesutepti vyriai. Šis garsas kaskart mus pasveikina grįžusias. – Tai tik mintis. Pasikalbėsim, kai parvažiuosi. Sutarta?

Ketinu atsakyti „sutarta“, bet išgirstu, kaip užsitrenkia laukujės durys ir kažkas ima spigiai loti.

Kilsteliu antakius.

– Ar ten šuo?

– Po velnių, – keikteli mama, – jis turėjo būti staigmena.

30

Iki penktadienio pavargstu bastytis po namus ir laukti grįžtant Tailerio. Tiesiog noriu jį pamatyti. Nors trumpam, kai ateis paliktų drabužių. Bet jis neužsuka visą savaitę, neatsako į mano žinutes, nepasirodo namuose.

Tai užknisa kur kas labiau, nei tikėjausi. Žinojau, kad ilgėsiuos Tailerio kiekvieną rytą, bet niekad nemaniau imsianti ant jo niršti ir pykti. Nesuprantu, kodėl jis atsiribojo nuo manęs. Kai paklausiau, ar nenorėtų susitikti ir išgerti kavos (žinoma, kaip brolis ir sesuo), atsakymo nesulaukiau. Kai pasiteiravau, ar viskas gerai, irgi nebuvo jokio atsako. Kai pasidomėjau, ar bent prisimena, kas nutiko praėjusį savaitgalį, telefonas tylėjo. Tikriausiai Tifanė apvyniojo Tailerį aplink pirštą.

Tifanė, kuri siaubingai nekenčia manęs.

Tifanė, kurios namuose pasirodysiu nekviesta.

Pamačiusi mane, ji tikriausiai ims spjaudytis liepsnomis.

– Ketini kur nors eiti? – klausia balsas už nugaros. Staigiai atsigręžiu nuo svetainės lango ir pamatau smalsias Elos akis. Ji nužvelgia mano aprangą, nelabai tinkamą trintis namie.

– Ar man namų areštas? – numanau, kad šitaip gali būti, nors tėtis nieko neužsiminė. Mintyse meldžiuosi, kad jis būtų

pamiršęs praėjusį savaitgalį. Net jeigu esu nubausta, tėčio nėra namie, tad niekas neprivers manęs likti čia.

– Ne, – atsako Ela. – Kur susiruošei?

Vėl pažvelgiu pro žaliuzes, spoksau į Reičelės automobilį jos namų prievažoje. Draugė turėtų pasirodyti bet kurią akimirką. Pila lietus, virš miesto kybo tamsūs debesys, todėl turiu prisimerkti, kad ką nors įžiūrėčiau pro lietaus lašus.

– Filmų vakarėlis su draugais, – atsakau neatsigręždama į įmotę.

Ji tyli, girdžiu, kaip žingsniuoja prie durų, bet stabteli ir sunkiai atsidūsta.

– Gal žinai... – tyliai taria Ela. – Gal žinai, ar ten bus Taileris?

– Bus, – iškart atsakau. Jis yra dar viena priežastis, dėl kurios sutikau dalyvauti vakarėlyje. Jei vienintelis būdas pamatyti Tailerį – tai važiuoti į kvaištelėjusios buvusios jo draugės namus, įveiksiu nerimą ir padarysiu tai. Tiesiog noriu įsitikinti, ar vaikinui viskas gerai. Atsigręžusi išvystu liūdną Elos žvilgsnį. – Ilgiesi jo?

Abejoju, ar moteris gali vienareikšmiškai atsakyti, nes trumpam susimąsto. Sekmadienį, Taileriui išėjus, ji visą vakarą verkė. Svarsčiau, ar labiau sielojasi dėl kvaišalų, ar dėl to, kad išvarė sūnų.

– Taip, – galiausiai atsako Ela, sugrįžta į svetainės vidurį ir atsisėda ant sofos. Moteris pasiima pagalvėlę, užsideda ant kelių ir stipriai suspaudžia. – Namai be Tailerio atrodo tušti. Lyg ir keista, nes jis retokai būdavo juose, bet vis tiek tušti.

Suprantu, apie ką ji kalba. Apie tai, kad namuose tylu, vegetariškas maistas šaldytuve neliestas, viena vieta prie pusryčių stalo kas rytą tuščia; apie tai, kad sūnus neparsvirduliuoja namo vidurnaktį, nusitašęs dar labiau nei praėjusį vakarą.

– Aha, – sakau, – suprantu.

– Jaudinuosi dėl Tailerio, – prisipažįsta Ela. Man patinka, kad moteris kalba su manim atvirai, taip ji elgėsi visą vasarą. Ela nebloga įmotė, nors andai, kai pažindino mane su kaimynais užpakaliniame kieme per kepsnių vakarėlį, taip nemaniau. Tada ji man pasirodė įkyri ir plepi. Tik dabar suvokiu, kad galbūt vaidino, narsiai laikėsi, kaip ir jos sūnus, kūrė šaunuolės įvaizdį... Bet abudu buvo nelaimingi.

Rodos, akis man kiaurą vasarą buvo aptraukusi migla. Dabar viskas pasidarė taip aišku, gailiuosi, kad nesugebėjau to įžiūrėti prieš kelias savaites. Turėjau perprasti Tailerį kur kas anksčiau. Pasistengti suvokti, kodėl jis taip nekenčia savo tėvo. Tą patį galiu pasakyti ir apie Elą. Buvau tokia užsispyrusi, kad iš pat pradžių jos nemėgau ir visiškai nesupratau. Užtat dabar imu gerbti šią moterį už jautrumą. Dabar atjaučiu ją.

Akys pritvinksta ašarų, todėl nusigręžiu į langą ir imu tankiai mirksėti, kad Ela nepastebėtų, nors, ko gero, nuo jos nepasislėpsi. Reičelė vis dar neišeina iš namų, taigi nudelbiu akis ir nuryju gumulą gerklėje.

– Taileris man pasakojo apie savo tėvą, – tyliai tariu.

Elai aiktelėjus, bijau atsigręžti – gal ji įsiuto, kad užsiminiau apie tai? Kita vertus, mudvi vienos namuose – tinkamiausias metas pasikalbėti. Tėtis išvežęs Džeimį pas gydytoją apžiūrėti riešo, Čeisas iškylauja su draugais, o Taileris... Na, jo nebėra.

– Papasakojo?

Krypteliu galvą ir išvystu išplėstas Elos akis, surauktus antakius ir pravertas lūpas. Patraukiu prie sofos ir atsisėdu šalia. Nustebusi moteris žiūri į mane.

– Praėjusį savaitgalį, – kalbu iš lėto, kad ko nors nelepteléčiau, tarkim, kad mudu su Taileriu mylėjomės, – viską man atskleidė.

– Tikrai atskleidė? – žiūrėdama į mane, Ela mirksi. Man linktelėjus, prispaudžia pagalvėlę prie krūtinės ir nusuka akis. – Sunku patikėti, kad Taileris tau atsivėrė. Nemėgsta kalbėti apie tai. Aš... – vis dar priblokšta Ela nutyla ir papurto galvą. – Tiesiog noriu, kad jam viskas būtų gerai, ir tiek. – Malonus jos balsas skamba tyliai, akys laksto nuo manęs prie sienos. – Nereikalauju, kad jo pažymių vidurkis būtų aukštas, kad jis tvarkytųsi kambarį ar plautų indus. Bala nematė, bet Taileris elgiasi labai blogai.

Klausantis tokių šnekų, mano akys vėl sudrėksta. Neįstengiu nieko atsakyti Elai. Jei prasižiosiu, balsas bus graudus, paskui neišvengiamai apsiverksiu. Todėl tiesiog sėdžiu, sulaikiusi kvapą ir prikandusi apatinę lūpą, nes tikrai nenoriu, kad moteris pamatytų mane ašarojant.

– Kalbėjausi su tam tikrais žmonėmis... – neskubiai ima dėstyti įmotė, išgelbėdama mane nuo būtinybės atsakyti. Laukiu, ką ji man papasakos. – Jie rengia susitikimus Rytų pakrantėje. Patyrusiųjų smurtą susitikimus... – giliai atsidususi, Ela šneka toliau. – Rengėjai skiria įvairias smurto apraiškas, – nusigręžusi moteris sučiaupia lūpas ir susikaupia, paskui vėl pažvelgia į mane. – Jie nori, kad Taileris kalbėtų.

– Kalbėtų?

Ela linkteli.

– Papasakotų apie fizinį smurtą. Esama ir daugiau paauglių, patyrusių smurtą namie, pavyzdžiui, emocinį... Rengėjai nori, kad Taileris iš naujo pasakotų savo istoriją visus metus. Vargu ar jis sugebėtų ištverti, juk nepakenčia kalbėti apie tai. Todėl taip stebiuosi, kad atsivėrė tau.

Lietui barbenant į langą, apmąstau Elos žodžius. Praėjusią savaitę Taileriui buvo taip sunku atskleisti man tiesą, kad nė

negaliu įsivaizduoti, kokios stiprybės jam prireiktų, kad galėtų pasakoti apie tai nepažįstamiems žmonėms. Kita vertus, Taileris susitiktų su kitais, paauglystėje patyrusiais tą patį, ką ir jis. Gal tai padėtų.

– Gal Taileriui išeitų į naudą... Na, jei jis prabiltų apie tai.

– Išties didelė galimybė, – priduria Ela, bet, žiūrėdama į kilimą, ji tarsi svarsto visus už ir prieš. – Bet pirmiausia Taileris turi atsitiesti. – Tai pliusas. Vaikinui reikia postūmio, kad liautųsi ieškojęs atsipalaidavimo, taptų nepriklausomas nuo alkoholio ir kvaišalų. – Todėl kitą vasarą jis turi metams išvažiuoti į Niujorką.

Tai didžiulis minusas.

Noriu pažvelgti Elai į akis, bet moteris nepakelia jų nuo grindų.

– Ar apie tai praėjusį savaitgalį kalbėjo mano tėtis, minėdamas Niujorką?

Ela vėl linkteli.

– Dar nekalbėjau su Taileriu. Dabar tam tikrai ne per geriausias metas.

Įmotė dirsteli į mane akies kampučiu, šypsodamasi puse lūpų, bet jos žvilgsnis nelinksmas.

Man keista, kad žmonės šypsosi, kai jiems liūdna. Šypsena negali būti liūdna. Ji turi suteikti narsos.

– Tu gera mama, – tik tokie žodžiai ateina man į galvą matant, kaip Ela graužiasi dėl Tailerio. Rodos, jie staiga išsilieja vienu atsikvėpimu. Moteris trokšta sūnui tik gero, bet kartais to nepakanka. Vis dėlto ji stengiasi.

Ela prasižioja iš nuostabos. Regis, ketina prabilti, bet sutrukdo garsus automobilio signalas. Jis nuaidi tris kartus.

– Ten Reičelė, – stodamasi sakau. Persibraukiu džinsus ir nusišypsau moteriai, nes per pastarąsias dešimt minučių paju-

tau jai daugiau artumo. Tikrai laikau ją įmote. – Pasimatysim, kai grįšiu.

Ela irgi atsako man šypsena. Tik šį kartą ne narsindamasi, o nuoširdžiai.

Reičelė jau išsukusi iš prievažos; priešais mūsų namą pasiutusiai kriokia automobilio variklis. Man priėjus, draugė atidaro langelį ir surinka:

– Turėjai laukti manęs! Švaistome brangų laiką!

Atidariusi dureles, įsliuogiu vidun ir, vos spėjus prisisegti saugos diržą, automobilis nurūksta aveniu. Jo sėdynė drėgna nuo lietaus.

– Kalbėjausi su Ela, – sakau, bet nenoriu atskleisti, apie ką, todėl iškart klausiu: – Kokie planai?

– Liaukis smalsauti, – paliepia Reičelė, atitraukdama ranką nuo vairo ir durdama pirštu į mane. Nusivaipau. Visad buvau smalsi. – Tau nieko nereikės daryti. Viską sugadintum, todėl leisk kalbėti man.

Pavartalioju akis ir atsilošiu į atkaltę, stumteliu sėdynę atgal, kad turėčiau daugiau vietos kojoms, tada smukteliu ir sunkiai atsidūstu.

– Iš kur šis lietus?

– Santa Monikoje taip būna kiekvienais metais! – Reičelė čiauška apsimestinai guviai.

Prisimenu, kad apie tai prieš kelias savaites man pasakojo Dinas. Apie liūtį, kasmet neišvengiamai užklumpančią miestą. Matyt, nemelavo.

– Jaučiuosi lyg Portlande, – sumurmu barbendama krumpliais į stiklą ir stengdamasi prasiblaškyti, nes labai nervinuosi. Nesakau šito Reičelei, kad neimtų domėtis, kodėl. Po galais, nieku gyvu negaliu atskleisti jai tiesos: esu apimta panikos, kad, pamačiusi mane prie savo durų slenksčio, Tifanė pasius.

Taigi per penkias kelionės minutes labai stengiuosi elgtis kaip įprastai. Rašau žinutę Amelijai, peržiūriu kompaktines plokšteles dėtuvėje, pareguliuoju šildymą ir, žinoma, klausausi Reičelės. Ji vėl pasakoja apie Trevorą, žavisi jo širdelėmis, pridedamomis prie žinučių, ir iškaista dėstydama, koks, pasirodo, jis mielas vaikinas.

Mums artėjant prie Tifanės namų, nustoju jaudintis, nes siaubingai trokštu atsikratyti Reičelės ir Trevoro istorijos. Verčiau pulsiu į glėbį Tifanei negu klausysiuosi apie gražius Trevoro pečius.

Bet, vos tik išlipame iš mašinos, mane vėl suima nerimas. Tailerio automobilis stovi prievažoje greta Tifanės mašinos, ir aš staiga išsigąstu. Turėsiu susidurti su jais abiem iškart. Neabejoju, kad Tifanė kibs man į plaukus. Be to, neturiu supratimo, ką sakys Taileris. Jei išvis kalbėsis su manimi.

Pamatau Dino ir Džeiko automobilius, ir man truputį palengvėja. Kuo mūsų daugiau, tuo geriau. Jei pavyks peržengti slenkstį, vaikinai gal padės jaustis tvirčiau. Dabar būtų smagu bendrauti net su Džeiku.

– Nepamirkš, kad leisi kalbėti man, – sako Reičelė, čiupdama rankinę nuo užpakalinės sėdynės.

Tiesą sakant, aš ir neketinu kalbėti, tad jai nėra ko jaudintis.

Užrakinusios automobilį, nubėgame per pievelę iki didžiųjų durų. Reičelė jas plačiai atidaro ir žengia vidun. Mergina niekad nesibeldžia, imu prie to priprasti. Prisipažinsiu, jaučiuosi ne tik nelaukiama, o kaip tikra įsibrovėlė. Vis dėlto seku paskui Reičelę vidun ir mane apgaubia šviežiai spragintų kukurūzų kvapas.

Kairėje matyti atvira erdvė. Džeikas ir Dinas tyso ant sustumtų L raide sofų. Megana šįvakar neatvažiuos, nes po praėjusio savaitgalio jai namų areštas. Pamatęs mus, Dinas at-

sisėda, linkteli ir nusišypso. Negana to, rodos, abu vaikinai nuobodžiauja ir jaučiasi nesmagiai. Džeikas žaidžia su televizoriaus pulteliu, perjunginėja kanalus ir vis dūsauja. Šiaip jau penktadieniais rengiami vakarėliai, o ne žiūrimi filmai.

Dešinėje pasigirsta juokas – tuoj pat sužiūru ton pusėn. Pirmiausia išvystu Tifanę. Ji ištraukia iš mikrobangų krosnelės dubenį spragintų kukurūzų ir atsargiai, kad nenusidegintų rankų, deda ant ruošos stalo. Be paliovos juokiasi ir atrodo visiškai normaliai. Nepanaši į tą, kuriai plyšusi širdis. Visai suprantama, kodėl – šalia stovi Taileris ir dūsauja, žiūrėdamas į beviltiškas šeimininkės pastangas gaminti maistą. Vaikinas bando nusijuokti, bet teišspaudžia dirbtinę šypseną. Kaip įprasta, jo akys lieka rimtos.

Svarstau, kokios vaikino mintys ir ką jis ketina daryti. Dabar gyvena pas Tifanę, galbūt patikėjęs jos melu, o Reičelė pasiryžusi atskleisti tiesą. Apie ką mąsto Taileris? Ar juodu susitaikė? Jei taip, tai siaubinga. Jis sugebėjo išsivaduoti iš Tifanės gniaužtų tik trumpam. Man nepakeliamai sunku matyti, kaip vėl paklūsta jai.

Juodu taip užsiėmę virtuvėje, kad nė nepastebi atėjusių mudviejų su Reičele. Suneriu rankas ir neramiai krutindama pirštus patraukiu į svetainę. Mėginu išspausti šypseną, bet tik dar labiau susiraukiu.

Dinas pastebi, kad esu apniukusi. Mėlyni jo marškinėliai dera prie rudų akių. Vaikinas vėl atsisėda ir sukužda:

– Kaip nepatogu, – jis linkteli į porelę virtuvėje. Plazdėdama blakstienomis, Tifanė kedena Taileriui plaukus. – Išsiskyrė, bet...

Tik nereikia pasakoti man apie tai, pamanau. Visi esame sutrikę. Ar Tifanė su Taileriu tikrai išsiskyrę? Ir dabar yra tiesiog

draugai? O gal vėl susiėję? Po velnių, ką jie daro kartu, juk netinka vienas kitam!

Reičelė tebestovi prie laukujų durų ir spokso į porelę, netikėdama savo akimis. Žvilgtelėjusi į mudu su Dinu, nykščiu parodo į Tifanę ir vien lūpomis paklausia, kas čia per nesąmonės. Jau seniai žinau, kad Tailerio ir Tifanės draugystė Reičelei ne prie širdies. Mudu su Dinu gūžtelime pečiais, o man norisi nuplėšti sienų apmušalus, sudaužyti televizorių ar padegti sofas. Trokštu kaip nors išlieti susitvenkusį pyktį, nors pati nesuvokiu, ant ko nirštu. Gal siuntu ant savęs, kad pakliuvau į tokią padėtį, įsipainiojau tarp įbrolio ir buvusios ar esamos jo merginos? Pati nežinau.

– Reičele! – kambaryje nuaidi Tifanės balsas, ir mudvi su Reičele atsigręžiame. Šeimininkė šypsodamasi spaudžia prie krūtinės dubenį spragintų kukurūzų, bet džiugi jos nuotaika kaipmat išgaruoja. Tifanė pamato mane ir tą pačią akimirką liaujasi šypsotis. – Idena, tu?

– Ilgokai mūsų nepastebėjai! – žaismingai pasiskundžia Reičelė ir nužingsniuoja per kilimą prie laiptų.

Tifanė vis dar šnairuoja į mane.

– Atleisk, – mesteli ji Reičelei, nenuleisdama akių nuo manęs. Rodos, jos žvilgsnis pradegins man odą, todėl norėčiau nudelbti akis, bet negaliu, nes žiūriu į žmogų šalia Tifanės.

Jis irgi dėbso į mane.

Tailerio lūpos truputį pravertos, jis kandžioja sau skruostą iš vidaus pakreipęs galvą. Vaikinas labiau išbalęs negu įprastai, jo akys giliai įkritusios, jis atrodo leisgyvis, lyg būtų kelias dienas nemiegojęs ir galėtų čia pat netekti sąmonės.

Stovėdama ant laiptų, Reičelė atsikrenkščia.

– Tife, ar galime šnektelėti su tavim?

– Žinoma, – kandžiai atsako ji, atmeta plaukus, apsigręžia ir teškia dubenį su spragintais kukurūzais ant ruošos stalo.

Dinas žiūri man per petį, kaip Tifanė artinasi prie Reičelės. Džeikas įnikęs į futbolą, Taileris eina į svetainę, mūvėdamas treningines kelnes ir vilkėdamas išblukusius marškinėlius. Rodos, jaučiasi kaip namie, todėl man pasidaro nesmagu. Tifanė užlekia laiptais, o Reičelė lieka ir pamoja man, kad prisidėčiau. Taip ir padarau. Nors bijau Tifanės, turiu sužinoti, ar ji meluoja, ar ne. Kai imu lipti laiptais, Taileris čiupteli mane už rankos. Trūktelėjęs atgal, prikiša lūpas prie ausies ir sušnypščia:

– Ką čia veiki?

– To paties galiu paklausti ir tavęs, – atkertu. Nubloškiu vaikino ranką ir perveriu jį nusivylusiu žvilgsniu. Tailerio akys blyksteli kaip praėjusį savaitgalį, bet, man nespėjus pamatyti jo veido išraiškos, vaikinas apsisuka ir grįžta prie Dino su Džeiku.

Akimirką suabejoju. Svarstau, ar pakviesti Tailerį ir pasakyti, kad motina jo ilgisi, kad Niujorke jam atsivertų puiki galimybė ir kad nėra reikalo trintis čia ir švaistyti laiko su Tifane. Bet nuo laiptų viršaus mane vėl pašaukia Reičelė, taigi neturiu kitos išeities, tik paklusti jai.

Mano galvoje sukasi vienintelė mintis: mudu su Taileriu niekad nebūsime drauge.

Prie savo kambario durų sunėrusi ant krūtinės rankas stovi Tifanė. Pamanau, kad ji pastojusi mums kelią, bet paskui suprantu: laukia, kol pasiskubinsim ir įeisim vidun. Reičelė pirmoji atidaro duris.

Iškart pamatau, kad kambarys kitoks, nei buvo tada, kai paskutinį kartą čia lankiausi. Ant kilimo išmėtyti Tailerio drabužiai.

Reičelė irgi pastebi. Ir, žinoma, tuoj pat pasako savo nuomonę.

– Ar tavo mama leidžia jam gyventi čia? – ji paspiria Tailerio džinsus į šalį.

– Taip, – atkerta Tifanė. Atrodo visiškai užknista, nes mes su Reičele stovime jos kambaryje, atskyrusios ją nuo Tailerio. – Ko norit?

Jos akys laksto nuo manęs prie Reičelės laukdamos atsakymo, aš spoksau į draugę, ji – į Tifanę. Tikrai neketinu prabilti. Jei prasižiočiau, tik sukelčiau sumaištį, kaip sakė Reičelė. Taigi laukiu, kol ji imsis įgyvendinti savo puikųjį planą, vis labiau trokšdama sužinoti tiesą.

– Neketinu kalbėti užuolankomis, tad iškart turiu klausimą tau, Tife. – Kambaryje darosi nejauku, nes mes visos laukiame klausimo, nors aš jį žinau. Pasikabinusi rankinę ant dilbio, Reičelė nekantriai trepsena į kilimą, paskui pažvelgia Tifanei į akis. – Ar tu nėščia?

Dėbteliu į Reičelę. Tai šitoks tas didysis planas? Jis pasiteisina bent tiek, kad užklupta iš netyčių Tifanė suglumsta ir nustemba. Priblokšta tiesmuko draugės klausimo, ji išpučia mėlynas akis ir išsižioja. Paskui nuveria mane žvilgsniu.

Merginos akys panašios į du ledo gabalėlius, užlieta įniršio bangos, ji sugriežia dantimis. Supranta, kad apie nėštumą Reičelei pasakiau aš. Kas gi daugiau.

Tifanė ilgokai tyli, už lango pilant lietui ir bjauriai pilkuojant dangui.

– T-taip, – galiausiai išspaudžia ji.

Kilsteliu antakius ir susižvelgiu su Reičele. Ši linkteli ir vėl ima žiūrėti į Tifanę.

– Patikėsim, – taria ir ima knistis rankinėje. – Vadinasi, galėsi pasinaudoti tokiais daikčiukais, tiesa? – ištarusi šiuos žodžius, Reičelė ištraukia du vaistinėje nupirktus nėštumo testus ir rūpestingai pamojuoja jais.

Šitai mirtinai išgąsdina Tifanę. Ji spokso į tuos daiktelius išplėtusi akis, piktai markstydamasi, jos lūpų kampučiai kruta, tarsi mergina stengtųsi sulaikyti besiveržiančius iš gerklės žodžius. Matau, kaip suleidžia nagus į delnus.

– Jokių bėdų, – pagaliau cypteli Tifanė, bet jos balsas taip dreba, kad iškart aišku: bėdų yra.

– Tiesiog pasėdėsime ir palūkėsime, – pareiškia jai Reičelė, nejaukiai šypsodamasi, ir įbruka dvi dėžutes į virpančias rankas.

Tifanė apžiūri testus, netvirtai linkteli Reičelei ir prisiverčia nužingsniuoti į vonią. Eina lėtai ir nenoriai, kvėpuoja tankiai ir trūksmingai. Pasiekusi vonios duris, paliečia ranka ir sustoja kaip įbesta. Tada staigiai apsigręžia – jos skruostais rieda ašaros, veidas išraudęs.

– Ką gi, sužinojot, ko norėjot! Aš ne nėščia! – suklinka Tifanė per visą kambarį ir prapliumpa raudoti.

Reičelė pergalingai vypteli man, bet neturiu nuotaikos atsakyti. Esu visiškai priblokšta. Tifanė melavo. Man koktu, kad ji elgėsi taip apgailėtinai, bet dar labiau rūpi, ar ilgai maustys Tailerį. Ko ketina griebtis? Suvaidinti persileidimą ir viltis, kad paskui juodu gyvens ilgai ir laimingai?

– Tifane, kas, po velnių, tave apsėdo? – piktai klausia Reičelė, aš manau tą patį. Taip padaryti gali tik siaubingai nusivylęs žmogus.

Tifanė kūkčioja. Į langą barbenantys lietaus lašai nustelbia jos verksmą. Staiga tas barbenimas itin pagarsėja, o aš galvoju tik apie Tailerį.

Ten, apačioje, yra visiškai apmulkintas vaikinas, vis dar tikintis, kad padarė didžiulę klaidą. Nesąžininga jį apgaudinėti. Tikriausiai Taileris labai nervinasi dėl esamos padėties, svars-

to, kaip reikės pranešti naujienas Elai ir ką daryti su Tifane. Bet dabar jam nebėra reikalo prisirišti prie jos.

– Pasakysiu Taileriui, – išpyškinu. Širdis daužosi kaip patrakusi, suvokiu turinti tai padaryti kuo greičiausiasi, nes netikiu, kad Tifanė pripažins savo melą. Atlapoju jos kambario duris. – Jis turi žinoti tiesą.

– Ne! – suklinka Tifanė, bet aš išlekiu į koridorių, jai nespėjus manęs sulaikyti. Esu pernelyg įsiutusi, kad svarstyčiau, ko ji griebsis. Tifanė žino mūsų paslaptį, bet man terūpi, kad Taileris sužinotų tiesą. Visai neimu į galvą, jei ji išplepės apie mūsų santykius.

Man nubildėjus laiptais, Taileris su Džeiku ir Dinu ant sofos žiūri kažkokias futbolo rungtynes.

– Taileri, – garsiai kreipiuosi, kad atkreipčiau jo dėmesį, – turiu tuoj pat pasikalbėti su tavimi. Virtuvėje, – šneku greitakalbe, nors žodžiai susilieja, Taileris išgirsta nerimą mano balse ir iškart supranta, kad kažkas atsitiko.

Jis atsistoja, o Dinas smalsiai kilsteli antakį. Bet aš kuo skubiau nulendu į pačią virtuvės gilumą, kad juodu su Džeiku negirdėtų mūsų. Sutrikęs Taileris atpėdina per kilimą su treninginėmis kelnėmis. Atsistoja priešais mane, o aš vogčiomis dirsteliu jam per petį, ar Dinas nusigręžė. Taip ir yra.

– Tifanė nesilaukia, – sušnypščiu karštligiškai, bet tyliai. – Ji apsimelavo, kad susigrąžintų tave.

Taileris staigiai žingteli atatupstas, jam atvimpa žiauna, vaikinas mirksėdamas žiūri į mane.

– Ką?

– Ji ką tik prisipažino mums!

Taileris ilgokai spokso į sieną, kol jo akių išraiška pasikeičia, kvėpavimas sulėtėja. Laukiu, kuo baigsis ši nuotaikų kaita.

Vaikinas sukanda dantis, sugniaužia kumščius, jo veidas surūstėja, netrukus jį iškreipia pyktis. Rodos, Taileris vos tvardosi, kad nesmogtų kumščiu į sieną; norėdama ji nuraminti, paliečiu jam ranką, bet kaipmat atšlyju, nes išgirstu žingsnius ant laiptų.

Tifanė atlekia žemyn, jai per skruostus ritasi ašaros. Mergina apžvelgia svetainę. Ir Džeikas, ir Dinas priblokšti sužiūra į ją, nes garsus verksmas atitraukia jų dėmesį nuo žaidimo. Apsigręžusi Tifanė patraukia į virtuvę ir ten sutinka Tailerio žvilgsnį.

Pamato, kad vaikinas įniršęs, nes sukūkčioja dar garsiau ir per kambarį pasileidžia prie mūsų. Jos akys patinusios.

– Mažuti, prašau man atleisti, – veblena ji liūdnai ir padrikai. – Labai, labai gailiuosi!

Tifanė mėgina paliesti Tailerį, bet jis išsisuka nuo jos rankos.

– Tu psichopatė! – vaikinas surinka taip garsiai, kad iškart įsiviešpatauja tyla.

Reičelė stebi šią sceną nuo laiptų apačios, Dinas su Džeiku nutildo televizorių ir atsisėda pažiūrėti, kas darosi.

– Nekenčiu tavęs! – sušunka Tifanė. Žvilgtelėjusi per petį, pamatau, kad ji žiūri ne į Tailerį. Spokso į mane. Tifanės akys paklaikusios. Galiu lažintis, kad žinau, kas kirba jos galvoje. Tada man topteli: dabar ji padarys tai. Atskleis visiems mūsų paslaptį, nes nebeturi ko prarasti.

Visiškai užsimerkiu ir laukiu, kol Tifanė išrėš tiesą ir visi aiktelės, bet niekas neprataria nė žodžio. Slapčiomis dirsteliu pusiaumirka – jos lūpos tvirtai sučiauptos, akys ir toliau įbestos į mane. Galiu prisiekti, kad akimirką jose šmėsteli šypsnys.

Kaip tik tada suvokiu, kad Tifanė neketina atskleisti mūsų paslapties, bent ne dabar. Akivaizdu, pasilaikys ją ateičiau.

Baisiai išsigąstu.

Tifanė vėl pravirksta ir užsidengia veidą delnais. Paskui nusigręžia nuo mūsų ir, stumtelėjusi Reičelę į šalį, užkopia laiptais.

Vis dar įpykęs Taileris žiebia delnu per ruošos stalą, nykščiu ir smiliumi spusteli nosies pertvarą. Paskui užsimerkia ir sunkiai atsidūsta.

– Išeinu, – burbteli atmerkęs akis. – Neliksiu čia. Tifanė kvaištelėjusi.

Girdžiu, kaip kažkur viršuje trinkteli durys. Visi penki susižvelgiame, nežinodami, ką daryti. Šitai puikiai žino tik Taileris. Perėjęs skersai virtuvę, vaikinas pačiumpa automobilio raktelius nuo ruošos stalo, net jo raumenys įsitempia, tada tylėdamas atlapoja laukujes duris ir išrūksta. Į vidų ima tikšti lietaus lašai ir drėkinti kilimą, kol Taileris jas užtrenkia.

Stoja tyla. Taileris ką tik išbėgo lauk, Tifanę ištiko nervinis priepuolis, o mes tebesėdime čia ir mėginame suprasti, kas nutiko.

– Tai jie jau nebe pora? – tyliai kikendamas klausia Džeikas.

Reičelė iš kito kambario galo, išpūtusi akis ir pakėlusi antakius, spokso į mane. Turbūt nesitikėjo tokios atomazgos. Nesitikėjo, kad įsikišiu aš. Rodos, draugė negali apsispręsti, ar užkopti laiptais ir pasižiūrėti, kaip laikosi Tifanė. Mindžikuoja vietoje, paskui vis dėlto ima lipti laiptais, bet sugrįžta atgal.

Pro lietaus šniokštimą išgirstu riaumojant Tailerio automobilį. Šis kriokdamas tuoj išsuks iš prievažos. Mintyse atgyja pokalbis su Ela, greitosiomis mėginu prisiminti jos žodžius, pasa-

kojimą apie Niujorką. Nenumanau, kur Taileris ketina traukti dabar, bet žinau, kur turėtų vykti. Namo.

Tvirčiau susisiaučiu nertinį ir užsitraukiu gobtuvą ant galvos, kad nesulyčiau. Tada pasileidžiu prie durų, tikėdamasi sulaikyti Tailerį, kol neišvažiavo. Netarusi nė žodžio, atidarau jas – lietaus šuoras bloškiasi man į veidą, net nosis ima šalti. Girdžiu Reičelę klausiant, kur velnias neša. Visas mano dėmesys sutelktas į Tailerio automobilį, tad praleidžiu jos žodžius negirdomis.

Prilaikydama gobtuvą, bėgu išgrįstu taku ir sustoju prie vairuotojo durelių. Pro užtamsintus mašinos langus ir smarkų lietų vos įžiūriu Tailerį. Krumpliais pabarbenu į stiklą, prisimerkiu, lietaus lašams ritantis veidu. Pasijuntu kaip spalio rytą Portlande, tik bjauriau.

Vos vos pravėręs langelį, Taileris surinka:

– Lipk vidun!

Greitai apibėgusi mašiną iš priekio, įsliuogiu į keleivio vietą. Uždariusi dureles, sunkiai atsidūstu. Kiaurai permirkau per tokį trumpą laiką. Nusmaukusi gobtuvą, nusibraukiu šlapias plaukų sruogas nuo veido ir pažvelgiu į jį.

Vaikino plaukai šlapi ir susitaršę, tvirtai sučiaupęs lūpas, jis ruošiasi važiuoti.

– Keliausi drauge?

– Ne, Taileri, – papurtau galvą. Lietaus čiurkšlės talžo automobilio šonus, teškenimas ima skambėti ausyse. – Grįšiu atgal.

Jis pažvelgia į mane kaip į kuoktelėjusią.

– Tai kurių galų išėjai?

– Todėl, kad pirma turėjau pasikalbėti su tavimi, – sakau uždususi, šluostydamasi veidą atpakalia ranka. – Svarbiausia, prašau nebegrįžti pas Tifanę.

Taileris prunkšteli, tvirčiau suspausdamas vairą.

– Velniop Tifanę. Ji pamišusi.

Žiūriu, kaip per priekinį stiklą bėga lietaus srovelės, ir akimirką atsipalaiduoju. Tada vėl dirsteliu į vaikiną, bet jo akys įsmeigtos į vairą.

– Taileri, – kreipiuosi iš paskutiniųjų stengdamasi sutikti jo žvilgsnį. Jis lėtai pasuka galvą. Šiek tiek raustelėję skruostai keistai nedera su išbalusiomis lūpomis, – prašau važiuoti namo ir pasikalbėti su mama. Dabar ji kaip tik viena, ir, patikėk, pakvies tave grįžti. Ji turi tau pasakyti šį tą labai svarbaus.

Taileris sukanda dantis ir nusuka žvilgsnį, žiūri pro šoninį langą į pievelę, bet vaizdas nuo lietaus tarsi išplaukęs.

– Niekas manęs ten nelaukia, – atšiauriai sako jis.

– Kalbu rimtai, – grįžteliu, kad matyčiau vaikino akis. Jos gyvos, bet ramios. Beveik matyti, kaip jis svarsto mano žodžius. – Taileri, tiesiog išklausyk motinos. Grįžk namo ir paklausk apie Niujorką.

Suraukęs antakius, jis pašnairuoja į mane.

– Apie Niujorką?

Atsidūstu ir dar švelniau paprašau:

– Taileri, pasikalbėk su mama.

– Gerai, – atsidusęs vaikinas persibraukia drėgnus plaukus ranka, ir mane vėl apima noras pabučiuoti jį.

Užsigeidžiu įsitaisyti jam ant kelių, kaip prieš kelias savaites prieplaukoje, trokštu įsisiurbti į lūpas, kaip andai jo kambaryje, kai rengėmės eiti į Meganos gimtadienį. Noriu pajusti jo prisilietimą kaip šeštadienį.

Trokštu viso to, bet nedrįstu ko nors imtis.

Nuojauta kužda, kad tai beprasmiška. Jei Taileris ir Tifanė išsiskirs, tai dar nereiškia, kad mudu su juo užmegsime santy-

kius. Mums negalima. Mums nelemta būti drauge, ir tai skaudina labiau už viską. Labiau už tėčio išėjimą. Ir už bjaurias Alisos ir Holės pastabas.

Tai ne skausmas.

Tai agonija.

Pastarąsias kelias dienas galvoju tik apie tai. Žinau, kad kitą mėnesį reikės grįžti namo. Suprantu, kad tėvai mums nedovanos, jei sužinos, ką padarėme. Manau, kad pasielgėme itin blogai. Negaliu to paneigti, nors ir labai norėčiau.

Trokštu būti su Taileriu labiau už viską pasaulyje. Labiau, nei įstoti į Čikagos universitetą. Labiau, nei sulieknėti. Padaryčiau viską, kad tai būtų įmanoma. Bet taip niekada nebus, tad nėra prasmės švaistyti laiko.

Jis pastebi mano žvilgsnį.

– Kas yra?

– Už galimybę bučiuoti tave kasdien galėčiau ką nors nužudyti, – tyliai prisipažįstu. Liepiu sau nepalūžti. Žinau, kad mums abiem geriausia išsiskirti. Toliau bendrauti būtų per sunku, per sudėtinga, tai blogai baigtųsi.

– Gali mane bučiuoti kiekvieną dieną. Aš neprieštarausiu, – pasigręžęs į mane, beveik pašnibždomis sako Taileris. Vaikinas prisimerkęs švelniai nužvelgia mane iki liemens.

– Aš irgi, – sumurmu. Noriu išpyškinti viską iškart, viliuosi, kad šitaip mažiau skaudės. Kaupiant drąsą, išdžiūva gerklė. – Tik yra viena bėda, Taileri. Nei aš, nei tu neprieštarausime. O kaip visi kiti?

Akimirką vaikinas žiūri į liūdnas mano akis ir mėgina suprasti, ką noriu pasakyti. Kai suvokia, jo veidą iškreipia skausminga grimasa. Nusukęs žvilgsnį, Taileris nuryja seilę. Kai vėl pažvelgia į mane, jo antakiai suraukti, akių kampučiuose susimetusios raukšlelės.

– Galime nepaisyti kitų, – bando prieštarauti Taileris, bet jo balsas netvirtas. Vaikinas šiek tiek patyli ir prabyla ryžtingiau: – Galėtume tai apsvarstyti. Kiti mus supras. Gal ne iš karto, bet supras. Nejuokauju. Mes sugebėsime. Mes... Mes tai pasieksime, – kalbėdamas Taileris mosikuoja rankomis, tarsi žerdamas gausius įtikinėjimus ir nerasdamas nė vieno veiksmingo.

– Taileri, – kreipiuosi į jį, kai liaujasi sunkiai kvėpuoti ir nusiteikia klausytis manęs. Man sudrėksta akys, nes puikiai žinau, ką teks ištarti. Regis, bus teisingiausia, jei ištarsiu pati, – mes negalime būti drauge.

Jaučiu, kad sakau tiesą. Taip ir yra.

Vaikinas sukanda dantis, kad nedrebėtų lūpos. Iš lėto papurto galvą, užsimerkia ir iškvepia orą pro nosį. Kurį laiką tiesiog sėdi nieko nedarydamas, tik tvardydamasis iš paskutiniųjų. Tai matant, mano skruostais ima ristis ašaros, turiu skubiai nusišluostyti jas. Kai verki, viskas atrodo blogiau, negu iš tiesų yra.

Vis dėlto manau, kad blogiau būti nebegali, todėl leidžiu sau verkti, ašarotomis akimis spoksoti į virpančias Tailerio lūpas ir justi, kaip mane palieka gyvybė. Leidžiu sau tai, nes kitaip negaliu. Kūnas sustingsta. Gniaužia krūtinę. Vis lėčiau plaka širdis.

Galiausiai Taileris atsimerkia. Akių žaluma priblėsusi, akys pilnos skausmo, jis sunkiai ir giliai atsidūsta. Paskui kilsteli ranką prie plaukų ir trukteli už jų galiukų.

– Tu šito nesakei, – vos girdimai sukužda jis.

Nuo jo žodžių dar labiau pravirkstu. Ašaros kaupiasi akyse ir ritasi taip greitai, kad nespėju šluostyti.

– Mudu negalime taip elgtis, – sušvokščiu. Nuo kalbėjimo man skauda gerklę.

– Nešnekėk taip. Prisiekiu Dievu. Būk gera, Idena, – Taileris staiga ima maldauti kimiu balsu. Galiausiai jo balsas virpteli, vaikinas nugręžia galvą į langą, ir šis tuoj pat aprasoja. – Mes taip toli nuėjome. Negali dabar pasiduoti.

– Mums nevalia, – man visai nerūpi, kad lemenu pro ašaras. Kiekvienas ištartas žodis drasko gerklę, niekaip negaliu susitvardyti. Noriu būti užtektinai stipri ir deramai elgtis, bet esu per silpna.

Netikėtai Taileris atsigręžia, gestikuliuodamas ir skubiai berdamas žodžius:

– Pasakyk, ką daryti, ir aš padarysiu. Pats užviriau šią košę, – vaikinas suspaudžia vairą ranka, kita siekia paglostyti man kelį.

Kai jo pirštai paliečia mano džinsus, nuleidžiu akis. Spoksau į jo ranką ir nuryju gerkle kylančią tulžį. Nepakeliu galvos.

– Neapsunkink visko dar labiau.

– Trokštu būti su tavimi, – sušnibžda vaikinas. Jo pirštai nuo kelio nuslenka iki mano plaštakos, jis stipriai prispaudžia nykštį prie manojo, kad beveik negaliu jo pajudinti. Tada suneria mūsų pirštus. Nebėra kur trauktis, tik pakelti galvą, pažvelgti Taileriui į pritvinkusias ašarų akis. Dar nebuvau mačiusi jo tokio... Tokia plyštančia širdimi. – Nejaugi nesupranti? Tu man ne prasiblaškymas. Idena, su tavimi man nereikia apsimetinėti. Tai tikra. Keli mano sieloje velnišką sumaištį, bet man tai nerūpi, nes jaučiuosi savimi. Esu sutrikęs. Greta tavęs nereikia to slėpti, nes pasitikiu tavimi. Tu vienintelė stengiesi suprasti mane. Todėl noriu likti tavo rūpesčiu.

– Aš ir toliau rūpinsiuosi tavimi, – išlemenu, nors ašaros užtvindo akis ir rieda skruostais, beveik nieko nematau, – bet tik kaip tavo įseserė.

– Idena, o kaip anas savaitgalis? – vėl maldaujamai klausia Taileris ir dar stipriau suspaudžia man pirštus, tarsi bijodamas paleisti. – Mes... Negi tai nieko nereiškia? Po galais, negi nieko nereiškia visa vasara?

– Reiškia, – atsakau spoksodama į puikiai derančias mūsų rankas. Man sugniaužia paširdžius. – Mudu daug ko išmokome.

– Taip nesąžininga! – surinka vaikinas ir laisvąja ranka trinkteli per vairą. Paskui smarkiai jį suspaudžia, kad net krumpliai pabąla. – Papasakojau tau viską apie save. Išklojau visą tiesą. Nutraukiau santykius su Tifane, ir dabar ji tikriausiai rezga planus, kaip galutinai sudirbti man gyvenimą, bet aš neimu į galvą, nes manau, kad gerai padariau. Galvoju apie tave. Svarbiausia man esi tu. Ar žinai, kokia mintis sukosi mano galvoje, kai ėjau iš namų? Tariau sau, kad galiausiai būsiu su Idena. – Taileris nutyla, atsidūsta ir nusišluosto akis. Vaikino krūtinė smarkiai kilnojasi, jis paleidžia mano pirštus ir suima vairą abiem rankomis, pro priekinį stiklą žvelgdamas į lietų. – O tu ateini ir pareiški, kad nebūsime drauge.

– Manai, noriu, kad taip būtų? Po galais, tikrai nenoriu, bet darau, kas geriau mums abiem, – vėl mėginu pažiūrėti Taileriui į akis, bet jis vengia mano žvilgsnio. Spokso į Tifanės prievažą, į lietų, į baigiančią rimti audrą. – Kas bus, jei mudviem nepasiseks? Ką darysim, jeigu viską sužinoję tėvai ims neapkęsti mūsų? Dabar netinkamas laikas. Mes šito nepakelsime. Tau reikia vykti į Niujorką, kad susitvarkytum gyvenimą. Tam neturi kilti jokių kliūčių.

– Koks velnias manęs ten laukia? – suirzta vaikinas ir įsmeigia piktas akis į mane. – Kodėl nepapasakoji?

– Todėl, kad papasakos tavo mama, – atsakau, beviltiškai kūkčiodama. Kelis kartus šniurkšteliu, kol vėl galiu kvėpuoti,

mėginu susitvardyti. Deja, nelabai pavyksta. – Kad ir kas tarp mūsų buvo, nuo šiol turime tai pamiršti. Metas liautis dabar, kol neįklimpome dar giliau.

Papurtęs galvą Taileris tvirtai užmerkia akis. Lietus vis dar garsiai ir negailestingai skalauja automobilio langus.

– Jei tikrai to nori, – galiausiai kimiai sumurma jis; žinau, kad nekenčia šių žodžių taip pat kaip ir aš, – jei tikrų tikriausiai nori, kad mes tai pamirštume... Teks taip ir daryti.

Be galo skaudžiai atsidūstu. Noriu, kad tai būtų siaubingas sapnas. Noriu pabusti Portlande ir išgirsti iš mamos, kad nebuvau nė kojos įkėlusi į Santa Moniką ir neturiu jokio įbrolio, vardu Taileris. Tikrovė mane šiurpina, ji pernelyg skaudi.

Vaikinas atsimerkia, grįžteli ir žiūri į mane. Negaliu pakelti sielvartingo jo žvilgsnio, bet nepajėgiu nugręžti akių. Tailerio kvėpavimas garsesnis už lietų, jis dar patankėja, vaikinui palinkstant į mane. Tikrai žinau, apie ką jis galvoja, nes pati irgi trokštu pabučiuoti jį. Taip ir padarau, nes tai atsisveikinimo bučinys.

Atsiklaupiu ir užsiropščiu Taileriui ant kelių, ištiesiu rankas ir apkabinu jam kaklą. Tai nelaukta man pačiai, bet negaliu liautis. Prisimenu, kaip Taileris nusivežė mane į prieplauką, kaip bučiavomės automobilyje. Kaip prieš daugelį savaičių prispaudžiau lūpas prie jo lūpų.

Šis bučinys toks ilgas, toks kankinantis. Vaikinas apkabina mane per liemenį ir tvirtai priglaudžia prie krūtinės, tada ilgam įsisiurbia į lūpas. Bučiuoja mane kaip išprotėjęs. Beveik girdžiu jo atodūsį. Skaudu bučiuoti Tailerį, nes žinau, kad daugiau to nebus. Apima keista ramybė. Tai tarsi pabaiga.

Ausyse skamba lietaus teškenimas, mūsų kūnai drėgni, mano plaukai išsitaršę. Tailerį tuoj ištiks nervinis priepuolis,

mano ašarų užtektų pripildyti baseiną užpakaliniame kieme. Viskas taip surizgę. Ir visiškai atspindi mūsų padėtį.

Ir kaip tik dėl to yra tobula.

Taileris dejuodamas atšlyja. Kai galiausiai atsiplėšia nuo mano lūpų, man nusmelkia paširdžius, neprisiverčiu atšlyti. Užuot paleidusi, laikau suėmusi jo veidą ir kvėpuoju į skruostą. Vis dar esu užsimerkusi. Gal Taileris irgi?

– Netikri brolis ir sesuo, – sukuždu švelniai, bet tvirtai. – Tik tiek.

– Tik tiek, – patvirtina jis, tada nuleidžia galvą ir nusigręžia, tad galiausiai turiu jį paleisti. Vaikinas dėbso į langą, rankas pasidėjęs ant vairo. Pagaliau pasiduoda.

Užsitraukiu gobtuvą ant galvos, užkišu už ausų šlapių plaukų sruogas ir ketinu lipti lauk. Siekdama durelių rankenos, akimirką lukteliu, gal Taileris ką nors pasakys, bet jis tyli, todėl išlipu iš automobilio.

Šitaip paprastai tolstu nuo jo. Mudviejų nebėra.

Skubiai užtrenkiu automobilio dureles, kad neprilytų vidun, ir perbėgu pievelę. Nors lietus talžo veidą, dirsteliu per petį ir pamatau, kaip Taileriio automobilis išsuka iš prievažos ir nurieda į vakarus. Tikiuosi, vaikinas važiuoja namo. Stoviu pievelėje, pliaupiant lietui, ir žiūriu, kaip jis dingsta iš akių.

Labiausiai mėgstu lietų už tai, kad lyjant žmonės negali pasakyti, ar verki. Kaip tik dabar ašaros man srūva skruostais ir geriasi į nertinį. Aplink švilpauja vėjas, tad apsigręžiu ir pasileidžiu prie didžiųjų durų. Laimė, jas iškart atidaro Dinas. Prieš žengdama vidun, akimirką stabteliu, kad vanduo nutekėtų nuo veido. Išsitaršęs mano kuodas nukrypęs į šoną.

– Ar kvaištelėjai? – juokdamasis klausia Dinas. – Užeik, atnešiu rankšluostį.

Vaikinas kažkur nubėga, tikriausiai į vonią, o aš stoviu prie svetainės varvančiais drabužiais. Matau, kad Džeikas ir Reičelė dingę. Namie vis dar dvelkia spragintais kukurūzais, televizorius pritildytas, sporto apžvalgininkas komentuoja futbolo rungtynes. Tada nešinas didžiuliu baltu rankšluosčiu grįžta Dinas. Išskleidęs užmeta jį man ant pečių, tuoj pat susisiaučiu ir nusišluostau veidą. Esu permirkusi iki siūlo galo.

Dinas vis dar žaismingai šypsosi, bet, įdėmiau pažiūrėjęs man į veidą, ima rimtėti. Netrukus susiraukia.

– Tau viskas gerai?

– Gerai, – atsakau, nors iš tiesų malu šūdą. Skauda visą kūną, jaučiuosi kaip sudaužyta. Nenutuokiu, ar pasveiksiu, bet nenoriu, kad Dinas tai žinotų, todėl šniurkštelėjusi linkteliu laiptų pusėn. – Kiti pas Tifanę?

– Džeikas ir Reičelė? Taip, – juokdamasis Dinas įsikanda lūpą. – Aš, kaip niekam tikęs draugas, likau apačioje, užuot pasiūlęs Tifanei moralinę paramą. Tiesą sakant, ketinau išeiti.

– Išeiti? – pakartoju. – Kur važiuosi?

– Senamiestyje vėl koncertuoja „La Breve Vita“, – tyliai atsako vaikinas. Man patinka Dino kalbėsena, jis drovisi, kad yra apsėstas šios grupės muzikos. Ji padeda atsipalaiduoti ir man. – Taikiau į koncerto pabaigą, kai baigsime žiūrėti filmą, bet vyksiu dabar. Paimsiu ir tave. Jeigu tik nori. Tikriausiai turi geresnių sumanymų, kaip praleisti laiką, ir atrodai šiek tiek nusiminusi, bet neabejoju, kad koncerte pralinksmėtum.

– Važiuosiu su tavimi, – dėkinga atsakau ir nejučiomis nusišypsau, paskui pasileidžiu plaukus ir mėginu sausai iššluostyti. Staiga Tailerio potraukis visokiems prasiblaškymams įgyja prasmę. Dabar mėginu prasiblaškyti su Dinu, nes kuo mažiau

galvoji apie graudžius dalykus, tuo geriau jautiesi. – Ši grupė man tikrai patinka.

– Tikrai? – palenkęs galvą vaikinas žiūri, ar esu labai permirkusi.

– Tai viso labo vanduo. – Gūžtelėjusi pečiais, numetu rankšluostį ant grindų ir suimu drėgnus plaukus į arklio uodegą. Man nė motais, kaip atrodau, nors akys ir skruostai dega, net dilgsi. – Kol nuvažiuosim, ir apdžiūsiu.

Dinas tarsi ketina prieštarauti, bet tik vypteli ir pasiima raktelius.

– Tau reikia dingti iš čia, – sako man.

Pasivagiu rankšluostį. Apsivynioju juo galvą kaip rankų darbo skėčiu ir pasileidžiu prie automobilio, Dinui lipant ant kulnų. Abudu kuo greičiausiai šokame į mašiną. Dinas visu pajėgumu įjungia šildymą ir paleidžia trečiąjį „La Breve Vita“ albumą. Pakeliui į koncertą porąkart nusišaipo dėl rankšluosčio; nors jo žodžiai nejuokingi, vis vien kvatojuosi.

– Matai, buvau teisus dėl audros, – sėdėdamas prie vairo, vaikinas palinksta į priekį ir pro priekinį stiklą akimirką dirsteli į dangų. Lengvai atsidusęs, vėl atsilošia į atkaltę. – Ji visada varo iš proto.

– Ar ilgai trunka audra? – klausiu. Žiūriu, kaip valytuvai braukia srūvantį ant priekinio stiklo vandenį, darbuojasi didžiausiu greičiu. Nuo pat ryto pila kaip iš kibiro.

– Visą dieną, – nerūpestingai atsako Dinas, nes laikydamas vairą turi sutelkti visą dėmesį į kelią. – Tiesą sakant, sunku pasakyti.

Koncertas vyksta ten pat kaip ir praėjusį kartą, ant grindų vėl mėtosi sulaužyti plastikiniai puodeliai, ore dvelkia tuo pačiu tualetiniu vandeniu. Dinas vedasi mane tamsoje į patal-

pos gilumą, ten mudu įsitaisome prie užpakalinės sienos. Iš čia niekas mūsų neišmes. Gūžtelėjusi užsitraukiu šlapią nertinį ant pečių. Tebūnie. Žinoma, mašinoje šiek tiek apdžiūvau, bet išlipusi vėl patekau į lietų. Dinas irgi permirkęs kaip ir visi kiti. Niekas nekreipia dėmesio į tai.

– Dabar grupė rašo naują albumą, – pro triukšmą sako man vaikinas. Muzikantai yra scenoje, bet daro pertraukėlę, kad atsigertų vandens ir suderintų gitaras. – Žada išleisti sausį. Nekantriai laukiu. Turėtų būti nuostabus nuostabus!

Dino jaudulys kelia man šypseną, tikrai smagu matyti jį taip smarkiai besižavintį muzika. Vaikino akys spindi. Paskui jam turbūt dingteli, kad juokingai atrodo – jis nusuka akis ir pasitrina sprandą.

Atvažiavome kaip tik prieš naują dainą. Solistas prieina prie mikrofono, atsikrenkščia ir pusiaumirka apžvelgia negausius žiūrovus.

– Malonu matyti gausų jūsų būrį tokiu sušiktu oru, – sako nuoširdžiai kikendamas. – Dar maloniau, kad susirinkote pasiklausyti mūsų. Išgirsite vieną bene mėgstamiausią mano dainą iš antrojo albumo. – Žiūrovai sukrunta, spėliodami, kas tai per daina. Matau, kaip Dinas kramto lūpą, įsmeigęs akis į sceną. – Parašėme ją prieš kelerius metus, tam davė dingstį viena gūdi istorija. – Atpakalia ranka nusibraukęs nuo kaktos prakaitą, solistas ima scenoje vaikštinėti pirmyn atgal, nuleidęs galvą, nudelbęs akis. – Turėjau draugą... Pavadinkim jį Bobiu. Taigi turėjau draugą Bobį – jis buvo tikras pragaro vaikis. Kartu įstojome į koledžą ir dalijomės tuo pačiu kambariu. Bobis studijavo teisę. Ir žinot, ką? Bobis velniškai nekentė įstatymų. Norėjo vaidinti muzikiniame teatre, bet kalė teisę. Žinot, kodėl? Todėl, kad visuomenė yra šūdo gabalas. – Solistas papurto galvą

ir truputį atsikvepia, prieš kalbėdamas toliau. – Bobis patyrė tikrą pragarą, kol baigė teisės studijas. Vaikinas iššvaistė ketverius metus, darydamas, ko visai nenorėjo, nes nuo vidurinės mokyklos laikų žmonės pliauškė apie jį, nuolat klausinėjo, kas jį domina. Ar žinote, kaip Bobis jaučiasi dabar? Jaučiasi užknistas, kam studijavo tą sušiktą teisę. Taigi spjauk į kitų nuomonę apie tave ir tavo sprendimus. Jei, po perkūnų, esi gėjus, apkabink kitą tokį pat šiknių! Jei nori atidaryti savo dažų parduotuvę, tai, po velnių, ir atidaryk ją. Liaukitės bėgę nuo savęs! – jis vėl atsikrenkščia ir atsistoja scenos viduryje, nužvelgia mus blizgančiomis akimis. – Taigi, jeigu iki šiol neatspėjote, išgirsite dainą „Laikykis". Linksminkitės. *Tanto amore.* Su meile.

Nenutuokiu, kuo ypatinga ši grupė, bet staiga imu dar labiau ja žavėtis. Iškart pamėgstu šią dainą, perprantu žinią, skleidžiamą jos atlikėjų. Išklausiusi tiesmuko solisto paaiškinimo, imu dar labiau vertinti tekstą. Jis man velniškai artimas. Ypač ši daina, nes imu svarstyti, ar gerai padariau. Gal turiu lėkti namo ir pasakyti Taileriui, kad žiauriai suklydau, kad tikrai noriu būti drauge su juo? Deja, širdies gilumoje žinau, kad turime laikytis atskirai. Kitos išeities nėra. Klausydamasi dainos, vėl apsipilu ašaromis. Jos atrodo karčiai saldžios.

Širdyje žioji tuštuma, bet aš, kramtydama lūpą, nenuleidžiu akių nuo scenos. Gitaristas ima brązginti instrumentą, prie jo prisideda bosistas, būgnininkas, galiausiai ir solistas. Netrukus muzika darosi kurtinanti, bet vis labiau jausminga. Ima virpėti kūnas, rankų oda nueina pagaugais, pašiurpsta plaukeliai.

Tada pajuntu, kaip Dinas paima mane už rankos.

Nustembu, bet vaikino oda šilta, jis tvirčiau suspaudžia mano plaštaką ir nykščiu ima švelniai piešti apskritimus ant jos. Nesipriešinu. Iš dalies dėl to, kad šitai gerokai netikėta ir

nėmaž nesuprantama, iš dalies todėl, kad labai... jauku. Su šiuo vaikinu visada jauku. Ir dabar, ir kitais kartais, kai prireikdavo jaukumo, jo man suteikdavo Dinas.

Dirsteliu į jį akies kampučiu. Vaikino akys įsmeigtos į sceną, jis linguoja galvą būgno muzikos ritmu. Ir, svarbiausia, šypsosi.

Epilogas

Po dešimties mėnesių

Jei praėjusiais metais kas nors būtų pasakęs, kad priešpaskutinę mokyklos klasę baigsiu Santa Monikoje, o ne Portlande, nieku gyvu nebūčiau patikėjusi. Tik nusijuokusi. Vis dėlto esu čia, dedu į spintelę jūrų biologijos vadovėlį ir ieškau automobilio raktelių. Radusi žingteliu atgal, o iš kito koridoriaus galo pas mane atlekia Reičelė.

– Praėjo dar viena diena! – plačiai šypsodamasi pareiškia ji. Paskui pakelia ranką ir pamojuoja dviem pirštais man prieš veidą. Vakar pamojavo trimis, užvakar – keturiais. – Dvi dienos iki mokyklos baigimo!

– Taip, tau, – burbteliu apsimesdama užknista, bet paskui pavartalioju akis ir nusijuokiu. Reičelė skaičiuoja dienas nuo pat Kalėdų ir puikiai išmoko sviesti kepurę aukštyn, todėl nepykstu ant jos, nors mintis, kad draugės nebebus mokykloje, man nepakenčiama. – Kai įstosi į koledžą, nepamiršk geriausios draugės, tebesikankinčios mokykloje.

– Tu mūsų mažylė, – sučiulba Reičelė ir nori paglostyti man galvą, bet aš pasilenkiu, žingteliu į šalį ir nuveriu ją mirtinu žvilgsniu. Paskubom apžvelgiu koridorių, ar niekas nieko nepastebėjo, o draugė tik kikena ir nekaltai papučia lūpas. – Gali

būti tikra, kad nebūsime pamirštos, – sako ji. – Noriu, kad užrašytum mano vardą ant kiekvienos tualeto pertvaros. Kad užtikrintum, jog tapsiu mokyklos legenda. Noriu, kad žmonės penkerius metus prisimintų mane vaikščiojus šiais koridoriais.

– Deja, tai niekam nerūpi.

Kai uždarau spintelės duris, Reičelė kumšteli man per ranką, liaujasi juoktis ir nusišypso puse lūpų. Pažįstu šią veido išraišką kaip savo penkis pirštus, todėl sunkiai atsidūstu ir pateikiu kasdienį klausimą, nors atsakymą jau žinau.

– Ateis Tifanė, tiesa?

Reičelė skubiai linkteli. Atsigręžusi išvystu įprastą vaizdą. Susikibę už rankų koridoriumi traukia Tifanė su Džeiku. Tai nestebina manęs. Tiesą sakant, manau, kad juodu puiki pora. Rodos, tam pritaria ir kiti mokiniai, nes merginos nuolat prisipažįsta Tifanei pavydinčios, o ši atsakydama akinamai nusišypso. Ji jau kuris laikas susitikinėja su Džeiku. Taileris seniai išbrauktas iš Tifanės būtiniausiųjų daiktų sąrašo.

– Sveikos, – maloniai taria ji, eidama pro šalį. Džeikas linkteli. Porelė nė nestabteli. Niekada nestabteli, nes mudvi su Tifane vis dar nesišnekame. Elgiamės civilizuotai, kaip ir Taileris su Džeiku (nors tarp jų tvyro dar didesnė įtampa), bet nedraugaujame. Reičelė ir Megana stengiasi susitikti su mumis skyrium. Laimė, Tifanė įstojo į Kalifornijos universitetą Santa Barbaroje, todėl rudenį išvažiuos. Džeikas išvyks į Ohajo valstiją kitoje šalies pusėje. Svarstau, ar ilgai juodu ištvers išsiskyrimą. Manau, ne ilgiau kaip mėnesį.

Porelė nuplaukia koridoriumi ir išeina pro duris. Reičelė atsigręžia į mane ir atsidūsta – buvo sulaikiusi kvapą.

– Gerai bent tai, kad kasdien nematysi Tifanės.

Keista priklausyti būriui draugų, kurie baigs mokyklą metais anksčiau už tave. Reičelė, Megana, Tifanė, Džeikas, Dinas

ir Taileris ketvirtadienį baigs vidurinę, o manęs laukia paskutinė klasė. Teks arti dar visus metus, kol galėsiu stoti į koledžą. Turėsiu leisti tą laiką su savo bendraklasiais, palengva jau susibičiuliavau su jais. Gal nevadinčiau geriausiais draugais, bet vis tiek tai šaunių žmonių būrys.

Užsiveriu automobilio raktelius ant smiliaus ir patraukiu prie išėjimo. Reičelė skuba sekti įkandin, todėl dirsteliu į ją akies kampučiu. Ačiū Dievui, išvažiuos į Kalifornijos universitetą Los Andžele. Tik ji ir Dinas studijuos arti.

– Ar šįvakar susitiksi su Trevoru?

– Ko gero, taip, – Reičelės veidas nušvinta, vien paminėjus jo vardą. Gal juodu ir draugauja, bet merginai ta draugystė atrodo labai netvari, nes ji nuolat kovoja dėl vaikino dėmesio. Reičelė be paliovos rausta ir šypsosi Trevoro akivaizdoje. – Rodos, girdėjau, kad atvažiuos Džeradas aplankyti Meganos.

– Kur Megė? – klausiu mums išėjus į didžiulę mokinių automobilių aikštelę. Ji palengva tuštėja; pakeliui prie automobilio kepina karšta saulė. Niekas ilgai nesitrina mokykloje pasibaigus pamokoms. – Nemačiau jos.

– Po priešpiečių Megei teko praleisti pamokas, – sako Reičelė, kai prieiname prie greta stovinčių savo automobilių. Draugė atidaro „vabalo“ dureles ir įmeta vidun rankinę, bet dar kurį laiką lūkuriuoja ir žiūri į mane per mašinos stogą. – Kaip visada pasimatysim iš ryto?

Linkteliu, ji pasiunčia man oro bučinį, o aš grakščiai pagaunu.

– Smagaus vakaro su Trevoru! – palinkiu, įlipu į automobilį ir įjungiu variklį. Įkaitęs vairas nudegina rankas, todėl vairuoju liesdama jį tik pirštų galiukais. Išsuku iš aikštelės į bulvarą.

Laimė, mamos namas stovi šiauriniame Montanos kvartale kaip ir tėčio. Paranku, kad juodu gyvena taip arti, ir man ne-

reikia trenktis iš vieno miesto galo į kitą. Važiuoju pro Dedro aveniu, pro tėčio namą, žvilgtelėjusi į užpakalinio vaizdo veidrodėlį, matau, kaip Reičelė iš gatvės įsuka į savo prievažą. Kartais pajuokaudavome, ar nereikėtų naudotis vienu automobiliu, nes namo traukiame tuo pačiu keliu, tik maniškis trupučiuką ilgesnis, bet taip ir nepabandėme. Dabar jau vėlu pradėti.

Atidarau langelį, kad į vidų patektų gaivaus oro, ir užsidedu saulės akinius. Linguoju galvą naujausios „La Breve Vita" dainos ritmu, linksma melodija ir įkyrus priedainis jau kuris laikas skamba ausyse. Nuolat klausausi jos iš naujo.

Pasiekusi mamos namus, nenustembu, kad prievažoje nematyti automobilių. Ji su Džeiku darbe kaip įprastai, man grįžtant iš mokyklos. Įsukusi į prievažą, išjungiu variklį ir išlipu iš automobilio į pliskinančią kaitrą. Šiandien tikrai labai karšta. Nusišluosčiusi prakaitą, išsiimu raktus ir einu vidun.

Mamos namai kur kas jaukesni nei tėčio. Mama aptiko šį būstą praėjusiais metais nekilnojamojo turto agentūroje. Man jis iškart labai patiko. Namukas mažas, jame tik du miegamieji, užtat yra gražus prieangis ir židinys. Viduje jauku ir nepretenzinga, šis būstas tarsi sukurtas mudviem su mama. Dabar, žinoma, ir Džekui. Jis apsigyveno čia prieš mėnesį, ilgainiui apsipratau.

Vos įžengus per slenkstį, mane pasveikina Gučė. Atšoliuoja prie manęs, slysdama medinėmis grindimis, iškorusi liežuvį. Sukasi aplink kojas, uosto drabužius, o aš pasilenkiu ir pakasau jai apyausius, ji tai labai mėgsta. Gučė yra nuostabi vokiečių aviganė. Pasirodo, praėjusią vasarą mama rimtai siūlė įsigyti šunį. Kai grįžau į Portlandą, radau po namus lakstančią kalytę – nieko geresnio negalėjau tikėtis. Mama išrinko jai vardą. Kartą sakė, kad toks vardas turėtų tikti Los Andželui. Prireikė šiek tiek laiko, kol pripratau prie įnamės.

Maždaug tuo metu, kai mama sumanė persikelti į Santa Moniką, atsirado darbo vieta Šv. Jono sveikatingumo centre, ligoninėje, įsikūrusioje pačiame miesto viduryje. Tokia jau buvo mamos laimė, kad, po galais, ji gavo tą darbą. Čia jai buvo mokamas didesnis atlyginimas, geresnės buvo ir darbo sąlygos. Mama taip nebepervargdavo, ėmė nuolat šypsotis. Geros jos nuotaikos priežastys buvo kelios: Džekas, naujas darbas ir Gučė. Persikėlimas tikrai išėjo jai į naudą.

– Tikiuosi, valgysi spagečių su mėsos kukuliais, nes šįvakar nieko įmantresnio neįstengsiu pagaminti, – pailsusiu balsu taria mama, įeidama į svetainę. Ji jau persirengusi, bet plaukai vis dar suimti į dailų kuodelį. Gučė sveikinasi šokinėdama, o mama šypsosi ne tik lūpomis, bet ir akimis.

– Šiandien ji labai žvitri, – mosteliu į išsidūkusią augintinę, ji nori palaižyti mamai skruostą, bet ši atsitraukia. – Ar pavedžiojai prieš darbą?

– Ne, nes jau vėlavau, – stodamasi prisipažįsta mama ir nusibraukia Gučės plaukus nuo kelnių. Ji pasiraitoja rankoves ir mosteli į pavadėlį, kabantį prie laukujų durų. – Gal pavedžiok? Aš tuo metu pagaminsiu vakarienę.

Sutinku. Šiandien puikus oras, man nuobodu, be to, norėčiau aplankyti kelis žmones. Palikusi mamą ruošti valgio, prisegu Gučei pavadėlį ir einu pasivaikščioti. Aviganė iš visų jėgų tempia pavadėlį, ji tikra stipruolė, ir man kaip visada belieka lėkti iš paskos. Sykį mėginau bėgioti kartu su ja, bet po dešimties minučių visiškai uždusau ir netekau kvapo, nespėjau drauge, teko apsisukti ir grįžti namo. Antraip būčiau gavusi galą.

Po dešimties minučių pasiekiu pirmą numatytą punktą – Dino namus. Užuot ėjusi vidun kaip įprastai, noriu pagudrauti, tad išsitraukiu telefoną ir surenku jo numerį. Klausydamasi monotoniško signalo, spoksau į vaikino kambario langą.

– Klausau, Idena, – atsiliepia Dinas.

Išgirdusi vaikino balsą, šypteliu.

– Išeik į lauką. Gučė nori pamatyti tave, – išgirdusi savo vardą, aviganė pastato ausis ir pažvelgia į mane didžiulėmis blizgančiomis akimis.

Dinas tyliai nusijuokia. Tokį juoką girdėjau praėjusį vakarą, kai buvome kine, bet labai jo ilgiuosi. Galėčiau klausytis be paliovos.

– Jau einu, – atsako jis ir padeda ragelį.

Įmetu mobilųjį į kišenę ir patapšnoju Gučei galvą.

– Gerutė.

Aviganė tupi Dino pievelėje greta manęs ir, laukdama jo pasirodant, vizgina uodegą. Iš karščio man išrasoja kakta.

Laukujės durys plačiai atsiveria, išeina Dinas, iš visų plaučių šaukdamas: „Guče!“, ir paplekšnoja sau per šlaunis. Žino, kad nemėgstu, kai taip elgiasi. Aviganė puola prie jo ir vos neišnarina man rankos, kol galiausiai paleidžiu pavadėlį. Pajutusi laisvę Gučė nušuoliuoja per pievelę, šoka ant Dino, o jis, neatlaikęs jos svorio, žingteli atgal.

– Su kuo susitinki? – klausiu, vaikinui pasisveikinus su Guče. Jis šelmiškai man vypteli ir švelniai atstumia kalaitę. Paėmęs pavadėlį, atsiveda ją prie manęs. – Su manimi ar su šunimi?

– Iš esmės su tavimi, – atsako Dinas, laisvąja ranka apkabina mane per liemenį, prisitraukia ir pabučiuoja. Visada tai daro švelniai ir aistringai, šypsosi tarp bučinių. Taip ir dabar. Jaučiu vėl įsitempiant jo lūpas. – Išties bučiuojiesi geriau už Gučę, tai neabejotina.

Nusikvatoju, o Dinas atšlyja ir paduoda man pavadėlį.

– Būgštavau, kad nepasakytum, jog prasčiau.

Pro duris iškiša galvą Dino tėtis Hju ir pamoja man. Vyriškis vilki nešvarų tamsiai mėlyną darbinį kombinezoną, vadinasi, grįžo iš darbo ne daugiau kaip prieš penkiolika minučių. Hju turi garažą, ir Dinas, baigęs mokyklą, pradės dirbti jame. Padės tėvui vienus metus, tada susikraus daiktus ir išvyks į koledžą. Džiaugiuosi, kad liks Santa Monikoje, kol baigsiu vidurinę.

– Ar galiu užsukti vėliau? – klausia Dinas.

– Žinoma. – Antradieniais, pasak mamos, Dino dieną ji su Džeku kur nors išvažiuoja, ir mudu liekame namie vieni.

– Puiku, – vaikinas išsitraukia iš džinsų kišenės piniginę ir perskaičiuoja banknotus. – Štai, – sako man ir duoda tuos pačius penkis dolerius, jau visus metus keliaujančius pirmyn atgal. Tam prisigalvojame įvairiausių dingsčių. – Penki žalieji už tai, kad leidai pamatyti šunį.

Pakeliu akis į dangų ir įsikišu aptrintą banknotą į kišenę, tada stipriau sugniaužiu Gučės pavadėlį ir apžvelgiu aveniu.

– Einu pas tėtį. Pasimatysim vakare.

Atsisveikindama pakšteliu Dinui į lūpų kamputį. Gučė žiūri, kaip vaikinas dingsta už durų, o aš mėginu nusitempti ją. Galiausiai aviganė paklūsta ir netrukus mes jau žingsniuojame pas tėtį.

Sparčiu žingsniu pasiekti jo namus prireikia tik penkių minučių. Lėtai eiti nė negaliu, mane velka augintinė ir verčia spartinti žingsnį. Prisiartinusi pamatau visus tris automobilius: leksusą, reindžroverį ir audi. Taigi visi namie, net Taileris. Man gnybteli paširdžius.

Eidama prie didžiųjų durų, išgirstu sklindant balsus ir juoką iš užpakalinio kiemo, tad pasuku prie vartelių. Čeisas turškiasi baseine, tėtis bando užkurti kepsninę, Džeimis spardo futbolo kamuolį. Išvydusi tai, Gučė suloja ir mėgina bėgti per kiemą, bet aš sučiumpu ją už antkaklio ir laikau.

– Idena! – tėtis pakelia galvą nuo kepsninės ir linkteli – nuoširdžiai džiaugiasi mane matydamas. Mudu niekad nebuvome susėdę ir aptarę to, kas nutiko praėjusią vasarą, vis dar pykstu ant jo, bet tėtis daug labiau stengiasi rasti bendrą kalbą su manimi. Gal mūsų santykiai niekad nebebus tokie, kokie buvo. O gal tiesiog tam reikia laiko. Ką gi, dabar mudu bent jau mėginame bendrauti. – Nori valgyti? Ketiname pasivaišinti.

Prisimenu praėjusią vasarą, pirmą dieną Santa Monikoje ir pirmąjį susitikimą su Taileriu. Rodos, tai nutiko prieš dešimtmetį.

– Mama jau gamina vakarienę, – greitosiomis atsakau tėčiui, nes įsirėžusi laikau Gučę. Maldaujamai pažvelgiu į Džeimį. – Paslėpk trumpam šį kamuolį.

Berniukas pakelia akis į dangų, paspiria kamuolį aukštyn ir pagauna, tada apsigręžia ir atsargiai įridena pro užpakalines duris. Nebelikus kamuolio, kurį Guči kaipmat sudraskytų, atsegu pavadėlį ir paleidžiu ją. Aviganė laksto po kiemą kaip pakvaišusi.

– Taileris namie? – klausiu. Daugiausia dėl to, kad šiandien neturėjau progos pakalbėti su juo mokykloje. Vadinasi, teks ištverti dar vieną dieną nebendravus. Klausiu ir todėl, kad man rūpi, ką jis veikia ir apie ką mąsto, ar vis dar mėgsta cukraus vatą ir amerikietiškuosius kalneliaus.

Nepakeldamas akių nuo kepsninės, tėtis rodo nykščiu namo pusėn.

– Jis viršuje.

Palieku Gučę kieme Džeimiui prižiūrėti ir žingsniuoju į vidų, į antruosius savo namus. Pastaraisiais metais čia būnu vis dažniau, ėmiau laikyti Džeimį su Čeisu savo broliukais. Ela niekad neatstos mamos, bet žinau galinti ja pasikliauti. Tėtis... Na, tėtis yra tėtis. Vieną savaitgalį leidžiu su mama,

kitą čia, taip turiu galimybę gyventi su abiem tėvais. Keista, myliu juos abu.

– Idena, atėjai pasivaišinti kepsniais? – stovėdama prie virtuvės stalo, Ela pilsto sultis į ąsočius, bet trumpam liaujasi ir nusišypso man. Ji vilki kostiumėlį, švarkelis tvarkingai kabo ant kėdės atlošo. Suprantu, kad moteris neseniai parėjo iš tarnybos. Prieš šešis mėnesius ji grįžo į darbą.

– Ne šįvakar, – atsakau. – Vedžiojau šunį ir sumaniau užsukti. Taileris viršuje, tiesa?

– Taip, kraunasi daiktus, – atsidūsta Ela, bet šypsodamasi.

Mintis, kad Taileris išvažiuoja, suspaudžia širdį. Pereinu virtuvę, prieškambarį ir lipu laiptais iškart per dvi pakopas. Viršuje tylu, blėstantys saulės spinduliai nutvieskia kambarius. Tailerio durys praviros, pro jas skverbiasi saulė. Plačiai atveriu jas.

Ant lovos guli du atdari lagaminai, iki pusės prikrauti drabužių, kambarys atrodo tuščias. Visi kiti daiktai jau išplukdyti laivu ir laukia šeimininko apartamentuose Manhatano centre. Išėjęs iš vonios, Taileris šypteli.

– Labas, – sakau.

– Sveika.

Stoja tyla. Taip nutinka kasdien, mudviem kalbantis. Ši tyla neslegia. Įmame įprasti prie jos. Tarsi mums reikėtų akimirkos susitvardyti – neištarti ir nepadaryti, ko nedera. Akimirkos užsidėti kaukes, apsimesti drąsiais, įtikinti save, kad nebemylime vienas kito.

Vis dėlto man sudrėksta delnai, širdis ima plakti tankiau. Neilgai spoksojusi į lagaminus, galiausiai pažvelgiu į Tailerį.

– Ar tiki, kad išties išvažiuoji į Niujorką?

Tailerį teko ilgai įkalbinėti, bet pagaliau pavyko. Pirmadienį jis išskrenda į Niujorką, ten praleis visus metus. Važinės po

Rytų pakrantę, dalysis patirtimi ir galbūt padės kitiems. Jam teko sunkiai dirbti, kad gautų tokią galimybę. Mokyklą vaikinas baigs palyginti prastu (3,3 balo) vidurkiu. Per aštuonis mėnesius Taileriui nelabai pavyko pagerinti pažymius. Praėjusiais metais jis dar sykį aprėkė savo šeimynykščius dėl mokslų. Nors dabar, kai žmonės žino tiesą, rodos, jam nuo pečių nusirito našta, visi jį supranta. Kaip ir reikėjo tikėtis, ta tiesa paaiškėjo tada, kai Taileris susiruošė kraustytis toli nuo Los Andželo. Reičelė tapo jam šiek tiek malonesnė.

– Tai tikra beprotybė, – atsako vaikinas, gūžtelėdamas pečiais. Jis prieina prie manęs su krūva drabužių ir deda juos į lagaminą. – Rytoj bus išplukdytos mašinos, štai ir viskas.

– Bus keista nematyti tavęs visus metus, – labai didžiuojuosi Taileriu dėl to, ką jis padarė, ir ką ketina padaryti, bet tuo pačiu metu skaudu suvokti, jog jo nebebus čia. Kad ir kaip drausminu save, jis man kur kas daugiau negu įbrolis. Kaip ištversiu nematydama mylimo žmogaus visus metus? Širdies gilumoje žinau, kad išsiskyrimas gali padėti, abiem išeiti į naudą. Duoti laiko susitaikyti su esama padėtimi.

– Tai užvis blogiausia, – sumurma Taileris. Palinkęs į priekį, jis uždaro ir užsega vieną lagaminą, tada atsigręžia į mane. Vaikino akys nuostabios kaip visada, bet aš stengiuosi negalvoti apie tai. – Ar pagalvojai apie ateinančią vasarą?

Praėjusią savaitę Taileris kvietė mane atvykti į Niujorką per vasaros atostogas. Jo renginiai baigsis birželį, bet vaikinas negrįš namo iki rugpjūčio, praleis atostogas ten ir nori, kad atvažiuočiau. Žinoma, šis sumanymas pavojingas.

– Tik mudu, – primena man Taileris, mėgindamas nuslėpti šypseną, bet jo akys suliepsnoja. Vaikinas žingteli artyn, ir mano pulsas darosi tankesnis, širdis ima daužytis kaip visada,

jam esant šalia. Man stinga oro. Vaikinas ištiesia ranką ir tyliai uždaro kambario duris.

Per metus mudu daug nuveikėme, stengdamiesi nuslopinti savo potraukį vienas kitam, dar daugiau pasidarbavome įtikinėdami aplinkinius, kad mudviejų niekas nesieja. Be to, jau kuris laikas draugauju su Dinu. Turėčiau visą dėmesį skirti jam. Ir vis dėlto retkarčiais mudu su Taileriu pamirštame apsimetinėti. Kaip dabar.

Vaikinas žingteli dar arčiau ir tvirtai, kuo tvirčiausiai apglėbia mane. Užuodžiu tualetinio vandens kvapą. „Bentley“, jo mėgstamiausias. Taileris dar neišvykęs, o aš jau ilgiuosi jo. Padedu smakrą vaikinui ant peties, o jis apkabina mane per liemenį. Stovime tvirtai apsikabinę, čia neturėtų būti nieko blogo, juk galiu apsikabinti su savo įbroliu, ir vis dėlto laikau tai blogybe. Tarp mūsų tvyro tokia įtampa, kokios neturėtų būti.

Taileris karštai kvėpuoja man į kaklą, jo skruostas liečia manąjį. Jis dar tvirčiau apglėbia mano liemenį, lūpomis lėtai perbraukia smakrą ir karštai pabučiuoja į lūpų kamputį. Jaučiu, kaip šypsosi, neatitraukdamas lūpų, kol išdrįsta sukuždėti:

– Pasimatysim kitą vasarą, Idena.

Padėka

Dėkoju savo skaitytojams, buvusiems drauge nuo pradžių ir mačiusiems, kaip bręsta ši knyga. Ačiū, kad pavertėte rašymą džiaugsmingu procesu, ir už tai, kad taip ilgai bendravote su manimi. Dėkoju visiems „Black and White Publishing“ darbuotojams, tikėjusiems šio kūrinio ateitimi, kaip tikėjau aš. Amžinai liksiu dėkinga Janne, įkvėpusiai norą užkariauti pasaulį; Karyn už pastabas ir patirtį; Laurai – kad rūpinosi manimi. Ačiū savo šeimai už nuolatinį palaikymą ir drąsinimą, ypač mamytei Fenellai, vaikystėje vedusiai mane į biblioteką ir įskiepijusiai meilę knygoms; tėčiui Stuartui, visada skatinusiam rašyti; galiausiai seneliui George'ui Westui, iš pat pradžių tikėjusiam mano gabumais. Esu dėkinga Heather Allen ir Shannon Kinnear – jos išklausė mano sumanymų ir leido nuolat kalbėti apie knygą, neliepė užsičiaupti, nors toks mano įkarštis galėjo išvesti jas iš proto. Ačiū Neilui Drysdale, padėjusiam man pasiekti tikslą. Ačiū, ačiū, ačiū. Pagaliau dėkoju Danicai Proe, savo mokytojai. Kai buvau vienuolikos metų, ji pirmoji pasakė, kad turiu rašytojos talentą, ir leido atrasti savąjį pašaukimą.